

СОФИ КИНСЕЛА

АВТОРКА НА МАНИАШКИТЕ РОМАНИ ЗА БЕКИ Б.

ПОВЕЛИТЕЛКАТА НА МЕТЛАТА

СОФИ КИНСЕЛА ПОВЕЛИТЕЛКАТА НА МЕТЛАТА

Превод: Цветана Тодорова

chitanka.info

Саманта е преуспяващ адвокат в Лондон. Работи по всяко време на денонощието, няма личен живот и единствената ѝ цел е да стане партньор във фирмата. Напрежението не я притеснява, адреналинът ѝ дава сили. Докато един ден допуска грешка. А тази грешка заплашва да съсипе кариерата ѝ.

Саманта губи самообладание, качва се на първия влак, който вижда, и се озовава някъде в провинцията. Когато спира пред една огромна къща да пита за пътя, собствениците решават, че е икономката, която очакват, и ѝ предлагат работа. Те нямат представа, че са наели правистка, завършила Кеймбридж с коефициент за интелигентност 158, а Саманта дори не знае как се пуска печката.

Ще разберат ли работодателите ѝ, че тя е известен адвокат в Ситито?

Ще я настигне ли старият ѝ живот?

А дали тя ще се върне към него?

1

„Имате ли чувството, че сте подложена на силен стрес?“

Не. Не съм стресирана.

Просто съм... ами заета съм. Малко ли хора са заети? С всички е така. Имам отговорна, високоплатена работа, кариерата ми е особено важна за мен и си я обичам.

Добре, де. Понякога съм малко напрегната. Усещам, че съм под напрежение. Нали съм адвокат в Ситито, за бога? Вие какво очаквате?

Буквите се връзват с такава сила в страницата, че хартията се е скъсала. По дяволите. Няма значение. Да видим сега следващия въпрос.

„Средно по колко часа на ден прекарвате в офиса?“

- 4.
- 2.
- 8.

Зависи.

„Редовно ли спортувате?“

- Ходя редовно на плуване.
- От време на време ходя на плуване.

Наистина ще тръгна редовно на плуване. Когато ми остане време. Напоследък съм доста натоварена в службата, така че няма мърдане.

„Пиете ли по осем чаши вода на ден?“

- Да.
- Понякога.

Не.

Оставям химикалката и си прочиствам гърлото. В другия край на стаята Мая вдига поглед от шишенцата с лак за нокти. Днес въпросната Мая ще ме разкраси. Тя има дълга черна коса, вързана на опашка, сплетена с промъкната в кичурите тънка бяла лента, а на носа ѝ се вижда малка сребърна обица във формата на топче.

— Всичко наред ли е с въпросника? — пита тя с мелодичния си глас.

— Май забравих да кажа, че не разполагам с много време — започвам любезно аз. — Необходими ли са всички тези въпроси?

— Имаме нужда от колкото е възможно повече информация, за да подчертаем красотата ви и да обърнем специално внимание на здравословното ви състояние — отвърща спокойно тя, но по гласа ѝ личи, че няма да успее да се измъкна.

Поглеждам часовника. Станало е девет и четирийсет и пет.

Нямам време за подобни неща. Наистина нямам толкова време. Само че това ми е подарък за рождения ден, освен това обещах на леля Патси.

Ако трябва да съм честна, това е подаръкът за миналия ми рожден ден. Преди почти цяла една година леля Патси ми подари ваучер за „Стресът е минало“. Тя е сестра на мама и много се притеснява за жените, отдадени на работата. Щом се видим, стисва раменете ми, оглежда лицето ми, без да крие загрижеността си, а на картичката към ваучера беше написала: „Намери време за себе си, Саманта!!!“.

Наистина имах намерение да намеря време. Само че в службата ни беше доста натоварено и кой знае как мина цяла година, а на мен не ми остана нито една свободна минутка. Работя като адвокат в „Картър Спинк“ и в момента ни се е събрала доста работа. Пълна лудница. Скоро ще стане по-добре. Налага се да издържа следващите две седмици.

Както и да е, след това леля Патси ми изпрати картичка за тазгодишния рожден ден и аз се сетих, че на стария ваучер скоро ще му изтече срокът. И така, вече съм на двайсет и девет. Седнала съм на едно канапе, увита в бял хавлиен халат и някакви сюрреалистични хартиени бикини. Освободила съм си половината ден. Нито секунда повече.

„Пушите ли?“

Не.

„Пиете ли?“

Да.

„Храните ли се редовно с домашно приготвена храна?“

Вдигам поглед, готова да премина в отбрана. Това пък какво общо има с цялата работа? Защо „домашно приготвената храна“ да е по-хубава?

Храната ми е здравословна и разнообразна, написах най-сетне аз.

Това е самата истина.

Всички знаят, че китайците живеят по-дълго от нас, така че едва ли има по-здравословна храна от тяхната. А пък пицата е от Средиземноморието. Това със сигурност е по-здравословно от домашно приготвените манджи.

„Животът ви хармоничен ли е?“

• Да.

• Не.

Да.

— Готова съм — оповестявам аз и подавам страниците на Мая, която започва да преглежда отговорите ми. Пръстът ѝ преминава надолу досадно бавно. Тя да не би да си мисли, че разполагаме с всичкото време на този свят?

На тази длъжност може и да има достатъчно време, само че до един аз на всяка цена трябва да съм цъфнала в офиса.

— Прочетох отговорите ви много внимателно. — Мая ме поглежда угрижено. — Струва ми се, че сте подложена на огромен стрес.

Какво? Това пък откъде го измисли? Нали специално написах, че не съм подложена на стрес?

— Не съм — поглеждам я спокойно и се усмихвам, за да се увери сама, че не съм стресирана. Май не успях да я убедя.

— Очевидно работата ви е свързана с огромно напрежение.

— Напрежението ми дава сили — обяснявам аз. Това е самата истина. Това е така още откакто...

Ами, да. Така е, откакто мама ми го каза; тогава бях на около осем. „Ти разцъфваш, когато си под напрежение, Саманта.“ Цялото ни семейство разцъфва, когато е подложено на напрежение. Това ни е нещо като семейно мото... И аз не знам как точно да го обясня.

С всички ни е така, като изключим брат ми Питър, разбира се. Той прекара нервен срив. Останалите сме добре.

Обичам работата си. За мен е истинско удоволствие да забележа вратичката в някой договор. Обожавам тръпката по време на преговори, споровете, държа мнението ми да е най-удачното.

Е, понякога, много рядко, имам чувството, че някой е стоварил огромен товар върху мен. Говоря за нещо като бетонни панели, поставени един върху друг, които се налага да мъкна, независимо от това колко съм скапана...

Само че всички си имат подобни моменти. Това е напълно нормално.

— Кожата ви е силно дехидратирана — Мая клати глава. Прокарва опитни пръсти по бузата ми, спира на врата и виждам, че започва да се притеснява. — Ускорена сърдечна дейност. Това не е здравословно. В момента напрегната ли сте?

— В момента имам доста работа — свивам рамене. — Просто моментът е такъв. Добре съм — може ли най-сетне да продължим?

— Добре — Мая става. Натиска някакво копче на стената и се разнася нежна музика. — Мога само да ви кажа, че сте попаднали точно където трябва, Саманта. Целта ни е да стопим стреса, да ви вдъхнем нови сили и да почистим токсините.

— Чудесно — отвърщам аз, макар че я слушам с половин ухо. Току-що си спомних, че така и не се обадох на Дейвид Елдридж за договора с украинския петрол. Трябваше да му позвъня вчера. По дяволите.

— Целта на център „Разлистено дърво“ е да създаде неповторимо спокойствие и да ви откъсне от ежедневните грижи. — Мая натиска друго копче на стената и светлината става по-мека. — Преди да започнем — казва тихо тя, — имате ли някакви въпроси?

— Имам, да — привеждам се напред.

— Чудесно! — тя засиява. — Искате да разберете повече за днешните процедури или нещо по-общо?

— Може ли да изпратя един бърз имейл? — питам любезно аз.

Усмивката на Мая замръзва на лицето ѝ.

— Много набързо — уточнявам аз. — Няма да отнеме повече от две сек...

— Саманта, Саманта... — Мая клати глава. — Тук сте, за да си починете и да се отпуснете. Посветете това време единствено на себе

си. Не бива да изпращате имейли. Това е истинска лудост! Пристрастяване! Не по-малко вредно е от алкохола. Или кофеина.

За бога, не съм нито луда, нито пристрастена. Та това е смешно. Проверявам си имейлите веднъж на... май по веднъж на всеки трийсет секунди.

Работата е там, че за трийсет секунди могат да се променят много неща.

— Освен това, Саманта — продължава Мая, — в тази стая виждате ли компютър?

— Не — отвърщам аз и послушно оглеждам малката стая с приглушена светлина.

— Затова ви молим да оставите електронните уреди в сейфа. Не се допускат и мобилни телефони. Нито миникомпютри. — Мая разперва ръце. — Това е убежище. Място, където човек може да избяга от света.

— Разбира се — кимам послушно аз.

Май сега не му е времето да призная, че съм скрила джобен компютър в хартиените бикини.

— И така, да започваме — усмихва се Мая. — Отпуснете се на кушетката, завийте се с хавлиената кърпа. Ще ви помоля да си свалите часовника.

— Часовникът ми трябва!

— Поредното пристрастяване. — Тя започва да цъка неодобрително с език. — Докато сте тук, не е необходимо да гледате колко е часът.

Тя се обръща дискретно и аз свалям часовника с огромно неудоволствие. След това, със също толкова огромно нежелание, се настанявам на кушетката, като се старая да не отпусна цялата си тежест върху безценния си миникомпютър.

Разбира се, че видях надписа, че електронните устройства са забранени. Затова послушно си оставих диктофона. Само че нямаше начин да се лиша от миникомпютъра за цели три часа.

Ами ако изникне нещо важно? Ами ако случаят се окаже спешен?

Да не говорим, че в тази работа няма никаква логика. Ако тук наистина са решили да накарат хората да се отпуснат, значи трябва да

им позволят да държат при себе си и джобните компютри, и мобилните телефони, а не да им ги конфискуват.

Какво толкова, тя така и няма да види какво имам под кърпата.

— Ще започна с успокояващ масаж на стъпалата — обяснява Мая и аз усещам как размазва някакъв лосион. — Опитайте се да се освободите от всички мисли.

Послушно зяпвам в тавана. Прочисти мислите си. Мислите ми са чисти и прозрачни като... стъкло...

Какво да правя с Елдридж? Трябваше да му се обадя. Той ще чака да му отговоря. Ами ако се оплаче на останалите партньори, че съм немарлива? Ами ако това повлияе върху шансовете ми да ме изберат за партньор?

Обзема ме паника. Сега не е моментът да оставям нещата на случайността.

— Опитайте се да се освободите от всички мисли... — повтаря Мая. — Веднага ще почувствате как напрежението ви напуска...

Може би ще успея да му изпратя един бърз имейл. Ще го напиша под кърпата.

Тайничко промъквам ръка и напипвам ръбчето на миникомпютъра. Бавно и незабележимо го измъквам от хартиените бикини. Мая продължава да масажира стъпалото ми и не забелязва абсолютно нищо.

— Тялото ви натежава... би трябвало мислите вече да са отлетели...

Примъквам компютърчето върху гърдите си и надничам под кърпата, за да видя екрана. Добре че стаята не е добре осветена. Опитвам се да не шавам много и скришом започвам да пиша имейла с една ръка.

— Отпуснете се... — не се отказва Мая. — Представете си, че се разхождате по плажа...

— Тъъ... — въздишам аз.

„Дейвид — пиша аз. — Относно петролната сделка. Прегледах поправките. Според мен отговорът ни трябва...“

— Какво правите? — пита Мая, неочаквано застанала нащрек.

— Нищо — отвръщам аз и пъхвам компютърчето под кърпата. — Просто се опитвам... опитвам се да се отпусна.

Мая заобикаля кушетката и впива поглед в надигнатото място под кърпата, където съм стиснала устройството.

— Да не би да криете нещо? — пита тя, неспособна да повярва на очите си.

— Не!

Изпод кърпата компютърчето тихо изпиуква. По дяволите.

— Според мен това беше алармата на някакъв автомобил — отбелязвам аз, като се старая да омаловажа чутото. — Дойде отвън, от улицата.

Мая присвива очи.

— Саманта — започва тя бавно и зловещо. — Да не би да криете електронно устройство под кърпата?

Имам чувството, че ако не си призная, тя ще дръпне кърпата с един замах.

— Просто изпращах имейл — признавам най-сетне аз и гузно показвам миникомпютъра.

— Това сте вие, работохолиците! — Тя грабва възмутена компютъра. — Имейлите ще почакат. Всичко може да почака. Вие просто не знаете как да се отпуснете!

— Не съм работохоличка! — отвърщам възмутено. — Аз съм адвокат! Това е различно!

— Не се опитвайте да отричате — тя клати глава.

— Не отричам! Вижте, предстои ни много важна сделка. Просто не мога да го изключа! В момента е невъзможно. Аз съм... точно сега очаквам да ме направят партньор.

В момента, в който изричам тези думи, усещам как всичките ми нерви се свиват на твърда топка. Искам да стана партньор в една от най-големите правни фирми в страната. Това е единственото, което някога съм желала, честно.

— Искам да ме направят партньор — повтарям аз, вече спокойно. — Утре им предстои да вземат решение. Ако се случи, ще бъда най-младият партньор в историята на фирмата. Имате ли представа какво означава това? Имате ли някаква предста...

— Всеки може да отдели за себе си няколко часа — прекъсва ме Мая. Поставя длани на раменете ми. — Саманта, вие сте невероятно напрегната и нервна. Раменете ви са схванати, сърцето ви препуска... струва ми се, че сте на ръба.

— Добре съм.

— Та вие сте истинско кълбо от нерви!

— Не е вярно!

— На всяка цена трябва да намалите темпото, Саманта — тя ме поглежда съчувствено. — Вие сама можете да промените живота си. Ще го направите ли?

— Ами... аз...

Спирам и трепвам изненадана, защото нещо в хартиените ми бикини започва да вибрира.

Мобилният телефон. Напъхах го вътре заедно с миникомпютъра и го включих да „вибрира“, за да не вдига шум.

— Какво е това? — Мая поглежда гърчещата се кърпа. — Какво е това... трептене?

Не мога да призная, че съм вмъкнала и телефон. Не и след като тя откри джобния компютър.

— Ами... — прочиствам гърлото си. — Това е специалната ми играчка.

— Какво? — Мая не може да повярва.

Телефонът отново започва да вибрира в бикините. Налага се да отговоря. Може да ме търсят от офиса.

— Ами... нали се сещате... в момента достигам до един доста интимен момент — поглеждам Мая многозначително. — Дали не може за малко да излезете от стаята?

В очите ѝ заблестява подозрение.

— Чакайте малко! — Тя отново поглежда към кърпата. — Това да не би да е телефон? Как е възможно да вмъкнете и мобилен телефон?

Господи! Тя май е вбесена.

— Вижте — започвам аз в опит да се извиня. — Знам какви са правилата тук, наистина съм готова да ги уважа, да се съобразя с тях, само че работата е там, че... мобилният ми трябва — пъхвам ръка под кърпата.

— Оставете го! — викът на Мая ме стряска. — Саманта — казва тя и се опитва да запази спокойствие. — Вие чухте ли поне една дума от онова, което ви казах? Изключете веднага телефона.

Телефонът продължава да вибрира в ръката ми. Поглеждам изписалия се на екранчето номер и стомахът ми започва да се свива.

— От офиса е.

— Ще ви оставят съобщение. Могат да почакаат.

— Ама...

— Това време е посветено само на вас — тя се привежда напред и стиска разпалено ръцете ми. — Единствено и само на вас.

Господи, тя май наистина не разбира. Идва ми да се изсмея.

— Аз работя в „Картър Спинк“ — обяснявам аз. — Не разполагам с време, което да е само и единствено за мен — отварям капачето на телефона и в ухото ми гръмва разгневен мъжки глас:

— Къде, по дяволите, се намиращ, Саманта?

Усещам как всичко в мен се свива. Обажда се Кетърман. Шефът на отдела по корпоративно право. Сигурно си има и малко име, но никой не го използва, обръщаме се към него с Кетърман. Той има черна коса, носи очила с метални рамки, очите му са воднистосиви, а навремето, когато постъпих на работа в „Картър Спинк“, заради него сънувах кошмари.

— Сделката на „Фалънс“ отново е на дневен ред. Връщай се веднага. Срещата е за десет и половина.

Как така отново на дневен ред?

— Връщам се веднага — затварям телефона и поглеждам гузно Мая. — Съжалявам.

Не съм пристрастена към часовника си.

Работата е там, че много разчитам на него. И вие щяхте да разчитате, ако времето ви е разграфено на сегменти от по шест минути. На всеки шест минути от живота ми на работното място получавам пари от някой клиент. Всичко, разбира се, е компютъризирано и грижливо подредено.

11.00 — 11.06 ч. — подготвяне на договор за проект А.

11.06 — 11.12 ч. — поправка на документи за клиент Б.

11.12 — 11.18 ч. — консултации за споразумение В.

В началото, когато започнах работа в „Картър Спинк“, този натоварен график направо ми вадеше душата, още повече, че се налагаше да записвам над какво работя и да давам обяснение за всяка минута от деня. Тогава си мислех: „Ами ако не правя нищо в продължение на шест минути? Какво ще запиша?“

11.00 — 11.06 ч. — зяпам безгрижно през прозореца.

11.06 — 11.12 ч. — фантазирам си как се сблъскам с Джордж Клуни на улицата.

11.12 — 11.18 ч. — опитвам се да си докосна носа с език.

Истината е, че човек свиква да е натоварен. Свикваш да разпределяш живота си по минути. Освен това свикваш да работиш. По всяко време на денонощието.

Ако си адвокат в „Картър Спинк“, не можеш да си позволиш да се мотаеш и да си губиш времето. Не ти остава време да зяпаш през прозореца, да фантазираш и да мечтаеш. Не е възможно, след като всеки шест минути са толкова важни. Ще ви го кажа по друг начин. Ако позволя да минат шест минути, без да съм свършила нищо, това означава, че съм загубила 50 лири стерлинги на фирмата. Дванайсет минути са 100 лири. Осемнайсет минути стават 150 лири.

Както вече ви казах, адвокатите в „Картър Спинк“ не се размотават.

2

Когато пристигам в офиса, Кетърман се е настанил зад бюрото ми и оглежда с огромно неодобрение хаоса от документи и листа, пръснати навсякъде.

Ще си призная честно, че бюрото ми не е от най-подредените и спретнати. Всъщност... това е доста меко казано. Имам намерение скоро да го подреда и да сложа старите договори, пръснати по пода, където им е мястото. Обещавам да го направя веднага щом намеря малко време.

— Срещата е след десет минути — заявява той и си поглежда часовника. — Искам проектодоговорът готов.

— Разбира се — отвръщам аз и се опитвам да запазя спокойствие. Присъствието му е достатъчно, за да ме превърне в развалина.

Дори в най-добрите си моменти Кетърман е стряскащ. От него се излъчват страховити мозъчни вълни по същия начин, по който от други мъже се излъчва аромат на афършейв. Само че днес нещата са хилядократно по-неблагоприятни, защото Кетърман е в комисията по одобрението. Утре, заедно с още тринайсет други партньори ще проведат важно съвещание, за да решат кой ще бъде най-новият партньор.

Утре ще разбера дали съм постигнала желания успех, или животът ми е пълен провал. След това няма да има нито напрежение, нито нищо.

— Документацията е тук... — посягам към купчина папки и вадя със замах нещо, което ми прилича на документи.

Оказва се стара кутия с понички. Бързо я натъпквам в кошчето.

— Сигурна съм, че е някъде тук... — ровя трескаво и отчаяно се опитвам да напипам правилната папка. Слава богу. — Ето я!

— Изобщо не ми е ясно как работиш в този хаос, Саманта. — Гласът на Кетърман е тънък и много саркастичен, а очите му са се присвили презрително.

— Поне всичко ми е под ръка!

Опитвам се да се засмея, но шефът продължава да стои като дърво. Силно притеснена, дръпвам стол и купчина писма, за които съм забравила, че съм оставила там, политат към пода.

— Едно време правилото беше в шест по бюрата да няма нищо — уведомява ме с леден глас Кетърман. — Май няма да е зле отново да го въведем.

— Може би! — Опитвам се да се усмихна, но присъствието му ме притеснява все повече.

— Саманта! — Приятен глас ни прекъсва и аз облекчено се обръщам. Арнолд Савил приближава към нас.

Арнолд е любимецът ми от старшите партньори. Има вълниста побеляла коса, която ми се струва прекалено буйна за адвокат, а вратовръзките му са винаги дръзки и крещящи. Днес е с яркочервена, с индийски мотиви и има същата кърпичка в горния джоб на сакото. Посреща ме с широка усмивка, аз също се усмихвам и усещам, че започвам да се отпускам.

Сигурна съм, че Арнолд ме е предложил за партньор. Също така съм сигурна, че Кетърман ще бъде против. Арнолд е черната овца на фирмата. Той е човекът, който нарушава правилата и не се интересува от тъпотии като хаоса по бюрото ми.

— Пристигна благодарствено писмо за теб, Саманта. — Усмивката на Арнолд става още по-широка и той ми подава някакъв лист. — От председателя на „Глаймън Брадърс“, можеш ли да си представиш!

Поемам изненадана бланката. Писмото е написано на ръка: „... високо ценим... услугите й са винаги на изключително професионално ниво...“.

— Доколкото разбрах, си му спестила няколко милиона лири, което за него е било добре дошло. — Арнолд грее. — Наистина е очарован.

— А, да. — Започвам да се изчервявам. — Не беше нищо особено. Просто забелязах аномалия във финансовите им отчети.

— Очевидно си му направила огромно впечатление. — Арнолд извива рунтавата си вежда. — Искате да поемеш всичките му сделки. Великолепна работа, Саманта! Браво!

— Ами... благодаря. — Поглеждам Кетърман с надеждата и той да е останал впечатлен. Нищо подобно. По намръщеното му лице е изписано нетърпение и досада.

— Освен това трябва да се заемеш с това. — Кетърман стоварва някаква папка на бюрото ми. — Трябва ми подробен анализ до четирийсет и осем часа.

Мама му стара. Сърцето ми се свива, когато виждам обемистата папка. Това ще ми отнеме часове.

Кетърман винаги ме товари с допълнителната работа, които му се е сторила прекалено досадна, за да я свърши сам. Всички партньори до един постъпват така. Дори Арнолд. В повечето случаи дори не ми казват, направо оставят папките на бюрото ми, придружени от някоя нечетлива бележка, и очакват да свърша работата.

— Проблем ли има? — Той присвива очи.

— Не, разбира се — отвърщам бързо и енергично аз с типичния за бъдещ партньор глас. — Ще се видим на срещата.

Докато той се отдалечава, аз поглеждам часовника си. Десет и двайсет и две. Остават ми точно осем минути, за да проверя дали документите на „Фалънс“ са наред. Отварям папката и бързо преглеждам страниците, проверявам за грешки, търся пропуски. Откакто постъпих в „Картър Спинк“, се научих да чета доста бързо.

Истината е, че върша всичко по-бързо. Вървя по-бързо, говоря по-бързо, храня се по-бързо... правя секс по-бързо...

Въпреки че напоследък и дума не може да става за секс. Излизах с един от старшите партньори от „Бери Форбс“. Казваше се Джейкъб, занимаваше се с важните международни сделки и разполагаше с още по-малко време и от мен. Накрая вършихме каквото вършихме за шест минути, което щеше да се вмести идеално в графиците ни, ако бяхме клиенти един на друг. (Въпреки че не бяхме.) С него получавах оргазъм, той се изпразваше, а след това проверявахме имейлите си.

Кое то си е почти едновременно оргазъм. Никой не може да каже, че това не е добър секс. Чела съм „Космополитън“, разбирам от тези неща.

Както и да е, след това на Джейкъб му направиха невероятно предложение, той се премести в Бостън и връзката ни приключи. Не че имах нещо против.

Честно да си кажа, дори не го харесвах кой знае колко.

— Саманта? — Някакъв глас прекъсва мислите ми. Това е секретарката ми Маги. Тя постъпи на работа преди няколко седмици и все още не я познавам достатъчно добре. — Докато те нямаше, оставиха съобщение за теб. От Джоан е.

— Джоан от „Клифърд Чанс“ ли? — Вдигам поглед и цялото ми внимание се насочва към нея. — Добре. Кажи й, че ще й пратя по имейла клауза четири и съм съгласна...

— Не от тази Джоан — прекъсва ме Маги. — Джоан е новата ти чистачка. Питаше къде са торбичките за прахосмукачката.

Поглеждам я глупаво.

— Какво?

— Торбичките за прахосмукачката — повтаря търпеливо Маги. — Не е успяла да ги намери.

— Защо й трябва да слага торбичка на прахосмукачката? — питам напълно объркана аз. — Искате да я носи ли някъде?

Маги ме поглежда така, сякаш не е сигурна дали се шегувам.

— Става въпрос за торбичките, които се слагат вътре в прахосмукачката — обяснява търпеливо тя. — В тях се събира прахта. Имаш ли такива у вас?

— Ами... — След това бързо се опитвам да се измъкна. — А, тези торбички ли? Ами...

Намръщвам се замислено, сякаш разрешението е на върха на езика ми. Истината е, че дори не мога да си представя как изглежда прахосмукачката. А дали някога съм я виждала? Знам, че ми я доставиха, защото портиерът се беше разписал за доставката.

— Да не би да е от новите модели — предполага Маги. — Те нямат торбички. Цилиндрична ли е или изправена? — Тя ме поглежда в очакване да разбере нещо повече.

Нямам никаква представа как изглежда. Само че не мога да призная подобно нещо.

— Аз ще се оправя — заявявам решително и започвам да събирам документите на купчинка. — Благодаря ти, Маги.

— Тя имаше още един въпрос. — Маги поглежда към записките си. — Как се пуска фурната?

В първия момент продължавам да събирам листата, все едно, че не съм я чула. Естествено че знам как се пуска собствената ми фурна.

— Ами. Копчето се... завърта се — заявявам най-сетне аз и се старая да прозвуча небрежно възмутена. — Че то е повече от ясно...

— Тя каза, че имало някакъв странен таймер. — Маги се мръщи замислена. — С газ ли е или електрическа?

Ясно, казвам си аз. Този разговор трябва да се прекрати незабавно.

— Маги, трябва да звънна един телефон — заявявам с огромно съжаление аз и посочвам апарата.

— Какво да кажа на чистачката? — продължава да настоява Маги. — Жената чака да ѝ позвъня.

— Предай ѝ... да не се занимава с тези неща днес. Аз ще се оправя.

Докато Маги излиза от кабинета, аз трескаво посягам към химикалка и бележник.

1. Как се пуска фурната?
2. Купи торбички за прахосмукачка.

Оставям химикалката и разтривам чело. Наистина нямам време за подобни глупости. За торбичките за прахосмукачка говоря. Дори нямам представа как изглеждат, камо ли откъде се купуват...

И ето че ми хрумва гениална идея. Ще си поръчам нова прахосмукачка. В нея със сигурност ще има торбичка.

— Саманта!

— Какво? Какво има? — Стряскам се, скачам от стола и отварям очи. На вратата е застанал Гай Ашби.

Гай е най-добрият ми приятел във фирмата. Висок е един и осемдесет и девет, мургав, с тъмни очи и отдалече прилича на преуспяващ адвокат. Само че тази сутрин тъмната му коса е разрошена и под очите му личат кръгове.

— Спокойно — усмихва се той. — Аз съм. Нали ще дойдеш на събранието?

Усмивката му е наистина обезоръжаваща. Не съм единствената, която го заглежда. От мига, в който постъпи във фирмата, всички го забелязаха.

— А, да. Ами... да, идвам. — Грабвам документите и небрежно подхвърлям: — Как си, Гай? Струваш ми се малко уморен.

Скъсал е с гаджето си. Цяла нощ са се карали и тя го е зарязала.

Не, емигрирала е в Нова Зеландия...

— Наложил се да работим цяла нощ — намръщи се той. — Заради оня скапаняк Кетърман. Напълно роботизиран е, да знаеш — прозява се с широко отворена уста и аз забелязвам свършените му зъби. Оправил ги, когато влязъл да учи в „Харвард“. Твърди, че не било по негово желание. Очевидно там не ти позволяват да се дипломираш, ако не си минал преди това през пластичен хирург.

— Кофти работа. — Усмивам се съчувствено аз и отмествам стола назад. — Да вървим.

Познавам Гай от година, откакто постъпи в отдела по корпоративно право като партньор. Той е интелигентен, забавен и ритъмът му на работа е същият като моя. Понякога между нас... просто прехвърчат искри.

А, да. Между нас можеше да излезе нещо, само че се получи по друг начин. Стана едно глупаво недоразумение и...

Както и да е. Накратко казано, не стана нищо. Подробностите не са важни. Това не е нещо, за което да мисля и да си губя времето. Двамата сме приятели и това развитие на нещата ме урежда. Добре де, ето какво точно се случи.

Очевидно Гай ме е забелязал още първия ден, също както аз го бях забелязала щом постъпи. Той ме загледа, после попита дали имам връзка. Аз нямах.

Държа да подчертая, че това е същественият момент. Наистина нямах връзка. Тъкмо се бях разделила с Джейкъб. Щеше да се получи много бонбонски.

Често ми се случва да си представям колко свършено можеше да бъде.

Само че Найджъл Макдърмът, един тъп, невъобразимо тъп и много ограничен глупак... да вземе да каже на Гай, че имам връзка със старши партньор от „Бери Форбс“.

И то да го каже, когато нямах никаква връзка!

Ако ме питате мен, има някаква генерална повреда в системата. Нещата би трябвало да са повече от ясни. Хората би трябвало да носят отличителни знаци, ако имат връзка. Както е в тоалетните. Има си

обозначение, когато кабинката е заета. Също и когато е празна. Не бива да се допускат недоразумения с тези неща.

Както и да е, аз не носех никакво обозначение. Дори да е имало нещо, то е било подвеждащо и напълно неподходящо. Последвах няколко седмици, наситени с неловки моменти, докато аз не спирах да се усмихвам на Гай, а той се свиваше и гледаше да ме избягва, защото не искал: а) да бъде причината за раздялата ми с друг, и б) да се включи я в тройка, я в любовен триъгълник с мен и Джейкъб.

Така и не разбрах какво стана, затова просто се оттеглих. След това клюкарите ми донесоха, че е започнал да се вижда с някакво момиче, Шарлот, с която се запознал на парти един уикенд. Месец-два по-късно започнахме съвместна работа над някаква сделка, опознахме се и станахме приятели. Това е, няма повече.

Накратко казано, всичко е наред. Честна дума. Така стана. Просто на някои неща им е писано да станат, докато на други — не.

Само че дълбоко в мен... Все още ми се струва, че щеше да се получи.

— И какво става — започва Гай, докато вървим по коридора към залата за съвещания, — партньоре? — той извива многозначително едната си вежда.

— Не говори така! — съскам ужасена аз. Ще вземе да ме урочаса.

— Стига, де! Знаеш, че работата е в кърпа вързана.

— Нищо не знам.

— Саманта, ти си най-умният адвокат от твоя випуск. Да не говорим, че работиш най-упорито. Я кажи колко беше коефициентът ти на интелигентност? 600?

— Млъквай веднага. — Забождам поглед в бледосиния мокет и Гай избухва в смях.

— Колко е 124 по 75?

— Девет хиляди и триста — отвърщам нацупено аз.

Това е едно от нещата, които ме дразнят у Гай. Още от десетгодишна мога да смятам големи суми на ум. Един господ знае как става, просто се получава. Хората ми казват по едно „браво“ и приключват.

Само че Гай не спира да се занимава с това и непрекъснато ме кара да му смятам някакви числа, все едно, че съм циркаджийка. Знам,

че на него му е забавно, но в интерес на истината става доста досадно.

Веднъж нарочно му казах грешен отговор. Оказа се, че му трябвал верният отговор и той записал грешката ми в договор. За малко сделката да пропадне. Затова повече никога не си позволих да го бъзикам по този начин.

— Вече пробва ли се пред огледалото за уебсайта на фирмата? — Гай подпира замислено брадичка с пръст. — Госпожица Саманта Суитинг, партньор.

— Дори не съм мислила за това — извивам презрително очи аз. Това е чиста лъжа. Вече съм намислила как ще си направя косата за снимката. Дори знам кой от черните си костюми ще облека. Този път ще се усмихна. На снимката в уебстраницата ми за „Картър Спинк“ съм излязла прекалено сериозна.

— Чух, че презентацията ти направо ги е разбила — подхвърли Гай, този път по-сериозно.

Презрението ми изчезва на секундата.

— Наистина ли? — питам аз и се опитвам да не изглеждам чак толкова жадна за похвали. — Ти сериозно ли говориш?

— И пред всички си показала на Уилям Грифитс какво е истински правист. — Гай скръства ръце и ме поглежда насмешливо. — Имало ли е случай да допуснеш грешка, Саманта?

— Допускам много грешки — отвърщам небрежно аз. — Можеш да ми вярваш.

Като например в деня, когато се запознахме, трябваше да те наградя и да ти кажа, че нямам връзка.

— Грешката не се брои за грешка... — Гай се колебава. — Освен ако не може да се поправи — докато изрича тези думи, очите му се впиват в моите.

Или просто погледът му е по-остър, след като не си е доспал. Не съм от хората, които се усещат какво става.

Трябваше нещо такова да завърша, не да се занимавам с право. Щеше да ми е от по-голяма полза. Бакалавър по ориентиране кога мъжете те харесват истински и кога се държат приятелски.

— Готово ли е всичко? — режещият глас на Кетърман ни стряска и когато се обръщам, забелязвам цял отряд адвокати в строги костюми, придружени от две жени.

— Разбира се. — Гай кимва на Кетърман, след това се извъръща към мен и ми намига.

Дали няма да е по-добре да се запиша на курс по телепатия?

3

Девет часа по-късно срещата все още не е приключила.

По огромната махагонова маса са пръснати фотокопия от проектодоговори, финансови отчети, бележници с нахвърляни по тях записки, пластмасови чашки кафе и какви ли не бележки. Кутиите, в които са ни доставили обяд, се търкалят по пода. Една от секретарките ни раздава нови фотокопия от предварителното споразумение. Двама от адвокатите на другата фирма са станали от масата и си шушукат напрегнато в стаята с кафе машината. Всяка заседателна зала има подобна стая към нея: малко странично помещение, където могат да се провеждат кратки разговори насаме или просто да счупиш нещо, ако ти се прииска.

Следобедното напрежение се е разсеяло. И то е като приливите и отливите. Всички, насядали около масата, са поруменели, все още са готови да избухнат дори по най-незначителния проблем, но поне крясъците са утихнали. Клиентите са си заминали. Към четири следобед прочетоха споразумението, стиснаха си ръцете и се изнесоха в лъскавите си лимузини.

Сега всичко зависи от нас, адвокатите, за да предадем в писмен вид устните договорки (което, ако си въобразявате, че е лесно и безпроблемно, трябва още отсега да се откажете от правото) и да ги превърнем в проектодоговори, които да са готови за насрочената за утре сутринта среща.

Тогава ще има нови крясъци.

Потривам дехидратираната си кожа, отпивам глътка капучино и чак тогава разбирам, че съм посегнала към чашата на някой от колегите — течността в нея е студена, останала отпреди часове. Гадост. Боже, пълна гадост. Не мога да изплюя глътката на масата.

Преглъщам отвратителната на вкус течност с красноречива гримаса, флуоресцентните светлини сякаш прогарят очите ми и аз усещам, че съм напълно изтощена. Ролята ми в тези мегасделки е да не изпускам от поглед финансовата страна на споразумението — така че

аз съм тази, която договаря заема между нашия клиент и PGNI Bank. Аз бях тази, която спаси положението, когато лъсна някакъв дълг като черна дупка в една от дъщерните фирми. Аз бях тази, която прекара около три часа днес следобед в обсъждане на една-единствена тъпа фраза в клауза 29(д).

Става въпрос за „полагам всички усилия“. Противниковата страна настояваше за „разумни усилия“. Вече не помня за какво се споразумяхме, а и, честно казано, не ми пука. Знам само, че е седем и деветнайсет, а след единайсет минути трябва да съм почти в другия край на града, за да вечерям с мама и брат ми Даниел.

Налага се да отложа вечерята. Вечерята по случай собствения ми рожден ден.

Щом си го помислям, веднага чувам възмутения глас на приятелката ми от училище Фрея. „Не могат да те накарат да стоиш на работа на рождения ти ден!“

Миналата седмица отложих срещата си с нея. Трябваше да ходим в някакъв клуб. На следващата сутрин се подписваше сделка и аз нямах избор.

Тя просто не разбира, че сроковете са на първо място и това не подлежи на коментар. Всички останали ангажменти отпадат, а рождените дни просто не се броят. Всяка седмица отлагам почивката си. Срещу мен се е настанил Клайв Съдърланд от корпоративния отдел. Жена му е родила близнаци днес сутринта, а на обяд той беше заел мястото си на масата за преговори.

— И така, дами и господа. — Гласът на Кетърман привлича вниманието ни.

Кетърман е единственият, който нито е зачервен, нито уморен, нито притеснен. Както обикновено прилича на робот, да не говорим, че по дрехите му няма нито една гънка, все едно, че току-що се е облякъл. Дори когато се ядоса, по него не трепва нищо. Просто излъчва безмълвна ярост.

— Налага се да прекратим за днес.

Какво? Вдигам рязко глава.

И други са вдигнали глави. Усещам как надеждата избуява. Все едно, че сме ученици, усетили някакъв смут по време на теста по математика, и не смеем да гъкнем, да не би на главите ни да се стовари изневиделица нещо по-неприятно.

— Докато „Фалънс“ не ни предоставят пълната документация, не можем да продължим. Ще се видим утре точно в девет. — Той излиза от заседателната зала и в мига, в който вратата се затваря, аз въздъхвам. Чак сега забелязвам, че съм била притаила дъх.

Клайв Съдърланд вече е хукнал навън. Хората са наизвадили мобилните си телефони и обсъждат къде ще ходят на вечеря, кой филм ще гледат или потвърждават отново вече отложени ангажименти. Ето че всички живнаха. Обхваща ме неочаквано желание да се развикам от радост.

Само че това никак не приляга на един партньор във фирма.

Събирам си нещата, натъпквам ги в куфарчето и отмествам стола си назад.

— Саманта, за малко да забравя. — Гай се е насочил към мен. — Това е за теб.

Подава ми пакет в най-обикновена бяла хартия. Усещам смешен прилив на радост. Подарък за рождения ми ден ли е това? Грейвам, докато го отварям.

— Гай, не трябваше!

— Никак не ме затрудни — отвърща спокойно той.

— Въпреки това... — смея се аз. — Мислех, че ще...

Замълчавам в мига, в който пред погледа ми попада служебно дивиди в ламинирана обложка. Това е обобщение на презентацията на европейските партньори, която проведохме наскоро. Бях споменала, че искам запис.

Обръщам я и полагам огромни усилия да запазя усмивката си. Той, разбира се, не се е сетил за рождения ми ден. Защо да се сетя? Едва ли знае на коя дата е.

— Супер! — заявявам най-сетне аз. — Благодаря ти!

— Няма проблем. — Той грабва куфарчето си. — Приятна вечер. Имаш ли някакви планове?

Не мога да му кажа, че днес имам рожден ден. Ще си помисли... Ще разбере...

— Нещо... семейно — усмихвам се аз. — Чао, до утре.

Както и да е. Най-важното е, че успях да се измъкна. Значи ще стигна навреме за вечерята. Дори няма да закъснея прекалено много!

Докато таксито ми се промъква в натовареното движение по „Чийпсайд“, бързо преравам чантата си, за да измъкна новия несесер за

грим. Онзи ден се отбих в „Селфриджес“ през обедната почивка, защото се усетих, че продължавам да използвам стария сив молив за очи и спиралата, която си бях купила за дипломирането преди шест години. Нямах време за демонстрации и затова помолих момичето на щанда да ми направи комплект от всичко, което ми е необходимо.

Изобщо не я слушах, докато ми обясняваше кое какво е, защото в същото време говорех по телефона с Елдридж и обсъждахме украинската сделка. Спомням си обаче, че тя настояваше да използвам нещото, наречено „пудра бронзант“. Каза, че така кожата ми щяла да се сдобие с блясък и нямало да изглеждам толкова ужасно...

След това беше замълчала.

— Бледа — довърши накрая тя. — Просто сте малко... бледа...

Вадя пудрата и огромната четка за руж, с която започвам да нанасям пудра по бузите и челото. Щом се поглеждам в огледалото, едва потискам смеха си. Лицето ми пролъсква в златисти отблясъци. Изглеждам направо смешна.

Кого се опитвам да заблудя? Аз съм просто една адвокатка от Ситито, която през последните две години дори не е помисляла за почивка и е забравила какво е това тен. Или пък златист загар. Все едно да тръгна с мъниста в косата и да се престоря, че пристигам от Барбадос.

Продължавам да се взирам в огледалото още няколко секунди, след това вадя мокра салфетка и започвам да смъквам пудрата бронзант от лицето си, докато бялата ми кожа, на места изпъстрена със сиви петна, отново се показва. Ето че всичко е отново нормално. Продавачката говореше нещо за сенките под очите ми.

Работата е там, че ако нямам торбички и сенки под очите, сигурно ще ме уволнят.

Облечена съм в черен костюм, както обикновено. Майка ми подари пет черни костюма за двайсет и първия ми рожден ден и ми се струва, че просто стана навик да нося такива. Единственото цветно петно в тоалета ми е червената чанта. И тя ми е подарък от мама, отпреди две години.

Тя ми подари черна. Кой знае защо — може би под въздействието на слънцето или пък по това време съм сключила някоя умопомрачителна сделка, вече не си спомням — нещо ми прищрака и я смених за червена. Не съм сигурна дали ми прости.

Освобождавам косата си от ластика, сресвам я набързо и отново я прибирам. Косата ми никога не е била моята гордост. Цветът ѝ е неубедителен, стига до раменете и е чуплива. Поне така изглеждаше последния път, когато ѝ обърнах някакво внимание. През повечето време ѝ се налага да живее вързана.

— Сигурно ви очаква нещо специално — подхвърля таксиметърджията, който досега ме наблюдаваше в огледалото.

— Имам рожден ден.

— Честит рожден ден! — Той ми намига в огледалото. — Значи ще има парти. Добре да се повеселите.

— Ами... сигурно.

Семейството ми и веселбата са пълни противоположности. Въпреки това истински се радвам, когато се виждаме, защото успяваме да разберем кой какво прави. А това не ни се случва често.

Не че нямаме желание да се виждаме. Просто всеки от нас е безкрайно натоварен в работата си. Майка ми е съдия. Доста известна е, между другото. Вече десет години я върши тази работа, а миналата година спечели наградата „Правист на годината“. Брат ми Даниел е на трийсет и шест, шеф на инвестиции в „Уитънс“. Миналата година бе номиниран за топ дилър в Ситито.

Не съм забравила и брат си Питър, но, както вече ви казах, той преживя нервна криза. В момента живее във Франция, преподава английски в местното училище и няма дори телефонен секретар. Баща ми пък живее в Южна Африка заедно с третата си жена. Откакто навърших три, почти не се виждаме. Няма проблем. Майка ми притежава достатъчно енергия за двама родители.

Погледнах часовника си, докато минавахме по „Странд“. Седем и четирийсет и две. Започвам да се притеснявам. Откога не съм виждала мама? Сигурно от... ами от Коледа. Значи от шест месеца.

Шофьорът спира пред ресторанта, плащам и оставям щедър бакшиш.

— Да прекараш добре, миличка! — пожелава ми той. — И още веднъж честит рожден ден!

— Благодаря.

Докато влизам с бърза крачка в ресторанта, се оглеждам, за да мярна мама или Даниел, но не успявам да забележа нито единия, нито другия.

— Здравейте! — обръщам се към оберкелнера. — Имам среща с госпожа Тенисън.

Така се казва мама. Тя е против жените да приемат името на съпруга си. Освен това не одобрява жени, които си стоят у дома, за да готвят, чистят, да се учат да пишат на машина; според нея всички жени трябва да изкарват повече от съпрузите си, защото по природа са поумни.

Оберкелнерът ме отвежда на празна маса в дъното на салона и аз се отпускам на велурения стол.

— Здравейте! — усмихвам се на сервитьора. — Един джин фис, една водка с лимонов сок и едно мартини, ако обичате. Донесете ги, когато пристигнат останалите.

Мама винаги пие водка с лимонов сок. Нямам представа с какво се налива напоследък Даниел, но знам, че няма да се откаже от едно мартини.

Сервитьорът кимва и ме оставя, а аз разтварям салфетката и оглеждам останалите клиенти. „Максимс“ е готин ресторант, с лъскав дървен под, железни маси и меко осветление. Много е популярен сред правистите, а мама дори има сметка тук. Двама от партньорите на „Линклатърс“ са на съседна маса, а на бара се е с настанил един от най-устатите адвокати в Лондон. Всички наоколо бърбят, чува се пукотът от отварянето на бутилки, подрънкват вилици на огромните чинии, а от време на време приижда смях също като морски вълни.

Докато оглеждам менюто, усещам, че умирам от глад. Поне една седмица не съм се хранила както трябва, а всичко ми се струва невероятно вкусно. Гъши дроб с медена глазура. Агнешко с пюре от грах и мента. На количката със сладкишите забелязвам шоколадово ментово суфле и два вида домашно приготвено сорбе. Надявам се мама да остане за десерта. Тя има навика да се появи на вечеря и по средата да се изнесе нанякъде. Неведнъж е казвала, че половин вечеря е повече от достатъчна за всеки. Работата е там, че тя не се интересува от храната. Както и от хората, които са по-ниско интелигентни от нея. А това изключва повечето хора.

Даниел поне ще остане. Щом брат ми започне бутилка вино, той се чувства длъжен да я довърши.

— Госпожица Суитинг? — Вдигам поглед, когато оберкелнерът приближава, стиснал в ръка мобилен телефон. — Имам съобщение за

вас. Майка ви е била задържана в службата.

— Така ли? — Опитвам се да прикрия разочарованието си. Нямам право да се оплаквам. Самата аз съм правила същото безброй пъти. — И по кое време... кога ще дойде?

Оберкелнерът ме гледа нетрепващо няколко секунди. Забелязвам как в очите му проблясва съжаление.

— Тя е на телефона. Секретарката ѝ ще ви свърже... Ало? — заговаря той в мобилния. — До мен е дъщерята на госпожа Тенисън.

— Саманта? — стърже острият глас до ухото ми. — Извинявай, миличка, няма да успея да дойда тази вечер.

— Изобщо ли няма да дойдеш? — Усмивката ми започва да се стопява. — Дори за да... за да пийнем по едно ли?

Кабинетът ѝ е на пет минути, на площад „Линкълн Ин Филдс“.

— Прекалено много задачи са ми се натрупали. Чака ме важно дело и утре цял ден ще бъда в съда... Не, подай ми другата папка — обръща се тя към някого в офиса ѝ. — Случва се — обяснява ми тя. — Ще прекараш приятно с Даниел. А, да, честит рожден ден. Преведох ти триста лири на банковата сметка.

— Ясно — отвърщам аз след кратко мълчание. — Благодаря.

— Разбра ли вече дали ще те направят партньор?

— Още не съм. — Чувам я как барабани с химикалката си по слушалката.

— Колко часа си работила този месец?

— Ами... сигурно са към двеста...

— Това достатъчно ли е? Саманта, нали не искаш да те прескочат? Във врата ти дишат новоизлюпени прависти. Човек в твоето положение лесно може да се окаже излишен.

— Двеста часа е много... — опитвам се да обясня аз. — В сравнение с останалите...

— Ти трябва да си по-добра от останалите! — прекъсва ме остро тя, все едно, че е в съдебната зала. — Не можеш да си позволиш да се отпускат и да не си най-добрата. Сега е най-важният момент... Казах ти вече, че не искам тази папка! — добавя нетърпеливо тя, на който и да се намира до нея. — Изчакай за момент, Саманта...

— Саманта?

Вдигам объркана поглед от телефона към момиче в бебешко син костюм. Тя държи кошница с някакъв подарък, украсена с панделка, и

се усмихва лъчезарно.

— Аз съм Лорейн, личната асистентка на Даниел — припява тя и в този момент разбирам защо гласът ѝ ми е толкова познат. — Искрено съжалявам, но той няма да успее да дойде тази вечер. Нося ти нещо дребно... а той чака на телефона, за да те поздрави...

Тя ми подава мобилен телефон. Напълно объркана, поемам апарата и го притискам към другото си ухо.

— Здравсти, Саманта — долита деловият глас на Даниел. — Виж, сладурче. В момента сме се захванали с една сделка убиец. Не мога да дойда.

Усещам как ме сграбчва пълен ужас. Няма да дойде нито единият, нито другият.

— Много съжалявам, малката — продължава Даниел. — Нали знаеш как е понякога. Вие двете с мама да прекарате много хубаво.

Преглъщам няколко пъти. Не мога да призная, че обаждането му направо ме съсипа. Не мога да призная, че седя съвсем сама в очакване на някой от тях двамата да се появи.

— Добре! — незнайно как успявам да призова най-приятния си глас. — Няма проблем.

— Прехвърлих малко пари на твойта сметка. Купи си нещо. А по Лорейн ти изпращам шоколадови бонбони — добавя гордо той. — Сам съм ги избирал.

Поглеждам кошницата, която Лорейн продължава да държи протегната. Това не са бонбони, а сапун.

— Чудесни са, Даниел — успявам да го похваля аз. — Много ти благодаря.

— Честит рожден ден...

Зад мен някой неочаквано запява. Обръщам се към сервитьора, понесъл чаша с коктейл. В него е боднато пъстро знаменце, а на таблата се вижда надпис, направен с карамел „Честит рожден ден, Саманта“, и миниатюрно меню сувенир, подписано от главния готвач. Сервитьорът е придружен от други двама свои колеги, които му пригласят.

След малко Лорейн също се включва, макар доста неубедително и притеснено.

— Честит рожден ден...

Сервитьорът оставя подноса пред мен, ала ръцете ми са заети от телефоните.

— Аз ще взема този — посяга Лорейн и ме освобождава от мобилния на Даниел. Вдига го до ухото си и ми се усмихва широко. — И той пее! — Тя посочва доволно слушалката.

— Саманта? — настоява майка до ухото ми. — Там ли си?

— Просто... пеят ми „Честит рожден ден“...

Оставям телефона на масата. След малко Лорейн оставя телефона от другата ми страна.

Това е милото ми семейно тържество.

Два мобилни телефона.

Виждам как хората се обръщат към мен, когато чуват песента, а усмивките им започват да се стопяват, когато забелязват, че седя сама. Виждам и съжалението по лицата на сервитьорите. Опитвам се да вирна брадичка, но бузите ми горят от смущение.

Неочаквано сервитьорът, на когото поръчах преди малко, се появява до масата. Носи три коктейла и оглежда объркан празната маса.

— За кого е мартинито?

— Сигурно за брат ми...

— Значи „Нокиата“ — опитва се да помогне Лорейн и посочва мобилния телефон.

Следва кратко мълчание — след това с безизразното лице на истински професионалист сервитьорът оставя напитката върху салфетка пред телефона.

Иска ми се да се засмея — само че очите ми започват да парят и аз не съм сигурна дали ще успея. Сервитьорът оставя и другите коктейли на масата, кимва и се оттегля. Настъпва неловко мълчание.

— И така... — Лорейн се пресята, грабва мобилния на Даниел и го пъхва в чантата си. — Честит рожден ден... пожелавам ти много приятна вечер!

Докато излиза от ресторанта, съпроводена от потракването на токчета, аз вдигам другия мобилен, за да кажа довиждане. Оказва се, че мама вече е затворила. Келнерите песнопойци са се изпарили. Останала съм сама с кошницата сапун.

— Искате ли да поръчате? — Оберкелнерът отново се е появил до стола ми. — Препоръчвам ви ризото — обяснява любезно той. —

Да ви предложи някаква салата? Чаша вино?

— Всъщност... — насилвам се да се усмихна. — Бихте ли ми донесли сметката?

Няма значение.

Истината е, че никога нямаше да успеем да се съберем на вечеря. Това бе по-скоро някаква фантазия. Не трябваше дори да опитваме. Всички сме заети, потънали сме в работа и нищо не е в състояние да промени семейството ми.

Докато стоя пред ресторанта, до мен спира такси и аз веднага се хвърлям към него. Задната врата се отваря, показва се дамски чехъл, обсипан с мъниста, последван от три четвърти разръфани дънки, бродирана туника и чак сега забелязвам познатата руса коса...

— Изчакайте ме тук — нарежда тя на таксиметровия шофьор. — Няма да се бавя повече от пет минути...

— Фрея? — възкликвам аз, неспособна да повярвам. Тя се завърта към мен и се ококорва.

— Саманта! Какво правиш на улицата?

— Ти кажи какво правиш тук! — настоявам аз. — Мислех, че заминаваш за Индия.

— Натам съм тръгнала! С Лорд имам среща на летището след около... — тя поглежда часовника си. — След десет минути.

По лицето ѝ веднага се изписва виновно изражение и аз избухвам в смях. С Фрея се познаваме от седемгодишни, когато заедно ни записаха на пансион. Първата вечер тя ми разказа, че семейството ѝ са циркови артисти, че знае как се язди слон и може да върви по опънато въже. До края на срока ѝ вярвах и се наслушах на какви ли не разкази за екзотичния ѝ живот на манежа. Докато един ден родителите ѝ пристигнаха да я вземат и се оказаха най-обикновени счетоводители от „Стейнс“. Макар да бе разкрита, тя продължи да твърди, че са били циркови артисти.

Имаше ясни сини очи, кожата ѝ бе обсипана с лунички, вечно загоряла от непрекъснатите пътувания. В момента носът ѝ се белеше и имаше нова обица на върха на ухото. Имаше най-белите, най-криви зъби, които някога съм виждала, а когато се смееше, едното ъгълче на устата ѝ се вирваше по-високо.

— Пристигнах неканена на вечерята по случай рождения ти ден. — Тя извърща подозрително поглед към ресторанта. — Страхувах се, че съм закъсняла. Какво става?

— Ами... — колебая се. — Работата е там, че... мама и Даниел...

— По-рано ли си тръгнаха? — Докато ме наблюдава, тя се усеща и по лицето ѝ се изписва ужас. — Не са дошли! Мили боже, какви мръсници. Не могат ли поне веднъж да те поставят на първо място, вместо да се интересуват единствено от проклетата... — тя млъква задъхана. — Извинявай. Знам какво ти е. Те са твоето семейство. Забрави.

Фрея и майка ми не се разбират.

— Няма значение — отвърщам аз и свивам рамене. — И без това ме чака огромен куп работа.

— Работа ли? — Тя ме зяпва. — Сега ли? Ти сериозно ли говориш? Няма ли край тази работа?

— В момента сме доста заети — опитвам се да се защитя аз. — Просто моментът е такъв...

— Моментът вечно е такъв! Вечно е изникнала някоя криза! Всяка година отлагаш удоволствията...

— Не е вярно...

— Всяка година ми повтаряш, че скоро няма да е така. Винаги е едно и също! — Очите ѝ горят загрижени. — Саманта... какво стана с живота ти?

Оставам загледана в нея, докато колите профучават покрай нас. Не знам какво да отговоря. Дали да бъда честна с нея? Не си спомням какъв бе животът ми преди.

— Искам да стана партньор в „Картър Спинк“ — заявявам най-сетне аз. — Това е, което искам. Налага се да правя жертви.

— И какво ще стане с теб, когато станеш партньор? — продължава да пита тя. — По-лесно ли ще бъде?

Свивам уклончиво рамене. Истината е, че не съм мислила какво ще стане, след като ме изберат за партньор. Това е като сън. Също като лъскава топка в небето.

— За бога, та ти си на двацет и девет години! — Фрея размахва кокалестата си ръка, обсипана със сребърни пръстени. — Поне от време на време върши нещо спонтанно. Трябва да обиколиш света! —

Тя ме сграбчва за ръката. — Саманта, ела в Индия. Тръгни с мен веднага!

— Какво? — избухвам в смях. — Не мога да дойда в Индия!

— Вземи си един месец отпуск. Защо не? Няма да те уволнят. Ела на летището, ще ти купим билет...

— Фрея, ти си луда. Сериозно — стискам ръката ѝ. — Обичам те... само че си напълно луда.

Фрея бавно отпуска ръката ми.

— И ти си луда — заявява тя. — Знам, че си луда, въпреки това те обичам.

Мобилният ѝ телефон започва да звъни, ала тя не му обръща никакво внимание. Вместо това рови трескаво из бродираната чанта. Най-сетне вади малко сребърно шишенце за парфюм, набързо опаковано в алена коприна.

— Заповядай — подава ми го тя.

— Фрея! — Оглеждам го внимателно. — Невероятно е.

— Знаех си, че ще ти хареса. — Тя вади мобилния от чантата си. — Здравсти! — започва нетърпеливо тя. — Виж, Лорд, ще дойда, идвам!

Съпругът на Фрея се казва лорд Андрю Еджърли. Фрея го наричаше с титлата на шега, докато всички възприеха новото име и така и остана. Двамата се запознали преди пет години в един кибуц и се оженили в Лас Вегас. Това означава, че тя е лейди Еджърли, но едва ли има човек, който да се сеща. Поне от страна на семейство Еджърли.

— Благодаря ти, че дойде. Благодаря и за подаръка — прегръщам я. — Да прекарате добре в Индия.

— Благодаря. — Фрея се качва на задната седалка на таксито. — Ако решиш да дойдеш, веднага ми кажи. Измисли някакъв спешен случай в семейството... ами... нали се сещаш. Дай им моя номер. Аз ще те покривам. Каквото и да измислиш.

— Върви — подканвам я аз през смях и я побутвам. — Заминавай за Индия.

Тя трясва вратата и надниква през прозореца.

— Сам... стискам ти палци за утре. — Грабва ръката ми, среща очите ми и неочаквано става много сериозна. — Щом толкова много го искаш... дано да те назначат.

— Няма друго, което да желая повече. — Докато наблюдавам най-старата си приятелка, престорено небрежното ми поведение изчезва. — Фрея... не мога да ти кажа колко много го искам.

— Ще получиш назначението, сигурна съм. — Тя целува ръката ми и ми маха за довиждане. — И да не си посмяла да се върнеш в офиса! Обещай ми! — крещи тя, докато таксито се отдалечава, а аз протягам ръка, за да спра друго такси.

— „Картър Спинк“, ако обичате — нареждам аз. Разбира се, че ще се върна в офиса.

Прибирам се в единайсет, изтощена, неспособна дори да мисля, след като съм прегледала едва половината от папката, която ми даде Кетърман. Проклетият Кетърман, казвам си аз, докато отключвам входната врата на кооперацията, строена през 1930 г., където живея. Проклетият Кетърман. Проклет да... проклет...

— Добър вечер, Саманта.

Едва се сдържах да не подскоча. Та това е проклетият Кетърман. Застанал е пред асансьора, стиснал натъпканата си до пръсване чанта. В първия момент ме залива вълна от страх. Какво търси той тук?

Да не би да съм се побъркала и вече да имам халюцинации за старшите партньори?

— Някой ми каза, че живееш тук. — Очите му проблясват под очилата. — Купих трийсет и втори апартамент. Вече ще сме съседи.

Не може да бъде, просто не е възможно. Той живее тук?

— Ами... добре дошли в сградата! — казвам аз и се опитвам думите ми да прозвучат искрено. Вратата на асансьора се отваря и двамата влизаме.

Трийсет и втори номер. Това означава, че е само два етажа над мене.

Все едно, че училищният ми директор се е нанесъл тук. Вече няма да имам нито миг спокойствие. Как е могъл да избере точно тази сграда?

Пътуваме мълчаливо и аз се чувствам все по-неловко. Дали да се опитам да кажа нещо приятно? Да заговоря ли за неангажиращи неща?

— Прегледах част от папката, която ми дадохте — казвам най-сетне аз.

— Добре — кима той.

Край с приятния неангажиращ разговор. Защо направо не премина към важните неща?

Утре ще ме правите ли партньор или не?

— Ами... лека нощ — казвам неловко аз и слизам от асансьора.

— Лека нощ, Саманта.

Вратата се затваря и аз изпищявам безмълвно. Не мога да живея в една сграда с Кетърман. Налага се да се преместя.

Тъкмо пъхвам ключа, когато вратата на отсрещния апартамент се открехва.

— Саманта?

Сърцето ми се свива. Като че ли тази вечер не ми се струпа достатъчно на главата. Това е госпожа Фарли, съседката. Косата ѝ е сребърна, разхожда три малки кученца и проявява неутолим интерес към живота ми. В същото време е много мила и приема различни пратки от мое име, затова я оставям да ме подпитва и любопитства на воля.

— Пристигна нова доставка за теб, миличка — казва тя. — Този път е от химическото чистене. Ей сега ще ти я донеса.

— Благодаря — отвърщам искрено аз и отварям вратата. На изтривалката е оставена купчинка рекламни материали, аз ги подритвам и те се пръсват към вече натрупалия се в коридора куп. Ще ги занеса за рециклиране веднага щом ми остане някакво време. И тази задача е включена в задължителния ми списък.

— Пак закъсняваш — госпожа Фарли е застанала до мен, стиснала в ръка опакованите в найлон блузи. — Вие, младите, сте толкова заети! — тя цъка с език. — Тази седмица не се прибра нито веднъж преди единайсет!

На това му се казва неутолим интерес. Сигурно си записва кога се прибирам.

— Много ви благодаря — посягам към дрехите от химическото, но за мой ужас госпожа Фарли минава покрай мен и нахлува в апартамента.

— Аз ще ги внеса.

— Извинявайте, доста е разхвърляно — казвам аз, когато тя се промъква покрай изправени до стената картини. Все се каня да ги закача... да се отърва от кашоните...

Побутвам я към кухнята, за да не види натрупаните опаковки от храна, която са ми доставяли по телефона. След това съжалявам. На плота в кухнята е оставена купчина стари опаковки и пакети, а на тях е бодната бележка от новата ми чистачка. Всичко е написано с главни букви.

„Скъпа Саманта,

1. Всичката ти храна е с изтекъл срок на годност. Да я изхвърля ли?

2. Имаш ли препарати за почистване? Например белина. Така и не успях да намеря.

3. Да не би да колекционираш кутии от китайска храна? Не ги изхвърлих. Просто не посмях.

Чистачката Джоан“

Виждам, че госпожа Фарли също чете бележката. Представям си как цъка на ум. Миналия месец ми изнесе лекция за ползата от бавно загряващите котлони, че трябвало само да сложа пиле и зеленчуци сутринта, едва ли съм щяла да загубя повече от пет минути, за да нарежа един морков.

Може и да беше права. Откъде да знам. По готварство ми писаха тройка в гимназията.

— Много благодаря. — Бързо грабвам дрехите от химическото чистене, оставям ги върху печката и я повеждам към вратата. Усещам я как върти очи, за да види всичко. — Много сте мила.

— Пак заповядай — тя ме поглежда с дребните си очички. — Не ми се иска да се месея, миличка, но защо сама не си переш памучните блузи. Така ще спестиш куп пари.

Гледам я глупаво. Нали ако ги пера, ще се наложи да ги суша. А после трябва и да ги гладя.

— Освен това забелязах, че на едната ѝ липсва копче — добавя тя. — На розовата с бялото райе.

— Добре — съгласявам се аз. — Вижте... това не е проблем. Просто ще я върна в химическото. Те не таксуват подобни услуги.

— Можеш и сама да си зашиеш копчето, миличка! — заявява шокираната госпожа Фарли. — Няма да ти отнеме повече от две минути. Сигурно имаш резервно копче при иглите и конците.

При кое?

— Нямам игли и конци — обяснявам аз възможно най-любезно. — Не мога да шия.

— Поне едно копче можеш да зашиеш! — възкликва тя.

— Не, не мога — отвърщам аз, стресната от изражението ѝ. — Това не е проблем. Ще върна блузата в химическото.

Госпожа Фарли не крие, че е ужасена.

— Наистина ли не можеш да зашиеш копче? Майка ти никога ли не те е учила?

Потискам смеха си, когато си представям как мама шие копче.

— Ами... не. Не ме е научила.

— По мое време — клати глава госпожа Фарли — всички образовани момичета ги учеха как да шият копчета, да замрежват чорапи и да обръщат яки.

Всички тези неща не ми говорят абсолютно нищо. Да обръщат яки. Такива приказки не означават нищо за мен.

— По мое време... вече не ни учеха на такива неща — отвърщам любезно аз. — Учеха ни как да се подготвяме за изпитите и да си изберем добра кариера. Учеха ни да имаме мнение. Учеха ни как да използваме мозъците си — не се сдържах да добавя аз.

Госпожа Фарли ме поглежда.

— Жалко — заявява накрая тя и ме потупва съчувствено по ръката.

Опитвам се да запазя спокойствие, но напрежението, трупало се в мен целия ден, заплашва да избухне. Работила съм часове наред, рожденият ми ден така и не беше отпразнуван, чувствам се уморена до смърт, гладна съм... а тази бабка ми разправя как се шиело копче.

— Не е никак жалко — отвърщам напрегнато аз.

— Както кажеш, миличка — съгласява се миролюбиво госпожа Фарли и се отправя към апартамента си.

Това ме подпалва още повече.

— И защо да е жалко? — питам аз и излизам след нея. — Защо? Може и да не съм в състояние да зашия копче, но мога да направя корпоративен финансов договор и да спестя на клиента си трийсет милиона лири. Това мога да го направя.

Госпожа Фарли ме наблюдава от вратата. В погледа ѝ се четат още повече съжаление от преди.

— Жалко — повтаря тя, сякаш не е чула и дума от казаното. — Лека нощ, миличка — тя затваря вратата и аз въздъхвам тежко и отчаяно.

— Вие чували ли сте някога за феминизъм? — крясвам пред вратата ѝ аз.

Отговор няма.

Връщам се ядосана в своя апартамент, затварям вратата и грабвам телефона. Набирам номера на местната пицария и поръчвам обичайните неща: пица „Капричоза“ и порция пържени картопки. Сипвам си чаша вино, настанявам се в хола и пускам телевизора.

Игли и конци. Интересно какво ли още трябва да имам според нея? Може би чифт игли за плетене? Или пък тъкачен стан?

Отпускам се на канапето, стиснала в ръка дистанционното, и започвам да прищраквам по каналите, като поглеждам разсеяно какво дават. Новини... френски филм... документален филм за животните...

Я чакай малко. Преставам да прищраквам, оставям дистанционното на канапето и се отпускам на възглавниците.

„Семейство Уолтън.“

Тишина и спокойствие. Точно от това имам нужда.

Това май е една от последните сцени. Цялото семейство са се събрали на масата и дядото казва молитвата.

Отпивам вино и усещам как започвам да се отпускам. Открай време харесвам „Семейство Уолтън“, макар и тайно, още от дете. Тогава, щом ме оставеха сама, седях в тъмното и си представях, че живея в планината със семейство Уолтън.

Ето я и последната сцена, винаги я чакам с огромно нетърпение: къщата на семейство Уолтън в мрака. Светлините трепкат, щурците свирукат. Джон Бой е спрял да разказва. Къщата е пълна с хора. Прегръщам си коленете и гледам замечтано към екрана, докато познатата музика ни отвежда към края.

— Лека нощ, Елизабет!

— Лека нощ, бабо — отвърщам аз на висок глас. Няма кой да ме чуе.

— Лека нощ, Мери Елън!

— Лека нощ, Джон Бой — казвам аз едновременно с Мери Елън.

— Лека нощ.

— Лека нощ.

— Лека.

Когато се събуждам, сърцето ми бие до пръсване. Скачам и посягам за химикалка, докато питам на глас:

— Какво има? Какво?

Обикновено се будя все така. Май ни е семейна черта. Всички спим неспокойно. Миналата Коледа, когато бях у мама, към три сутринта се промъкнах в кухнята за чаша вода и открих мама по халат да чете някакво предложение за съдебно споразумение, докато Даниел се наливаше с ксанакс^[1] и щракаше по каналите.

Вмъквам се в банята и се вглеждам в бледото си лице. Това е то. Толкова работа, толкова учене, толкова безсънни нощи, все посветени на този ден.

Ще стана ли партньор, няма ли да стана партньор?

Господи! Престани. Не мисли по този въпрос. Влизам в кухнята и отварям хладилника. По дяволите. Свършило ми е млякото.

Нямам и кафе.

Трябва да открия някоя фирма, която прави доставки по домовете. И млекар. Посягам към химикалката и записвам:

„47. Доставка на хранителни продукти/млекар?“

Това е последната точка от списъка с неотложни неща.

Въпросният списък е нахвърлян върху лист, забоден на стената, и е доста полезен, когато трябва да ми бъдат напомнени неща, които имам намерение да свърша. Листът вече е пожълтял, мастилото най-горе е така избледняло, че почти не мога да го прочета. Само че това е добър начин да се организирам.

Няма да е зле да задраскам някои от първите точки. Началото на този списък е от времето, когато се преместих да живея в този апартамент, преди три години. Сигурно някои от нещата вече са

свършени. Грабвам отново химикалката и присвивам очи към първите избелели точки.

- „1. Намери млекар.
- 2. Заеми се да откриеш фирма, която доставя хранителни продукти по домовете.
- 3. Как се пуска печката?“

Ясно.

Да, всичко това ще го оправя. През уикенда. И ще се справя с печката. Ще прочета книжката с упътванията.

Прехвърлям се на по-новите точки, които са на около две години.

- „16. Намери млекар.
- 17. Покани приятели.
- 18. Намери си хоби.“

Напълно сериозно възнамерявам да поканя приятели. И да си намеря някакво хоби. Ще стане, когато имам по-малко работа.

Поглеждам към най-новите точки — те са на около година, а и мастилото е все още синьо.

- „41. Отиди на почивка.
- 42. Организирай парти!
- 43. Млекар?“

Поглеждам подразнена списъка. Как е възможно да не направя нищо? Вече ядосана, запокитвам химикалката, пускам чайника и едва потискам желанието си да накъсам списъка на парченца.

Чайникът ври и аз си правя чаша доста странен билков чай, който навремето ми подари някакъв клиент. Посягам да си взема ябълка от купата, но се оказва, че всичките са изгнили. Потръпвам, хвърлям ги в боклука и вадя малко корнфлейкс от някакъв пакет.

Истината е, че пет пари не давам за този списък. Интересува ме едно-единствено нещо.

Когато пристигам в офиса, решително си казвам, че с нищо няма да покажа, че днешният ден е специален. Ще се наведа над документите и ще се заема за работа.

Докато пътувам в асансьора, три колежки ми пожелават успех. Докато вървя по коридора — един от данъчно облагане, с него почти не се познаваме, ме стиска многозначително по рамото.

— Успех, Саманта.

Той пък откъде ми знае името?

Отправлям се забързано към кабинета си, затварям вратата и се опитвам да не обръщам внимание на хората в съседните стаи и по коридора, които непрекъснато поглеждат към мен през стъклената преграда.

Не трябваше да идвам днес. Трябваше да измисля някоя смъртоносна болест.

Както и да е. Всичко е наред. Ще свърша малко работа, както правя през останалите дни. Отварям папката на Кетърман, намирам мястото, до което бях стигнала, и започвам да чета документите по прехвърлянето на акции, изготвяни преди пет години.

— Саманта?

Вдигам поглед.

Гай е застанал на вратата и държи две кафета. Остава едното на бюрото ми.

— Здравсти — поздравява той. — Какво става?

— Всичко е наред — отвърщам аз и обръщам страницата съвсем делово. — Добре съм. Всичко е нормално. Не разбирам защо е цялата тази шумотевица.

Развеселеното изражение на Гай ме притеснява. Прехвърлям нова страница, за да докажа казаното, и кой знае как успявам да съборя папката на пода.

Благословен да е онзи, който е измислил кламерите.

Червена като рак, вдигам папката от пода, натъпквам листата вътре и отпивам от кафето.

— Така — кима сериозно Гай. — Хубаво е, че не си нито нервна, нито неспокойна.

— Не съм — отвръщам аз и не смея да помръдна от мястото си. — Нали?

— Ще ти се обадя по-късно — той грабва чашката, вдига я като за тост и излиза. Поглеждам си часовника.

Едва осем и петдесет и три е. Не съм сигурна дали ще издържа.

Незнайно как успявам да прекарам сутринта. Приключвам с папката на Кетърман и се захващам с доклада. На средата на третия параграф съм, когато Гай отново се появява на вратата.

— Здравсти — обаждам се аз, без да вдигна поглед. — Добре съм, наистина. И не съм чула нищо.

Гай не ми отговаря.

Най-сетне вдигам глава. Застанал е точно пред бюрото ми, наблюдава ме и по лицето му се е появило най-необикновеното изражение, което някога съм виждала. Това е съчетание от обич, гордост и въодушевление, всички събрани на сериозното му лице.

— Не би трябвало да го правя — прошепва той. Навежда се по-близо. — Ти успя, Саманта. Вече си партньор. След час ще ти съобщят официално.

Заслепяваща топлина се надига в гърдите ми. За момент имам чувството, че не мога да дишам. Успях. Наистина успях!

— От мен не си чула нищо, нали? — Гай се усмихва за миг. — Браво.

— Благодаря — успявам да изрека аз.

— После ще се видим, за да ти честитя както трябва — той се обръща и излиза, а аз оставам да се взирам в компютъра, без дори да виждам екрана.

Направили са ме партньор.

Господи! Боже господи!

Вадя огледалце от чантата си и поглеждам развълнуваното си отражение. Бузите ми пламтят. Имам желание да скоча на крака и да се развикам. Искане ми се да танцувам и да пиция. Как ще издържа още цял един час? Как е възможно да седя толкова спокойно? Не мога да се съсредоточа над доклада за Кетърман.

Ставам и приближавам до шкафа единствено за да върша нещо. Отварям две от чекмеджетата, първите две, които са ми попаднали, и отново ги затварям. Когато се обръщам, забелязвам, че бюрото ми е отрупано с листа и папки, а до компютъра застрашително се извисява купчина книги.

Кетърман е прав. Срамота. Това не прилича на бюро на партньор. Ще разчистя. Ето най-подходящия начин да пропиля един час.

12.06 — 13.06 ч. Административни проблеми.

Дори си имаме кодово наименование за тези неща, когато нанасяме в отчетите свършеното през деня.

Бях забравила колко много мразя чистенето и подреждането.

Изникват какви ли не неща, докато оправям кашата на бюрото си. Писма от компанията, договори, които трябва да бъдат прибрани... стари покани... докладни записки... рекламна брошура за часове по Пилатес... компактдиск, който си купих преди три месеца и мислех, че съм изгубила... миналогодишната коледна картичка от Арнолд, на която е той самият в костюм на елен... усмихвам се и я поставям в купчинката, където са неща, на които трябва да им намеря място.

Има и грамоти — някои гравирани — които получаваме в края на осъществена значителна сделка. Я виж ти, половинка „Сникърс“, който така и не съм успяла да доям. Хвърлям го в кошчето за боклук и се обръщам с въздишка към купчината книги.

Защо ни осигуряват такива бюра? Не мога да повярвам колко боклуци са се събрали отгоре.

Партньор! Пискам на ум аз и имам чувството, че около мен избухват фойерверки. Аз съм *партньор*!

Престани веднага, казвам си безмълвно аз. Съсредоточи се над задачата, с която си се заела. Когато изваждам стар брой на „Правист“ и се чудя защо го пазя, някакъв документ се изплъзва и пада на пода. Посягам да го вдигна, погледът ми пробягва по първата страница, без да мисля. Оказва се докладна записка от Арнолд.

Става въпрос за Трета обединена банка.

„Прилагаме облигациите на «Глейзърбрукс» ООД.
Моля наш представител да се погрижи за регистрацията.“

Разглеждам документа с огромен интерес. Трета обединена банка са клиент на Арнолд, аз съм се срещала с тях един-единствен път. Сделката е заем за 50 милиона лири, които се отпускат на „Глейзърбрук“, и единственото ми задължение е да ги впиша в срок от двацет и един дена в Регистрационната палата. Това е поредното тъпо задължение, което партньорите просто изсипват на бюрото ми. Вече няма да е така, мисля си аз, обзета от решителност. Вече ще мога да прехвърлям част от удълженията си на някой друг, при това ще го направя още сега. Поглеждам автоматично към датата.

След това поглеждам втори път. Там пише 26 май.

Та това е преди пет седмици! Не е възможно!

Напълно объркана, ровя из документите, за да видя дали не е оставена някоя лепяща бележка с инструкции. Трябва да има допълнителна бележка, въпреки че датата е напълно достатъчна. Двацет и шести май.

Двацет и шести май ли?

Седя застинала и не смея да откъсна очи от документа. Това нещо е било на бюрото ми цели пет седмици.

Само че... не е възможно. Просто не е възможно. Това означава...

Това означава, че съм изпуснала крайния срок.

Преглъщам с усилие и се опитвам да запазя спокойствие. Сигурно не съм прочела както трябва. Не е възможно да допусна подобна грешка. Не е възможно да изпусна регистрацията, за която си има точно определен срок. Винаги правя регистрациите преди крайния срок.

Затварям очи и се опитвам да се успокоя. Нещо не е наред. Покрай вълнението, че съм станала партньор, мозъкът ми се е размътил. Добре. Сега ще погледна документа още веднъж, само че много внимателно.

Отварям очи и поглеждам написаното. Работата е там, че на него пише същото както преди. „Ваш представител да се погрижи за регистрацията.“ Датата продължава да бъде двацет и шести. Написано е черно на бяло. А това означава, че клиентът е получил заем без покритие. А това на свой ред означава, че съм направила най-елементарната грешка, която може да допусне един правист.

Радостта ми се стопява. Пробождат ме ледени тръпки. Отчаяно се опитвам да таи спомня дали Арнолд ми е давал някакви инструкции за тази сделка. Дори не помня да е споменавал за нея. А и защо да споменава? Това е най-обикновен заем. Подобни неща ги вършим дори насън. Сигурно е решил, че съм свършила каквото е необходимо. Направил го е, защото ми вярва.

Мили боже.

Прелиствам отново страниците, този път по-бързо и отчаяно търся някаква вратичка, през която да се измъкна. Няма ли някоя клауза, която да ме накара да възкликна: „Ама, разбира се!“ и да въздъхна от облекчение? Само че такава клауза няма. Стискам докладната и усещам, че ми се завива свят. Как е възможно да се случи подобно нещо? Как е възможно да не съм го забелязала? Да не би просто да съм пхнала документа в купчината с намерение да се заема с него по-късно? Не си спомням. Просто не мога да си спомня.

Какво ще правя сега? Усещам как се блъскам в стена от паника, щом си представям последствията. Трета обединена банка е заела на „Глейзърбрук“ петдесет милиона лири стерлинги. Без гаранцията им да е регистрирана, заемът — въпросният многомилionen заем — няма покритие. Ако утре „Глейзърбрук“ фалират, Трета обединена банка ще се нареди на опашката на кредиторите. И по всяка вероятност ще остане с празни ръце.

— Саманта! — вика ме Маги от вратата и аз подскачам стреснато. Инстинктивно полагам длан върху документа, въпреки че тя не може да прочете написаното, а дори и да го прочете, едва ли ще разбере за какво става въпрос.

— Току-що научих! — шушне тя. — Гай се е изпуснал! Поздравявам те!

— Ами... благодаря! — Нямам представа как успявам да накарам устните си да се усмихнат.

— Отивам за чай. Ти искаш ли да ти донеса?

— Супер! Благодаря.

Маги изчезва надолу по коридора, а аз заравам главата си в ръце. Опитвам се да запазя спокойствие, ала имам чувството, че съм попаднала в кладенеца на ужаса. Трябва да се изправя пред грешката си. А съм допуснала непроснима грешка.

Аз съм допуснала грешка.

Какво ще правя? Цялото ми тяло е изпълнено от страх, не мига дори да мисля трезво...

И ето че думите на Гай от вчера зазвучават в главата ми, след което усещам как ме връхлита почти болезнена вълна от облекчение. Грешката не е грешка, освен ако не може да се поправи.

Точно така. Работата е там, че мога да я оправя. Мога да регистрирам гаранцията.

Ще бъде истински кошмар. Налага се да съобщя на банката какво съм направила — и на „Глейзърбрук“, и на Аранолд, и на Кетърман. Ще трябва да подготвя нови документи. А най-лошото е, че всички ще разберат, че съм си позволила да допусна една тъпа грешка, едно недоглеждане, което може да направи някоя стажантка, но не и аз.

Това може да се окаже краят на партньорството. Щом тази мисъл ми минава през ума, усещам как ми призлява.

Истината е, че няма друга възможност. Трябва да оправя нещата. Включвам се бързо в уебсайта на Регистрационната палата и започвам да търся данните за „Глейзърбрук“. Ако междувременно срещу тях не е регистрирано оплакване, няма да има абсолютно никакъв проблем...

Гледам страницата и не мога да повярвам на очите си.

Не може да бъде.

Не е възможно.

Иск за петдесет милиона лири е бил внесен миналата седмица от някаква компания „БЛК холдинг“^[2]. Клиентът ни вече се намира на опашката от кредитори.

Главата ми ще се пръсне. Това не е добре. Изобщо не добре. Трябва бързо да поговоря с някого. Налага се да направя нещо още сега, преди да са предявени нови искове. Трябва да кажа на... на Арнолд.

Само че мисълта ме парализира от ужас.

Не мога да го направя. Не мога да отида и просто така да заявя, че съм допуснала най-елементарната и глупава грешка, заради която петдесет милиона лири от парите на клиента ще отлетят. Сега ще... първо ще се заема да оправя кашата, чак след това ще кажа на някого. Трябва да огранича щетите. Да, първо ще се обадя в банката. Колкото по-бързо разберат, толкова по-добре...

— Саманта?

— Какво? — едва не падам от стола.

— Много си нервна днес! — Маги избухва в смях и ми оставя чашата чай на бюрото. — Сигурно вече летиш. — Тя ми намига.

В първия момент дори не успявам да разбера какво ми говори. Светът ми се е ограничил до направената грешка и всичките ми мисли са съсредоточени над възможностите, които ми остават.

— А, да. Разбира се! — Опитвам се да ѝ се усмихна и тайно избърсвам влажните си длани в една салфетка.

— Сигурно все още си на седмото небе! — Тя се обляга на шкафа. — В хладилника съм оставила шампанско. Готово е трябва само...

— Супер! Всъщност, Маги, налага ми се да изляза...

— Така ли? — тя ми се струва разочарована. — Ами, добре. Оставям те.

Докато излиза, забелязвам, че е наистина възмутена. Сигурно си мисли, че съм голяма гадина. Само че с всяка пропиляна минута рискът става по-голям. Трябва да се обадя в банката. Незабавно.

Оглеждам бланката, за да открия името и номера на човека от Трета обединена, който се занимава с тази сделка. Чарлс Конуей.

Трябва да му позвъня. А след това ще му съсия деня, като призная, че съм направила непоправим гаф. С треперещи ръце грабвам телефона. Имам чувството, че сама се насилвам да се потопя в гнусно блато, пълно с пиявици.

Няколко секунди стоя неподвижна, впила поглед в копчетата. Докато изчаквам сигнала свободно, сърцето ми блъска до пръсване.

— Чарлс Конуей.

— Здравейте! — Опитвам се да успокоя гласа си. — Обажда се Саманта Суитинг от „Картър Спинк“. С вас не се познаваме.

— Здравейте, Саманта. — Струва ми се мил човек. — С какво мога да ви помогна?

— Обаждам се по един технически въпрос. Става въпрос за... — Трябва да се насиля, за да изрека името — „Глейзърбрукс“.

— И вие ли чухте? — пита Чарлс Конуей. — Новините се носят бързо.

Стаята сякаш се смаява и ме притиска отвсякъде. Стисвам слушалката още по-здраво.

— Какво да съм чула? — Гласът ми звучи по-тънък, отколкото трябва. — Нищо не съм чула.

— Така ли? Предположих, че затова се обаждате — той замълчава и чувам как кара някой да провери проклетията в „Гугъл“.

— Днес са извикали получателите. Последният им опит да се измъкнат се е провалил...

Той продължава да говори, но аз не чувам нито дума повече. Сякаш главата ми е в безтегловност. Пред очите ми избиват черни петна.

„Глейзърбрукс“ са фалирали. Няма начин да успея да подготвя новата документация толкова бързо. Просто няма да се получи.

Няма да успея да регистрирам гаранцията.

Не мога да оправя нещата.

Грешката ми струва петдесет милиона лири загуба на Трета обединена банка.

Имам чувството, че халюцинирам. Единственото ми желание е да хлопна слушалката и да избягам колкото е възможно по-далече и по-бързо.

Гласът на Чарлс Конуей достига до съзнанието ми.

— Добре, че се обадохте. — Чувам го как барабани по клавиатурата, без дори да предполага какво става. — Искате ми се да ви помоля да проверите отново гаранцията.

В първия момент не мога да произнеса и дума.

— Добре — казвам най-сетне аз с дрезгав глас. Затварям. Цялата треперя. Май ще повърна.

Прецаках всичко.

Прецаках огромна сделка и не мога... Дори не мога...

Без дори да съзнавам какво правя, отмествам стола назад. Трябва да изляза. Трябва да се махна.

[1] Ксанакс — лекарство за депресивни състояния и нервно напрежение. — Б.пр. ↑

[2] В оригинал BLLC Holding. — Б.ред. ↑

Минавам покрай рецепцията на автопилот. Обляната в слънце улица е пълна със служители, излезли да обядват. Насилвам се да вървя и да мествя ритмично краката си в такт с множеството.

Работата е там, че съм различна от останалите. Току-що един клиент загуби петдесет милиона лири заради мен.

Петдесет милиона. Цифрата отеква като барабанен ритъм в главата ми.

Просто не разбирам как е възможно да се случи подобно нещо. Все това си повтарям. Не мога да мисля за нищо друго. Това се превръща в идея фикс. Как е възможно да не видя... как може да пропусна...

До днес дори не бях виждала този документ. Не ми е попадал пред погледа нито за миг. Сигурно е бил оставен на бюрото, след това е покрит по невнимание с нещо друго. Или е бил пъхнат в някоя папка, или сред купчина договори, или върху него съм оставила чаша кафе.

Допуснала съм грешка. Позволила съм си да направя грешка. Единствената грешка, която някога съм допускала. Искане ми се да се събудя и всичко това да се окаже натрапчив кошмар, сцена, запомнена от някой филм, нещо, което се е случило на друг. Това е просто история, която съм чула в някое заведение, и съм благодарила на щастливата си звезда, че не ми се е случило подобно нещо...

Само че то се случва тъкмо на мен. Да, на мен. С кариерата ми е свършено. Последният човек, допуснал грешка в „Картър Спинк“, е бил Тед Стивънс през 1983 г., когато клиент загубил заради него десет милиона лири. Бил уволнен незабавно.

А пък заради мен клиентът губи пет пъти повече.

Дишам все по-учестено, главата ми се върти, имам чувството, че се давя. Май това е пристъп на паника. Отпускам се на някаква пейка и чакам да ми премине.

Само че пристъпът не преминава, дори започвам да се чувствам по-зле.

Неочаквано мобилният ми звънва, започва да вибрира в джоба ми и аз скачам. Вадя го и поглеждам кой ме търси. Обажда се Гай.

Не мога да говоря с него. Не мога да говоря с когото и да е. Не и в момента.

След минутка на екрана се изписва, че ми е оставено съобщение. Вдигам мобилния до ухото си и натискам „1“, за да прослушам съобщението.

— Саманта! — Гай е радостен. — Къде си? Всички те чакаме с шампанското, за да направим съобщението, че вече си партньор!

Партньор. Идва ми да ревна. Само че... не мога. Прекалено голяма съм за подобни работи. Пускам телефона в джоба и отново се изправям. Започвам да крача все по-бързо и по-бързо, промъквам се между пешеходците и не обръщам никакво внимание на странните погледи, с които ме стрелкат. Главата ми тупти и нямам никаква представа къде отивам. Знам само, че не мога да спра.

Имам чувството, че съм вървяла часове, всичко ми е като в мъгла, краката ме водят незнайно накъде. Слънцето пече, тротоарите са прашни и много скоро главата започва да ме боли. Усещам как мобилният отново вибрира, но не му обръщам никакво внимание.

Най-сетне, когато усещам, че краката ме болят, забавям крачка и спирам. Устата ми е пресъхнала; напълно обезводнена съм. Трябва да пийна малко вода. Вдигам поглед и се опитвам да се ориентирам къде се намирам. Стигнала съм на гара Паддингтън. Как е възможно да се озова точно тук?

Без да мисля, се насочвам към входа и влизам в сградата. Пълно е с шумни пътници, флуоресцентните светлини, климатиците и отекващите по високоговорителите съобщения ме карат да се свия. Промъквам се към количка, където продават минерална вода, и мобилният ми започва да вибрира отново. Вадя го и поглеждам екрана. Пропуснала съм петнайсет обаждания, а Гай ми е оставил ново съобщение преди около двацет минути.

Колебая се, сърцето ми ще се пръсне, въпреки това натискам „1“, за да прослушам съобщението.

— Боже господи, Саманта, какво става?

Вече не е никак весел, напротив, личи, че е подложен на стрес. Усещам как страхът се връща, за да ме сграбчи отново.

— Знаем — продължава той. — Чуваш ли? Знаем за Трета обединена банка. Обади се Чарлс Конуей. След това Кетърман откри документа на бюрото ти. Трябва да се върнеш в офиса. Веднага. Обади ми се.

Той е затворил, ала аз нямам сили да помръдна. Скована съм от страх.

Знаят. Всички знаят.

Пред очите ми отново изплуват черни петна. Започва да ми става лошо. Всички до един в „Картър Спинк“ знаят, че съм сгафила. Хората ще започнат да си звънят един на друг. Ще си пращат имейли с клюката, ще се правят на ужасени, а тайничко ще злорадстват. „Ти разбра ли...“

Стоя, без да мърдам, когато нещо привлича погледа ми. В тълпата забелязвам познато лице. Обръщам се, присвивам очи към мъжа и се опитвам да си спомня откъде се познаваме. В следващия момент сякаш ме удря мълния.

Та това е Грег Паркър, един от старшите партньори. Пресича гарата с едра крачка, облечен е в скъп костюм и стиска мобилен телефон. Сключил е вежди и ми се струва угрижен.

— А тя къде е? — Гласът му звучи ясно.

Отново ме завладява паника. Трябва да се скрия, за да не ме види. Трябва веднага да се скрия. Свивам се зад едра жена в бежов шлифер и се опитвам да се наведа, за да изчезна напълно. Само че тя непрекъснато шава, затова се налага да се влача след нея.

— Искате ли нещо? Да не сте просякиня? — Тя неочаквано се обръща и ме поглежда подозрително.

— Не съм! — отвърщам шокирана аз. — Аз съм...

Не мога да й призна, че се крия зад нея.

— Тогава ме оставете на мира! — тя се мръщи и се отдалечава към кафене „Коста“. Сърцето ми блъска в гърдите. Намирам се на сред гарата. Грег Паркър е спрял на двайсетина метра от мен и продължава да говори по телефона.

Ако мръдна, ще ме забележи. Ако остана, където съм... пак ще ме види.

Неочаквано над нас се разнася шумно тракане и данните на таблото за заминаващите влакове се сменят. Група пътници, които сигурно са очаквали новата информация, грабват багажа си, вестниците, купени за из път, и се насочват към девети перон.

Без да се замислям, се смесвам с тях. Скрита съм в групата им и поддържам техния ритъм, докато крачат към девета платформа. Качвам се на влака заедно с останалите и минавам бързо през вагона.

Влакът потегля и аз се отпускам тежко на някаква седалка срещу семейство, накиприли се в тениски, купени от лондонския зоопарк. Усмиват ми се и незнайно как аз събирам сили и също им се усмихвам. Имам чувството, че съм попаднала случайно в този свят.

— Нещо за пиене? — Стар сбръчкан господин бута количка с напитки и ми се усмихва. — Топли и студени сандвичи, чай, кафе, безалкохолни, алкохолни.

— Последното, ако обичате. — Старая се да не личи колко съм отчаяна. — Двойно. Каквото и да е...

Никой не проверява билета ми. Никой не ме безпокои. Влакът се оказва някакъв експрес. Предградията преминават в поля, а влакът продължава да трополи нанякъде. Изпила съм три малки бутилчици джин, смесени с портокалов сок, доматиен сок и шоколадово млечна напитка. Ледената буца в стомаха ми е започнала да се топи. В момента имам чувството, че всички проблеми са много далече от мен.

Допуснах най-голямата грешка в кариерата си. Почти е сигурно, че вече съм без работа. Никога няма да бъде партньор.

И то заради една тъпа грешка.

Семейството от зоопарка са отворили пакетчета чипс. Предложиха ми да си взема и ме поканиха да се включа в играта, която започваха. Майката дори ме попита по работа ли пътувам или за развлечение.

Дори не й отговорих.

Сърцето ми се е поуспокоило, затова пък главата ме боли зверски. Седя, покрила очите си с длан, и се опитвам да се скрия от светлината.

— Дами и господа — кондукторът обяснява нещо по високоговорителите. — За съжаление... повреда... друг транспорт...

Не разбирам какво казва. Дори нямам представа накъде съм тръгнала. Ще изчакам следващата спирка, ще сляза от влака и тогава ще му мисля.

— „Стафида“ не се пише така — обяснява майката от зоопарка на едно от децата. В този момент влакът намалява и започва да спира. Вдигам поглед, за да видя името на гарата. Долно Ибъри. Всички си събират нещата и се канят да слязат.

Ставам и аз, също като робот. Тръгвам след семейството от зоопарка, излизам на гарата и се оглеждам. Застанала съм на миниатюрна провинциална гара, нагоре по пътя се вижда кръчма, наречена „Звънчето“. Пътят се вие и в двете посоки, а в далечината забелязвам ширналите се поля. Отстрани е спрял автобус и пътниците от влака се насочват към него.

Майката от зоопарка се обръща към мен и ми махва.

— Елате насам — опитва се да ми помогне тя. — Искате ли да пътувате с автобус до Глостър? До голямата гара?

От самата мисъл за автобус ми се повдига. Не искам да се качвам на никакъв автобус. Единственото, което ми трябва, е едно болкоуспокояващо. Имам чувството, че главата ми всеки момент ще се пръсне.

— Ами... не, благодаря. Тук ми е добре. — Усмивам се и без да й дам възможност да каже още нещо, поемам по пътя, далече от автобуса.

Нямам представа къде се намирам. Нямам абсолютно никаква представа.

Телефонът в джоба ми започва да вибрира. Вадя го. Отново звъни Гай. Това е поне за трийсети път. Всеки път оставя съобщение с молба да му се обадя и пита дали съм получила имейлите му.

Не съм получила имейлите му. Бях така изперкала, че оставих миникомпютъра си на бюрото. В мен е само мобилният телефон. Започва отново да вибрира и аз оставам загледана в него още няколко минути. След това стомахът ми се свива от нерви, защото го вдигам към ухото си и включавам.

— Здравей. — Гласът ми е тънък и неуверен. — Аз съм.

— Саманта? — Гласът му прогърмява по линията. — Ти ли си? Къде си?

— Не знам. Трябваше да се махна. Аз... аз... бях шокирана...

— Саманта, не знам дали си получила съобщенията ми. Работата е там, че... — той се колебае. — Всички знаят.

— Знам. — Облягам се на стара оронена стена, затварям очи и се опитвам да накарам болката да престане да ме тормози. — Знам.

— Как е станало? — Той е не по-малко шокиран от мен. — Как, по дяволите, може да допуснеш такава елементарна грешка? За бога, Саманта...

— Нямам представа — отвързвам апатично аз. — Просто... не съм го видяла. Станала е грешка...

— Ти никога не допускаш грешки!

— Ето че съм допуснала! — Усещам как очите ми започват да парят от сълзи и решително ги прогонвам. — Какво... какво става там?

— Положението не е добро. — Той въздъхва. — Кетърман провежда разговори за ограничаване на щетите с адвокатите на „Глейзърбрукс“, разговаря и с банката... и със застрахователите, разбира се.

Застрахователите. Професионалната застраховка на фирмата срещу щети. В този момент ме залива истинско облекчение. Ако застрахователите платят, без да вдигат много шум, може би нещата няма да са чак толкова зле, колкото си мислех...

Въпреки че настроението ми се вдига, знам, че съм като някой отчаян пътник, съзрял мираж някъде в далечината. Застрахователите няма да кихнат цялата сума. Понякога не покриват и пени. Друг път плащат, обаче следващата вноска се оказва непосилно висока.

— Какво казват застрахователите? — питам задъхано аз. — Те ще...

— Все още не са дали отговор.

— Ясно. — Избърсвам потното си лице и се намръщвам, преди да задам следващия си въпрос: — Ами... аз...

Гай мълчи.

Когато разбирам смисъла на мълчанието му, имам чувството, че ще припадна. Ето го отговорът. Отварям очи и забелязвам, че две момчета с коледа ме зяпат.

— Свършено е, нали? — Опитвам се да говоря спокойно, ала така и не успявам да овладеем гласа си. — С кариерата ми е свършено.

— Не знам... не съм сигурен. Виж, Саманта. Знам, че си притеснена. Напълно естествено е. Само че не можеш да се криеш.

Трябва да се върнеш...

— Не мога. — Гласът ми се надига и аз не успявам да прикрия паниката. — Не мога да погледна хората.

— Саманта, стегни се.

— Не мога. Просто не мога! Трябва ми малко време...

— Саман... — Затварям телефона.

Става ми лошо. Главата ми ще се пръсне. Трябва да пийна малко вода. Само че крѝчмата е затворена, а наоколо не виждам магазини.

Влача се по пътя, докато стигам до две високи гравирани колони, увенчани с лѝвове. Това е къща. Ще позвѝня и ще помоля за някакво болкоуспокояващо и чаша вода. Тѝкмо ще попитам дали наблизо няма хотел.

Минавам по хрущящия чакѝл кѝм тежката дѝбова врата. Кѝщата е доста внушителна, направена от камѝк в цвят на мед, с фронтони и високи комини, а на алеята отпред са паркирани две поршета. Вдигам рѝка и дрѝпвам шнура на звѝнеца.

Пѝлно мѝлчание. Чакам, застанала неподвижно, но ми се струва, че вътре няма жива душа. Тѝкмо се каня да се откажа и да се върна по алеята, когато най-неочаквано вратата се отваря.

Пред мен е застанала жена с руса коса до раменете, обилно напрѝскана с лак и висящи обици. Малко е прекалила с грима, а панталоните ѝ са в неестествен прасковен цвят. Стиска цигара в едната си рѝка, а в другата — коктейл.

— Здравей. — Дѝрпа от цигарата и ме поглежда подозрително. — Ти от агенцията ли си?

Нямам представа какви ги приказва тази жена. Главата ми заплашва да се спуска, почти нямам сили да гледам, камо ли да разбере какво казва.

— Добре ли си? — Тя започва да се вглежда в мен. — Изглеждаш ужасно.

— Ужасно ме боли глава — успявам да кажа аз. — Може ли да ви помоля за чаша вода?

— Разбира се! Влез! — Тя размахва цигарата под носа ми и ме кани в огромното впечатляващо антре с арковиден таван. — Предполагам, че ще искаш да видиш къщата. Еди? — провиква се тя. — Еди, дойде още една! Аз съм Триш Гайгър — представя се тя. — Можеш да ме наричаш госпожа Гайгър. Насам...

Въвежда ме в луксозна кухня от кленово дърво, дръпва няколко чекмеджета, очевидно първите, които са ѝ попаднали, и се провиква „А-ха!“, а след това вади пластмасова кутия. Отваря я и ми показва около петдесет различни шишенца и опаковки таблетки, след което започва да рови с грижливо лакираните си пръсти.

— Имам аспирин... парацетамол... ибупрофен... много лек валериан... — След това ми показва яркочервено хапче. — Тези са от Америка — заявява доволно тя. — В тази страна са незаконни.

— Браво. Имате доста... обезболяващи.

— В този дом обичаме хапчетата — казва тя и ме поглежда настойчиво. — Наистина си падаме по тях. Еди! — Подава ми три зелени таблетки и след няколко опита открива в кой шкаф са чашите. — Готово. За нула време ще видят сметката на главоболието ти. — Сипва ми ледена вода от хладилника. — Изпий ги.

— Благодаря — казвам аз и преглъщам намръщена таблетките. — Много благодаря. Главата ме боли ужасно. Направо не мога да мисля.

— Говориш английски много добре. — Тя ме поглежда преценяващо. — Наистина много добре!

— Ами... — Аз май нещо не разбирам. — Да. Англичанка съм. Сигурно... затова.

— Ти си англичанка? — Триш Гайгър ми се струва стресната от чутото. — Виж ти! Ела и седни. Хапчетата ще подействат след минутка. Ако нямат ефект, ще ти дам нещо друго.

Тя ме извежда от кухнята и ме повежда обратно към антрето.

— Това е холът — казва тя и спира пред една врата. Посочва ми огромната впечатляваща стая, без дори да забележи, че пепелта от цигарата се сипе по килима. — Както виждаш, има доста работа с прахосмукачката... на всичко трябва да се бърше прахът... среброто трябва да е винаги чисто... — Тя ме поглежда с очакване.

— Точно така — кимам аз. Нямам никаква представа защо тази жена ми разказва проблемите си около домакинството, но по всичко личи, че чака отговор.

— Каква красива маса — отбелязвам най-сетне аз и посочвам лъскава махагонова масичка в ъгъла.

— Трябва да се лъска. — Тя присвива очи. — Редовно. Забелязвам подобни пропуски.

— Разбира се — кимам учудено аз.

— А тук... — Тя ме води през друга огромна стая в просторна дневна, подредена с мебели от тиково дърво, пищни зелени растения и поднос, богато отрупан с какви ли не напитки.

— Еди! Няма ли да дойдеш? — Тя почуква по прозореца и аз виждам по безупречно поддържаната поляна да приближава мъж в панталони за голф. Той е в края на четирийсетте, загорял и му личи, че е доста заможен.

Май Триш също е в края на четирийсетте, решавам аз, докато оглеждам пачия крак отстрани на очите ѝ, когато тя се отдръпва от прозореца. Въпреки това нещо ми подсказва, че е на трийсет и девет и нито ден по-стара.

— Прекрасна градина — отбелязвам аз.

— Така е. — Тя я поглежда, без да прояви какъвто и да е интерес. — Градината ни е много хубава. Какви ли не идеи са съчетани в нея. Седни! — Дава ми знак с ръка и аз започвам да се чувствам неловко, въпреки това се настанявам на един шезлонг. Триш се отпуска на ракитов стол и допива коктейла си.

— Можеш ли да правиш хубав коктейл „Блъди Мери“? — пита рязко тя.

Зяпвам я напълно слисана.

— Няма значение. — Тя дърпа от цигарата. — Аз ще те науча.

— Какво?

— Как ти е главата? — пита тя, преди да успее да ѝ отговоря. — По-добре ли си вече? А, ето го и Еди!

— Здравейте! — Вратата се отваря и господин Гайгър влиза при нас. Отблизо не е толкова впечатляващ, колкото ми се стори на поляната. Очите му са кървясали и е започнал да пуска шкембе.

— Еди Гайгър — представя се той и подава ръка. — Господар на дома.

— Еди, това е... — Триш ме поглежда изненадана. — Как се казваш?

— Саманта — отвърщам аз. — Много съжалявам за безпокойството, но имах ужасно главоболие...

— Дадох на Саманта нещо за главоболие. От онези с рецептата — обяснява Триш.

— Браво. — Еди отваря бутилка скоч и си сипва. — Трябваше да ѝ дадеш да пробва червените хапчета. Направо са убиец!

— А... ясно.

— Не говоря буквално, разбира се! — Той избухва в смях. — Не се опитваме да те отровим!

— Еди! — Триш го плясва и гривните ѝ издрънчават. — Недей да плашиш момичето!

И двамата се обръщат към мен и започват да ме оглеждат. Кой знае защо ми се струва, че трябва да кажа нещо.

— Много ви благодаря — успявам да се усмихна. — Бяхте толкова любезни, че ме изтърпяхте, след като ви се натрапих.

— Английският ѝ е добър, нали? — Еди извива вежди и поглежда Триш.

— Тя е англичанка! — заявява доволно Триш, сякаш е направила невиджан досега фокус. — Разбира всичко, което ѝ се казва!

Аз май наистина нещо не разбирам. Да не би да приличам на чужденка?

— Да обиколим къщата — предлага Еди на Триш.

Сърцето ми започва да блъска. Трябва да се забрани на хората да развеждат непознати из къщите си. Направо не е за вярване, че ще обикалям чуждата къща и ще трябва да редя хвалби за всяка стая. Единственото ми желание е да поседя на спокойствие и да изчакам хапчетата да подействат.

— Няма нужда — опитвам се да се измъкна аз. — Сигурна съм, че е прекрасна...

— Разбира се, че има нужда! — Триш гаси цигарата. — Ела... вземи си чашата...

Щом ставам, ми се завива свят и се налага да се хвана за масата, за да не падна. Болката в главата започва да отшумява, но ми се струва, че всичко пред мен плува. Все едно, че сънувам.

Добре, тази жена очевидно си няма собствен живот. Май се интересува единствено от домакинската работа. Докато обикаляме великолепните стаи, тя ми посочва нещата, на които трябва да се обърне специално внимание, когато им се бърше прахта, след това ми показва къде държи прахосмукачката. Сега е започнала да обяснява разни неща за пералнята, представяте ли си, за пералнята!

— Всичко е... отлично поддържано — отвърщам аз, защото ми се струва, че тя очаква да чуе комплимент.

— Държим спалното бельо да се сменя всяка седмица. Трябва да е добре изгладено, разбира се — тя ме поглежда строго.

— Разбира се — кимам аз, за да прикрия объркването си. — Чудесна идея.

— Сега горния етаж! — Тя излиза от кухнята.

Господи. Още ли има?

— От Лондон ли си, Саманта? — пита Еди Гайгър, докато се качваме по стълбите.

— Да.

— И работиш?

Сигурно пита от любезност и въпреки това в първия момент не мога да му отговоря. Не спирам да се чудя дали все още мога да разчитам на работата си?

— Да — отвърщам най-сетне аз. — Честно да ви кажа... не съм сигурна какво е положението в момента.

— По кое време работиш? — Триш се завърта, сякаш разговорът е станал безкрайно интересен.

— По всяко време — свивам рамене. — Свикнала съм да работя по цял ден, до късно вечер, понякога дори и през нощта.

Семейство Гайгър са изумени от думите ми. Хората наистина нямат представа какъв е животът на адвокатите.

— Случвало се е да работиш и през нощта? — Триш не може да повярва. — Сама ли?

— Заедно с останалия персонал. Остават всички, от които има нужда.

— Значи сте били... доста хора?

— Едва ли някой в Лондон разполага с повече персонал.

Триш и Еди се споглеждат. Тези хора са наистина много странни.

— Е, сигурно ще се зарадваш, че при нас е значително по-спокойно — усмихва се Триш. — Това е голямата спалня... втората спалня...

Докато минаваме по коридора, тя отваря и затваря врати, показва ми легла с колони и ръчно бродирани балдахини, а на мен главата започва да ми тежи още повече. Нямам представа какви хапчета ми даде, но с всяка изминала минута се чувствам по-странно.

— Това е зелената спалня... Както знаеш, нямаме нито деца, нито домашни любимци... Ти пушиш ли? — пита неочаквано Триш и дръпва от цигарата си.

— Ами... не. Благодаря.

— Все едно. Нямаше да имаме нищо против дори да пушиш.

Слизаме по късо стълбище и аз се подпирам на стената, за да запазя равновесие, но тя като че ли се отдръпва.

— Добре ли си? — Еди ме хваща тъкмо преди да се строполя на земята.

— Май обезболяващите са доста силни... — мрънкам аз.

— Доста бързо действат... — Триш ме поглежда угрижено. — Да не би да си пила някакъв алкохол?

— Ами... да...

— Аха. — Тя се мръщи. — Няма проблем, стига да не започнеш да халюцинираш. Тогава ще се наложи да повикаме лекар. А това... погледни само! — продължава тя и отваря със замах последната врата. — Това е за персонала.

Стаите в тази къща са огромни. Тази е колкото целия ми апартамент, стените са боядисани в някакъв светъл цвят, прозорците са обрамчени с камък и гледат към градината. Тук е поставено най-обикновеното легло в цялата къща — огромно, квадратно, застлано с бели ленени чаршафи.

В този момент изпитвам непреодолимо желание да се отпусна на него и да не мисля за абсолютно нищо.

— Чудесно — отвърщам любезно аз. — Стаята е... чудесна.

— Добре! — Еди плясва с ръце. — И така, Саманта. Получаваш работата!

Обръщам се към тях, а пред погледа ми е изплувала мъгла. Работа ли? Каква работа?

— Еди! — сопва се Триш. — Не можеш да й дадеш работата просто така! Все още не сме довършили интервюто!

Интервю ли?

Да не би да съм пропуснала нещо?

— Дори не сме й обяснили какви са задълженията й! — Триш продължава да се кара на Еди. — Не сме й описали всички подробности.

— Тогава ти й ги обясни, миличка! — отвърща Еди.

Триш го поглежда вбесена и прочиства гърлото си.

— И така, Саманта — започва тя, вече по-официално. — Работата ти на икономка на пълен работен ден включва...

— Моля? — Зяпвам я неспособна да повярвам.

Триш цъка отчаяно с език.

— Работата ти на икономка на пълен работен ден — започва отново тя, този път по-бавно — включва чистене на цялата къща, пране и готвене. Ще носиш униформа и ще се отнасяш с уважение и покорство...

Работата ми като какво... Тези хора да не би да са решили, че съм се явила на интервю за икономка?

В първия момент съм прекалено слисана, за да отговоря.

— ... настаняване и храна — обяснява Триш. — Освен това можеш да разчиташ и на четири седмици почивка през годината.

— Каква е заплатата? — обажда се хитро Еди. — Повече ли ще й плащаме, отколкото на последното момиче?

В първия момент ми се струва, че Триш ще го убие на секундата.

— Много съжалявам, Саманта! — Преди дори да си отворя устата, тя дръпва Еди навън, хлопва вратата, след което се развива шумен скандал.

Оглеждам стаята и се опитвам да си събера ума.

Тези хора си мислят, че съм икономка. Икономка! Голям майтап. Трябва да им обясня. Не мога да оставя това недоразумение.

Отново ми се завива свят и аз сядам на леглото. Преди да успея да се въздържа, се отпускам на бялата кувертюра и затварям очи. Все едно, че лежа в облаците.

Нямам никакво желание да стана. Наистина не искам да ставам от това легло. То е истински рай.

Този ден ми се стори безкраен. Беше дълъг, изтощителен, истински кошмар. Единственото ми желание е да свърши.

— Извинявай, Саманта. — Отварям очи и виждам Триш на вратата, последвана от розовобузестия Еди. — Преди да продължим, кажи ми дали искаш да питаш нещо във връзка с работата.

Зяпвам я и не мога да разбера защо главата ми се е превърнала във въртележка.

Сега е моментът да им обясня, че е станала грешка. Аз не съм икономка. Аз съм адвокат.

Само че от устата ми не излиза никакъв звук.

Не искам да си тръгвам. Искам да се отпусна на мекото легло и да заспя.

Тази нощ мога да остана, хрумва ми в този момент. Само тази нощ. Утре ще се разберем.

— Мога ли да започна още тази вечер? — чувам гласа си.

— Защо не — започва Еди.

— Нека не прибързваме — прекъсва го остро Триш. — Имаме доста надеждни кандидати за работата. Някои са наистина блестящи. Едно от момичетата дори има диплома от френската готварска школа „Кордон Бльо“!

Тя дръпва от цигарата и ме поглежда многозначително. И ето че в мен се задейства някакъв автоматичен рефлекс. По-силен е от мен, по-силен е и от желанието ми да се отпусна на мекото бяло легло.

Тя да не би да се опитва да ми каже, че...

Да не намеква, че може да не получа работата?

Поглеждам я, без да казвам и дума. Някъде в объркания ми мозък проблясва старата Саманта. Амбицията се разгаря, надига глава и подушва въздуха. Запретва ръкави и си плюе на ръцете. Разбира се, че ще премажа някакво си момиче от френска готварска школа.

Никога досега не съм пропадала на интервю.

Днес няма да е първият път.

— И така — Триш поглежда списъка си. — Значи умееш да переш всичко.

— В школата спечелих награда по пране — отвръщам аз и кимам скромно. — С това започнах.

— Господи! — Триш се стъписва. — И си завършила „Кордон Бльо“.

— Възпитаничка съм на Мишел дьо ла Ру дьо ла Блан. — Замълчавам. — Името му, надявам се, ви говори достатъчно.

— Абсолютно! — отвръща Триш и поглежда объркана Еди.

Отново сме в хола на долния етаж. Триш ме залива с въпроси, все едно ги чете от брошурата „Как да наемем икономка“. Аз пък отговарям напълно самоуверено.

Някъде в мозъка ми пищи тънко гласче „Какви ги вършиш? Саманта, какво, по дяволите, правиш?“.

Само че аз не желая да го слушам. По някакъв начин съм успяла да изключа истинския живот, да забравя за грешката, за съсипаната си кариера, за кошмарния ден... забравила съм всичко, освен интервюто. Главата ми продължава да се върти и имам чувството, че всеки момент ще се стоваря на една страна. Въпреки това ме тласка обичайната решителност. Ще получа тази работа.

— Би ли ни предложила едно примерно меню? — Триш пали нова цигара. — За вечеря.

Храна... Нещо, с което да я впечатля... В този момент си спомням „Максимс“. Нали ми подариха меню за рождения ден?

— Само да си погледна... записките. — Дръпвам ципа на чантата и тайно оглеждам менюто на „Максимс“. — За официална вечеря ще сервирам... ами... гъши дроб с медена глазура... агнешко с пюре от грах и мента... а накрая ще има шоколадово суфле с домашно приготвено сорбе.

Ще ти дам аз да се разбереш, момиче от „Кордон Бльо“.

— Виж ти! — Триш е слисана. — Трябва да призная, че... много съм впечатлена.

— Великолепно! — Устата на Еди е пълна със слюнка. — Гъши дроб на скара! Защо не ни направиш още сега?

Триш го поглежда, без да крие раздразнението си.

— Нали имаш препоръки, Саманта?

Препоръки ли?

— Ще ни трябват препоръки... — Триш започва да се мръщи.

— Препоръката ми е лейди Фрея Еджърли — заявявам аз, осенена от неочаквано вдъхновение.

— Лейди Еджърли? — Триш извива вежди и по врата ѝ избиват розови петна.

— От години съм с лорд и лейди Еджърли — кимам аз. — Знам, че лейди Еджърли ще гарантира за мен.

И Триш, и Еди са ме зяпнали с отворени уста. Дали не трябва да добавя някакви подробности?

— Чудесно семейство — украсявам разказа си аз. — Доста трудна задача бе да се поддържа имението чисто. Ами докато лъсна... тиарите на лейди Еджърли!

По дяволите! Май прекалих с тези тиари.

За мое удивление не съм успяла да събудя подозрението им.

— Готвеше ли за тях? — пита Еди. — Закуска и всичко останало?

— Естествено. Лорд Еджърли много обичаше специалитета ми — яйца по бенедиктински. — Отпивам глътка вода.

Забелязвам, че Триш поглежда многозначително Еди, който не спира да кима. Все едно, че я чувам как се провиква на ум „Да я вземем веднага!“.

— Последен въпрос. — Триш дръпва от цигарата. — Ще отговаряш на телефона, когато двамата с господин Гайгър сме навън. Имиджът ни пред обществото е особено важен. Би ли ни показала как ще се обаждаш? — Тя кимва към телефона на близката масичка.

Тя да не би да се шегува... това трябва да е шега.

— Трябва да казваш „Добър ден, резиденцията на семейство Гайгър“.

Послушно ставам. Опитвам се да не обръщам внимание, че ми се вие свят, пристъпвам към телефона и поемам слушалката.

— Добър ден — заговарям аз с най-чаровния си и изискан глас.
— Резиденцията на семейство Гайгър. Слушам ви.

Еди и Триш имат вид на хора, за които Коледа вече е дошла. Струва ми се, че си извоювах работата.

На следващата сутрин се събуждам и над главата ми е надвиснал непознат бял таван. Гледам го учудена няколко минути, след това надигам глава. Чаршафите издават странен шумящ звук. Какво става? Моите чаршафи не издават подобни звуци.

Естествено. Това са чаршафите на семейство Гайгър.

Отпускам се на възглавниците. След това ме стряска нова мисъл.

Кои са семейство Гайгър?

Мръщя се и се опитвам да си спомня. Имам чувството, че хем имам махмурлук, хем съм все още пияна. През лепкавата мъгла, обвила мозъка ми, започват да изплуват отделни моменти от вчерашния ден. Качих се на влака... точно така... имах главоболие... гара Падингтън... излязох от офиса...

Господи. Моля те, Господи, недей...

Ето че ме връхлита целият кошмар. Сякаш някой ме удря в слънчевия сплит. Писмото. Трета обединена банка. Петдесет милиона лири. Питах Гай дали все още съм на работа...

Той мълчеше...

Отпускам се на възглавницата и истината си е все същата. С кариерата ми е свършено. Вече нямам шансове да стана партньор. Сигурно съм уволнена. С всичко, което ми е познато, е свършено.

Накрая отмятам завивките и ставам. Чувствам се слаба и много замаяна. Вчера не съм хапвала нищо, освен няколко бисквити сутринта.

По това време вчера бях в кухнята си и се приготвях за работа, без да имам представа какво ще се случи. В някой друг свят — в паралелна вселена — днес щях да бъда партньор в „Картър Спинк“. Щяха непрекъснато да идват поздравления. Животът ми щеше да е завършен.

Стисвам очи и се опитвам да избягам от напирещите мисли. Те всички започват с „ако“. Ако бях видяла документа по-рано... Ако

бюрото ми бе по-подредено... Ако Арнолд не ми беше поверил тази задача...

Няма смисъл. Без да обръщам внимание на пулсиращата глава, пристъпвам към прозореца. Случилото се не може да се промени. Сега мога единствено да се справя с него. Докато гледам към градината, имам чувството, че всичко това не е истина. Досега целият ми живот бе разпределен по минути. И изпитите, и стажът, и усилията да се изкача нагоре към върха... мислех, че знам накъде съм се отправила.

А ето че сега се намирам в непозната стая някъде в провинцията. Кариерата ми е съсипана.

Има и още нещо. Нещо, което ме тормози. Едно последно късче от пъзела, което не мога да наместя. След малко ще се сетя.

Допирам чело на хладния прозорец и се вирам към някакъв човек, излязъл да разходи кучето си. Може би все още имам шанс да оправя нещата. Може пък положението да не е толкова зле, колкото ми се струва. Гай каза ли, че съм загубила работата си? Трябва да му се обадя и да разбера колко зле е положението. Поемам си дълбоко дъх и прокарвам пръсти през косата. Господи, вчера съвсем превъртах. Като си помисля как се държах, как избягах от офиса, как се хвърлих във влака... Все едно, че бях на друга планета. Ако семейство Гайгър не бяха толкова състрадателни...

Мислите ми прекъсват.

Семейство Гайгър.

В главата ми се въртеше нещо във връзка със семейство Гайгър. Не успявам да си спомня какво точно... нещо, което кара паниката в мен да се надига...

Поглеждам синята рокля, закачена на вратата на гардероба. Не е ли това някаква униформа с тази кръгла якичка. Защо ѝ е...

Паниката нахлува. В главата ми зазвучава предупредителен звън. И ето че истината изплува.

Аз наистина ли приех работата като икономка?

Няколко минути оставам неподвижна. Боже господи! Какво направих? Как можах?

Сърцето ми блъска отчаяно, докато премислям трезво положението. Настанила съм се в къщата на непознато семейство и съм ги излъгала. Спала съм в тяхното легло. Облякла съм една от старите тениски на Триш. Те дори ми дадоха четка за зъби, след като

измислих, че на гарата са ми откраднали багажа. Последното, което си спомням, бе, че Триш обясняваше развълнувано по телефона: „Тя е англичанка. Говори чудесен английски! Това момиче е супер. Завършила е «Кордон Бльо!».“

Трябва да си призная, че съм ги излъгала.

На вратата на стаята ми се чука и аз трепвам.

— Саманта? — Това е гласът на Триш. — Може ли да вляза?

— Ами... ъъ... да.

Вратата се отваря и Триш се появява, облечена в бледорозов анцуг, поляла се с толкова количества парфюм, че се задушавам.

— Направих ти чай — казва тя и ми подава дебела чаша. Усмивка се малко сковано. — С господин Гайгър смятаме, че трябва да се чувстваш като у дома си.

— Ами... — преглъщам нервно. — Благодаря.

Госпожо Гайгър, трябва да ви кажа нещо. Аз не съм икономка.

Кой знае защо, думите не искат да излязат от устата ми.

Триш е присвила очи, сякаш вече съжалява за любезния жест.

— Не си мисли, че ще ти нося чай всеки ден! Тъй като снощи не се чувстваше добре... — Тя посочва часовника. — Крайно време е да се обличаш. Чакаме те долу след десет минути. Обикновено закусваме нещо леко. Препечена филийка, кафе и нещо дребно. На закуска обсъждаме менюто за през деня.

— Ами... добре — отвърщам нещастно аз.

Тя затваря вратата и аз оставям чашата чай. По дяволите. Какво да правя? Какво? Какво наистина?

Добре. Успокой се. Набележи най-важните неща. Първо трябва да позвъня в офиса. Налага се да разбере колко зле е положението. Обзета от лоши предчувствия, бъркам в чантата си и вадя мобилния.

Екранът е угаснал.

Поглеждам го нещастно. Вчера бях толкова объркана, че сигурно съм забравила да го заредя. Бъркам в чантата, за да извадя зареждачката, и веднага я бодвам в контакта. Телефонът започва да се зарежда.

Чакам да се появи сигнал... само че сигнал няма. Проклетият сигнал го няма никакъв.

Започва да ме обзема паника. Как сега ще се обадя в офиса? Как ще си свърша работата? Не мога да преживея и ден без мобилния си

телефон.

В този момент си спомням, че на масичка до прозореца имаше телефон. Дали да не го използвам? Отварям вратата на спалнята и надничам в коридора. Няма никой. Предпазливо се прокрадвам към масичката и грабвам слушалката. Веднага чувам сигнал свободно. Поемам си дълбоко дъх и набирам директния телефон на Арнолд. Още няма девет, но знам, че той вече е на работа.

— Кабинетът на Арнолд Савил — чувам веселия глас на секретарката му Лара.

— Лара — започвам нервно аз. — Обажда се Саманта. Саманта Суитинг.

— Саманта? — Лара е напълно слисана, а аз се свивам притеснена. — Господи! Какво става? Къде си? Всички са... — Тя се стяга.

— В момента... точно сега не съм в Лондон. Би ли ме свързала с Арнолд?

— Разбира се. Той е тук... — Зазвучава музиката на Вивалди, преди Арнолд да се обади.

— Саманта — прогърмява приятелският му самоуверен глас. — Мило мое момиче. Голяма каша си сътворила.

Единствено Арнолд може да нарече загуба от петдесет милиона лири „каша“. Въпреки всичко по устните ми заиграва усмивка. Представям си как е смръщил рошавите си вежди.

— Знам — отвърщам аз и се старая да вляза в тон. — Нещата не са... върхът.

— Трябва да ти кажа, че прибързаното ти изчезване вчера никак не помогна.

— Знам. Съжалявам. Просто... паникьосах се.

— Разбирам те. Остави голям хаос след себе си.

Зад веселия му глас се прокрадва нещо като стрес. Арнолд никога не се поддава на стреса. Искане ми се да се срина на пода и да се свия на топка, да заплача и да повтарям „Съжалявам!“. Само че по този начин няма да помогна. И без това се държах безкрайно непрофесионално.

— Как... как вървят нещата? — Опитвам се да се овладеея. — Може ли да се направи нещо за банката?

— Малко вероятно. Те казват, че ръцете им са вързани.

— Да. — Все едно, че някакъв чук се стоварва в стомаха ми. Това е положението. Петдесетте милиона са изгубени. — Ами... застрахователите?

— Това, разбира се, е следващата стъпка. Сигурен съм, че парите ще бъдат възстановени. Само че ще има усложнения. Знаеш как е.

— Знам — прошепвам аз.

Няколко секунди и двамата мълчим. Значи новините са лоши. Усещам как ме бодва страх. Няма мърдане. Прецакала съм всичко, това е истината.

— Арнолд... — започвам аз с треперещ глас. — Нямам представа как съм могла да допусна такава... глупава грешка. Не разбирам как е възможно да се случи. Дори не си спомням да съм виждала документа на бюрото...

— Ти къде си? — прекъсва ме Арнолд.

— Аз... — Поглеждам безпомощно през прозореца. — Честно казано, не знам къде точно се намирам. Ще се върна. Връщам се веднага. — Думите започват сами да се редят. — Ще се кача на първия влак... Само след няколко часа...

— Не е много разумно. — В гласа на Арнолд се прокрадва острога, която ме стряска.

— Уволнена ли съм?

— Този въпрос все още не е обсъждан. — Струва ми се раздразнен. — Има по-важни проблеми за разрешаване.

— Разбира се. — Усещам как кръвта се качва в главата ми. — Много съжалявам. Просто... — Гърлото ми се стяга. Затварям очи и се опитвам да се овладеея. — Откакто съм завършила, работя за „Картър Спинк“. Единственото ми желание...

Дори не мога да го изрека.

— Саманта. Знам, че си много талантлив правист — Арнолд въздиша. — Никой не се съмнява в това.

— Само че допуснах грешка.

Чувам някакво бумтене по линията. Оказва се собственият ми пулс, който отеква в ушите ми.

— Саманта, ще направя всичко по силите си. Отсега мога да ти кажа, че днес ще има съвещание, за да решим съдбата ти.

— И според теб не бива да идвам. — Прехапвам устни.

— В момента ще стане още по-зле. Стой където си. Остави останалото на мен. — Арнолд се колебае, а след това гласът му става по-груб. — Ще направя всичко по силите си, Саманта. Обещавам.

— Ще чакам — отвърщам тихо аз. — Много ти благодаря... — Само че той вече е затворил. Оставям бавно слушалката.

Никога досега не съм се чувствала толкова безпомощна. Представям си ги насядали около масата в конферентната зала. Арнолд. Кетърман. Може би дори Гай. Обмислят дали да ми дадат втори шанс.

Трябва да мисля положително. Все още има шанс. Ако Арнолд е на моя страна, останалите...

— Супермомиче.

Стрескам се, когато чувам гласа на Триш.

— Аз, разбира се, ще проверя препоръките й. Джилиан, знаеш, че преценката ми за хората е безпогрешна. Мен не можеш лесно да ме излъжеш...

Триш се появява в коридора, стиснала мобилен до ухото си и аз бързо отстъпвам от другия телефон.

— Саманта! — възкликва изненадано тя. — Какво правиш? Още ли не си облечена? Хайде, бързо! — Тя се отдалечава и аз припвам към стаята. Затварям вратата и се поглеждам в огледалото.

Усещам, че ми е зле.

Даже много ми е зле. Как ли ще реагират семейство Гайгър, когато разберат, че съм измамница? Какво ще стане, когато научат, че не съм завършила „Кордон Бльо“, че не съм работила като икономка, че просто е трябвало да пренощувам някъде.

Представям си как ме прогонват от къщата. Ще се почувстват използвани. Може дори да се обадят в полицията. Ще ме арестуват. Господи! Това ще бъде ужасно неприятно.

Но аз нямах друга възможност. Можех ли...

Можех ли...

Грабвам синята униформа, докато умът ми се стрелка объркано.

Те бяха толкова мили, приютиха ме, настаниха ме. А и в момента нямам друга работа. Така поне ще има нещо друго, за което да мисля, ще се занимавам с домакинска работа...

Бързо вземам решение.

За един ден ще се справя. Не може да е чак толкова сложно. Ще им препека по една филийка, ще избърша прахта и каквото още трябва да се свърши. Това ще бъде благодарността ми. Щом се чуя отново с Арнолд, ще измисля някакво извинение, за да се измъкна. Така семейство Гайгър дори няма да разберат, че не съм истинска икономка.

Навличам бързо униформата и се сресвам. След това се изправям пред огледалото.

— Добро утро, госпожо Гайгър — поздравявам аз отражението си. — Ами... тъъ... как искате да избърша прахта в хола?

Добре. Всичко ще бъде наред.

Докато слизам по стълбите, господин и госпожа Гайгър са застанали долу и ме наблюдават. Никога досега не съм се чувствала попритеснена.

Аз съм икономка. Трябва да се държа като икономка.

— Добре дошла, Саманта! — поздравява ме Еди, когато слизам. — Наспа ли се?

— Да, господин Гайгър, благодаря ви — отвърщам скромно аз.

— Чудесно. — Еди се залюлява на пети. Струва ми се малко притеснен. Доколкото забелязвам, те и двамата са притеснени. И гримът, и скъпите дрехи крият някакво чувство на неловкост.

Приближавам се до канапетото и оправям смачкана възглавница, все едно, че знам отлично какво правя.

— Сигурно ще искаш да огледаш кухнята — предлага весело Триш.

— Разбира се! — заявявам аз със самоуверена усмивка. — Нямам търпение.

Това е просто една кухня. Става въпрос за един-единствен ден. Трябва да се справя.

Триш ме повежда към просторната кухня от кленово дърво и този път аз се оглеждам по-внимателно, за да обърна внимание на всичко. Някакъв огромен уред е поставен в лявата част на плота от гранит. Вградени са няколко фурни. Накъдето и да се завъртя, виждам хромирани джаджи. Тенджери и тигани с най-различни размери висят над печката.

Нямам никаква представа кое за какво се използва.

— Предполагам, че ще искаш да подредиш всичко както ще ти бъде удобно — замахва с ръка Триш. — Променяй както прецениш.

Вкарай всичко вред. Ти си професионалистка.

И двамата ме наблюдават, изпълнени с очакване.

— Разбира се — отвърщам делово аз. — Очевидно всеки си има... система. Това, например, не трябва да бъде тук. — Посочвам първата джаджа, попаднала пред погледа ми. — Ще трябва да я преместя.

— Наистина ли? — Триш ме гледа като хипнотизирана. — Защо? Настъпва мълчание. Дори Еди ми се струва любопитен.

— Теория за... ергономията в кухнята — импровизирам аз. — Значи искате препечена филийка за закуска. — Променям бързо темата.

— И за двамата — уточнява Триш. — И кафе с обезмаслено мляко.

— Веднага — усмихвам се аз и усещам как ме залива облекчение.

Мога да препека филийки. Веднъж използвах нещото, наречено тостер.

— Ще ги донеса след малко — добавям аз в опит да ги накарам да излязат. — Да ви сервирам ли в трапезарията?

В антрето се разнася трясък.

— Това е вестникът — обяснява Триш. — Да, Саманта, сервирай в трапезарията. Използвай синия порцелан. — Тя излиза забързано, обаче Еди се застоява.

— Знаеш ли, реших нещо друго. — Той ми се усмихва доволно. — Забрави препечените филийки, Саманта. Ще похапна от прословутите ти яйца по бенедиктински. Да знаеш, че още от снощи нямам търпение да ги пробвам.

Снощи ли? Какво съм казала снощи... Господи! Яйца по бенедиктински. Специалитетът, който приготвям за лорд Еджърли. Къде ми е бил умът? Дори не знам какво означават яйца по бенедиктински.

— Вие... сигурен ли сте? — успявам да попитам сковано аз.

— Как мога да пропусна специалитета ти? А и това е любимата ми закуска. — Еди потрива доволно корема си. — Най-вкусните яйца по бенедиктински, които съм пробвал, ми сервирах в „Карлайл“ в Ню Йорк, но съм готов да се обзаложа, че твоите ще са дори по-вкусни!

— Не съм сигурна! — Призовавам цялата си воля, за да се усмихна.

Защо, по дяволите, казах, че мога да правя яйца по бенедиктински?

Добре... запази спокойствие. Не може да е чак толкова сложно. Яйца и... още нещо.

Еди се е облегнал на гранитния плот и чака нетърпеливо. Обзема ме неприятното подозрение, че чака да започна да готвя. Неуверено дръпвам лъскав тиган и в този момент Триш влетява, стиснала вестника. Поглежда ме с огромен интерес.

— Защо ти е уредът за варене на аспержи на пара, Саманта?

По дяволите.

— Просто исках да... да го огледам. Точно така — кимам отривисто, все едно, че тиганът е потвърдил подозренията ми, а сетне го връщам на мястото му.

Става ми все по-топло. Нямам представа откъде да започна. Дали първо да счупя яйцата? Дали да ги сваря? Може би трябва да ги хвърля в стената.

— Ето ги яйцата. — Еди оставя огромна кутия на плота и вдига капака. — Предполагам, че са достатъчно.

Поглеждам редиците кафяви яйца и отново започва да ми се вие свят. Къде ми е умът? Не мога да направя проклетите яйца по бенедиктински. Не мога да направя закуска на тези хора. Налага се да разясня какво е положението.

Обръщам се и си поемам дълбоко дъх.

— Господин Гайгър... госпожо Гайгър...

— Яйца ли? — прекъсва ме гласът на Триш. — Еди, не можеш да ядеш яйца! Не помниш ли какво ти каза лекарят? — тя ме поглежда с присвити очи. — Какво те накара да направиш, Саманта? Да ги свариш ли?

— Ами... господин Гайгър помоли за яйца по бенедиктински. Само че работата е там, че...

— Ще ям каквото ми се яде! — опитва се да протестира Еди.

— Лекарят му е дал схема, по която да се храни — Триш дърпа ожесточено от цигарата си. — Тази сутрин вече изяде купичка корнфлейкс!

— Бях гладен! — оплаква се Еди. — Ти пък изяде кроасан с шоколад!

Триш ахва, все едно, че я е ударил. По бузите ѝ избиват червени петна. Известно време не може да каже и дума.

— И двамата ще пием по чаша кафе, Саманта — заявява тя накрая. — Сервирай го в хола. Използвай розовия сервиз. Тръгвай, Еди. — Тя излиза, без да даде възможност на друг да каже и дума.

Оглеждам празната кухня и не знам дали да плача, или да се смея. Това е пълен абсурд. Не мога да продължавам с този панаир. Трябва да престана веднага. Тръгвам решително към хола. В този момент спирам. Иззад затворената врата долита пронизителен писък, защото Триш е погнала Еди, а той мърмори нещо неразбираемо.

Бързо се скривам в кухнята и пускам чайника. Май е по-лесно да направя кафе.

След десет минути съм подредила на сребърен поднос розов порцеланов чайник, розови чашки, сметана, захар и дискретно букетче розови цветя, които набрах от саксията на кухненския прозорец. Гордея се с постижението си.

Пристъпвам към вратата на хола, оставям подноса на масата в антрето и чукам предпазливо.

— Влез! — провиква се Триш.

Когато влизам, тя се е настанила на стол до прозореца, разлиства някакво списание, поставено под доста изкривен ъгъл. Еди е в другия край на стаята и разглежда дървената резба.

— Благодаря ти, Саманта. — Триш кима мило с глава, докато наливам кафето. — Засега няма друго.

Имам чувството, че съм част от някаква черна комедия, в която героите са облечени в розови одежди за йога и пуловери за голф.

— Ъъ... много добре, госпожо. — Опитвам се да вляза в ролята си аз. След това, без да мисля, правя реверанс.

Възцарява се мълчание. И двамата от семейство Гайгър ме зяпват удивени.

— Саманта... ти реверанс ли направи току-що? — пита най-сетне Триш.

Аз я зяпам като закована.

Ама къде ми е умът? Защо ми беше да правя реверанс? Тя ще реши, че ми се пишка. Икономките не правят реверанси. А и това да не е кралската резиденция!

Те продължават да се пулят. Трябва да измисля нещо.

— Семейство Еджърли настояваха... да правя реверанс. — Цялата се напрягам. — Просто съм свикнала. Моля да ме извините, госпожо. Няма да се повтори.

Триш продължава да се кокори и имам чувството, че очите ѝ ще изхвъркнат. След това присвива очи, сякаш се опитва да разбере какво става.

Ето, тя разбра, че съм мошеничка, и сигурно...

— Харесва ми — решава накрая тя и кима доволно. — Да, харесва ми. И тук можеш да правиш реверанс.

Какво?

Какво трябва да правя?

Та ние живеем в двайсет и първи век. Да не би току-що да ме накараха да правя реверанси пред жена на име Триш?

Поемам си дъх, готова да протестирам, след това стискам устни. Няма значение. Това просто не е истина. За един ден ще трябва да се примиря с реверансите.

Щом излизам от стаята, се втурвам на горния етаж и хуквам по коридора, за да проверя мобилния. Той е наполовина зареден и нямам представа дали тук има покритие. След като Триш говори по нейния, значи няма проблем. Кой ли е нейният оператор?

— Самантааа!

Гласът на Триш се понася от долния етаж.

— Самантааа! — Струва ми се ядосана. Чувам стъпките ѝ по стълбите.

— Да, госпожо. — Бързо потеглям по коридора.

— Ето къде си била — тя се мръщи. — Много те моля не изчезвай така, докато си на работа. Не ми е приятно да крещя.

— Тъх... добре, госпожо Гайгър — отвръщам аз. Докато слизаме надолу, стомахът ми се преобръща. Зад Триш виждам вестник „Таймс“. Отворен е на бизнес страниците и аз зървам заглавието: „Глейзърбрукс“ нападнат от кредитори.

Очите ми пробягват по текста, докато Триш рови в огромната си бяла чанта на „Шанел“. Никъде не виждам да се споменава „Картър Спинк“. Слава богу. Отделът за връзки с обществеността е успял да покрие провала.

— Къде са ми ключовете? — Триш е наистина ядосана. — Къде са? — Тя продължава да рови нервно из чантата. Червило в златна гилза изпада и се озовава в краката ми. — Как е възможно така да изчезват нещата?

Вдигам червилото и ѝ го подавам.

— Помните ли къде ги изгубихте, госпожо Гайгър?

— Не съм ги изгубила. — Тя си поема рязко въздух. — Откраднати са. Очевидно е. Сега трябва да сменим всички ключалки. Някой ще ни открадне самоличността. — Тя се хваща за главата. — Така правят мошениците. Имаше огромна статия по тези въпроси в „Мейл“...

— Това ли са ключовете? — Забелязах ключодържател на „Тифани“, оставен на перваза. Грабвам го и ѝ подавам ключовете.

— Ето ги! — Триш не може да повярва. — Да, това са! Саманта, ти си чудесна! Как успя да ги намериш?

— Не беше трудно. — Свивам скромно рамене.

— Много съм впечатлена! — Тя ме поглежда многозначително. — Ще кажа на господин Гайгър.

— Добре, госпожо. — Опитвам се да вложа в гласа си искрена благодарност. — Благодаря ви.

— Двамата с господин Гайгър излизаме след малко — продължава тя, вади някакъв парфюм и се напръсква обилно. — Бъди така любезна да приготвиш леки сандвичи за един часа и се заеми с почистването на долния етаж. За вечерята ще поговорим по-късно — тя се завърта. — Трябва да призная, че и двамата сме много впечатлени от менюто с печен гъши дроб.

— Ами... радвам се!

Браво. Довечера няма да съм тук.

— Така. — Триш приглася за пореден път косата си. — Би ли дошла за момент в хола, Саманта?

Тръгвам след нея и приближавам камината.

— Преди да излезем, моля те започни с прахта тук — нарежда Триш. — Ще ти покажа с кое да внимаваш. — Тя посочва подредените порцеланови фигури на полицата над камината. — Доста са крехки. Кой знае защо чистачките никога не запомнят. Така че внимавай.

Послушно поглеждам към камината.

— Саманта, много е важно тези порцеланови кучета да са поставени едно срещу друго. — Триш посочва два шпаньола от породата Кинг Чарлс. — Виждаш ли? Сега не са поставени едно срещу друго. Те си имат място.

— Имат си място — повтарям аз и кимам. — Разбрах.

— Погледът на пастирката трябва да е дискретно насочен навън. Разбра ли ме? Навън.

Тя обяснява бавно и ясно, сякаш коефициентът ми на интелигентност е като на тригодишно дете.

— Навън — повтарям послушно аз.

— Сега разбра ли? — Триш ме поглежда напрегнато. — Да видим. Порцелановите кучета как трябва да са разположени? — Тя

вдига длан, за да не ми позволи да поглеждам към полицата.

Не мога да повярвам. Тя ме изпитва.

— Кучетата — настоява тя. — Накъде трябва да са поставени?

Господи, не мога да се въздържа.

— Ами... — Замислям се за момент. — Те гледат... навън.

— Едно срещу друго! — изкрещява отчаяно Триш. — Трябва да са едно срещу друго.

— Точно така — съгласявам се примирено аз. — Да. Извинете. Сега вече запомних.

Триш е затворила очи и е притиснала челото си с пръсти, сякаш стресът, причинен от глупостта на прислужницата, ѝ идва прекалено много.

— Няма значение — заявява накрая тя. — Утре ще опитаме отново.

— Ще изнеса подноса — предлагам смирено аз. Когато го вдигам, си поглеждам часовника. 10.12. Чудя се дали събранието е започнало.

Как ли ще издържа тази сутрин?

В единайсет и трийсет вече съм като кълбо от нерви. Мобилният ми е зареден и когато най-сетне влязох в кухнята, включи, но изобщо не е звънял. Нямам и съобщения. Проверявам го на всяка минута.

Заредих съдомиялната и след около петдесет опита успях да я включа. Почистих порцелановите кучета с мокра кърпа. След това започнах да крача напред-назад из кухнята.

Почти веднага се отказах да правя обяд от леки сандвичи. Прекарах часове надвесена над два хляба и накрая се озовах с десет дебели резена, всеки в по-причудлива форма от предишния, разпилени в легло от трохи. Един господ знае къде сбърках. Сигурно нещо не е наред с ножа.

Мога само да благодаря на бога на Жълтите страници и на фирмите за доставка на храна. И на кредитната си карта на „Американ експрес“. Ще ми струва само четирийсет и пет лири и петдесет, за да осигуря на Триш и Еди „изключителен обяд от сандвичи“ от доставки „Котсуолд“. Бях готова да платя двойно. Честно казано, бих платила и десет пъти повече.

Сега съм се отпуснала на стола и стискам мобилния, пъхнат в джоба.

Отчаяно се опитвам да го накарам да звънне.

В същото време изпитвам ужас, че може да звънне.

Не издържам повече на напрежението. Трябва да направя нещо, за да се успокоя. Каквото и да е. Отварям вратата на огромния хладилник на семейство Гайгър и вадя бутилка бяло вино. Сипвам си една чаша и отпивам. Тъкмо се каня да отпия отново, и усещам как космите по врата ми настръхват.

Все едно, че... някой ме наблюдава.

Завъртам се и се стряскам. На вратата на кухнята е застанал някакъв младеж.

Висок и едър, силно загорял, с наситеносини очи. Чупливата му златистокестенява коса е изрусяла по краищата. Облечен е в износени дънки, скъсана тениска и най-калните ботуши, които някога съм виждала.

Заяпал се е в пръснатите по плота трохи и баятите парчета нарязан хляб, а след това поглежда чашата в ръката ми.

— Здравсти — казва най-сетне той. — Ти ли си новата готвачка от „Кордон Бльо“?

— Ами... да. Точно така! — Приглаждам униформата. — Аз съм новата икономка. Саманта. Здравей!

— Аз съм Натаниъл. — Той протяга ръка и след кратко колебание я поемам. Кожата му е твърда и загрубяла, като кора на дърво. — Грижа се за градината на семейство Гайгър. Сигурно ще искаш да поговорим за зеленчуците.

Поглеждам го, без да разбирам. Защо ми е да говоря с него за зеленчуците?

Той се обляга на касата на вратата и скръства ръце. Не мога да не забележа колко са силни и стегнати ръцете и раменете му. Никога не бях виждала мъж с такива ръце. Никога досега.

— Мога да доставям кажи-речи всичко — продължава той. — Според сезона, разбира се. Само ми кажи какво ти трябва.

— А, да, зеленчуци — казвам аз, когато разбирам за какво говори. — За готвенето. Ами... да. Ще ми трябват. Да, определено.

— Казаха ми, че си учила при някакъв жабар. — Той се мръщи. — Не знам какви щуротии използваш, но ще се постарая да ти осигуря

каквото е необходимо. — Той вади малък изцапан бележник и молив. — Какви кореноплодни и кръстоцветни предпочиташ?

Кореноплодни и кръстоцветни ли? Какви, по дяволите, са тези кореноплодни и кръстоцветни?

Сигурно са някакви зеленчуци. Мисля трескаво, но така и не мога да си представя въпросните кореноплодни и кръстоцветни.

— Трябва да погледна менютата си — отвърщам накрая аз и кимам компетентно. — Ще ти се обадя по този въпрос.

— Кажи ми най-общо. — Той вдига поглед. — Какво използваш най-често? Трябва да знам, за да ги насадя.

Господи! Не смея да спомена нито един зеленчук, за да не сбъркам нещо.

— Всякакви... — Поглеждам го с усмивка. — Нали знаеш как е със зеленчуците. Понякога си в настроение за едно, друг път за друго!

Не съм сигурна, че това беше убедително казано. Натаниъл ми се струва объркан.

— Каня се да поръчам лук — заявява той. — Кой вид предпочиташ? Кромид, праз.

Гледам го като обезумяла. Какви ги приказва той?

— Ами... тъъ... Първия — решавам накрая аз. — Има отлични вкусови качества.

Натаниъл оставя бележника и ме поглежда. Очите му се спират на чашата вино. Не съм сигурна, че изражението му ми харесва.

— Канех се да направя сос — обяснявам веднага аз. Небрежно дръпвам една тенджера, слагам я на котлона и изсипвам виното. Слагам малко сол, след това грабвам дървена лъжица и започвам да бъркам.

После отново поглеждам Натаниъл. Той продължава да ме зяпа и личи, че не може да повярва на очите си.

— Къде каза, че си учила? — пита той.

Започвам да се паникьосвам. Този мъж изобщо не е глупав.

— В школата... в „Кордон Бльо“. — Бузите ми горят. Сипвам още малко сол във виното и бъркам трескаво.

— Не си включила котлона — отбелязва Натаниъл.

— Ще правя студен сос — отвърщам аз, без да вдигам глава. Бъркам още около минута, след това оставям дървената лъжица. — Така... сега ще го оставя да се... маринова.

Най-сетне вдигам глава. Натаниъл продължава да се обляга на касата, без да откъсва очи от мен. В сините му очи се е появило изражение, което ме плаши.

Той знае.

Знае, че съм измамница.

Моля те, не казвай на семейство Гайгър, опитвам се да му внуша безмълвно. Моля те, недей, защото скоро ще си замина.

— Саманта? — Триш наднича в кухнята и аз трепвам уплашено. — А, вече си се запознала с Натаниъл! Той разказа ли ти за зеленчуковата си градина?

— Тъъ... да. — Не смея да го погледна. — Разказа ми.

— Чу-дес-но! — Тя дръпва от цигарата си. — Двамата с господин Гайгър се върнахме и ще те помоля да сервираш сандвичите след двайсет минути.

Та това е ужасно. Двайсет минути ли? Нали е едва дванайсет и десет? Поръчката ще пристигне чак към един.

— Искате ли първо по един аперитив? — предлагам отчаяно аз.

— Не, благодаря! — отвръща тя. — Донеси сандвичите. И двамата сме много гладни, така че, ако побързаш...

— Добре — преглъщам аз. — Няма проблем.

Автоматично правя реверанс, когато Триш се обръща, и в същия момент чувам някакъв грухтящ звук откъм Натаниъл.

— Ти направи реверанс — отбелязва той.

— Да, направих реверанс — отвръщам предизвикателно аз. — Проблем ли има?

Натаниъл отново премества поглед към безформените подобия на филии, пръснати върху дъската за рязане.

— Това ли е обядът? — пита той.

— Не, това не е обядът — сопвам се аз, притеснена и объркана. — Може ли да те помоля да излезеш от кухнята ми? Трябва ми място, за да работя.

Той извива едната си вежда.

— Доскоро. Успех със соса. — Той посочва с брадичка тенджерата с виното.

В мига, в който затваря вратата на кухнята, аз вадя мобилния и набирам телефона на фирмата за доставки. Само че попадам на телефонния им секретар.

— Здравейте — започвам задъхано аз след сигнала. — Поръчах едни сандвичи. Можете ли да ги докарате веднага? Колкото е възможно по-скоро. Благодаря ви.

Щом затварям, се сещам, че обаждането бе напълно безсмислено. Няма начин да ми осигурят поръчката навреме. А семейство Гайгър чакат.

Сграбчва ме решителност.

Добре. Мога да се справя. Не е чак толкова сложно да направя няколко сандвича.

Бързо грабвам двете най-прилични филии хляб. След това дръпвам ножа за хляб и се опитвам да изрежа корите, филиите стават квадратни, но поне добиват приличен вид. На плота е оставена чинийка с масло и аз отрязвам малко с ножа. Докато размазвам бучката на първата филия, тя започва да се рони и се разпада.

Мамка му.

Ще закрепя трохите по някакъв начин. Никой няма да забележи.

Отварям трескаво шкафа и започвам да ровя сред бурканчетата горчица... сос от мента... ягодово сладко. Ще направя сандвичи със сладко. Класика. Типично по английски. Бързо намазвам едно от парчетата хляб със сладко, на другото слагам масло и ги лепвам. След това се отдръпвам и ги поглеждам.

Пълен ужас. Отстрани се стича сладко. Да не говорим, че така нареченият сандвич не е квадратен.

Никога през живота си не бях виждала по-безформен и противен сандвич.

Не мога да поднеса подобно нещо на семейство Гайгър.

Оставям ножа, готова да призная поражението си. Така да бъде. Време е да подам оставка. Докато зяпам сладката каша, която съм сътворила, ме бодва неестествено разочарование от мен самата. А пък аз си мислех, че ще издържа поне до обяд.

Някой чука на вратата и ме изтръгва от мрачните мисли. Завъртам се рязко и виждам момиче със синя кадифена лента за коса, което наднича през прозореца на кухнята.

— Здравсти! — провиква се тя. — Вие ли поръчахте сандвичи за двама човека?

Всичко се случва невероятно бързо. Както си стоях и зяпах отчаяно попарата от сладко и трохи, две момичета в зелени престилки

нахлуха в кухнята с плата професионално направени сандвичи.

Бяха чудесно оформени, от бял и черен хляб, подредени в спретнати пирамиди, украсени с пролетни билки, подправки и резенчета лимон. На всяко едно е боднато декоративно флагче, на което е описана плънката.

Риба тон, мента и краставица. Пушена съомга, сирене и хайвер. Пиле по ориенталски с лют доматиен сос.

— Искрено съжалявам за объркването — казва момичето със синята лента, докато се подписвам за доставката. — Честно да си кажа, цифрата ми заприлича на двайсет. Просто не се случва често да получим заявка само за двама.

— Няма нищо! — отвърщам аз и я побутвам към вратата. — Честна дума. Ще платя цялата сума с кредитната си карта...

Най-сетне вратата се затваря и аз оглеждам кухнята напълно слисана. Никога през живота си не съм виждала толкова много сандвичи. Платата са оставени навсякъде. Не се вижда свободно място. Наложих се да поставя някои върху котлоните.

— Саманта? — Чувам, че Триш приближава.

— Ъъъ... чакайте малко! — Отправлям се с бърза крачка към вратата и се опитвам да ѝ попреча да види какво има в кухнята.

— Вече е един и пет. — Гласът ѝ е станал по-остър. — Съвсем ясно те помолих да...

Тя млъква, когато застава пред вратата на кухнята и по лицето ѝ се изписва неподправено изумление. Обръщам се и също поглеждам безбройните плата сандвичи.

— Боже господи! — най-сетне Триш намира сили да заговори. — Аз... това е наистина... впечатлена съм.

— Не бях сигурна каква плънка предпочитате — обяснявам аз. — Очевидно следващия път няма да направя чак толкова много...

— Ами... — Триш не знае какво да каже. Изважда едно от флагчетата и го прочита на глас. — Телешко алангле, маруля и хрян. — Тя ме поглежда удивена. — Не съм купувала телешко от седмици! Откъде го взе?

— Ами... от фризера.

Одеве бях надникнала във фризера. Количествата храна, натъпкани вътре, като нищо могат да изхранват някоя малка африканска страна цяла седмица.

— Разбира се! — Триш започва да цъка с език. — Каква си ми умница!

— Ще ви подбера някои — предлагам аз. — Ще ви ги сервирам в хола.

— Чудесно. Натаниъл! — Триш започва да блъска по прозореца в кухнята. — Ела да похапнем сандвичи!

Тя направо ме уби. Не може да бъде. Пак ли този?

— Няма да ги хвърлим. — Тя извива вежди. — Ако имаше за какво да ти направя забележка, Саманта, щях да кажа, че си малко разточителна... Не че сме бедни... — бърза да добави тя. — Не е там работата.

— Не... разбира се, че не, госпожо.

— Не обичам да говоря за пари, Саманта. — Триш започва да шепне: — Това е просташка работа. Въпреки това...

— Госпожо Гайгър?

Натаниъл отново се е отправил към вратата на кухнята, стиснал в ръка кална лопата.

— Ела да похапнеш от великолепните сандвичи на Саманта! — възкликва Триш и посочва с ръка изложбата на сандвичи. — Само погледни! Не е ли страхотна!

Натаниъл няма какво да каже, докато оглежда камарите сандвичи. Не смея да го погледна в очите. Цялото ми лице гори. Имам чувството, че ще полудея на това място. Застанала съм в нечия кухня, дори не знам къде точно се намирам, облечена съм в синя полиестерна униформа и се правя на икономка, която може с едно махване на вълшебна пръчица да произведе сандвичи.

— Невероятно — заявява най-сетне Натаниъл. Най-сетне се осмелявам да вдигна поглед и ме напушва смях. Той ме е зяпнал с присвити вежди, сякаш не разбира какво точно става.

— Не ти отне много време — заявява той, а в гласа му долавям въпросителни нотки.

— Умея да съм много бърза, когато се налага — усмихвам се дръзко аз.

— Саманта е чудесна! — заявява Триш и захапва лакомо един сандвич. — Да не говорим, че работи толкова чисто и спретнато! Погледни само, кухнята е в безупречен вид!

— Така сме ние, възпитаниците на „Кордон Бльо“.

— Аха! — Триш вече е натъпкала нов сандвич в устата си и е готова да припадне от удоволствие. — Пилето по ориенталски е фантастично.

Тайно дръпвам един сандвич от камарата и го захапвам. Мама му стара, ама това наистина е много вкусно. Честна дума.

В два и половина кухнята е празна. След като Триш и Еди ометоха половината сандвичи, излязоха отново. Натаниъл е в градината. Аз крача напред-назад, размахвам една лъжица и поглеждам към часовника на всеки трийсет секунди.

Арнолд ще се обади всеки момент. Минаха часове, откакто говорих с него.

Не съм в състояние да мисля за нищо друго. Умът ми е зациклил, навлязъл е в тъмен тунел, в края на който не се вижда светлина.

Поглеждам през прозореца към малко кафяво птиче, което кълве нещо на земята, след това се обръщам и се тръшвам на един стол, загледана в масата, докато описвам кръгове с палеца около някакъв добре полиран чвор на масата.

Допуснах една грешка. Една-единствена. Допустимо е човек да направи една грешка в живота си. Така е.

А може и да не е. Просто не знам.

Неочаквано мобилният ми започва да вибрира и имам чувството, че гърдите ми ще избухнат от болезнен страх и ужас. Измъквам телефона от джоба на униформата и забелязвам, че ръката ми трепери.

На екранчето се е изписало името на Гай. Поемам си дълбоко дъх и се обаждам.

— Здравей, Гай. — Старая се да говоря самоуверено, само че гласът ми звучи писклив и уплашен.

— Саманта? Ти ли си? — Гай говори бързо и напрегнато. — Къде си, по дяволите? Защо не дойде? Не получи ли имейлите ми?

— Миникомпютърът не е в мен — обяснявам стреснато аз. — Защо не ми се обади?

— Пробвах. Нямаше отговор. След това бях на съвещание, но цялата сутрин ти пускам имейли... Саманта, къде по дяволите, си се завряла? Трябваше да си тук в офиса! Защо се криеш, за бога!

Сякаш ме удря ток. Крия ли се?

— Ама... той, Арнолд ми каза да не идвам! Каза, че така било най-добре. Каза ми да не идвам, защото щял да направи каквото може.

— Ти имаш ли представа как изглежда цялата тази работа отстрани? — прекъсва ме грубо Гай. — Първо се паникьосваш, след това изчезваш. Говори се, че на теб не може да се разчита, че си получила нервна криза... дори се чу, че си напуснала страната...

И ето че в този момент осъзнавам истината и ме сграбчва паника, която заплашва да ме задуши. Не мога да повярвам колко погрешно постъпих. Как е възможно да съм толкова глупава! Какво правя в тази кухня на километри от Лондон?

— Кажи им, че идвам веднага — заявявам аз. — Кажи на Кетърман, че пристигам... веднага ще се кача на влака...

— Мисля, че е прекалено късно. — Гласът на Гай ми се струва далечен и резервиран. — Саманта... носят се какви ли не слухове.

— Слухове ли? — Сърцето ми бие толкова силно, че едва произнасям думите. — Какви слухове?

Ще преживея всичко това. Имам чувството, че колата ми ненадейно е изтласкана от пътя, а аз не мога да я спра. Въобразявах си, че владее положението, че постъпвам правилно, като останах тук и оставих Арнолд да се застъпи за мен.

— Очевидно е казано, че на теб не може да се разчита... — казва най-сетне Гай. — Говори се, че това не ти се случва за пръв път. Че и преди си допускала грешки.

— Грешки ли? — Скачам, а гласът ми се извисява, сякаш някой ме е попарил. — Кой го казва? Никога не съм допускала грешки! Какво става?

— Не знам. Не бях на съвещанието. Саманта... помисли внимателно. Допускала ли си други грешки?

Да помисля внимателно ли?

Отдръпвам мобилния и го зяпвам шокирана. И той ли не ми вярва?

— Никога не съм допускала грешки — заявявам аз и така и не успявам да овладеем гласа си. — Нито една! Никога! Аз съм добър адвокат. Аз съм много добър адвокат. — С изумление разбирам, че по бузите ми се стичат сълзи. — На мен може да се разчита! Знаеш го много добре, Гай.

Следва напрегнато мълчание.

Неизказаното е надвиснало над нас. Също като присъда. Допуснала съм грешка.

— Гай, нямам представа как не съм видяла докладната за „Глейзърбрукс“ — редя думите все по-бързо. — Нямам представа как се е случило. Просто не разбирам. Знам, че на бюрото ми цари невъобразим хаос, но аз си имам система, за бога. Не пропускам просто така да свърша каквото трябва. Просто не...

— Саманта, успокой се...

— Как да се успокоя! — Гласът ми става все по-креслив. — Това е животът ми. Моят живот. Това е единственото, което имам! — Избърсвам сълзите от бузите си. — Няма да го загубя. Връщам се. Веднага.

Прекъсвам връзката и се изправям, обзета от паника. Трябваше да се върна. Трябваше да се върна веднага, без да губя време тук. Нямам представа по кое време минават влакове и не ме интересува. Трябва да се махна от това място.

Грабвам лист и молив и започвам да пиша.

„Скъпа госпожо Гайгър,

Бих искала да ви съобщя, че няма да продължа работа като ваша икономка. Макар времето, прекарано в дома ви, да ми беше изключително приятно...”

Я стига. Нямам време за глупости, трябва да тръгна. Оставям листа на масата и се отправям към вратата. След това спирам.

Не мога да оставя изречението недописано. Цял ден ще ме тормози.

„Макар времето, прекарано в дома ви, да ми беше изключително приятно, си давам сметка, че предпочитам ново предизвикателство. Благодаря ви за проявената към мен добрина.

Искрено ваша,

Саманта Суитинг.“

Оставям химикалката, ставам и оттласквам стола със скърцане назад. Тъкмо тръгвам към вратата, когато мобилният започва отново да вибрира.

Гай, решавам веднага аз. Грабвам го, отварям капачето и чак тогава забелязвам кой се обажда. Не е Гай.

Кетърман е.

Усещам студени тръпки да пробягват по гърба ми. Докато гледам името му, ме сграбчва страх, какъвто не съм изпитвала никога досега. Това е страх, заслепяващ и кошмарен. Всяка клетка от тялото ми подсказва да не се обаждам.

Вече е прекалено късно. Телефонът ми е отворен. Бавно го вдигам към ухото.

— Ало!

— Саманта! Джон Кетърман се обажда.

— Да. — Гласът ми потреперва от притеснение. — Здравейте.

Следва дълго мълчание. Знам, че сега е моментът да кажа нещо. Само че аз съм вдървена от ужас, а гърлото ми е като натъпкано с топки вълна. Не мога да намеря подходящите думи. Всички знаят колко много Кетърман мрази извиненията и оправданията.

— Саманта, обаждам се, за да ти съобщя, че договорът ти с „Картър Спинк“ е прекратен.

Кръвта се оттича от главата ми.

— Пуснали сме писмо с причините. — Той говори официално и строго. — Става въпрос за груба небрежност, последвана от крайно непрофесионално поведение. Решението ще ти бъде изпратено. Пропускът ти е невалиден. Повече няма да се виждаме в „Картър Спинк“.

Той говори толкова бързо. Всичко се случва прекалено бързо.

— Моля ви, недей... — започвам аз объркана и напълно отчаяна. — Моля ви, дайте ми още един шанс. Допуснала съм грешка. Една-единствена грешка.

— Адвокатите от „Картър Спинк“ не допускат грешки, Саманта. Нито пък бягат от вече допуснатите грешки.

— Знам, че не биваше да бягам. Знам. — Цялата треперя. — Само че бях в шок... Не мислех трезво...

— Ти опетни репутацията на фирмата и заличи всичко, което бе постигнала досега. — Гласът на Кетърман става още по-остър, сякаш и

на него му е трудно. — Заради твоето недоглеждане и небрежност клиентът ни загуби петдесет милиона лири. А след това изчезна нанякъде, без да кажеш и дума. Саманта, не може да очакваш друго развитие!

Последва дълго мълчание. Подпряла съм чело на дланта си. Опитвам се да дишам.

— Не — отвърщам най-сетне аз. Свърши. Всичко свърши.

Кетърман започва да нарежда коронната си реч за среща с отдел „Труд и работна заплата“, но аз не го слушам. Стаята се върти около мен и аз едва успявам да си поема въздух.

Всичко свърши. С кариерата ми е свършено. Свършено е с всичко, към което се стремя от дванайсетгодишна. Няма го. Всичко е съсипано. И то само за двацет и четири часа.

Накрая разбирам, че Кетърман е затворил. Изправям се и с клатушкане пристъпвам към лъскавия хладилник. Кожата ми е добила зеленикаво сивкав оттенък. Очите ми приличат на огромни зейнали дупки.

Не знам какво да направя. Нямам представа откъде да започна.

Оставам неподвижна дълго, вгледана в отражението си, докато си казвам, че не разбирам нищо, докато чертите ми се размазват и затрептяват.

Уволнена съм. Думите се повтарят неумолимо. Уволнена съм. Ще разчитам на помощи, за да се издържам. При тази мисъл изсумтявам презрително. Представям си, че съм в компанията на бездомници. Застанала съм на опашката за безработни или потропвам с крака в студа пред кухнята за бедни.

Неочаквано чувам някой да отключва входната врата. Бързо се стягам и се отдръпвам от огледалото.

Не мога да си позволя да ме заварят в това състояние. Няма да изтърпя нито въпросите им, нито съчувствието им, защото се страхувам, че ще се разридая и няма да мога да спра.

Разсеяно посягам към някакъв парцал и започвам да бърша масата. След това погледът ми попада на бележката до Триш. Грабвам я, смачквам я и я хвърлям в боклука. По-късно. Ще го направя по-късно. Имам чувството, че в момента нямам сили за приказки, камо ли да давам обяснения защо напускам.

— Ето къде си била! — Триш нахлува в кухнята, обута във високо, тракащо сабо, стиснала в ръце три препълнени пазарски чанти. — Саманта! — Тя се заковава на място, когато ме вижда. — Добре ли си? Да не би пак да те е заболяла главата?

— Аз... добре съм. — Гласът ми трепери едва доловимо. — Благодаря.

— Изглеждаш ужасно! Мили боже! Чакай да ти дам едно-две хапчета!

— Няма ну...

— Има, има. И аз ще пийна с теб, защо не — добавя весело тя. — Сядай веднага... и ще ти направя чаша чай!

Тя стоварва пликите на масата, пуска котлона, след това започва да рови за зелените болкоуспокояващи.

— Тези нали ти харесаха?

— Предпочитам един най-обикновен аспирин — спирам я бързо аз. — Нали може?

— Сигурна ли си? — Тя ми сипва чаша вода и ми подава два аспирина. — Така — седни сега, почини си. Да не си помислила да се занимаваш с нещо друго! Няма да мърдаш, докато не дойде време за вечеря — добавя тя.

— Вие сте... много сте мила — успявам да изрека аз.

В мига, в който изричам думите, разбирам, че съм ги казала напълно сериозно. Тя наистина е мила, макар и по доста странен начин.

— Готово... — Триш поставя чашата чай на масата и започва да ме оглежда. — Да не би да ти е мъчно за дома? — Струва ми се толкова доволна от себе си, сякаш е разгадала тайната. — Филипинското момиче преди теб доста се натъжаваше от време на време... Аз все ѝ казвах „Горе главата, Мануела!“ — Триш замълчава умислена. — След това разбрах, че името ѝ е Паула. Направо невероятно.

— Не ми е мъчно за дома — отвръщам аз и отпивам от чая. Мислите ми трептят като крилца на пеперуда. Какво ще правя?

Да се прибера ли?

Само като си помислих, че ще се върна в апартамента, а два етажа над мен ще бъде Кетърман, разбрах, че няма да го понеса. Просто не можех да отида там.

Обади се на Гай. Той ще ме покани да остана у тях. Има огромна къща в Айлингтън и свободни стаи колкото искаш. Преспивала съм у тях и преди. След това ще... ще си продам апартамента. Ще си намеря нова работа.

Къде ще си намеря работа?

— Това ще те развесели. — Гласът на Триш прекъсва мислите ми. Потупва доволно торбите. — След впечатляващото ти представяне на обяд... Ходих на пазар. Имам изненада за теб! Знам, че ще се зарадваш!

— Изненада ли? — Вдигам учудено поглед, когато Триш скача и започва да вади пакетите.

— Гъши дроб... грах... агнешка плешка... — Тя вади парче месо и ме поглежда с очакване. След това, забелязала учудването ми, започва да цъка с език. — Това са продукти! За довечера! Вечеряме в осем, нали ще стане?

9

Всичко ще се оправи.

Ако си повтарям тези думи достатъчно често, те ще се сбъднат.

Знам, че трябва да позвъня на Гай. Няколко пъти отварях капачето на телефона. Всеки път унижението ме възпираше, въпреки че той ми е приятел, въпреки че е най-близкият ми човек във фирмата. Аз съм уволнена. Срамувам се. Той няма подобни проблеми.

Най-сетне ставам, потривам бузи и се опитвам да си върна настроението. Хайде. Обади се на Гай. Той ще иска да се чуе с мен. Ще предложи сам да ми помогне. Отварям капачето на телефона и набирам директния му номер. След секунда чувам стъпки по дървените стълби.

Трябва да е Триш.

Затварям безшумно телефона, пхвам го в джоба и посягам към глава броколи.

— Как върви? — обажда се Триш. — Напредваш ли?

Щом влиза в кухнята, изненадано забелязва, че съм все още на същото място, на което ме е оставила.

— Наред ли е всичко?

— Просто преценявам... продуктите — опитвам се да импровизирам аз. — Опитвам се да ги почувствам.

В същия момент някаква руса жена се появява на вратата до Триш. Слънчевите очила, боднати в косата, са обсипани с камъчета. Наблюдава ме с огромен интерес.

— Аз съм Петула — представя се тя. — Приятно ми е.

— Петула опита сандвичите ти — обяснява Триш. — Каза, че са великолепни.

— Вече чух за гъшия дроб с медена глазура. — Петула извива вежди. — Много съм впечатлена!

— Саманта може да готви всичко! — хвали се Триш, поруменяла от гордост. — Възпитаничка е на Мишел дьо ла Ру дьо ла Блан! Най-великият!

— И как точно глазираш гъшия дроб, Саманта? — пита с огромно любопитство Петула.

Настъпва мълчание. И двете жени чакат отговора ми.

— Ами... — Прочиствам гърлото си няколко пъти. — По... обичайния начин. Думата „глазирам“ очевидно произлиза от прозрачното естество на... ъъ... завършека... и допълва... дроба. Гъши — опитвам се да измисля нещо аз — дроб. В него се събира... букет аромати.

Казаното няма никакъв смисъл, но май нито Триш, нито Петула са забелязали. Май и двете са силно впечатлени.

— Откъде я изкопа? — обръща се Петула към Триш с шепот, който би трябвало да мине за дискретна забележка. — Моята хубавица е тежък случай. Освен че не може да готви, не разбира и дума от онова, което казвам.

— Сама дойде! — прошепва Триш, все още румена от задоволство. — „Кордон Бльо“! Говори английски! Не можахме да повярваме!

И двете ме наблюдават, сякаш съм някое рядко животно, на което са му поникнали рога на главата. Не мога да ги търпя повече.

— Да ви приготвя ли чай? Ще го сервирам в хола — предлагам отчаяно аз.

— Не, ще отскочим да ни направят маникюра — отвърща Триш. — Ще се видим по-късно, Саманта.

Следва мълчание и аз разбирам, че има нещо, което пропускам. Със закъснение се сещам, че Триш очаква да направи реверанс. Идва ми да се сгърча от неудобство. Защо ми трябваше да правя реверанси? Кой дявол ме накара?

— Разбира се, госпожо Гайгър. — Навеждам глава в нещо средно между поклон и кимване и правя задължителния реверанс. Когато поглеждам към двете жени, забелязвам, че очите на Петула са като варени яйца.

Докато излизат, чувам Петула да шепти:

— Тя направи реверанс! Видях я как направи реверанс пред теб!

— Просто засвидетелства уважението си — отвърща небрежно Триш. — Изключително подходящо. Трябва и ти да пробваш своята...

Господи! Какво направих!

Чакам тракането на токетата им да заглъхне. След това се скривам в килера, за да съм сигурна, че няма да има изненади, и

набирам отново телефона на Гай. Той отговаря на третото позвъняване.

— Саманта. — Струва ми се резервиран. — Здравей. Вече...

— Всичко е наред, Гай — стисвам за миг очи. — Говорих с Кетърман. Вече знам.

— Господи, Саманта! — Той въздъхва тежко. — Съжалявам, че се получи така. Много съжалявам...

Не мога да търпя съжалението му. Ако каже още нещо в този дух, ще избухна в сълзи.

— Всичко е наред — прекъсвам го аз. — Честна дума. Да не говорим повече за това. Нека просто... мислим за бъдещето. Трябва да си оправя живота.

— Господи, колко си целеустремена! — В гласа му звучи възхищение. — Не позволяваш нищо да те сломи.

Приглаждам косата си назад. Чувствам се изтощена, лишена от обич и затънала в проблеми.

— Просто трябва да... да продължа напред. — Сама не знам как успях да запазя гласа си спокоен и безизразен. — Трябва да се върна в Лондон. Работата е там, че не мога да се прибера у нас. Кетърман си е купил апартамент в моя блок. Той живее там.

— Да, чух. — Усещам как Гай потръпва от ужас. — Доста неприятно.

— Не мога да го погледна, Гай. — Сълзите отново заплашват да потекат, затова си поемам дълбоко дъх. — Чудех се... Може ни да остана у вас за малко? Само за някой и друг ден.

Той мълчи. Не очаквах мълчание.

— Саманта... с удоволствие бих ти помогнал — подхвърля накрая той. — Само че трябва първо да говоря с Шарлот.

— Разбира се — отвърщам объркана аз.

— Чакай така. Веднага ще ѝ се обадя.

През следващите минути останах да чакам. Докато слушах някакво изпълнение на арфа, се опитвах да не се оставя да се чувствам неудобно. Естествено, че той няма да се съгласи веднага. Не може да не се съобрази с приятелката си.

Най-сетне чувам отново гласа му.

— Саманта, извинявай, но просто няма да стане.

Не мога да повярвам.

— Добре. — Опитвам се да се усмихна, да продължа разговора с напълно естествен глас, сякаш това не е кой знае колко важно. — Няма страшно... Не е важно...

— В момента Шарлот е много заета... пребоядисваме спалните... просто моментът не е подходящ...

Той се колебае и ми се струва, че иска час по-скоро да прекъсне разговора, за да се отърве от мен. И в този момент разбирам истината. Той изобщо не е питал Шарлот. Просто си намери подходящо извинение. Не иска да се мотая около него. Сякаш провалът ми е заразен, сякаш и неговата кариера ще се провали.

Вчера бях най-добрата му приятелка. Вчера, докато знаеше, че ще ме изберат за партньор, непрекъснато ме обикаляше, вечно усмихнат, весел и сърдечен. А днес не иска и да чува за мен.

Знам, че не трябва да си отварям устата, че е най-добре да запазя достойнството си, но просто не успявам да се въздържа.

— Просто не искаш да имаш нищо общо с мен, нали? — избухвам аз.

— Саманта! — Той е обиден. — Не ставай смешна.

— Аз съм все още същият човек. Мислех, че си ми приятел, Гай...

— Аз наистина съм ти приятел! Само че не очаквай да... Трябва да мисля за Шарлот... не разполагаме с много място... Виж, звъни ми след ден-два, може да се видим да пийнем по нещо...

— Не се притеснявай — опитвам се да овладеем гласа си. — Извинявай за безпокойството.

— Чакай! — възкликва той. — Не затваряй. Какво ще правиш?

— О, Гай! — Успявам да се изсмея. — Не се прави, че те е грижа.

Прекъсвам връзката и усещам, че ми се вие свят. Не мога да повярвам. Всичко се е променило. Може би той не се е променил. Може би той винаги е бил такъв, но аз не съм го разбрала.

Поглеждам към екранчето на телефона и задъхано наблюдавам как се нижат секундите. Чудя се какво да правя. Неочаквано започва да вибрира в ръката ми и аз трепвам. „Тенисън“ пише на екрана.

Това е мама.

Започвам да се притеснявам. Сигурно вече е разбрала. Трябваше да се сетя, че и това ме чака. Мога да остана при нея за известно време,

хрумва ми накрая. Странна работа. Тази възможност дори не ми бе минала през ума. Отварям капачето и си поемам дълбоко дъх.

— Здравсти, мамо.

— Саманта! — Гласът ѝ пронизва ухото ми. — Колко време смяташе да криеш този провал? Оказва се, че трябва да разбере за позора на дъщеря си от вицове по интернет. — Тя изрича последните думи с отвращение.

— Вицове по интернет ли? — повтарям немощно аз. — Как така?

— Ти не ги ли знаеше? Очевидно в някои среди новият термин за петдесет милиона лири стерлинги е „Саманта“. Държа да ти кажа, че не ми е никак смешно.

— Мамо, съжалявам...

— Добре че поне скандалът няма да излезе извън света на правистите. Разговарях с хората от „Картър Спинк“ и те ме увериха, че няма да предприемат никакви мерки. Трябва да си благодарна, че ще оставят нещата така.

— Да... благодарна съм...

— Ти къде си? — прекъсва ме тя. — Къде се намираш в момента?

Скрила съм се в един килер, заобиколена от пакети ориз, корнфлейкс, боб, леща и какво ли не.

— Ами... у едни хора. Не съм в Лондон.

— Какво смяташ да правиш?

— Не знам. — Потривам лице. — Трябва да си стъпя на краката. Да си намеря работа.

— Работа, значи — съска тя. — Да не би да си въобразяваш, че някоя правна фирма ще те вземе?

Тонът ѝ ме кара да се свия.

— Ами... не знам, мамо. Току-що разбрах, че съм уволнена. Не мога просто да...

— Можеш. Добре че се застъпих за теб.

Тя се била застъпила за мен.

— Какво си...

— Обадох се на всички, които ми дължат услуги. Не ми беше никак лесно. Старшият партньор във „Фортескю“ е готов да се срещне с теб утре в десет.

Слушам и не мога да повярвам.

— Ти си ми уредила интервю?

— Ако всичко мине както трябва, ще започнеш работа като старши сътрудник. — Гласът ѝ е строг. — Този шанс ти се дава като лична услуга, която някой ми дължи. Сама се сещаш, че всички са с огромни резерви. Така че, ако искаш да напреднеш, Саманта, ще се наложи да си седнеш на задните части и да се докажеш. Трябва да отдадеш на тази работа всичкото си време.

— Разбира се. — Затварям очи и мислите ми политат напълно объркани. Чака ме интервю за работа. Ново начало. Та това е изходът от кошмара.

Защо не изпитвам облекчение? Защо не се радвам?

— Ще трябва да дадеш повече от себе си, отколкото в „Картър Спинк“ — продължава да нарежда до ухото ми мама. — Никакво отпускане. Никаква проява на самочувствие. Ще трябва да се доказваш двойно повече. Разбра ли ме?

— Да — отвърщам автоматично аз.

Още часове. Повече работа. Нови безсънни нощи. Имам чувството, че върху гърба ми се стоварва нов товар от бетон. Още по-тежък и невъзможен за носене.

— Тоест... не — Чувам гласа си аз. — Не. Не искам. Просто не искам. Не мога. Прекалено е...

Думите сами се изплъзват от устата ми. Не съм искала да ги кажа. Дори не съм се замисляла досега. Ето че сега са казани и усещам, че съм казала... самата истина.

— Моля, какво? — Гласът на мама е остър. — Какви ги говориш, Саманта?

— Не знам — масажирам челото си и се опитвам да изплувам от собственото си объркване. — Мислех си, че... ами мога да си почина малко.

— Почивката ще сложи край на кариерата ти на правист. — Гласът ѝ ехти застрашително. — Това ще бъде краят.

— Мога да се занимавам с нещо... с нещо друго.

— Няма да изкараш и две минути на друга работа! — Тя май е приела думите ми като лична обида. — Саманта, ти си правист. Учила си за правист.

— Има и други професии на този свят, освен правото — изплаквам аз, напълно загубила самообладание.

Следва зловещо мълчание.

— Саманта, ако ще ми правиш някоя от онези нервни кри...

— Няма! — повишавам глас още повече. — Просто защото задавам въпроси за живота си, не означава, че имам нервна криза! Не съм те молила да ми търсиш нова работа. Самата аз не знам какво искам. Трябва ми малко време, за да... за да помисля...

— Утре да си отишла на интервюто, Саманта, и без повече приказки. — Гласът на мама е като камшик. — Утре в десет да си там.

— Няма.

— Каж ми къде си! Ще ти изпратя веднага кола.

— Няма. Остави ме на мира.

Прекъсвам връзката, излизам от килера и със свиреп замах стоварвам телефона на масата. Лицето ми пламти. Горещи сълзи напират в очите ми. Телефонът започва гневно да вибрира на масата, но аз се правя, че не забелязвам. Няма да се обадя. С никого няма да говоря. Ще си пийна нещо. А след това ще сготвя проклетата вечеря.

Сипвам си малко бяло вино в една чаша и отпивам няколко глътки. След това се обръщам към натрупаните на масата продукти.

Мога да готвя. Мога да се справя. Нищо, че всичко в живота ми се разпада. Ще успея, все някак ще се справя.

Без да се колебая и бавя повече, скъсвам опаковката на агнешкото. Ще го пхна във фурната. Трябва да го сложа в някакъв съд. Много просто. И грахът да върви с него. След това ще го смачкам на пюре и готово!

Отварям шкафа и вадя натрупани едно в друго плата и тавички за печене. Избирам едно плато и изсипвам в него граха. Няколко зрънца се търкулват на пода, но на мен не ми пука. Грабвам олиото от плота и поливам граха. Вече се чувствам като майстор готвач.

Натъпквам платото във фурната и я пускам на максимум. След това прехвърлям агнешкото в елипсовидна тава и слагам и него във фурната.

Дотук добре. Сега просто трябва да разлистя готварските книги на Триш, за да открия как се прави гъши дроб с медна глазура.

Тук никъде не се споменава гъши дроб с медена глазура. Най-близката рецепта е за пита с кайсии и малини. Просто ще заимствам

някои идеи.

„Смесете мазнината и брашното, докато получите ронливо тесто“, чета аз.

Първо, това няма никакъв смисъл. Ронливо, казват. И как ще стане ронливо, след като е направено от масло и брашно?

Взирам се неவிждащо в страницата, а мислите ми препускат. Току-що отхвърлих единствената възможност да си върна живота. Дори не разбирам защо го направих. Аз съм адвокат. Това ми е в кръвта. Какво друго мога да правя? Какво става с мен?

Мама му стара. Защо тази фурна бълва дим?

В седем вечерта все още готвя.

Поне си въобразявам, че готвя. И двете фурни са горещи. На котлоните бълбукат разни неща. Отдушникът бръмчи уморено. Вече два пъти успях да си изгоря дясната ръка, докато вадех разни неща от фурната. Отворила съм осем книги с рецепти и съм ги пръснала из цялата кухня. Едната е залята с олио, а друга е оплескана с жълтък. Лицето ми е станало червеникавокафяво, цялата съм потна и на всеки няколко минути тичам до мивката, за да топна ръце под студената вода.

Така е от цели три часа. А все още нямам представа каква ще бъде вечерята. Досега вече изхвърлих шоколадовото суфле, което се скапа, два тигана с прегорял лук и една тенджера със замразени праскови, от които ми се догади само като ги гледах.

Нямам представа какво ще излезе. Нямам и достатъчно време, за да разбера какво не е наред. Нямам и желание да правя анализ. Всеки път, щом нещо не се получи, аз изхвърлям проблемното нещо и започвам отново.

Семейство Гайгър нямат представа какво става в кухнята им. Двамата пият кротко шери в хола. Мислят си, че всичко е наред. Преди около половин час Триш се опита да влезе в кухнята, но аз успях да я прогоня навън.

След по-малко от час двамата с Еди ще се настанят в трапезарията в очакване на изискана вечеря. Ще разстелят салфетките, изпълнени с очакване, ще си сипят минерална вода.

Усещам как ме обзема истерия. Знам, че няма да успея. Въпреки това не мога да се откажа. Все си мисля, че ще стане някое чудо.

Нещата ще се подредят. Все някак ще се справя.

Господи, сосът извира!

Затварям вратата на фурната, грабвам лъжица и започвам да бъркам. Та той представлява доста гнусна на пръв поглед кафява вода на буци. Отварям трескаво шкафовете, за да открия нещо, което да сипя вътре. Брашно. Царевично брашно. Нещо такова ми трябва. Това ще ми свърши работа. Грабвам малко бурканче и сипвам енергично от бялата пудра, а след това избърсвам потта от челото си. Добре. Ами сега какво?

В този момент си спомням за белтъците, забравени в купата. Грабвам готварската книга и прокарвам пръст по страницата. Промених десерта на целувки с яйчен крем, след като прочетох, че се правели много лесно.

Дотук добре. Ами после?

„Поставете стегналите се целувки в соса, пресипан върху готварско фолио.“

Поглеждам в купата. Да са се стегнали, значи. Моите са в течено състояние.

Трябва да се получат, повтарям си отчаяно аз. Просто трябва да се получат. Следвах инструкциите много внимателно. Може би течността е по-гъста, отколкото изглежда. Може би като започна да я пресипвам, ще се стегне, както обикновено става според кулинарните закони на физиката.

Започвам бавно да пресипвам в тавичката.

Не се сгъстява. Разлива се на бяло лепкаво езерце и започва да капе по пода.

Нещо ми подсказва, че целувките с яйчен крем няма да са готови за вечерята в осем.

Лепкава капка плъосва върху крака ми и аз надавам отчаян вик. Готова съм да ревна. Защо не се получи? Толкова внимателно изпълних всичко! В гърдите ми започва да се надига дълго потискана ярост и заплашва да изригне. Яростта е насочена към мен, към противните подли белтъци, към готварските книги, към готвачите и към храната...

Насочена е най-силно към онзи, посмял да напише, че целувките са „лесна работа“...

— Не са! — кресвам аз. — Изобщо не е вярно! — Запокитвам книгата към другия край на кухнята и тя се удря във вратата.

— Какво по дяволите! — възкликва мъжки глас, пълен с изненада. В следващия миг вратата се отваря и на прага застава Натаниъл. Краката му са като яки дървета, а косата му блести на залязващото слънце. Носи раница и изглежда, се кани да се прибира. — Всичко наред ли е?

— Наред е — отвърщам стреснато аз. — Всичко е наред. Благодаря ти. Много ти благодаря. — Махвам пренебрежително с ръка, но той дори не трепва.

— Чух, че приготвяш изискана вечеря — отбелязва той, докато оглежда хаоса.

— Да, точно така. В момента съм в най... най-сложния етап от... въъ... — Поглеждам към котлона и писвам. — Мама му стара. Сосът!

Нямам представа какво става. От тигана извират кафяви мехурчета, потекли са по печката и преливат към пода. Все едно, че варя каша във вълшебна гърне, което не спира да бълва.

— Дръпни го от огъня, за бога! — възкликва Натаниъл. Грабва тигана и го премества. — Какво, по дяволите, е това чудо?

— Нищо! — отвърщам аз. — Най-обикновени съставки...

Натаниъл вече е забелязал малкото бурканче на плота. Грабва го и го зяпва изумен.

— Бакпулвер? Сипала си бакпулвер в соса? На това ли ви учат в... — Той млъкна и подушва. — Чакай малко. Нещо изгаря.

Наблюдавам безпомощно как отваря долната фурна, грабва домакинска ръкавица и с един замах вади платото, пълно с нещо като дребни черни куршуми.

Господи! Грахът. Съвсем го забравих.

— И какво се предполага, че е това? — пита той, изпълнен с почуда. — Заешки барабонки ли?

— Грах — отвърщам аз. Бузите ми горят, но аз вирвам брадичка и се опитвам да спася поне малка част от достойнството си. — Полях го с олио и го пяхнах във фурната, за да се... разтопи.

Натаниъл ме е зяпнал.

— Да се разтопи?

— Да омекне — бързам да се поправа аз.

Натаниъл оставя подноса и скръства ръце.

— Ти имаш ли някаква представа от готвене? — пита той.

Преди да му отговоря, откъм микровълновата долита впечатляващ трясък.

— Господи! — писвам ужасена аз.

— Боже господи! Това пък какво беше?

Натаниъл наднича през прозорчето.

— Какво си сложила вътре? — пита той. — Нещо току-що се взриви.

Опитвам се да си спомня. Какво бях сложила в микровълновата? Всичко ми се струва като в мъгла.

— Яйцата! — спомням си аз. — Трябвах ми твърдо сварени яйца за канапетото.

— И си ги сложила в микровълновата? — пита натъртено той.

— Искях да стане по-бързо! — изкрещявам аз. — Опитвах се да си спестя малко време!

Натаниъл изключва микровълновата от контакта, обръща се към мен и дори не крие колко е изумен.

— Нямах никакво представа от готвене! Всичко това е лъжа и измама! Ти не си никаква икономка. Нямам представа какво си намислила...

— Нищо не съм намислила! — отвърщам шокирана аз.

— Семейство Гайгър са добри хора. — Той не откъсва очи от мен. — Няма да ти позволя да ги използваш.

В този момент забелязвам, че е готов да ги защити на всяка цена. Господи! Какво ли си мисли? Сигурно е решил, че съм отявлена мошеничка.

— Виж... моля те. — Потривам потното си лице. — Не се опитвам да ги оберая и измамя. Наистина не мога да готвя. Озовах се тук, защото стана... недоразумение.

— Недоразумение ли? — Той се намръщва подозрително.

— Да — отвърщам аз малко по-остро, отколкото ми се иска. Отпускам се на стола и разтривам кръста си, защото е започнал да се схваща. Едва сега усещам колко съм изтощена. — Трябваше да избягам от... нещо. Трябваше да намеря къде да прекарам нощта. Семейство Гайгър решиха, че съм икономка. На следващата сутрин се

почувствах виновна. Казах си, че е най-добре да издържа до обяд. Нямам намерение да остана. Няма да взема пари от тях, ако това си мислиш.

Той мълчи. Най-сетне вдигам поглед. Натаниъл се е облегнал на плота и е скръстил едрите си ръце. Мрачното му лице се е поотпуснало. Той бърка в раницата и вади бутилка бира. Подава ми я, но аз клатя глава.

— И от какво се опитваш да избягаш? — пита той, докато отваря бирата.

Усещам как нещо в мен се свива. Не мога да му разкажа истината.

— Просто... така се случи... — Свеждам поглед.

Той отпива дълга глътка бира.

— Неприятна връзка ли?

В първия момент не смея да проговоря. Мисля си за безкрайните години, прекарани в „Картър Спинк“, за всичко, което съм пожертвала, на което бе сложен кръст с един триминутен телефонен разговор.

— Да — отвърщам бавно аз. — Доста неприятна връзка.

— Колко време продължи?

— Седем години. — За свой ужас усещам как сълзите ми потичат сами. Нямам представа откъде се взеха. — Извинявай — хлипам аз. — Денят беше доста стресиращ.

Натаниъл рови в раницата, вади пакетче кърпички и ми подава една.

— Добре че си се отървала — заявява спокойно той. — Няма смисъл да търпиш. Както няма смисъл да гледаш назад.

— Прав си — избърсвам очи. — Просто трябва да реша какво ще правя оттук нататък. Не мога да остана тук. — Посягам към бутилката коантро, от което трябваше да сипя в шоколадовото суфле, сипвам в първата черупка от яйце и го изпивам.

— Семейство Гайгър са добри работодатели — казва Натаниъл и леко свива рамене. — Можеше да попаднеш на лоши хора.

— Знам — усмихвам се немощно. — За съжаление не мога да готвя.

Той оставя бутилката на плота и избърсва уста. Ръцете му са чисти, но под ноктите се е набила кал, а също и на местата, където кожата му е напукана.

— Ще поговоря с мама. Тя умее да готви. Може да те научи на най-основното.

Поглеждам го недоумяващо и едва сдържам смеха си.

— Да не би да искаш да кажеш, че трябва да остана? Аз съм просто една измамница, която си призна, защото нямаше накъде. — Клатя глава и се мръщя заради вкуса на коантрото, полепнал по небцето ми. — Трябва да си вървя.

— Жалко. — Той свива рамене. — Щеше да е приятно тук да работи човек, който знае английски и прави такива страхотни сандвичи — добавя той напълно сериозно.

Не се сдържам и се усмихвам.

— Доставиха ги.

— Аха. Чудех се аз...

Някой почуква тихо на вратата и двамата с него вдигаме очи.

— Саманта? — Гласът на Триш е тих и настойчив. — Чуваш ли ме?

— Ами... да — провиквам се аз. Гласът ми е напрегнат.

— Не се безпокой, няма да вляза. Не искам да те притеснявам! Сигурно си на много важен етап от процеса.

— Може и така да се каже...

Срещам погледа на Натаниъл и усещам как ме сграбчва истерия.

— Просто исках да те попитам — продължава Триш — дали ще сервираш сорбе между ястията.

Поглеждам Натаниъл. Раменете му се тресат в беззвучен смях. Не успявам да се въздържа и прихвам. Притискам отчаяно длан към устата си и се опитвам да се овладеея.

— Саманта?

— А... не — успявам да изрека най-сетне аз. — Няма да има сорбе.

Натаниъл е взел един от тиганите с прегорял лук. Показва ми с мимика как загребва, а после преглъща. Вкуснотия, изрича безмълвно той. От очите ми избликват сълзи. Почти се задушавам в опитите си да не се изсмея на глас.

— Добре. Чакаме те!

Токчетата на Триш чаткат по коридора, а аз избухвам в безпомощен смях. През целия си живот не съм се смяла толкова много. Ребрата ме болят, започвам да кашлям, имам чувството, че ще повърна.

Най-сетне успявам да се успокоя, избърсвам очи и издухвам носа си в кърпичката на Натаниъл. Той също се е успокоил и оглежда кухнята, в която сякаш е паднала бомба.

— Давай сериозно — казва той. — Какво ще правиш с всичко това? Те очакват специална вечеря.

— Знам. — В гърдите ми напъва нова вълна от истерия и аз се опитвам да я овладя. — Знам какво очакват. Просто трябва да измисля нещо.

В кухнята настъпва мълчание. Виждам как подозрително Натаниъл оглежда целувчените петна по пода.

— Добре — въздъхвам, потръпвам и отмятам назад влажната си коса. — Ще спася положението.

— Ще спасиш положението ли? — Той не може да повярва.

— Според мен така ще разрешим всички проблеми. — Ставам и започвам да изсипвам съсипаната храна в боклука. — Първо трябва да почистя кухнята...

— Ще ти помогна. — Натаниъл се изправя. — Трябва да видя как ще го направиш.

Двамата заедно изпразнихме тенджери и тигани в боклука. Аз изтърках мазните изцапани плотове, докато Натаниъл бършеше потеклите целувки.

— Това тук още ли трябва да се пече? — Той отваря горната фурна и вади агнешкото, забулено в облак дим. Покрито е с тъмнокафява коричка.

— По дяволите! — притискам ръка към устата си. — Съвсем го забравих!

— Откога е вътре?

— Ами... от три часа.

Той се опитва да го бодне с вилица.

— Твърдо е като камък. Ще го взема за кучката. Тя ще реши, че е кокал.

След около половин час кухнята има по-приличен вид. Хващам яйчената черупка, сипвам си още малко коантро и си поемам дълбоко дъх.

— Добре.

Време е шоуто да започне.

— Пожелавам ти успех. — Натаниъл извива вежди. Отварям вратата на кухнята и виждам, че Триш и Еди се мотаят из трапезарията, стиснали чаши с шери в ръце.

— А, Саманта! Готово ли е всичко? — Лицето на Триш е светнало в очакване и аз усещам как ме пробужда чувство на вина заради онова, което се каня да й причиня.

Само че друг начин няма.

Поемам си дълбоко дъх, готова да вляза в битка.

— Госпожо Гайгър, господин Гайгър... — Поглеждам от единия към другия, за да се уверя, че ме слушат внимателно. — Аз съм сломена.

Затварям очи и клатя глава.

— Сломена ли? — повтаря невярващо Триш.

— Постарах се, наистина се постарах. — Отварям очи. — Страхувам се, че не мога да работя с вашите уреди. Вечерята не отговаря на професионалните ми стандарти. Не мога да допусна подобно нещо да излезе извън кухнята. Аз, разбира се, ще възстановя всичките ви разходи... Смятайте, че това е оставката ми. Утре сутринта ви напускам.

Ето. Готово. Няма жертви.

Не се сдържам и поглеждам застаналия на вратата на кухнята Натаниъл. Той клати глава с нещо като усмивка и вдига палци.

— Как така напускаш! — Триш ме наблюдава ужасена, а сините й очи всеки момент ще изскочат. — Не можеш да напуснеш! Ти си най-добрата икономка, която някога сме имали! Еди, направи нещо!

— Госпожо Гайгър, след провала тази вечер просто нямам избор — обяснявам аз. — Честно признавам, че вечерята не беше годна за ядене.

— Не си виновна ти! — бърза да ме оправдае тя. — Вината е изцяло наша. Незабавно ще ти поръчаме нови уреди.

— Ама...

— Просто направи списък с нещата, от които се нуждаеш. Не се притеснявай за разходите! Освен това ще ти повишим заплатата! — В същия момент тя се сеща за нещо друго. — Кажи колко искаш. Кажи на каква заплата ще бъдеш доволна!

Разговорът не протича по начина, по който на мен ми се искаше.

— Ами... никога не сме говорили за заплата... — Свеждам притеснено очи.

— Еди! — Триш се извърща гневно към него. — Ти си виновен! Саманта иска да напусне, защото не й плащаш достатъчно!

— Не съм казала подобно нещо... — започвам безпомощно аз.

— Освен това има нужда от нови тенджери и тигани. И то от най-добрите. — Тя сръчква Еди в ребрата и настоява: — Кажи нещо!

— Ами... Саманта. — Еди прочиства гърлото си. Очевидно е, че се чувства много неловко. — Много ще ни бъде приятно, ако останеш при нас. Харесва ни как се грижиш за къщата и каквито и да са очакванията ти за заплата... ще се съобразим с тях. — Триш отново го сръчква в ребрата. — Дори ще ти дадем повече.

— И здравно осигуряване — добавя Триш.

И двамата ме гледат, очите им са изпълнени с очакване. Извърщам се към Натаниъл, който е наклонил глава, сякаш иска да каже „Защо не?“.

Обзема ме странно чувство. Трима човека за десет минути ми казаха, че искат да остана при тях.

Мога да остана. Съвсем просто е.

Не можеш да готвиш, напомня ми тъничък гласец. Не знаеш как да чистиш. Ти не си икономка.

Мога да се науча. Мога да науча всичко необходимо.

Мълчанието прераства в напрежение. Дори Натаниъл не откъсва очи от мен.

— Ами... добре. — Усещам, че се усмихвам. — Добре. Щом искате... ще остана.

По-късно същата вечер, след като изядохме поръчаната по телефона китайска храна, аз изваждам мобилния, обаждам се в офиса на мама и изчаквам да се включи телефонният секретар.

— Всичко е наред, мамо — започвам аз. — Не е нужно да използваш връзките си и да молиш за услуги. Вече си осигурих работа. — След тези думи затварям.

Все едно, че съм изгорила моста с миналото.

Чувствам се свободна.

Единствената ми задача в момента е да се науча как да бъда икономка.

На следващата сутрин нагласявам часовника да звъни рано и слизам в кухнята преди седем, облечена в униформа. Над градината е надвиснала мъгла, не се чуват никакви звуци, освен гласовете на две свраки, които се карат на поляната. Имам чувството, че в този час съм единствената будна.

Колкото е възможно по-тихо изпразвам съдомиялната и прибирам всичко в шкафовете, след това подреждам столовете под масата. Сетне се заемам с кафето. Озъртам се и оглеждам гранитните плотове.

Това е моето царство.

Не го усещам като моето царство. Това е страховитата кухня на някой друг.

Какво да правя? Не мога да стоя просто така. Трябва да си намеря някаква работа. Погледът ми попада на стар брой на „Икономист“, пхнат на стойката за списания край масата, и аз го дръпвам. Преглеждам го и се зачитам в интересна статия за международния финансов контрол, докато пия кафе.

След малко от горния етаж долита някакъв звук и бързо оставям вестника. Икономките не би трябвало да четат статии за международния финансов контрол. Те би трябвало да се суетят из кухнята, да бъркат конфитюр или нещо подобно.

Само че тук шкафът е зареден с най-различни видове конфитюри и сладка. Да не говорим, че нямам представа как се прави конфитюр.

Какво друго? С какво се занимават икономките по цял ден? Оглеждам кухнята и ми се струва свършено чиста. Хрумва ми, че мога да направя закуска. Само че не знам какво ще искат...

Изведнъж си спомням какво беше вчера сутринта. Триш ми направи чаша чай.

Защо днес да не ѝ направя аз чай! Може би двамата чакат на горния етаж, потропват неспокойно с пръсти и се питат: „Къде е проклетият чай?“

Бързо слагам чайника на печката и след това приготвям чай и за двамата. Поставям чашки и чинийки на един поднос и след кратко колебание добавям няколко бисквити в една чинийка. След това се отправям на горния етаж и тръгвам по притихналия коридор към спалнята на Триш и Еди. Спирам пред вратата им.

Ами сега какво?

Ами ако още спят и ги събудя?

Ще почукам дискретно, решавам аз. Точно така. Ще почукам тихичко и внимателно, както подобава на една икономка.

Вдигам ръка, за да почукам, само че подносът е прекалено тежък, за да го задържа само с една ръка, и се чува подозрително звънтене, когато започва да се килва на една страна. Обзета от ужас, успявам да го хвана тъкмо когато чайникът се плъзва към ръба. Цялата потна, оставям всичко на земята, вдигам ръка и почуквам много тихо, а след това отново вдигам подноса.

Няма отговор. Какво да правя?

Колебливо почуквам отново.

— Еди! Престани! — Иззад вратата долита гласът на Триш.

Господи! Какво ли правят, та не ме чуват?

Започва да ми става много горещо. А подносът е ужасно тежък. Не мога цяла сутрин да вися пред спалнята им, понесла чай и бисквити. Дали просто да не се... оттегля?

Каня се да се обърна и да се спася в кухнята. В същия момент ме връхлита решителност. Няма да стане. Не бъди такава смотана пъзла. Направила съм чай и ще им го занеса. Най-малкото ще им го предложи. Те ще преценят сами дали да ме отпратят.

Стисвам здраво подноса и с единия му ъгъл блъсвам здраво вратата. Не може да не чуят това.

След миг се чува гласът на Триш:

— Влез!

Залива ме вълна от облекчение. Всичко е наред. Те ме очакват. Знаех си аз. Успявам да завъртя топката, като подпирам подноса на вратата. Отварям и влизам в стаята.

Триш се надига от леглото. Беше се отпуснала на възглавниците и виждам, че е сама. Облечена е в ефирна копринена нощничка, рошава е, а гримът ѝ е на петна под очите. В първия момент ми се струва стресната.

— Саманта — започва остро тя. — Какво има? Всичко наред ли е?

Струва ми се, че съм направила грешка. Не откъсвам поглед от нея, ала с периферното си зрение забелязвам някои подробности. Успявам да зърна на пода книгата „Чувствена наслада“. Там е оставено и шише с масажно олио с мирис на мускус. И...

Ужас.

Долу се търкаля и едно доста често разлиствано издание на „Радостта от секса“. Точно до леглото е и е отворено на „Секс по турски“.

Ясно. Значи не са очаквали чай.

Преглъщам и се опитвам да се овладеея, като се преструвам, че не съм видяла абсолютно нищо.

— Донесох ви... чаша чай — обяснявам аз, а гласът ми потрепва от притеснение. — Реших, че ще ви бъде... приятно.

Не поглеждай към „Радостта от секса“. Не навеждай повече глава.

Лицето на Триш се озарява.

— Саманта! Ти си истинско съкровище! Остави го долу! — Тя махва неопределено с ръка към нощното шкафче.

Тъкмо прекрачвам към него, когато вратата се отваря и се показва Еди, гол, само по боксерки, при това прекалено стегнати. Гърдите му са прекалено космати.

Господи!

Кой знае как успявам да не изпусна подноса.

— Аз... много съжалявам. — Заеквам, докато се опитвам да се измъкна. — Не знаех...

— Не ставай глупава! Влез! — възкликва весело Триш, която се е примирила, че съм нахлула в спалнята им. — Ние не сме някои моралисти.

По-добре да бяха. Предпазливо пристъпвам към леглото и настъпвам патладжанено син дантелен сутиен. Правя място на

нощното шкафче, като премествам снимката ѝ с Еди в едно джакузи с вдигнати чаши шампанско.

Сипвам им чай колкото е възможно по-бързо и им подавам чашите. Не смея да погледна Еди в очите. На коя друга работа ще видите шефа си гол?

Само една друга възможност ми идва на ум. А тя не е за предпочитане.

— Сега ще ви оставя... — мрънкам аз и бързам да изляза.

— Не бързай толкова! — Триш поема чашата чай и се изправи в леглото. — Ммм. След като си тук, ела да поговорим. Тъкмо ще уточним някои неща.

— Ами... добре. — Деколтетото на нощничката ѝ е зейнало и едното ѝ зърно се вижда. Извързвам бързо очи и срещам погледа на брадатия тип в „Радостта от секса“, както е замръзнал на снимката с разкрито лице.

Макар че не искам, си представям Триш и Еди в същата поза.

Стига. Престани!

Цялата съм пламнала от неудобство. Каква е тази извратена сюрреалистична картина? Застанала съм в спалнята на двама непознати и те едва ли не ми показват как правят секс. Да не говорим, че това никак не ги притеснява...

И тогава разбирам. Естествено. Та аз съм слугинята. Аз не се броя.

— Нали всичко е наред, Саманта? — Триш поставя чашата и ме поглежда втренчено. — Вече подреди ли задълженията си? Всичко ли ти е ясно?

— Напълно. — Търся подходящ израз. — Овладях нещата... — Господи. — Искам да кажа, че всичко е под контрол.

Господи, какви ги приказвам.

— Браво! — възкликва тя. — Сигурна бях, че ще се справиш. Няма нужда да те водя за ръка, нали? Можеш и сама да се ориентираш в къщата!

— Да, мога!

Триш грейва отново и отпива от чая.

— Днес нали ще се заемеш с прането?

Прането значи. Дори не ми беше минавало през ум.

— Искам да смениш чаршафите, преди да оправиш леглата.

Да оправям леглата ли?

Това не ми беше минавало през ума.

Усещам как ме хваща паника. Не само че не съм овладяла нещата, но дори нямам представа кои са тези „неща“.

— Очевидно аз си имам свой... начин на действие — опитвам се да обясня небрежно аз. — Много ще ми помогнете, ако ми напишете списък на задълженията.

— Така ли? — струва ми се, че Триш се подразни. — Щом... щом ти трябва...

— Освен това, Саманта, по-късно ще трябва да прегледаме условията — намесва се Еди. Застанал е пред огледалото, стиснал по една гиричка в ръка. — Така ще знаеш какво става — избухва в смях, след това вдига гирите над главата си и започва да пъшка. Шкембето му се тресе от усилието. Не е много приятна гледка.

— Ами... аз ще се заемам с работата. — Започвам да отстъпвам към вратата, свела поглед към пода.

— Ще се видим на закуска. — Триш ми маха весело от леглото. — Чао-чао.

Не мога да свикна с непостоянните настроения на Триш. Първо бяхме работодател и момиче от персонала и ето че изведнъж се превърнахме в хора, бързо сприятелили се по време на луксозна ваканция.

— Ами... чао! — отвърщам аз със същия чуруликащ гласец. Правя бърз реверанс, настъпвам отново сутиена ѝ и излизам от стаята.

Закуската е истински кошмар. След шест опита разбирам, че грейпфрутите се режат на половина. Няма ли кой да им лепне ясни инструкции? Защо не разясняват на хората? Защо не са маркирали мястото, къде се реже, не трябва ли да има някакво обозначение. В същото време млякото за кафето кипва и олива печката, а когато слагам кафеварката, тя избухва и всичко е оплискано с кафе. Добре че Триш и Еди са прекалено заети да се карат, защото не могат да решат къде да заминат на почивка и не забелязват какво става в кухнята. Нито единият, нито другият чува писъците и воплите ми.

Добрата новина е, че се справих бързо с тостера.

Когато двамата приключват с кавгата и закуската, аз подреждам мръсните чинии в съдомиялната и отчаяно се опитвам да си спомня как я накарах да заработи вчера. В това време Триш влиза в кухнята.

— Саманта, господин Гайгър те вика в кабинета си — заявява тя. — Искате да обсъдите заплата и условията на работа. Не го карай да те чака!

— Тъж... да, госпожо... Разбира се, госпожо. — Правя реверанс, след това пригласявам униформата и излизам в антрето. Пристъпвам към кабинета на Еди и чукам два пъти.

— Влез! — разнася се веселият му глас. Влизам и заварвам Еди седнал зад огромно махагоново бюро, с много кожа и лаптоп, който отдалече личи, че е скъп. Той вече е облечен, слава богу, в кремави панталони и спортна риза, а цялата стая ухае на афършейва му.

— А, Саманта. Готова ли си да проведем срещата? — Еди посочва дървен стол с висока облегалка и аз се настанявам. — Готови сме! Това са документите, които трябва да видиш.

Той доволно ми подава папка, надписана: „Договори на помощния персонал“. Отварям папката и попадам на тежка кремава хартия, наподобяваща старинен свитък, принтирана в ръкописен, богато украсен средновековен шрифт.

„ДОГОВОР

Между Саманта Суитинг и господин и госпожа Едуард Гайгър, сключен на осемнайсетия ден на месец юли в година господна две хиляди и четвърта.“

— Иха — възкликвам изненадана аз. — Това... адвокат ли го е писал?

Не мога да си представя някой от познатите ми адвокати да подготви договор в средновековен шрифт като за Дисни. Да не говорим, че е принтиран на нещо като стар ръкопис.

— Не ми трябва адвокат — киска се доволно Еди. — Не искам да я играя тази игра. Кожата ти смъкват тези типове, и то, за да ти пробутат някоя и друга латинска фраза. От мен да знаеш, Саманта, че

не ти трябва много мозък, за да напишеш такъв договор. — Той ми намига.

— Сигурна съм, че сте прав — казвам най-сетне аз. Обръщам ръкописа и преглеждам напечатаните клаузи.

Господи, какви са тези простотии? Прехапвам устни, докато чета.

„... Саманта Суитинг (наричана ИЩЕЦ)...“

Ищец ли? Той има ли представа какво означава ищец?

„... Съответно и следователно да осигури кулинарни услуги *lato sensu*^[1] леки закуски и напитки...“

Стискам устни до болка, за да не се изсмея.

„В съглашение с и произтичащи *ipso facto*^[2] двете страни трябва да спазват вече упоменатите права и задължения, без да предизвикват тъжителски съмнения.“

Какво? Какво?

Цялата тази работа е пълна какофония, напълно неразбираем миш-маш. Това е някаква безумна комбинация от правни термини, натрупани в нещастен опит да впечатлят някого. Преглеждам останалата част от страницата и полагам отчаяни усилия да не се изкискам, докато си блъскам главата за подходящ отговор.

— Знам, че изглежда доста стряскащо! — обяснява Еди, очевидно неразбрал достатъчно добре мълчанието ми. — Не се плаши от тези объркващи думи. Много е просто! Видя ли си заплатата?

Бързо местя поглед на цифрата, записана под „Седмична заплата“. Това е малко по-малко от сумата, която изкарвам на час като адвокат.

— Предложението ви ми се струва изключително щедро — казвам след малко аз. — Много ви благодаря, господине.

— Има ли нещо, което не разбираш? — усмихва се доволно той. — Само кажи!

Откъде да започна?

— Ами... тази част тук. — Посочвам член 7: Часове на заетост. — Това означава ли, че съм свободна през целия уикенд? За всеки уикенд ли се отнася?

— Разбира се. — Еди ми се струва изненадан. — Не можем да искаме от теб да работиш и през уикенда! Освен ако няма специален повод, а тогава ще ти плащаме допълнително... пише го по-надолу, в член 9...

Вече не го слушам. Всеки уикенд ще бъде свободна. Това е нечувано. Не съм имала свободен уикенд, откакто бях на дванайсет.

— Това е чудесно. — Вдигам поглед и не мога да се сдържа да не се усмихна. — Много ви благодаря!

— Предишният ти работодател не ти ли е давал почивни дни? — Еди ми се струва доста учуден.

— Не — отвърщам замислено аз. — Не.

— Те да не би да са били някакви робовладелци? При нас условията са доста по-разумни! — Той се усмихва широко. — Оставям те да прегледаш на спокойствие договора, преди да го подпишеш.

— Аз вече го прочетох... — замълчавам, когато Еди вдига ръка, за да ме спре.

— Саманта, Саманта, Саманта — опитва се да ми набие разум в главата той. — Ще ти дам един съвет, който не бива да забравяш, докато си жива. Винаги чети правните документи много внимателно.

Оставам загледана в него няколко минути, а носът започва да ме сърби от усилието да остана сериозна.

— Добре, господине — отвърщам най-сетне аз. — Ще се опитам да запомня.

Когато Еди излиза от стаята, аз грабвам договора и извивам очи към тавана. Грабвам един молив и по навик започвам да нанасям поправки и да записвам въпроси в полето.

След малко спирам.

Какво, по дяволите, правя?

Грабвам гумичка и бързо изтривам написаното. След това стисвам една химикалка, обръщам листа и подписвам на гърба, където някакъв бухал сочи пунктираната линия.

Име: Саманта Суитинг.

Длъжност: В първия момент се колебаю... след това записвам „Домашна помощница“.

Докато пиша, имам чувството, че всичко това не се случва на мен. Не е възможно да върша подобно нещо. Наистина започвам тази работа на много километри от стария ми живот, и то във всякакъв смисъл. Никой няма представа къде съм и какво правя.

Представям си лицето на мама, изражението ѝ, ако разбере къде съм в момента... ами ако ме види в униформата... Сигурно ще получи

удар. Ужасно се изкушавам да ѝ звънна, за да ѝ кажа каква работа съм си намерила.

Няма да го направя. Освен това нямам време да мисля за подобни щуротии. Прането чака.

Налага се да се кача и слеза два пъти, за да пренеса всичко в мокрото помещение. Стоварвам препълнените кошници върху плочките на пода и оглеждам сложнотията, наречена перална машина. Би трябвало да се работи безпроблемно с нея.

И без това не съм много опитна. Вкъщи изпращах всичко, с изключение на бельото, на химическо чистене. Това не означава, че няма да мога да се справя. Необходимо е да използвам мозъка си. Просто за опит отварям вратата на пералнята и на електронното прозорче светва надпис. „Пране?“ „Пране?“

Веднага започвам да се притеснявам. Идва ми да кресна, че е очевидно. Естествено, че ще пера. Дай ми малко време, за да натъпча проклетите дрехи вътре.

Поемам си дълбоко дъх. Спокойно. Заеми се с нещата едно по едно. Първа крачка: Напълни пералнята. Грабвам купчина дрехи, след това спирам.

Не така. Първо ще сортирам дрехите. Доволна от себе си, че съм се сетила, започвам да трупам мръсните дрехи на купчинки на пода в зависимост от написаното на етикетите.

„Бели за 40 градуса.“

„Бели за 90 градуса.“

„Да се пере наопаки.“

„Да се пере с цветни.“

„Да се пере на програма за деликатни“

„Да се пере на програма за ръчно.“

Докато оправя първата кошница, съм напълно объркана. На пода ме чакат около дваисет различни купчинки, повечето съставени от по една дреха. Това е вече смешно. Не мога да включа дваисет перални. Ще ми отнеме цяла седмица.

Какво да правя? Как да се измъкна от тази каша? Усещам, че едва сдържам нетърпението си, примесено с малко паника. Вече петнайсет минути съм тук и дори не съм започнала.

Добре, хайде да мислим разумно. Хората по цял свят перат всеки ден. Не може да е чак толкова трудно. Просто трябва да намаля купчинките и да смеси някои от дрехите.

Габвам купчина дрехи от пода и ги натъпквам в пералнята. След това отварям един от шкафовете и попадам на богата колекция прахове за пране. Кой да взема? Познавам само онези, които съм виждала да рекламират по телевизията. Безупречна белота. Снежнобяло. Без вредни за кожата съставки. Пералните живеят по-дълго с „Калгон“.

Не ме интересува колко дълго ще живее тази пералня. Просто искам да изпера проклетите дрехи.

Накрая габвам купчинка бели тениски, сипвам прах в отделението над прозорчето, добавям малко и в барабана, за да съм сигурна, че е достатъчно, и затварям решително вратата. Ами сега?

„Пране“, продължава да ми се блещи машината. „Пране“?

— Добре де! — съгласявам се аз. — Пери. — Натискам първото копче, което ми е попаднало пред очите.

„Въведете програма“, настоява чудовището.

Програма ли?

Очите ми се стрелкат, за да зърнат нещо, което да ми подсказе какво да направя, и най-сетне забелязвам книжката с инструкции, тикната зад препарат за прозорци. Габвам я и започвам да я разлиствам.

Непълен цикъл пране предлагат единствено програмите за предпране АЗ-Е2 и изплакващите програми С2-Л7 без Г4.

Какво трябва да означава това?

Я стига! Имам диплома от Кеймбридж. Знам латински, за бога. Мога да се справя. Разгръщам на друга страница.

Програми Е5 и F1 не включват центрофуга, ОСВЕН АКО не натиснете копче „S“ в продължение на пет секунди преди началото на програмата или десет секунди след началото на програмата, ако искате да използвате Е5 (дрехите да не са вълнени).

Не мога да се справя. Изпитът ми по международни корпоративни жалби беше един милион пъти по-лесен от това. Добре, зарязваме книжката. Нека помислим разумно. Натискам някакво копче с компетентен замах на домакия.

„Програма КЗ — настоява пералнята. — Програма КЗ?“

Не ми харесва как звучи тази програма КЗ. Зловеща работа. Нещо като скала или правителствен заговор.

— Не — заявявам на висок глас аз и блъскам машината. — Искam друга програма.

„Избрахте КЗ — ликува пералнята. — Избрахте КЗ.“

— Не искам програма КЗ! — заявявам аз притеснена. — Предложи ми нещо друго! — натискам копчетата едно след друго, но чудовището не ми обръща никакво внимание. Чувам как започва да налива вода и се включва зелена светлина.

„КЗ започва — уведомява ме екранчето. — Програма на максимална температура за силно замърсени дамаски.“

Максимална температура ли? Дамаски?

— Спри веднага — прошепвам аз и започвам да натискам копчетата едно по едно. — Престани! — Ритам машината, обзета от пълно отчаяние. — Престани!

— Наред ли е всичко? — долита гласът на Триш от кухнята и аз отскачам от пералнята и пригласявам косата си.

— Тъх... да, всичко е наред! — Лепвам си професионална усмивка, когато тя се появява на вратата. — Просто включвам прането.

— Браво. — Тя ми подава раирана риза. — Паднало е едно копче от ризата на господин Гайгър. Бъди така любезна...

— Разбира се! — Поемам я от ръцете ѝ и мислено си представям как припадам.

— Ето и списъкът със задълженията ти! — Тя ми подава лист. — Той съвсем не е пълен, но за начало ще ти свърши работа...

Поглеждам безкрайния списък и усещам, че ми призлява.

Оправи леглата... помети и измий стълбите... подреди цветята... лъсни огледалата... почисти шкафовете... изпери... чисти баните всеки ден...

— Нали няма проблем? — пита Триш.

— Тъх... няма! — Гласът ми звучи доста напрегнато. — Не, всичко е наред!

— Преди да се заемеш с тези неща, заеми се с гладенето — продължава да реди задачи тя. — Доста се е насъбрало. Сигурно сама си видяла. Непрекъснато се трупа... — Кой знае защо Триш гледа нагоре. Обзета от лошо предчувствие, проследявам погледа ѝ. Над нас

се извисява камара смачкани ризи, метнати на дървена стойка. Те са поне трийсет.

Докато ги гледам, усещам как краката ми се подкосяват. Аз не мога да гладя ризи. През живота си не съм пипвала ютия. Какво да правя?

— Предполагам, ще ги оправиш за нула време — добавя весело тя. — Дъската за гладене е ето там — кимва тя.

— Ъъъ... благодаря! — успявам да изрека аз.

Най-важното е да си придаваш убедителен вид. Ще извадя дъската за гладене, ще изчакам Триш да излезе... тогава ще измисля нов план.

Посягам към дъската за гладене, опитвам се да изглеждам компетентна, все едно, че това е обичайното ми занимание. Дръпвам един от металните крака, но той отказва да се помръдне. Опитвам с другия, пак не се получава. Дърпам все по-силно и по-силно, докато накрая започвам да се потя от усилие, но проклетията не помръдва. Как да я отворя?

— Има ръчка — казва Триш и ме наблюдава изненадана. — Отдолу е.

— А, да, разбира се! — Усмивам й се, след това започвам да опипвам отчаяно, да натискам всяка грапавина, на която попаднат пръстите ми, докато накрая, без предупреждение, нещото отскача и се превръща в триъгълник на крака. Изплъзва се от ръцете ми, спуска се на метър височина, щраква и остава неподвижна.

— Точно така! — Усмивам се притеснена. — Аз просто... ще се захващам.

Вдигам дъската и се опитвам да я преместя, само че краката й не помръдват. Бузите ми са пламнали, аз продължавам да се боря с дъската, обръщам я ту на една, ту на друга страна. Как, по дяволите, се действа с това нещо?

— Всъщност, като се замисля — казвам небрежно аз, — май предпочитам ниска дъска за гладене. Ще я оставя така.

— Не можеш да гладиш долу! — избухва в смях Триш, без да крие учудването си. — Просто дръпни ръчката! Трябва да я дръпнеш рязко... Ще ти покажа.

Тя поема дъската от мен и с две движения я нагласява точно на височината, на която трябва да бъде.

— Предполагам, че си свикнала на някой по-различен модел — добавя тя и след това я прибира. — Всичките си имат трикове.

— Абсолютно! — възкликвам аз и използвам това извинение с истинско облекчение. — Разбира се! Досега бях свикнала да работя с „Нимбус 2000“.

Триш ме поглежда учудена.

— Това не беше ли метлата от „Хари Потър“?

Мама му стара! Знаех си аз, че съм чувала името някъде.

— Точно така... — отвърщам най-сетне аз и усещам, че лицето ми пламти от смущение. — Това е и доста известна марка дъски за гладене. Доколкото знам... метлата е била кръстена... на дъската за гладене.

— Така ли? — Триш е очарована. — Нямах представа! — За мой ужас тя се обляга на вратата и пали цигара. — Не ми обръщай внимание! — добавя тя с приглушен глас. — Просто си върши работата.

Да си върша работата ли?

— Ето я ютията — посочва тя. — Зад теб.

— Чудесно! Благодаря! — Грабвам ютията и я включвам колкото е възможно по-бавно, а сърцето ми блъска като обезумяло. Не мога да се разправам с тези неща. Трябва да намеря начин да се измъкна. Мозъкът ми отказва да работи.

— Предполагам, че ютията вече се е затоплила достатъчно! — обажда се услужливо Триш.

— Разбира се! — усмихвам ѝ се нещастно.

Нямам избор. Ще се наложи да се заема с гладенето. Посягам към една от натрупаните ризи, просвам я на дъската за гладене и се чудя как да спечеля малко време. Нямам представа откъде да започна.

— Господин Гайгър не обича яките му да са прекалено колосани — отбелязва Триш.

Прекалено какво? Плъзвам очи в пълно недоумение и погледът ми попада на спрей за колосване.

— Разбрах! — преглъщам и се опитвам да потисна паниката. — Ще стигна и до колосването след малко.

Не мога да повярвам какво правя и грабвам ютията. Много по-тежка е, отколкото си представях, и от нея се вдига неестествено голям облак пара. Бавно и предпазливо започвам да я спускам към памучната

риза. Нямам представа къде ще попадне. Дори затварям очи, за да не ставам свидетелка на пораженията.

Неочаквано от кухнята се разнася някакъв звук. Благодаря ти, Господи... благодаря ти, Господи... много ти благодаря...

— Кой ли е? — мръщи се Триш. — Извинявай, Саманта. Ще отида да се обадя...

— Няма нищо! — Гласът ми е станал писклив. — Аз продължавам. Тъкмо ще довърша...

Щом Триш излиза от стаята, аз стоварвам ютията с трясък и заравям лице в ръцете си. Сигурно съм полудяла. Нищо няма да се получи. Не съм създадена за икономка. Ютията бълва пара в лицето ми и аз изписквам от страх. Изключвам ютията и се подпирам омаломощена на стената. Едва девет и двайсет е, а вече съм пълна развалина.

А пък си мислех, че живееш, подложена на стрес, когато си адвокат!

[1] В широк смисъл (лат.). — Б.пр. ↑

[2] От самия факт (лат.). — Б.пр. ↑

Докато Триш се върне от кухнята, аз съм успяла малко да се стегна. Мога да се справя. Разбира се, че мога. Това да не би да е ядрена физика. Става въпрос за домакинска работа.

— Саманта, страхувам се, че днес ще те изоставим — казва Триш притеснена. — Господин Гайгър отиде да играе голф, а аз ще пробвам новия мерцедес на една приятелка. Нали ще се справиш сама?

— Разбира се! — отвърщам аз и се старая да прикрия радостта си. — Не се притеснявайте за мен. Честна дума. Просто ще продължа да си върша работата.

— Ти свърши ли с гладенето? — Тя оглежда мокрото помещение силно впечатлена.

Да съм свършила ли? Тя да не би да е решила, че съм жената чудо?

— Реших да оставя гладенето за по-късно и да се справя с останалата част от къщата — обяснявам аз и се старая гласът ми да звучи спокойно. — Така съм свикнала.

— Както кажеш! — Тя кима енергично. — Както ти е най-удобно. Няма да съм до теб, за да отговарям на въпросите ти, но поне Натаниъл ще бъде наоколо. — Тя посочва към вратата. — Нали се запозна с Натаниъл?

— Ами... — започвам аз, когато той влиза, обут в скъсани дънки. Косата му е рошава. — Тъъ... да. Здравей отново.

Това е малко неестествено. Видяхме се на сутринта след разигралата се снощи драма. Щом среща погледа ми, по устните му трепва тънка усмивка.

— Здравсти — отвърща той. — Как върви?

— Супер! — заявявам безгрижно аз. — Много добре.

— Натаниъл знае кое къде е в тази къща — обяснява Триш, докато си слага червило. — Ако не успееш да намериш нещо... ако някоя врата заяжда... каквото и да е... той ще ти помогне.

— Добре — отвърщам аз. — Благодаря.

— Натаниъл, не искам да притесняваш Саманта — добавя Триш и го поглежда строго. — Очевидно тя си има свой начин на работа.

— Очевидно — казва Натаниъл и кима сериозно. Когато Триш се обръща, той ме поглежда, без да крие колко е развеселен, и аз се изчервявам.

Това пък какво трябваше да означава? Как е разбрал, че нямам свой начин на работа? Просто защото не готвя, не означава, че не мога да върша нищо друго.

— Значи ще се справиш сама, нали? — Триш грабва чантата си. — Намери ли препаратите?

— Ами... — Оглеждам се неуверено.

— В мокрото! — Тя изчезва за момент, след това излиза, стиснала в ръка туба, пълна със синя почистваща течност, и я стоварва на масата. — Заповядай! И не забравяй гумените! — добавя весело тя.

— Какво?

— Гумените ръкавици — уточнява Натаниъл. Грабва огромен розов чифт от ваната и ми ги подава с нещо като поклон.

— Да, благодаря — отвърщам аз с всичкото достойнство, което притежавам. — Знам за какво става въпрос.

Никога през живота си не съм слагала гумени ръкавици. Опитвам се да не се мръщя, докато бавно ги нахлузвам на ръцете си.

Господи, никога не съм се допирала до нещо толкова лепкаво и гумено, и... противно. Целия ден ли трябва да ги нося?

— Чау-бау! — провиква се Триш от антрето и хлопва входната врата.

— Така — заявявам аз. — Сега се захващам за работа.

Чакам Натаниъл да си тръгне, но той се обляга на масата и ме поглежда любопитно.

— Ти имаш ли представа как се чисти къща?

Започвам да се обиждам. Да не би да приличам на човек, който не знае как се чисти къща?

— Разбира се, че знам как се чисти къща — извивам очи аз.

— Снощи разказах на мама за теб. — Той се усмихва, сякаш си е спомнил разговора, и аз го поглеждам подозрително. Какво каза той? — Както и да е. — Натаниъл вдига поглед. — Тя няма нищо против да те научи да готвиш. Подхвърлих ѝ, че ще се наложи да ти даде и съвети за чистене...

— Нямам нужда от съвети за чистене! — отвърщам аз. —
Стотици пъти съм чистила къщи. Трябва да започвам.

— Не ми обръщай внимание — свива рамене Натаниъл.

Ще му покажа аз на него. С бизнес настървение грабвам някаква опаковка от ваната и пръсвам на плота. Ето. Кой казва, че не знам какво да правя.

— Значи си чистила стотици къщи — подпитва Натаниъл и ме наблюдава.

— Да, дори милиони.

Спреят се е втвърдил на кристални сиви капки. Бързо ги почиствам с парцал, само че те не искат да излязат. По дяволите!

Поглеждам внимателно опаковката. „Да не се използва върху гранит.“ По дяволите.

— Както и да е — заявявам аз и бързо покривам петната с парцала. — Пречиш ми — грабвам пъстроцветната четка за прах, направена от пера, и започвам да събирам трохите от кухненската маса. — Би ли ме извинил.

— Ще те оставя — решава Натаниъл и стисва устни. Поглежда четката за прах. — Не трябва ли за тази цел да използваш четка и лопатка?

Поглеждам неуверено нещото в ръката си. Че какво му е? А той за какъв се мисли, за контрольор на праха ли?

— Имам си собствени методи — вирвам брадичка аз. —
Благодаря ти.

— Добре — ухилва се той. — До скоро.

Няма да му позволя да ме стряска. Мога и сама да почистя къщата. Просто ми трябва... план. Точно така. Трябва да си разпределя времето, също както правя в офиса.

Щом Натаниъл излиза, грабвам химикалка и лист и започвам да пиша списък за деня. Представям си как се прехвърлям от задача на задача, стиснала четка в едната ръка, парцал в другата и въвеждам ред навсякъде. Също като Мери Попинс.

„9.30 — 9.36 ч. — оправи леглата.

9.36 — 9.42 ч. — извади прането от пералнята и го прехвърли в сушилнята.

9.42 — 10.00 ч. — почисти баните.“

Щом написвам и това, прочитам вече готовия списък, обзета от ентузиазъм. Така е по-добре. Така е наистина по-добре. Ако следвам плана, ще свърша към обяд.

9.36 ч. Мамка му. Не мога да оправя това легло. Защо чаршафът не иска да се изпъне?

9.42 ч. Как е възможно да произвеждат толкова тежки матраци?

9.54 ч. Това е истинско мъчение. Ръцете никога не са ме болели толкова много през целия ми живот. Одеята тежат цял тон, чаршафите не искат да се изпънат, а аз нямам никаква представа къде да завра щръкналите ъгли. Как се оправят камериерките? Как успяват?

10.30 ч. Най-сетне. След цял час неистови усилия успях да оправя едно легло. Вече съм изостанала от графика. Нищо. Трябва да продължа. Прането ме чака.

10.36 ч. Недей, моля те, недей.

Нямам сили дори да погледна. Пълна катастрофа. Всичко в пералнята е станало розово. Всяка една от дрехите.

Какво се е случило?

С треперещи пръсти изтеглям влажна кашмирена жилетка. Беше кремава, когато я пъхнах вътре. Сега е като гнусно оцветен захарен памук. Знаех си аз, че КЗ е лоша работа. Знаех си...

Спокойно! Сигурно има някакво разрешение. Започвам трескаво да преглеждам препаратите по полиците. Белина. „Ваниш“. Трябва да има някакъв начин... Налага се да помисля.

10.42 ч. И така. Намерих отговора. Може и да не се получи съвсем, но е най-добрият вариант.

11.00 ч. Току-що похарчих 852 лири, за да подменя дрехите, съсипани в пералнята. Отдел „Доставки“ в „Хародс“ много ми помогнаха и ще ги изпратят още утре по експресен куриер. Искрено се надявам Триш и Еди да не забележат, че гардеробът ми е набъбнал като с магическа пръчка.

Сега просто трябва да се отърва от розовите дрехи. И да довърша останалите задачи.

11.06 ч. По дяволите! Гладенето. Какво ще правя с него?

11.12 ч. Точно така. Прегледах местния вестник и намерих разрешение. Момиче от селото ще дойде за прането, ще изглади всичко до утре за 3 лири на риза и ще зашие копчето на Еди.

Дотук тази работа ми струва почти хиляда лири. А още не е станало обяд.

11.42 ч. Справям се отлично. Наистина се справям отлично. Включила съм прахосмукачката и обикалям с нея.

По дяволите! Това пък какво е? Какво изсмуках с прахосмукачката? Защо издава този стържещ звук? Да не би да я развалих?

11.48 ч. Колко струва една прахосмукачка?

12.24 ч. Краката ме болят. Коленичила съм на твърдите плочки и чистя банята, както ми се струва от часове. Плочките имат малки ръбчета, които се забиват в коленете ми, горещо ми е, а от препаратите кашлям. Единственото ми желание е да си почина. Само че не мога да спра нито за миг. Толкова съм изостанала.

12.30 ч. Какво й става на тази бутилка с белина? Защо е този стърчащ крайник? Въртя го, оглеждам стрелките по пластмасата, но така и не излиза нищо. Добре. Значи ще го стисна с всички сили...

По дяволите! За малко да ми влезе в окото.

12.32 ч. Мамка му. Какво е направила гадната белина на косата ми?

В три часа съм като пребита. Не само че не съм преполовила списъка, но не виждам как ще успея да свърша всичко докрай. Нямам представа как хората чистят къщи. Това е най-трудната работа, която някога ми се е налагало да върша.

Не успявам да свърша задачите бързо и безпроблемно като Мери Попинс. Зарязвам една недовършена работа, за да се втурна на друга, и се мотая също като муха без глава. В момента съм застанала на един стол и се опитвам да избърша огледалото в хола. Това е някакъв кошмар. Колкото повече търкам, толкова повече петна се появяват.

Виждам отражението си. Никога не съм имала по-убит вид през живота си. Косата ми е щръкнала във всички посоки, да не говорим, че съм се обзавела с една зеленикаво руса резка там, където попадна

белината. Лицето ми е алено, лъскаво, ръцете ми са червени, болят ме от лъскането и търкането, очите ми са кървясали.

Защо не иска да се изчисти? Защо?

— Изчисти се! — викам аз и заривавам от безсилие. — Изчисти се, проклето... проклето...

— Саманта.

Спирам да търкам и забелязвам застаналия на вратата Натаниъл, който гледа мърлявото огледало.

— Пробва ли с оцет?

— Оцет ли? — поглеждам го подозрително.

— Така се премахва мръсотията — обяснява той. — Добре действа на огледала.

— Така ли? Добре. — Оставям парцала и се опитвам да си възвърна самообладанието. — Знам.

Натаниъл клати глава.

— Не, не знаеш.

Поглеждам сериозното му лице. Няма смисъл от повече преструвки. Той знае, че никога досега не съм чистила.

— Прав си — признавам най-сетне аз. — Не знам.

Ако сляза от стола, ще припадна от слабост. Стискам полицата над камината и се опитвам да изправа глава.

— Трябва да си починеш — настоява Натаниъл. — Не си седнала цял ден. Нали те видях. Обядва ли?

— Нямам време.

Отпускам се на един стол и усещам, че съм толкова изтощена, че не мога да мръдна. Всеки мускул от тялото ме боли, включително и мускулите, които не съм подозирала, че имам. Все едно, че съм участвала в маратон. Или съм преплувала Ламанша. А още не съм полирала дървениците, нито съм изгупала килимите.

— Много по-трудно е, отколкото предполагах — признавам най-сетне аз. — Много по-трудно.

— Аха. — Той кима и ме поглежда внимателно. — Какво е станало с косата ти?

— Белина — отвърщам аз. — Докато чистех тоалетната.

Той се засмива, но аз не вдигам глава. Честно казано, в момента изобщо не ме интересува.

— Ти се трудиш много упорито — казва той. — Не мога да го отрека. Ще стане по-лесно...

— Не мога да го направя. — Думите ми се изплъзват, преди да успея да се спра. — Не мога да я върша тази работа. Безнадеждно е...

— Как да не можеш? — Той разтърсва раницата си и вади кутийка кока-кола. — Вземи. Така ще имаш повече сили.

— Благодаря. — Поемам кутийката с огромна благодарност. Отварям я и отпивам и това ми се струва най-вкусната напитка, която съм опитвала. След това отпивам отново и отново.

— Предложението е още в сила — добавя след малко той. — Майка ми ще ти дава уроци, ако желаш.

— Наистина ли? — Избърсвам устата си, приглаждам назад потната коса и го поглеждам. — Тя наистина ли...

— Мама обича предизвикателствата. — Натаниъл се усмихва. — Ще те научи как да се оправяш в кухнята... и всичко друго, от което имаш нужда. — Той поглежда любопитно омазаното огледало.

Унижението ми е толкова силно, че извърщам поглед. Не искам да съм безполезна. Не искам да ми дават уроци. Аз не съм такъв човек. Трябва да се справя сама, без да моля за помощ.

Налага се да приема истината. А истината е, че се нуждая от помощ.

Освен всичко друго, ако продължавам като днес, ще фалирам след две седмици.

Обръщам се към Натаниъл.

— Чудесно — казвам примирено аз. — Много ще ти бъда благодарна.

В събота се събуждам и сърцето ми блъска истерично, скачам от леглото и се опитвам да прехвърля наум всички задачи, които ме очакват.

И в следващия момент спирам, също като кола, набила рязко спирачки. В първия момент не мога да помръдна. След това колебливо се отпускам в леглото, обзета от най-странното, най-невероятно чувство, което някога съм изпитвала.

Нямам никакви задължения.

Не ме очакват договори, които да преглеждам, нито имейли, на които да отговоря, нито спешни съвещания в офиса. Абсолютно нищо.

Намръщвам чело и се опитвам да си спомня кога за последен път не съм имала какво да правя. Май няма да успея да си спомня. Не е имало такъв случай, откакто станах на седем. Ставам от леглото, приближавам до прозореца и поглеждам ранното утринно небе, като се опитвам да обмисля положението. Днес е свободният ми ден. Никой няма да ми стовари задължения на главата. Никой няма да настоява да върша нещо. Това време е само за мен. Единствено и само за мен.

Стоя край прозореца, обмислям този факт и усещам колко необичайно се чувствам. Леко ми е, сякаш се нося във въздуха като балон. Свободна съм. Възторжена усмивка се разлива по лицето ми и аз срещам погледа си в огледалото. За пръв път, откакто се помня, мога да правя каквото пожелая.

Проверявам колко е часът — едва 7.15. Целият ден е пред мен. Какво да правя? Откъде да започна? Нова радост напирва в мен и ми идва да се изсмея на глас.

Вече съм започнала да си правя програмата за деня. Няма вече отрязъци от по шест минути. Няма да бързам. Ще започна да измервам времето в часове. Един час, за да се накисна във ваната и да се облека. Един час, за да закуся на спокойствие.

Един час, за да прочета вестника от първата до последната страница. Ще прекарам най-мързеливата, най-сънена и приятна сутрин

през целия си живот.

Тръгвам към банята и усещам, че всяко мускулче от тялото ме боли. Та аз дори не съм подозирала, че имам такива мускули. Би трябвало да рекламират почистването на дома вместо тренировка във фитнес зала. Напълвам ваната с гореща вода, добавям от маслото за вана на Триш, а след това се отпускам доволно в ароматната вода.

Супер. Ще остана тук часове.

Затварям очи, отпускам се в топлата вода, която гали раменете ми, и оставям времето необезпокоявано да тече. Струва ми се, че дори заспах за малко. Никога не съм се наслаждавала на толкова дълга вана.

Накрая отварям очи, посягам към кърпата и излизам. Докато се бърша, поглеждам часовника от любопитство.

7.30.

Какво?

Била съм във ваната само петнайсет минути?

Не мога да повярвам. Как е възможно да съм стояла във водата само петнайсет минути? Изправям се, все още мокра, и в първия момент съм обхваната от недоумение. Питам се дали да не вляза отново и да се изкъпя още веднъж, този път по-бавно.

Не, няма. Ще бъде прекалено шантаво. Няма значение. Изкъпала съм се бързо и точка по въпроса. Тъкмо ще имам достатъчно време, за да се насладя на закуската. Ама истински ще се помотая.

Трябва и да се облека. Вчера вечерта Триш ме заведе до търговския център, за да си купя бельо, къси панталонки и летни рокли. Каза, че ще ме остави сама да избирам, след това започна да се разпорежда и избра всичко... сама не разбирам как стана така, че не успях да се сдобия с нито една черна дреха.

Неуверено облякох розова рокля и сандали и се огледах. Никога преди не бях носила розово. За мое най-голямо учудване се оказа, че не е чак толкова зле! Като изключим огромното петно, оставено от белина на косата ми. Ще трябва да се погрижа за него.

Докато вървя по коридора, от спалнята на семейство Гайгър долита някакъв звук. Прокрадвам се тихо покрай вратата и се чувствам неловко. Малко е необичайно да се мотая из къщата им през почивните дни, след като нямам какво да правя. Май е най-добре по-късно да изляза. Така няма да им се пречкам.

В кухнята е тихо, всичко блести, но истината е, че доста ме плаши. Вече мога да се оправя с чайника и тостера, нищо, че другите неща са ми напълно чужди, а в килера има огромно количество сладка. За закуска ще похапна препечена филийка с мармалад от портокал и джинджифил и ще си направя една голяма чаша кафе. Тъкмо ще изчета вестника. Така ще уплътня времето докъм единайсет и ще реша какво да правя.

Грабвам броя на „Таймс“, подхвърлен на изтривалката, и го внасям в кухнята точно когато филийката ми изскача от тостера.

Ето това е живот.

Настанявам се до прозореца, хрупам препечен хляб, пия кафе и разлиствам небрежно вестника. След като изядох три филии, изпих две чаши кафе и прегледах съботните репортажи, протягам доволно ръце с прозявка и поглеждам часовника.

Не мога да повярвам. Едва 7.56 ч. е.

Какво ми става? Нали трябваше да закусвам часове наред? Нали трябваше да си седя тук цялата сутрин. Как можах да приключа с всичко за двайсет минути? Няма значение. Не бива да се стресирам заради подобни неща. Ще измисля нещо друго.

Прибирам чашата и чинийката в съдомиялната и забърсвам трохите. След това сядам отново на масата и се оглеждам. Какво да правя? Прекалено рано е, за да изляза.

В същия момент разбирам, че барабаня нервно по масата. Спирам и се заглеждам в ръцете си. Това е смешно. За пръв път от десет години насам имам свободен ден. Би трябвало да съм спокойна. Трябва да измисля нещо приятно, с което да се заема.

Какво правят хората, когато имат свободен ден? Започвам да си припомням какво съм гледала по телевизията. Ще си направя нова чаша кафе. Нали вече изпих две? Не ми се пие още едно. Дали да не прочета вестника втори път? Работата е там, че имам почти фотографска памет. Препрочитането е напълно безсмислено.

Погледът ми се насочва към градината, където една катерица, настанила се върху каменна колона, се оглежда с бляскавите си очи. Дали да не изляза? Ще се порадвам на градината, цветята и утринната роса. Чудесна идея.

Всичко е чудесно, като изключа росата, която ме намокри. Докато пристъпвам по мократа трева, си казвам, че не трябваше да

обувам отворени сандали. Не, просто трябваше да изчакам малко, преди да изляза да се разхождам.

Градината се оказва доста по-голяма, отколкото предполагах. Пресичам поляната към грижливо подрязания жив плет, където ми се струва, че е краят, но се оказва, че назад има още, дори овощна градина, а от лявата ми страна е оградено с каменен зид.

Градината е удивителна. Дори аз мога да я оценя. Цветята са свежи и пищни, без да са натрапчиви, по стените са пуснати пълзящи лози и докато обикалям овощната градина, виждам по клоните дребни златни круши. Май никога не бях виждала круша да расте на дърво.

Минавам сред плодните дървета към петното, засадено със зеленчуци. Предполагам, че са зеленчуци. Внимателно разравям почвата около един зеленчук. Или е зеле, или маруля. Или пък това са листата на нещо, което расте под земята.

Честно да ви кажа, дори да се окаже извънземно, няма да позная какво е.

Обикалям още малко, след това се настанявам на една дървена пейка и поглеждам храста до мен, обсипан с бели цветове. На това му се вика красота.

Ами сега какво? Какво правят хората, когато са в градините си?

Трябва ми нещо за четене. Дали да не се обадя на някого? Пръстите започват да ме сърбят. Поглеждам си часовника. Едва 8.16. Боже!

Хайде, не мога да се откажа. Ще поседя тук още малко и ще се насладя на тишината и спокойствието. Облягам се назад, настанявам се удобно на пейката и наблюдавам как едно дребно птиче кълве нещо на земята.

След това отново поглеждам часовника. 8.17.

Не мога така.

Не е възможно цял ден да не правя нищо. Направо ще полудея. Трябва да отида да си купя друг вестник от магазина в селото. Там може дори да продават „Война и мир“. И нея ще си я купя. Ставам и се каня да пресека поляната, когато пиукане от джоба ме кара да се закова на място.

Мобилният. Получила съм есемес. Някой току-що ми изпрати есемес, рано сутринта в събота. Вадя мобилния и го поглеждам, обзета

от нервно напрежение. Повече от един ден не съм имала никаква връзка със света.

Знам, че имам и други съобщения, но не съм прочела нито едно. Те са оставени на гласовата ми поща, но аз така и не прослушах нито едно. Не искам да знам нищо. Сега не мога да мисля за нищо.

Докосвам мобилния и си казвам, че трябва да го оставя. Само че съм ужасно любопитна. Някой ми изпрати есемес преди секунди. Някой държи в ръка мобилен телефон, набрал е думите и ми е изпратил съобщение. Представям си Гай в спортен панталон и синя риза. Настанил се е зад бюрото си и се мръщи над съобщението.

Извинява ми се.

Съобщава ми новините. Има някакво развитие, за което вчера дори не съм предполагала...

Не успявам да се сдържа. Въпреки всичко в мен избуява надежда. Както стоя в градината, усещам, че се пренасям отново в Лондон, в офиса си. Колко много неща могат да се случат за двайсет и четири часа. Нещата се променят. Може пък да излезе нещо добро.

А може и да стане още по-лошо. Решили са да ме съдят. Ще ме предадат на прокурора.

В гърдите ми се натрупва напрежение. Стискам телефона все по-силно. Трябва да разбере, независимо дали е добро или лошо. Отварям капачето и откривам есемеса. Дори не познавам номера.

Кой го е изпратил? Кой, за бога, ми го е изпратил?

Леко отмаляла, натискам „Ок“, за да го прочета.

„Здрасти, Саманта, аз съм Натаниъл.“

Натаниъл ли?

Натаниъл?

Облекчението ми е толкова голямо, че избухвам в звучен смях. Ама, разбира се! Нали вчера му дадох номера си, за да се уточним за майка му. Прочитам и останалата част от съобщението.

„Ако искаш, мама може да започне с готварските уроци още днес.“

Нат.“

Уроци по готварство. Колко приятно. Точно така. Това е съвършеният начин, по който да прекарам деня. Натискам копчето за отговор и бързо пиша съобщение.

„С удоволствие. Благодаря.

Сам.“

Изпращам есемеса, придружен от усмивка. Много забавно. След минута-две телефонът изпиуква отново.

„По кое време? Единайсет рано ли е?

Нат.“

Поглеждам часовника си. До единайсет има два часа и половина.

А през тези два часа и половина няма да има какво да правя, освен да чета вестника и да се чудя как да не се мяркам пред погледите на Триш и Еди. Отново натискам „Отговор“.

„Може ли да го направим в 10?

Сам.“

В десет без пет съм готова и застанала пред вратата в антрето. Очевидно къщата на майката на Натаниъл не е на лесно място, затова се разбрахме да се срещнем тук и той да ме заведе. Щом се поглеждам в огледалото, се намръщвам. Избелената ивица коса личи ужасно много. Отмятам косата си назад, после я зализвам напред, но така и не успявам да скрия поражението. Дали няма да е най-добре да вървя с ръка, заровена в косата, все едно че съм се замислила. Пробвам няколко подходящи пози пред огледалото.

— Да не те боли главата?

Завъртам се рязко и виждам застаналия пред отворената врата Натаниъл, облечен в карирана риза и дънки.

— А... добре съм — отвърщам аз, а ръката ми все още е залепена за главата. — Аз просто...

Няма смисъл. Той я е видял. Свалям ръка и Натаниъл остава загледал в ивицата.

— Много симпатично — отбелязва той. — Също като язовец.

— Язовец ли? — питам обидена аз. — Аз не приличам на язовец.

Поглеждам се в огледалото, за да се уверя. Не, не приличам на язовец.

— Язовците са красиви същества — свива рамене Натаниъл. — Предпочитам да изглеждам като язовец, вместо като белка.

Чакай малко. Как стана така, че трябва да избирам между язовец и белка? Нямам представа как разговорът тръгна в тази посока.

— Искаш ли да тръгваме? — предлагам аз с цялото си достойнство. Грабвам чантата, поглеждам се за последен път в огледалото и посягам към вратата.

Добре де. Може и да приличам малко на язовец.

Навън се затопля и докато вървим по чакълестата пътека, аз подушвам въздуха. Наоколо се носи приятен цветен мирис, който със сигурност ми е познат.

— Орлови нокти и жасмин! — възкликвам аз, когато се сещам. Имам масло за вана на „Джо Малоун“ вкъщи.

— Орловите нокти са на стената. — Нат посочва оплетените бели цветчета, плъзнали по старата златиста каменна стена. — Засадох ги преди около година.

Поглеждам любопитно нежните цветчета. Това ли са орлови нокти?

— Жасмин обаче няма наоколо — отбелязва с огромен интерес той. — Наистина ли го усети?

— Ами... — разпервам неопределено ръце. — Може и да не съм.

Май не бива да споменавам маслото за вана на „Джо Малоун“. Нито сега, нито друг път.

Щом излизаме от алеята, разбирам, че откакто пристигнах, за пръв път излизам от имението на семейство Гайгър, като изключим

пазаруването с Триш, когато бях прекалено част да тършувам, за да ѝ намеря сидито на Селин Дион, и така и не забелязах нищо наоколо. Натаниъл завива наляво и крачи ведро по пътя — само че аз не мога да помръдна. Впила съм поглед в гледката отпред и съм зяпнала. Селото е направо пленително.

Нямах представа.

Оглеждам се и се опитвам да запомня старите стени с цвят на мед. Къщите с островърхи покриви са прилепени една до друга. От двете страни на малката река се издигат върби. Малко по-нататък е кръчмата, която забелязах на идване, украсена с кошници каскадни цветя. Някъде в далечината се чува тропот на конски копита. Всичко е притихнало и спокойно, както и през изминалите сто години.

— Саманта?

Натаниъл е забелязал, че съм се заковала на място.

— Извинявай. — Бързам да го догоня. — Тук е толкова красиво! Не бях забелязала досега.

— Хубаво е. — Долавям гордостта в гласа му. — Идват прекалено много туристи, но... — той свива рамене.

— Нямах представа! — Продължаваме по улицата, но аз не мога да спра да оглеждам. — Погледни реката! Виж малката църква!

Все едно съм дете, сдобило се с нова играчка. Май не ми се е случвало да ходя в провинцията, сега аз. Винаги сме били в Лондон или някъде в чужбина. В Тоскана съм ходила безброй пъти, дори прекарах шест месеца в Ню Йорк, докато мама беше там в командировка. Затова пък никога не бях стъпвала в Котсуолдс.

Пресичаме реката по стар арковиден каменен мост. По средата спирам и поглеждам патиците и лебедите.

— Просто... ами великолепно е — въздишам аз. — Невероятно красиво.

— Нищо ли не видя, когато пристигна? — Натаниъл ме гледа любопитно. — Не ми казвай, че си се появила просто така, обвита в черупка.

Спомням си паниката, която ме тласкаше напред, объркването, отчаянието по време на злощастното ми пътуване. Когато слязох от влака, главата ми заплашваше да се пръсне, пред очите ми се беше спуснала мъгла.

— Може и така да се каже — признах най-сетне аз. — Тогава дори не забелязах къде отивам.

И двамата наблюдаваме двойка лебеди, които се носят царствено към малкия мост. След това поглеждам часовника си. Станало е десет и пет.

— Трябва да вървим — трепвам аз. — Майка ти ни чака.

— Няма защо да бързаме — подвиква Натаниъл, когато аз бързо се отправям към другия бряг. — Целият ден е пред нас. — Той подтичва надолу по моста и закрачва до мен. — Всичко е наред. Спокойно.

Докато вървим по улицата, се опитвам да вървя бавно и спокойно като него. Само че не съм свикнала с подобно спокойствие. За мен са обичайни пренаселените тротоари, блъсканицата, трескавият ритъм.

— Ти открай време ли живееш тук? — питам аз и се насилвам да вървя бавно.

— Почти — кима той. — Израсъл съм тук. — Той завива по тясна калдъръмена алея от лявата ни страна. — Баща ми почина миналата година. Върнах се, за да оправя нещата. Да се погрижа за мама. На нея ѝ беше много трудно. Всички сметки бяха в пълен хаос... всичко беше в хаос.

— Съжалявам... — казах с неудобство аз. — Имаш ли братя или сестри?

— Брат. Джейк. Той се върна за една седмица. — Натаниъл се колебае. — Той си има собствен бизнес. Много успешен.

Както обикновено, обяснява мило и спокойно, ала в гласа му забелязвам следа от... нещо. Май не трябва да разпитвам повече за семейството му.

— Аз с удоволствие бих живяла тук — признавам искрено аз.

Натаниъл ме поглежда с огромен интерес.

— Но ти живееш тук — напомня ми той.

Думите му ме изненадаха. Май е прав. Технически погледнато е така.

Продължавам няколко крачки и се опитвам да осмисля тази нова мисъл. Досега съм живяла само в Лондон, като изключим годините в Кеймбридж. Пощенският ми код винаги е бил от столицата, а телефонът ми започва с 0207. Това е истината. Аз съм си гражданинче.

Само че старата аз започва да изостава. Когато се замисля за себе си, дори за събитията от миналата седмица, имам чувството, че виждам себе си смътно и неясно.

Всичко, което ценях и за което се борех, е унищожено. Да не говорим, че продължавам да се чувствам наранена и нещастна. В същото време... съм много по-жизнена, очакват ме много повече възможности, отколкото съм предполагала, че е възможно. Дробовете ми поемат жадно провинциалния въздух и аз усещам как в гърдите ми нахлува оптимизъм, почти еуфория. Импулсивно спирам край огромно дърво и се вирам нагоре към отрупаните със зеленина клони.

— Има едно великолепно стихотворение на Уолт Уйтмън за един дъб. — Дигам пръсти и нежно галя хладната груба кора. — „В Луизиана дъб надигнал бе глава. Протегнал се нагоре, а от клоните му мъх виси.“ — Поглеждам Натаниъл и очаквам да видя колко е впечатлен.

— Това е бук — отвърща той и кима към дървото.

Добре. Щом казва.

Не знам стихотворения за букове.

— Пристигнахме. — Натаниъл отваря стара желязна врата и ме въвежда по тясна каменна пътека, която води към малка къща, а прозорците ѝ са украсени със сини пердета на цветя. — Ела да те запозная с учителката ти по готварство.

Майката на Натаниъл е съвсем различна от това, което очаквах. Представях си някоя съсухрена домакиня със сива коса, прибрана на кок, с половинки очила. Вместо това се изправих пред стройна жена с красиво лице. Очите ѝ са светлосини и около тях вече са започнали да се появяват бръчки. Косата ѝ е започнала да посивява. Сплетена е на две плитки. Над дънките, тениската и еспадрилите е сложила престилка и в момента меси хляб.

— Мамо! — Натаниъл се ухилва и ме побутва към кухнята. — Това е тя. Това е Саманта. Саманта... майка ми. Айрис.

— Добре дошла, Саманта — Айрис вдига поглед и аз забелязвам, че ме оглежда от главата до краката, без да престава да меси. — Само да довърша.

Натаниъл ми дава знак да седна и аз предпазливо се настанявам на един от дървените столове. Кухнята е в задната част на къщата, слънчева и много светла. Навсякъде има цветя в глинени саксии. Виждам стара готварска печка и дървена маса. Вратата към градината е отворена. Тъкмо се питам дали да подема разговор, когато някакво пиле влиза вътре и започва рови пода.

— Я, пиле! — възкликвам аз, преди да успея да се спра.

— Да, пиле. — Забелязвам, че Айрис ме наблюдава развеселена. — Никога ли не си виждала пиле преди?

Само в замразен вид. Пилето кълве нещо пред голите ми пръсти и аз веднага си дръпвам крака под стола, все едно, че съм имала намерение да направя точно това.

— Готово. — Айрис хваща тестото, оформя го на топка, поставя го в тава, отваря тежката врата на печката и го пъхва вътре. Измива брашнените си ръце на мивката и се обръща към мен.

— И така. Искаш да се научиш да готвиш. — Говори приятелски, но стегнато като бизнес дама. Усещам, че това не е жена, която реди думите напразно.

— Да — усмихвам се аз. — Много ще ти бъда благодарна.

— Не може да се кара само на фантасмагориите на „Кордон Бльо“ — намесва се Натаниъл, облегнал се на вратата.

— Какво знаеш да готвиш? — Айрис изсушава ръцете си червена карирана кърпа. — Натаниъл каза, че не можеш. Предполагам, че не е разбрал. — Тя сгъва кърпата и ми се усмихва за пръв път. — Какво знаеш да правиш? Какво си готвила досега?

Наситеносините ѝ очи ме карат да се чувствам нервна. Започвам да се чудя какво да измисля.

— Ами... мога... мога... ами... препечен хляб — отвърщам аз. — Правила съм препечен хляб.

— Препечен хляб ли? — Тя ми се струва уплашена. — Само препечен хляб ли?

— И бисквити — добавям бързо. — Маслени бисквити... полуфабрикат, от онези, които се приготвят в тостера...

— А какво можеш да готвиш? — Тя оставя кърпата и ме поглежда внимателно. — Ами... омлет? Нали можеш да правиш омлет?

Преглъщам.

— Не бих казала.

Айрис не може да повярва. Усещам как бузите ми пламват.

— В училище не съм учила „Управление на дома“ — обяснявам аз. — Не знам как се приготвя храна.

— Ами майка ти... тя не... или пък баба ти... — Тя млъква и клати глава. — Никой ли не те е научил?

Прехапвам устни. Айрис въздиша тежко и едва сега проумява какво я чака.

— Значи никога не си готвила? И какво си обещала да приготвиш на семейство Гайгър?

Господи!

— Триш искаше меню за една седмица напред. Затова ѝ дадох... ами... дадох ѝ... ето това. — Чувствам се безкрайно глупаво, когато вадя менюто на „Максимс“ от чантата си и го подавам на Айрис.

— Асамбле от задушено агнешко, дребен лук и картофи с коричка от козе сирене и гарнитура от пюре спанак и кардамон — четете и не може да скрие учудването си.

Чувам някакво сумтене и когато се обръщам, виждам Натаниъл безуспешно да се опитва да прикрие смеха си.

— Нямах нищо друго подръка! — възкликвам аз. — Какво можех да им кажа? Пържена риба с пържени картофи ли?

— Асамблето представлява най-обикновени печени картофи с цвекло. — Айрис продължава да разглежда менюто. — А това тук е най-обикновена каша. Ще те науча как се прави. Лакираната пъстърва с бадеми е проста работа... — Тя прокарва пръста си все по-надолу, докато накрая вдига поглед с намръщено чело. — Ще ти покажа как се правят тези ястия, Саманта. Няма да е никак лесно. Ти никога преди не си готвила. — Тя поглежда Натаниъл. — Не съм сигурна...

Щом забелязвам изражението ѝ, ме обхваща паника. Моля те, не казвай, че не можеш да се занимаваш с мен.

— Аз уча бързо — правя крачка напред. — Ще работя много усилено. Няма да се предам. Много искам да успея.

Поглеждам я с искрена молба и се опитвам да ѝ внуша решителността си. Моля те. Имам нужда от помощта ти.

— Добре — казва най-сетне. Айрис. — Да започваме.

Тя посяга към шкафа, за да извади кантарче, а аз бръквам в чантата за бележник и химикалка. Айрис се обръща и ме вижда.

Жената наистина е слисана.

— Това защо ти е? — тя кимва към бележника.

— Ще си записвам — обяснявам аз. Отбелязвам датата и надрасквам: „Урок по готварство № 1“, подчертавам заглавието и вдигам поглед.

Айрис клати глава.

— Саманта, няма да си водиш записки — казва тя. — Готвенето не се учи с писане. Трябва да вкусиш, да усетиш, да докоснеш, да помиришеш.

— Добре — кимам интелигентно аз.

Това трябва да го запомня. Бързо махам капачето на химикалката и надрасквам: „Готвенето = вкуси, помириши, докосни и т.н.“. Затварям химикалката и вдигам поглед. Айрис не може да повярва на очите си.

— Става въпрос да вкусиш — обяснява тя и измъква химикалката и бележника от ръцете ми. — Не да пишеш. Използвай сетивата си. Разчитай на инстинктите си.

Тя вдига капака на една тенджерата, която кротко къкри на печката, и бръква вътре с лъжица.

— Опитай.

С удоволствие лапвам лъжицата.

— Сос — заявявам веднага. — Страшно е вкусен! — добавям нарочно аз.

Айрис клати глава.

— Не ми казвай онова, което мислиш, че може да е. Кажи ми какво усети на вкус.

Гледам я и не разбирам. Това е някакъв подвеждащ въпрос.

— Има вкус на... сос.

Изражението ѝ не се променя. Тя чака друг отговор.

— Ами... на месо? — опитвам се да налучкам аз.

— Какво друго?

Не мога да измисля нищо. Главата ми е празна. Че това е просто сос. Какво друго се слага в соса?

— Опитай отново. — Айрис е непреклонна. — Опитай отново.

Лицето ми пламва, докато се опитвам да открия думите. Все едно, че съм някое глуповато дете, което изостава във всяко отношение.

— Месо... вода... — отчаяно се опитвам да измисля какво друго се слага в соса. — Брашно! — заявявам в момент на просветление.

— Не можеш да усетиш брашно. Вътре няма брашно. Саманта, според мен не можеш да познаеш вкуса. Кажи ми какво усещаш. — Айрис ми подава лъжицата за трети път. — Пробвай отново. Този път затвори очи.

Да затворя очи ли?

— Добре. — Лапвам и послушно затварям очи.

— Кажи ми сега какво усещаш. — Гласът на Айрис е до ухото ми. — Съсредоточи се над аромата. Нищо друго.

Със стиснати очи изключвам всичко друго и насочвам вниманието си към устата. Усещам топлата солена течност. Сол. Това е един от вкусовете. Има и някаква сладост... и... има и друг вкус, който усещам, докато преглъщам.

Все едно, че виждам цветове. Първо ярките, очевидни цветове, а след това по-меките, които за малко да пропусна...

— Солено е, има вкус на месо и... и някакви плодове. Напомня ми за череши.

Отварям очи и имам чувството, че не успявам да се ориентирам. Айрис ме наблюдава внимателно. Зад нея забелязвам Натаниъл, който също ме наблюдава. Щом го виждам, започвам да се притеснявам. Оказва се, че да вкусваш сос със затворени очи е едно от най-интимните преживявания. Не съм сигурна, че ми е приятно някой да ме наблюдава. Айрис, изглежда, разбра какво изпитвам.

— Натаниъл — разпореда се бързо тя. — Ще ни трябват продукти за тези ястия. — Тя написва дълъг списък и му го подава. — Тичай да ги купиш, миличък.

Когато той излиза, Айрис ме поглежда и по устните ѝ заиграва усмивка.

— Този път беше по-добре.

— Не може да бъде, тя се усети — подхвърлям с надежда аз, а Айрис отмята назад глава и избухва в смях.

— Още си много далече от истината, миличка. Сложи си сега престилка. — Тя ми подава престилка на червено и бяло райе, аз си я връзвам и започвам да се притеснявам.

— Много ти благодаря, че се съгласи да ми помогнеш — казвам колебливо аз, докато тя вади лук и някакъв зеленчук, подобен на

портокал, който не ми е познат. — Много съм ти задължена.

— Обичам предизвикателствата. — Очите й блестят. — Отегчавам се. Натаниъл върши всичко, което ми е необходимо. Дори понякога повече, отколкото трябва.

— Въпреки това. Та ние с теб дори не се познавахме...

— Харесах те по онова, което чух. — Айрис дръпва дебела дървена дъска. — Натаниъл ми каза как си се забъркала в тази каша. За да се впуснеш в подобно нещо, трябва да имаш много сила.

— Трябваше да направя нещо. — Усмиввам й се мрачно.

— Освен това са ти предложили по-висока заплата. Браво! — Тя се усмивва и около очите й се събират ситни бръчици също като следи от комети. — Триш Гайгър е доста глуповата жена.

— Триш ми харесва — отвърщам аз, обзета от желание да я защита.

— И на мен — кима Айрис. — Тя много помогна на Натаниъл. Сигурно си забелязала, че няма много мозък в главата — казва го толкова убедено, че ми се иска да се изкискам. Наблюдавам я как поставя огромен лъскав чайник на печката, след това се обръща и ме поглежда. Скръстила е ръце. — Значи си ги заблудила.

— Да — усмиввам се аз. — Няма представа коя съм.

— А ти коя си?

Въпросът й ме сварва напълно неподготвена. Отварям уста, но глас така и не излиза.

— Наистина ли се казваш Саманта?

— Да! — отвърщам шокирана аз.

— Беше грубо от моя страна. — Айрис вдига ръка. — Помисли сама, обаче. Непознато момиче се появява в дълбоката провинция, никой не я е виждал досега и приема работа, която не може да върши... — Тя замълчава в опит да намери подходящите думи. — Натаниъл ми каза, че си приключила неприятна връзка.

— Да — мрънкам аз с наведена глава. Усещам умния, преценяващ поглед на Айрис.

— Не искаш да говориш за това, нали?

— Не искам. Не, наистина не искам.

Когато вдигам поглед, забелязвам разбиране в очите й.

— Няма проблем. — Тя грабва ножа. — Да започваме. Навивай ръкави, вържи си косата и си измий ръцете. Ще ти покажа как се реже

лук.

Целия уикенд прекарваме в кухнята. Научавам се как да режа лук на ситно, на филийки. Научавам се как да режа подправките. След това се научавам как да овалвам месото в брашно и да го пусна в горещата мазнина. Научавам, че сладкишите се правят бързо, със студени ръце, на отворен прозорец. Научавам се как да бланширам зелен боб, преди да го задуша в масло.

Преди една седмица няхах представа какво означава „задушавам“.

Докато чакаме нещо да стане, двете с Айрис седим на задните стъпала и наблюдаваме как пилетата ровят из прашния двор, прием прясно сварено кафе, похапваме тиквеник и сандвичи със солено ронливо сирене и листа от маруля с домашно изпечен хляб.

— Хапвай с удоволствие — казва всеки път Айрис, когато ми подава нещо, а след това клати ужасено глава. — Не толкова бързо. Спокойно. Усети вкуса на храната!

В неделя следобед, с помощта на Айрис успявам да направя печено пиле с плънка от лук, градински чай, броколи, моркови с канела и печени картофи. Когато изваждам тавата от фурната, спирам за момент, за да усетя аромата на пилето. Никога не съм усещала по-приятен аромат на домашно приготвена храна. Пилето е златисто; хрупкавата кожа е поръсена с черен пипер, който смлях преди малко. Сокът на месото все още цвърчи.

— Време е за соса — провиква се Айрис от другата част на кухнята. — Извади пилето и го прехвърли в чиния... След това го покрий. Трябва да остане топло... Сега наклони тавата. Виждаш ли мазнината, събери я с лъжица.

Докато говори, довършва сладкиш със сливи. Поръсва го с масло и го слага във фурната, след това посяга за кърпа и забърсва плота. Наблюдавах я през целия ден как се движи с отмерени, сигурни движения в кухнята, опитва вкуса на всичко, знае какво я очаква и как да се справи. Няма и следа от паника. Всичко е внимателно преценено.

— Така — застава до мен и ме наблюдава, докато бъркам соса. — Продължавай... след малко ще се сгъсти...

Не мога да повярвам, че правя сос. Аз правя сос.

И както всичко останало тук, той се получава. Съставките послушно изпълняват ролите си. Миш-машът от пилешки бульон, месо и брашно се превръща в гладка ароматна течност.

— Браво! — хвали ме Айрис. — Сега го изсипи в топъл съд... извади бучиците... видя ли колко е лесно.

— Ти си вълшебница — заявявам направо аз. — Сигурно затова всичко тук се получава. Ти си вълшебница в кухнята.

— Вълшебница в кухнята! — Виждам я как потиска смеха си. — Това ми хареса. Ела сега. Пробвай. Време е да се насладиш на направеното. — Тя сваля престилката и протяга ръка, за да вземе моята. — Натаниъл, ти приключи ли с масата?

През целия уикенд Натаниъл влизаше и излизаше от кухнята и аз свикнах с присъствието му. Накрая така се увлякох в готвенето, че дори престанах да го забелязвам. Сега той слага масата, постила покривка, подрежда приборите с костени дръжки и меки карирани салфетки.

— Вино за готвачите? — предлага Айрис и вади бутилка от хладилника, за да я отвори. Сипва ми една чаша, след това ме кани на масата. — Сядай, Саманта. Свърши повече от достатъчно за един уикенд. Сигурно си напълно скапана.

— Добре съм! — отвърщам веднага аз. Щом се отпускам на най-близкия стол, разбирам, че цял ден не съм си почивала нито за миг. И ръцете, и гърбът ме болят от рязане, кълцане и бъркане. Сетивата ми бяха бомбардирани от какви ли не миризми, вкусове и нови усещания.

— Не заспивай! — предупреждава гласът на Айрис и ме връща в настоящето. — Това ти е наградата! Натаниъл, миличък, сложи печеното пиле на Саманта тук. Можеш да го нарежеш.

Отварям очи и виждам Натаниъл да пренася пилето. Щом го поглеждам отново — с хрупкава коричка, златно и сочно, усещам как в гърдите ми нахлува гордост. Това е първото печено пиле, което съм приготвила сама. Идва ми да го снимам.

— Нали не се опитваш да ми кажеш, че ти си го приготвила? — пита Натаниъл, без да вярва.

Какъв кеф! Много добре знае, че аз съм го направила. Не се въздържа и се усмихвам.

— Приготвих го набързо... — свивам небрежно рамене. — Така сме ние, готвачите от „Кордон Бльо“.

Натаниъл нарязва пилето с опитна ръка и Айрис вади зеленчуците. След като сипва на всички, тя сяда и вдига чашата.

— За теб, Саманта. Справи се великолепно.

— Благодаря. — Усмивам се и се каня да отпия, когато забелязвам, че те двамата не помръдват.

— И за Бен — добавя тихо Айрис.

— В неделите винаги споменаваме татко — обяснява Натаниъл.

— Ясно. — Поколебавам се, след това вдигам чашата.

— Така. — Очите на Айрис блестят. Тя оставя чашата. — Настъпи моментът на истината — лапва хапка пиле, аз я наблюдавам как дъвче и имам чувството, че нервите ще ми изневерят.

— Браво — накрая тя кимва. — Браво, много добре.

Не мога да се въздържа и по лицето ми се разлива усмивка.

— Наистина ли... хубаво ли е?

Айрис вдига чашата си.

— Господи. Тя успя да направи страхотно печено пиле.

Седя кротко и слушам как двамата си приказват. Разказват ми за Еди и Триш, за времето, когато се опитали да купят местната църква и да я превърнат в гостилница, а аз не успявам да се стърпя и избухвам в смях. Към края на вечерята прочиствам гърлото си.

— Айрис, искам отново да ти благодаря.

— Беше ми много приятно. — Айрис бодва парче броколи. — Открай време обичам да командвам хората.

— Честно. Много съм ти благодарна. Не знам какво щях да правя без теб.

— Следващия път ще направим лазаня. И ниоки. — Айрис отпива от виното и попива уста със салфетката. — Ще си направим италиански уикенд.

— Следващия уикенд ли? — зяпвам я. — Ама...

— Да не би да си въобразяваш, че си готова? — Тя се залива от смях. — Едва сега започваме!

— Ама... не мога да ти отнема всичките уикенди...

— Още не си готова за дипломиране — заявява тя весело. — Нямах друг избор. С какво друго мога да ти помогна? С чистенето? С прането?

Отново започвам да се притеснявам. Сигурна съм, че тя знае каква каша съм забъркала вчера.

— Не знам как да използвам пералнята — признавам накрая аз.

— Ще ти кажа. — Тя кимва. — Ще намина, когато те излязат, и ще я погледна...

— И не мога да шия копчета...

— Копчета... — тя посяга към един лист, грабва химикалка и записва, докато дъвче. — Можеш ли да шиеш?

— Ами...

— Шиене... — Тя надрасква и това. — Ами гладене? — Вдига поглед и ме поглежда малко стресната. — Не може да не ти се е налагало да гладиш. Как успя да се справиш?

— Изпращам дрехите на Стейси Никълсън — признавам аз. — От селото. Тя иска по три лири на риза.

— Стейси Никълсън ли? — Айрис оставя химикалката. — Тази мошеничка!

— В обявата си казва, че е опитна гладачка.

— Тя е на петнайсет години! — Айрис бутва стола назад и поглежда строго. — Саманта, няма да ти позволя да плащаш на Стейси Никълсън, за да ти глади дрехите. Ще се научиш как става.

— Ама аз никога...

— Ще те науча. Всеки може да глади. — Тя влиза в една стая, вади стара дъска за гладене, покрита с пъстър плат, нагласява я, след това ме повиква: — Какво ти се налага да гладиш?

— Главно ризите на господин Гайгър — отвърщам аз и нервно пристъпвам до дъската за гладене.

— Добре. — Тя включва ютията и завърта копчето. — Трябва да е гореща за памучни дрехи. Не бива да започваш, преди да си нагласила температурата. Сега ще ти покажа как да се справяш с ризите... — Тя се завърта и намръщено оглежда чистото пране в килера. — Ризи... ризи... Натаниъл, свали си ризата за малко.

Застивам на място. Забелязвам, че и Натаниъл е стреснат.

— Мамо! — Той се засмива притеснен.

— Не ставай смешен, миличък — настоява нетърпеливо Айрис. — Можеш да си свалиш ризата за малко. Нали не се притесняваш, Саманта?

— Ами... — Гласът ми се опитва да се скрие някъде. — Ами... не, разбира се, че не...

— Това е парата. — Тя натиска копче и от ютията се издига облак пара. — Винаги проверявай дали в резервоара има вода... Натаниъл! Чакам!

През парата виждам как Натаниъл бавно си разкопчава ризата. Веднага виждам гладката загоряла кожа и бързо извъръщам поглед.

Трябва да се държа като възрастен човек. Той просто си сваля ризата. Какво толкова?

Подхвърля ризата на майка си, а тя сръчно я поема. Забола съм поглед в земята. Няма да го поглеждам.

Изобщо няма да го поглеждам.

— Започваме с яката... — Айрис пригладжа яката върху дъската за гладене. — Не е нужно да натискаш силно. — Насочва ръката ми, докато ютията се плъзга по плата. — Не оставяй гънки.

Това е смешно. Аз съм зряла жена. В състояние съм да погледна един мъж без риза, без да се превърна в развалина. Просто ще... ами ще го зърна само за миг. Точно така. Така няма да мисля повече за него.

— Сега подгъвите... — Айрис обръща ризата и аз започвам отново. — Много добре... върни се сега на маншетите...

Повдигам ризата, за да я обърна, и в този момент съвсем случайно, всъщност си е нарочно, вдигам очи.

Леле боже.

Не съм сигурна дали ще успея да престана да мисля за него след този поглед.

— Саманта? — Айрис грабва ютията от ръката ми. — Ще изгориш ризата!

— Ау! — Идвам на себе си. — Извинявай. Аз... просто се разсеях.

— Бузите ти поруменияха. — Айрис слага длан на бузата ми. — Добре ли си, миличка?

— Сигурно е от... парата. — Започвам да гладя отново, а лицето ми е като току-що излязло от фурната.

Айрис отново започва да ме инструктира, ала аз не чувам и дума. Докато движа ютията напред-назад като слепец, не спирам да си мисля за: а) Натаниъл, б) Натаниъл без риза и в) дали Натаниъл си има гадже.

Накрая разтърсвам изгладената риза с ръбове точно където трябва.

— Браво! — хвали ме Айрис и ръкопляска. — С малко практика ще се научиш да свършваш една риза за четири минути.

— Изглежда страхотно — усмихва се Натаниъл и протяга ръка. — Благодаря.

— Няма защо! — Усещам, че се изкисквам с дрезгав глас и бързо извъръщам поглед, а сърцето ми е готово да изскочи.

Браво, супер. Само един поглед към голите му гърди и аз загубих ума и дума.

Честно казано, не съм и предполагала, че съм такава плиткоумна патка.

Той няма гадже.

Изкопчих го от Триш снощи, докато се преструвах, че разпитвам за съседите. Имало някакво момиче в Глостър, но той приключил с нея преди месеци. Пътят е чист. Сега ми трябва стратегия.

Докато се къпя и обличам на следващата сутрин, съм обсебена от мисли за Натаниъл. Знам, че се държа като четиринайсетгодишна глупачка, че в скоро време ще започна да пиша по стените „Саманта обича Натаниъл“ и ще рисувам сърчица. Пет пари не давам. Да не би докато бях зряла, хладнокръвна професионалистка, да ми вървеше повече?

Сресвам се, поглеждам към зелените поля, обгърнати в мъгла, и кой знае защо ми става леко на сърцето. Няма причина да съм щастлива. Ако погледнем внимателно, при мен е пълна катастрофа. С успешната ми кариера е свършено. Семейството ми няма представа къде съм. Изкарвам нищожна трошица в сравнение с преди и върша работа, която се състои в прибиране на мръсното бельо, което работодателите ми са разхвърляли по земята.

Въпреки това си тананикам, докато оправям леглото.

Животът ми се е променил, променям се и аз с него. Сякаш старата праволинейна Саманта се е превърнала в парцалена кукла. Хвърлила съм я във водата и тя започва да се разпада пред очите ми. На нейно място се появявам аз. Това ново „аз“ има много възможности.

Никога преди не ми се е случвало да преследвам мъж. Но до вчера никога не бях скубала пиле. След като можах да направя това, нищо не ми пречи да поканя един мъж да излезем, нали? Старата Саманта щеше да чака той да направи първата крачка. Не и новата Саманта. Гледала съм филми за ходенето по срещи по телевизията. Знам какви са правилата. Трябва да изглеждаш добре, да използваш подходящия език на тялото и да флиртуваш до насита.

Изправям се пред огледалото и за пръв път от пристигането оглеждам външния си вид напълно безпристрастно.

Веднага съжалявам. По-добре да си живея в невежество.

Първо, нима е възможно някой да изглежда добре в синя униформа? Посягам към колан, стягам го на талията и вдигам престилката така, че полата да се скъси няколко сантиметра. Нали така правехме в училище.

— Здравсти — казвам аз на отражението си и лекомислено отмятам коса. — Здравсти, Натаниъл. Здравсти, Нат.

Сега ми трябва очна линия — колкото повече, толкова по-добре, дори нескопосано сложена, и ще стана отново на четиринайсет във всяко отношение.

Посягам към тоалетната чантичка и цели десет минути ту слагам грим, ту го бърша, докато най-сетне постигам сравнително естествен ефект, който успешно подчертава каквото трябва. Може пък да се окаже, че съм пропиляла напразно тези десет минути. Нямам представа.

Сега да се заема с езика на тялото. Намръщвам чело и се опитвам да си спомня правилата от телевизията. Ако някой мъж привлича дадена жена, зениците ѝ се разширяват. Освен това тя, без да мисли, се навежда напред, смее се на шегите му и открива китките и дланите си.

Навеждам се за опит към отражението си и показвам ръце.

Приличам на Христос.

Ще се опитам да се засмея като изкусна флиртаджийка.

— Ха-ха-ха! — пробвам аз. — Невероятно смешно!

Сега пък приличам на Христос в ролята на някой веселяк. Не съм сигурна дали това ще ми помогне.

Слизам долу, дръпвам завесите и оставям яркото утринно слънце да нахлуе, докато прибирам вестниците от изтривалката. Тъкмо оглеждам „Котсуолд пропърти магазин“, за да се ориентирам в цените на къщите, когато на вратата се звънва. Някакъв тип в униформа, стиснал папка, е застанал отпред, а на алеята е спрял камион.

— Доставка от „Кухнята на майстора“ — заявява той. — Къде да оставя кашоните?

— А, да — отвърщам неуверено аз. — В кухнята, ако обичате. Благодаря.

Това е професионалното оборудване. Май е за мен, за професионалната готвачка. Надявах се да се забави още някой и друг ден.

— Какъв е този камион, Саманта? — провиква се Триш и слиза по стълбите в халат и пухкави пантофи. — Цветя ли носят?

— Кухненското оборудване, което сте ми поръчали! — Успявам да се представя като невероятно ентусиазирана.

— Чудесно! Най-сетне! — Триш ми се усмихва доволно. — Сега ще можеш да ни впечатлиш с готварските си умения! Довечера ще похапнем печена лакирана риба със задушени зеленчуци, нали става?

— Ами... да! — възкликвам отчаяно аз. — Защо не. Внимавайте!

И двете отскачаме, докато двамата носачи минават с огромни кашони. Следвам ги в кухнята и наблюдавам как куповете се увеличават. Какво толкова са поръчали семейство Гайгър?

— Купихме ти абсолютно всичко — казва Триш, сякаш е прочела мислите ми. — Хайде! Отваряй! Знам, че нямаш търпение!

Грабвам един нож и започвам да разрязвам първия кашон, докато Триш се опитва да отвори друг с остриите си като бръснач нокти. Изпод уплътнителите вадя блестящо... нещо от неръждаема стомана. Какво, за бога, е това? Поглеждам етикета. Тава за саварини.

— Тава... за саварини! — възкликвам аз. — Чудесно. Точно каквото ми трябваше!

— Поръчали сме само осем — обяснява притеснена Триш. — Дали ще са достатъчни?

— Ами... — Поглеждам я безпомощно. — Би трябвало да са достатъчни.

— Сега тенджерите. — Триш е отворила кашон с лъскави алуминиеви тигани и ми подава един. В очите ѝ гори нетърпение. — Казаха ни, че тези са най-качествените. Така ли е наистина? Кажи ми като опитна готвачка.

Поглеждам тигана. Нов и лъскав е. Не мога да кажа друго.

— Нека да погледна — обаждам се аз и се опитвам да се представя като компетентен човек.

Вдигам тенджерата, за да я преценя, оглеждам дъното, прокарвам пръст по ръба и почуквам по повърхността с нокът.

— Да, качеството е много добро — заявявам накрая аз. — Добър избор.

— Чудесно! — грейва Триш и се заравя в следващия кашон. — Погледни тук! — Тя вади безразборно стиропора и някаква джаджа с дървена дръжка. — Никога не съм виждала подобно нещо! Какво е това, Саманта?

Зяпвам нещото и не смея да кажа и дума. Прилича на кръстоска между сито, ренде и тел за разбиване на яйца. Поглеждам кутията, за да се измъкна, само че етикетът е скъсан.

— Какво е това? — пита отново Триш.

Хайде! Нали съм опитна готвачка? Очевидно трябва да знам какво е това.

— Използва се за високо специализирана техника при готвенето — решавам най-сетне аз. — Високо специализирана.

— Какво се прави с това? — Триш го гледа недоумяващо. — Покажи ми! — Тя ми подава непознатата вещ.

— Ами... — Поемам я от нея. — Това е нещо като разбивачка... кръгови движения... за да не се натоварва китката... — Замахвам няколко пъти във въздуха. — Нещо такова. Трудно ми е да ти покажа без... ами... трюфелите.

Трюфели ли казах? Това пък откъде дойде?

— Когато се случи да го използвам, ще ви покажа — бързам да обясня аз и го оставям на плота.

— На всяка цена. — Триш е очарована. — Как се казва?

— Знам го като... разбивачка на трюфели — отвърщам най-сетне аз. — Може да има и друго име. Да направя ли по едно кафе? — питам бързо аз. — Ще разопаковам по-късно.

Включвам чайника, посягам към кафеника и поглеждам навън. Натаниъл е отпред в градината.

Господи! Трябва да действам с повишено внимание. Та аз съм си паднала по него сто процента и не знам какво да правя.

Не мога да откъсна очи от този мъж. Слънчевите лъчи си играят с краищата на кестенявата му коса. Облечен е в някакви стари, протрити дънки. Докато го наблюдавам, той вдига някаква купчина, пренася я и я хвърля на нещо като торище.

Веднага си го представям как ме грабва на ръце по съвсем същия начин. Завърта ме без всякакви усилия в едрите си силни ръце. Ами да, не е възможно да тежа повече от чувал с картофи...

— Как мина уикендът ти, Саманта? — Гласът на Триш прекъсва мислите ми. — Почти не беше тук. Да не би да си ходила до града?

— Бях у Натаниъл — отвърщам аз, без да мисля.

— Натаниъл ли? — Триш ми се струва силно учудена. — Градинарят ли? Защо?

Веднага осъзнавам грешката си. Не мога да ѝ обясня, че съм била при майка му, за да ми дава уроци по готварство. Зяпвам я глупаво и се опитвам да измисля някаква убедителна причина.

— Само за да кажа здрасти... — отвърщам най-сетне аз и усещам, че пелтеча. Да не говорим, че бузите ми пламтят.

Триш веднага разбира и започва да се пули.

— Разбирам — отвърща тя. — Колко сте ми сладки.

— Не! — отвърщам бързо аз. — Не че... честно...

— Не се притеснявай! — прекъсва ме тя. — Няма да кажа и думичка. Аз съм изключително дискретна. — Тя поставя пръст пред устните си. — Можеш да разчиташ на мен.

Преди да успея да кажа каквото и да е, тя грабва кафето и се измъква от кухнята. Сядам сред хаоса от кашони и стиропор и започвам да въртя в ръце разбивачката за трюфели.

Колко неловко се получи. Не че има значение. Дано да не се изпусне пред Натаниъл.

След това чак осъзнавам колко глупава съм била. Разбира се, че ще изтърси нещо неподходящо пред Натаниъл. Сигурно няма да се стърпи да му пусне някоя мухичка. А кой знае той какво ще си помисли. Ще стане страшно неудобно. Ще съсипе всичко.

Трябва да измисля нещо и да му обясня. Трябва да му кажа, че Триш не ме е разбрала, че аз не си падам по него.

Нищо, че много си падам по него.

Насилвам се да изчакам, докато Триш и Еди приключат със закуската, която съм им направила, почиствам кухнята и разтребвам, след това избърсвам всичко с малко зехтин и няколко капки лимон и слагам рибните филета за довечера да се маринуват, точно както ми беше показала Айрис.

След това подръпвам униформата, за да стане по-къса, и излизам в градината, стиснала в ръка кошницата, която открих в килера. Ако Триш пита какво правя, ще ѝ кажа, че ми трябва подправки за готвенето.

След като обиколих нерешително градината, открих Натаниъл в овощната градина зад старата стена, стъпил на стълба, да завързва въже около едно дърво. Докато се насочвам към него, ме обзема неестествена нервност. Устата ми пресъхва, краката ми омекват.

Господи, а аз си мислех, че ще бъде достатъчно смела. След като съм била адвокат цели седем години, трябваше да съм по-решителна. Опитвам се да не обръщам внимание на нервните тръпки, пристъпвам до стълбата, отмятам коса назад, усмихвам му се и се мъча да не присвивам очи заради слънцето.

— Здравсти!

— Здравсти — усмихва се Натаниъл. — Как върви?

— Супер! Много по-добре е. Все още няма катастрофа.

Следва мълчание. В този момент разбирам, че съм се зазяпала в ръцете му и следя всяко движение, докато затяга въжето.

— Трябваше ми малко... розмарин. — Свеждам поглед към кошницата. — Имаш ли?

— Разбира се. Ще ти отрежа. — Той скача от стълбата и двамата тръгваме по пътеката към градината с подправките.

Наоколо е съвсем тихо, далече сме от къщата, жужат единствено насекоми, а под краката ни скърца чакълът. Опитвам се измисля нещо приятно и неангажиращо, но главата ми е празна.

— Горещо е — сецам се накрая аз. Браво!

— Аха — кима Натаниъл и се прехвърля през стената в градината с подправките.

Опитвам се да прескоча, но се спъвам. Но дяволите.

— Добре ли си? — Натаниъл се обръща.

— Няма проблем! — Усмихвам се лъчезарно, въпреки че кракът ми изгаря от болка. — Чудесни подправки! — Посочвам градината с искрено възхищение. Засадени са във формата на хексагон с малки пътечки между лехите. — Сам ли я направи? Великолепна е!

— Благодаря. Доволен съм от това, което се получи — усмихва се той. — И така. Розмарин.

Вади ножици от стар кожен калъф и започва да реже от тъмнозеления храст.

Сърцето ми започва да препуска. Трябва да кажа онова, което съм намислила.

— Много е... странно — започвам аз, доколкото е възможно ведро, и докосвам с пръсти ароматните листа на някакъв избуял храст. — Триш изглежда е останала с погрешно впечатление за нас. Изглежда е решила... Нали се сещаш?

— Аха. — Той кима, без да ме поглежда.

— Кое е много... смешно! — добавям аз през смях.

— Мхм. — Той отрязва още розмарин и ми го показва. — Това стига ли ти?

Мхм ли? Това ли само ще каже? Това ли е всичко?

— Отрежи ми още малко — моля го аз и той се обръща отново към храста. — Кажи, не е ли смешно? — питам отчаяно аз и се опитвам да му внуша да отговори според желанието ми.

— Разбира се. — Най-сетне той ме поглежда, а загорялото му лице е начумерено. — Сигурен съм, че поне известно време не би искала нова връзка. Не и след неприятностите, които си имала.

Поглеждам го глупаво. Какво, за бога...

А, да. Нали му бях казала, че съм имала връзка.

— Точно така — заявявам след кратко мълчание аз. — Така е.

По дяволите!

Защо ми трябваше да измислям тази връзка? Къде ми беше умът?

— Ето ти розмарина. — Натаниъл оставя ароматната китка в ръката ми. — Нещо друго?

— Ами... да! — отвърщам бързо аз. — Може ли и малко мента?

Не откъсвам очи от него, докато обикаля подправките, за да стигне до ментата, насадена в широки каменни корита.

— Всъщност... — Насилвам се да говоря непринудено. — Всъщност, връзката не беше чак толкова неприятна. Имам чувството, че вече я преодолях.

Натаниъл вдига поглед и заслонява очите си с длан, за да не му блести слънцето.

— За една седмица си преодоляла връзка, продължила седем години?

Казано по този начин, звучи доста неправдоподобно. Започвам да мисля бързо.

— Аз съм много решителен и издръжлив човек — заявявам накрая. — Също като... ластик съм.

— Ластик — повтаря думата той, а по изражението му не успявам да разбера какви мисли се въртят в главата му.

Ластик ли казах? Не може да бъде. Какво толкова, в ластика има известен сексапил.

Натаниъл ми подава китката мента. Поглежда ме така, сякаш се опитва да разбере какво мисля.

— Мама каза... — Той замълчава и забелязвам, че се чувства неловко.

— Какво? — питам смутено аз. Значи са ме обсъждали.

— Мама се чудеше дали не си била... дали не са те малтретирали. — Той извърща поглед. — Доста си напрегната и стресирана.

— Не съм напрегната и стресирана! — отвърщам веднага аз.

Може и да съм малко напрегната и стресирана.

— По принцип съм напрегната — обяснявам аз. — Не съм малтретирана, няма такова нещо. Просто... през всичкото време се чувствах... бях като в капан.

Думата ме изненадва.

Спомням си живота в „Картър Спинк“. На практика живеях в офиса, седмици наред нямаш минута почивка. Носех купове работа къщи. Всеки час отговарях на имейли. Може би наистина съм била в капан.

— Сега вече съм добре. — Отмятам косата си назад. — Готова съм да продължа напред... да започна нова връзка... нещо по-неангажиращо... каквото и да е...

И флирт за една нощ ще свърши работа... Вдигам поглед към него и се питам дали зениците ми си разширени, а след това небрежно вдигам ръка към ухото, за да се види добре китката ми. Настъпва неловко мълчание, подчертано единствено от жужащите насекоми.

— Според мен не бива да се впускаш лекомислено в нова връзка — отбелязва Натаниъл. Отдръпва се, без да срещне погледа ми, и започва да оглежда листата на храста.

Гърбът му е стегнат. Усещам как кръвта нахлува в лицето ми. Той ме отрязва много тактично. Просто не желае да има нищо общо с мен.

По дяволите. Ужасно. Застанала съм до него, униформата ми е къса, следвам всички указания за езика на тялото, само дето не му се хвърлих на врата... А той ми показва, че не се интересува.

Унизителна работа. Трябва да се махна. Трябва да изчезна.

— Прав си — съгласявам се притеснено аз. — Прекалено рано е... за да мисля за подобно нещо. Може би идеята не е никак добра. Ще се постарая да си върша работата. Готвене и... така нататък. Трябва да продължа напред. Благодаря за подправките.

— Пак заповядай — отвърща Натаниъл.

— Да, добре. Доскоро.

Стискам китката, врътвам се, прекрачвам стената, този път без да се спъна, и се отправям по чакълестата пътека към къщата.

Сломена съм. Ето това е тя, новата Саманта.

За последен път търча след мъж. Няма да се случи повече. Стратегията, на която разчитах досега да си чакам търпеливо, да не ми обръщат внимание и да предпочетат друга, е милион пъти по-добра.

Както и да е. Пет пари не давам. А и така е най-добре. Наистина трябва да се заема с работата си. Щом се върна в къщата, ще отворя дъската за гладене, ще включа ютията, ще пусна радиото и ще си направа едно чудесно силно кафе. Това ще бъде най-важното за мен отсега нататък. Ще се съсредоточа над ежедневните си задължения. Няма да се оставя на някакво тъпо увлечение по градинаря. Плаща ми се, за да си върша работата и точно така ще направя.

Към десет вече бях изгладила десет ризи, бях готова с една пералня пране и бях минала с прахосмукачка хола. По обяд бях избърсала прахта и минала с прахосмукачка стаите на долния етаж, а огледалата блестяха, след като ги изчистих с оцет. Към пет бях приключила с нова пералня дрехи, зеленчуците бяха готови, дългият ориз бе сварен на пара, а плодовете — подредени за желираната торта. Всичко бе изпълнено според указанията на Айрис.

В седем вече бях изхвърлила прегорялото многолистно тесто, бях направила ново и бях готова с тортата, дори й сложих глазура от затоплен конфитюр от кайсии. Зеленчуците бяха задушени в олио и чесън, докато омекнат. Зеленият боб беше бланширан. След това пяхнах рибата в печката. Междувременно пийнах няколко глътки вермут, за да съм сигурна, че няма да хвана колит от притеснение, не че това помогна.

Лицето ми е аленочервено, а сърцето ми бие като за световно, докато шетам из кухнята, и ми се иска времето да спре поне за малко, за да успея... иначе съм добре. Дори съм във възторг. Та аз наистина

успях сама да приготвя вечеря... успях! Като изключим гъбеното фиаско. Добре че навреме го изсипах в боклука.

Подредила съм масата с най-хубавия порцеланов сервиз, който открих. Сложих и свещи в сребърните свещници. В хладилника се изстудява бутилка бяло вино, а чиниите са затоплени във фурната. Дори пуснах любимия на Триш Енрике Иглесиас. Това е първата ми вечеря.

Стомахът ме присвива приятно, приглаждам престилката, отварям вратата на кухнята и се провиквам:

— Госпожо Гайгър? Господин Гайгър?

Трябва ми един гонг.

— Госпожо Гайгър? — провиквам се отново аз.

Отговор няма. По това време би трябвало да чакат вечерята. Връщам се в кухнята, вадя чаша и вилица и започвам да звъня.

Нищо не се получава. Ама къде се покриха тези хора?

Надничам във всички стаи на долния етаж, но се оказват празни. Неуверено се качвам по стълбите.

Да ни бе да пробват „Радостта от секса?“ Дали не трябва да ги оставя?

— Ъъ... госпожо Гайгър? — провиквам се аз, този път по-тихо.
— Вечерята е готова.

В другия край на коридора се чуват гласови и аз правя още няколко крачки.

— Госпожо Гайгър?

Неочаквано една врата се отваря рязко.

— За какво са парите? — писва оглушително Триш. — Каж ми!

— Не е нужно да ти казвам за какво са парите! — отвърща с крясък Еди. — Никога не е било нужно да ти го обяснявам.

— Ти нищо не разбираш!

— Как да не разбирам? — Имам чувството, че Еди ще получи удар. — Не ми казвай, че не разбирам.

Ясно. Очевидно не става въпрос за „Радостта от секса“. Отстъпвам тихо назад, но се оказва късно.

— Ами Португалия? — продължава да пищи Триш. — Спомняш ли си? — Тя изфучава от стаята като розово торнадо и се закована на място, когато ме вижда.

— Ами... вечерята е готова — мрънкам аз, забола поглед в килима. — Госпожо.

— Ако споменеш проклетата Португалия още един проклет път... — Еди изтрополява от стаята.

— Еди! — прекъсва го подивялата Триш и кимва към мен. — Pas devant^[1]...

— Какво? — мръщи се Еди.

— Pas devant! Les... Les... — Тя замахва с ръка, сякаш се опитва да призове липсващата дума.

— Domestiques^[2] — услужливо ѝ подсказвам аз.

— Това е и моята стая! — заявява побеснял Еди, ала вратата вече е хлопната.

— Ъъъ... направила съм вечеря... — осмелявам се да обявя отново аз, само че Еди забързва към стълбите, без да ми обръща внимание.

Обзема ме истински ужас. Ако не седнат да изядат рибата скоро, тя ще се сгърчи и на нищо няма да прилича.

— Госпожо Гайгър? — Почуквам на вратата. — Притеснявам се, че вечерята ще бъде съсипана...

— И какво от това? — долита приглушеният ѝ глас. — Не съм в настроение да ям.

Впивам поглед във вратата и не мога да повярвам. Прекарах целия скапан ден да им приготвям вечеря. Сега всичко е готово. Свещите са запалени, чиниите са във фурната. Не е възможно да откажат да вечерят.

— Трябва да се храните! — провиквам се аз и Еди спира по средата на стълбите. Вратата на спалнята се отваря и Триш ме поглежда изумена.

— Какво?

Добре. Сега трябва много да внимаваш.

— Всички трябва да се хранят — опитвам се да импровизирам аз. — Това е необходимо. Защо не обсъдите мненията си, докато вечеряте? Или поне за известно време забравете за тях! Пийнете по чаша вино, отпуснете се и не споменавайте... Португалия.

Щом казвам думата, усещам, че обстановката се нажежава.

— Да не би аз да съм я споменал — изръмжава Еди. — Мислех, че сме приключили с този случай.

— Споменах я само защото прекаляваше и все настояваше... — Гласът на Триш става по-пронизителен и тя бързо избърсва сълза от окото си. — Ти как мислиш, че се чувствам като... жена за показ?

Жена за показ ли? Не бива да се смея.

— Триш. — За мое изумление Еди бързо се връща по стълбите, колкото е възможно с напъпилото шкембе. — Никога повече не го казвай — той стиска раменете ѝ и я поглежда в очите. — Винаги сме били равностойни партньори. Знаеш, че е така. Сиденам.

Първо Португалия, сега и Сиденам. Някой ден ще трябва да седна с Триш и бутилка вино и да я накарам да ми разкаже живота си.

— Знам — прошепва Триш.

Вдига поглед към Еди, сякаш те са единствените на този свят, и аз усещам как ме бодва болка. Тези двамата наистина са влюбени. Кавгата е забравена, докато се гледат в очите. Все едно, че гледам химическа реакция в действие.

— Да вървим да похапнем — предлага най-сетне Еди. — Саманта беше права. Ще похапнем заедно. Ще седнем и ще поговорим.

Той ме поглежда и аз се усмихвам от облекчение. Добре че стана така. Рибата все още има представителен вид... Остава ми само да пресипя соса в сосиерата...

— Добре, да вървим — подсмърча Триш. — Саманта, тази вечер ще вечеряме навън.

Усмивката замръзва на лицето ми. Какво?

— Не се притеснявай, че си сготвила — добавя Еди и ме потупва приятелски по рамото. — Тази вечер си свободна.

Какво?

— Ама аз съм... сготвила съм! — бързо казвам аз. — Всичко е готово!

— Така ли? Нищо... — Триш махва незаинтересовано с ръка. — Изяж я ти.

Не. Не. Не могат да ми причинят подобно нещо.

— Ама аз съм сервира! Лакирана риба... задушени зеленчуци...

— Къде ще отидем? — пита Триш, без да чуе нито една моя дума. — Защо не пробваме „Милхауз“?

Стоя като истукана, докато тя излиза от стаята, следвана от Еди. Вратата се затваря и аз оставам на площадката. Край с вечерята.

Когато двамата изфучават с поршето на Еди, аз влизам в трапезарията и започвам бавно да вдигам. Прибирам кристалните чаши, сгъвам салфетките и духвам свещите. След това се връщам в кухнята и поглеждам за момент чиниите, готови да бъдат поднесени. Сосът тихо къкри на котлона. Спирам поглед на лимоновите резенчета, приготвени за украса. Толкова бях горда с постижението си.

Както и да е. Не мога да направя абсолютно нищо.

Рибите също имат тъжен вид, но въпреки това си слагам една и си сипвам чаша вино. Сядам на масата, отрязвам си хапка и я повдигам към устата. След това оставям ножа, без дори да съм я опитала. Не съм гладна.

Пропиляла съм цял ден и защо? При тази мисъл ме обзема желание да отпусна глава в ръцете си и да не я вдигна никога повече.

Какво изобщо правя тук?

Какво, наистина? Къде ми е умът? Защо не си тръгна още сега и не се кача на първия влак за Лондон?

Докато стоя прегърбена над масата, чувам тихо почукване на вратата. Вдигам поглед и виждам Натаниъл, подпрян на вратата, стиснал раницата си. В следващия момент си спомням какво стана сутринта и ми става неудобно. Без дори да мисля, отблъсквам стола от масата и скръствам ръце.

— Здравсти — казвам аз и свивам леко рамене, сякаш искам да му кажа, че ако си въобразява, че се интересувам от него, много греши.

— Наминах да видя дали нямаш нужда от помощ. — Оглежда кухнята, чиниите и недокоснатата храна. — Какво става?

— Не вечеряха. Излязоха на ресторант.

Натаниъл ме гледа няколко секунди, след това затваря очи и поклаща глава.

— А ти цял ден си готвила.

— Храната си е тяхна. Къщата си е тяхна. Могат да правят каквото пожелаят. — Опитвам се да омаловажа нещата. Въпреки това разочарованието ми отказва да си отиде и сърцето ми продължава да тежи.

Натаниъл оставя раницата, пристъпва към фурната и поглежда рибата.

— Изглежда добре.

— Прилича на превряла спечена риба — поправам го аз.

— Точно така я обичам. — Той се ухилва, но аз не съм в настроение да отвърна на усмивката му.

— Тогава хапни малко. — Посочвам чиниите. — Никой друг няма да вечеря.

— Добре тогава. Ще бъде жалко да я хвърлиш. — Той си сипва от всичко, отрупва чинията, след това налива чаша вино и се настанява срещу мен.

Отначало и двамата мълчим. Аз дори не го поглеждам.

— За теб. — Натаниъл вдига чашата. — Поздравявам те.

— Да, като че ли има защо.

— Говоря сериозно, Саманта. — Той ме изчаква търпеливо да вдигна очи от пода. — Независимо дали са вечеряли или не, това е постижение. Говоря сериозно. — Той извива устни. — Помниш ли последната вечеря, която приготви в тази кухня?

Усмивам се, макар и с нежелание.

— За обречената агнешка плешка ли говориш?

— За граха. Никога няма да го забравя. — Лапва парче риба и поклаща учуден глава. — Много е вкусна, между другото.

Спомням си черните топчета, как се стрелках напред-назад сред хаоса, целувките в течено състояние, които се изливаха на пода... и въпреки всичко ме напушва смях. Колко много научих оттогава.

— Аз, разбира се, щях да се оправя онази вечер — обяснявам небрежно аз. — Ако ти не беше настоял да ми помогнеш. Всичко беше наред, докато ти не дойде да ми се пречкаш.

Натаниъл оставя вилицата и продължава да дъвче. Няколко секунди той просто ме гледа, а сините му очи блестят весело. Усещам издайническа топлина по бузите си, когато забелязвам, че съм отпуснала ръце на масата с дланите нагоре.

Освен това съм се привела напред. Какъв ужас. Сигурно зениците ми са станали по-големи от очите. Едва ли има по-ясен начин да му кажа, че го харесвам.

Бързо свивам ръце в скута, изправям се и си придавам строго изражение. Все още не ми е минало унижението от сутринта. Защо не използвам възможността да кажа нещо?

— Значи... — започвам аз в мига, в който Натаниъл също започва да говори.

— Кажи ти. — Дава ми знак с ръка и лапва ново парче риба. —
Първо ти.

— Ами... — прочиствам гърлото си. — След разговора ни...
тази сутрин. Искях само да ти кажа, че си напълно прав за връзките.
Очевидно не съм готова за нищо ново. Дори не се интересувам. Ама
никак.

Ето. Казах му го. Не съм сигурна дали бях достатъчно
убедителна, но поне опазих достойнството си.

— А ти какво искаше да кажеш? — питам аз и наливам още вино
в чашата му.

— Щях да те поканя да излезем — казва Натаниъл и аз за малко
да излея виното на масата.

Какво?

Да не би тази работа с ръцете да се е получила?

— Не се притеснявай. — Той отпива. — Разбирам те напълно.
Лоша работа. Трябва много бавно да оправя работата.

Много трябва да внимавам, за да не разбере той.

По дяволите, просто ще се проявя като капризна жена. Такива
сме жените. Позволено ни е да бъдем капризни.

— Натаниъл... — Насилвам се да говоря спокойно. — С
удоволствие ще изляза с теб.

— Чудесно. — Не ми се струва притеснен. — Какво ще кажеш за
петък вечерта?

— Супер.

Усмивам се щастливо и в същия момент усещам колко съм
гладна. Придърпвам чинията с риба към себе си, стисвам ножа и
вилицата и започвам да се храня.

[1] Не пред (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Прислугата(фр.). — Б.пр. ↑

Успявам да изкарам седмицата до петък без особени поражения. Поне семейство Гайгър не разбират за гафовете ми.

Във вторник се изложих със зеленчуковото ризото, но, слава богу, успях в последния момент да поръчам от фирмата с доставките. Има и една камизола в прасковен цвят, която изглежда е трябвало да изглежда на съвсем ниска температура. След това, докато се опитвах да обер праха с прахосмукачката, счупих вазата от „Дарлингтън“. Май все още никой не е забелязал, че липсва. А новата ще ми я докарат утре.

Засега тази седмица ми струва само двеста лири, което е страхотно постижение в сравнение с миналата седмица. Много скоро може дори да изляза на печалба.

Закачвам влажното бельо на Еди в сушилнята и въртя очи настрани, за да не гледам, когато чувам, че Триш ме вика.

— Саманта? Къде си? — Май не е в най-добро разположение на духа и аз усещам как всичко в мен се свива. Коя ли нередност е открила? — Не мога да те оставя да ходиш напред-назад в този вид — Триш се показва на вратата на сушилнята и клати глава.

— Моля? — Зяпвам я недоумяващо.

— Говоря за косата ти. — Тя се мръщи.

— А, да — докосвам избелената ивица с гримаса. — Ще я оправя през уикенда.

— Ще я оправиш незабавно — прекъсва ме тя. — Изключителната ми фризьорка е тук.

— Сега ли? — зяпвам я аз. — Ама... трябва да мина с прахосмукачката.

— Не мога да ти позволя да ходиш като плашило. Ще наваксаш часовете по-късно. Освен това ще ти удържа парите от заплатата. Хайде, Анабел чака!

Май нямам избор. Зарязвам гащите на Еди и тръгвам след нея нагоре по стълбите.

— Освен това исках да ти кажа за кашмирената жилетка — добавя строго тя, когато стигаме на първия етаж. — Говоря за кремата.

По дяволите. Много пъти по дяволите! Разбрала е, че жилетката е нова. Естествено, че ще разбере. Не е възможно да е чак толкова задръстена.

— Не знам какво си й направила. — Триш изпуска облак дим и отваря вратата на спалнята. — Изглежда великолепно. Дори петното от мастило на подгъва е изчезнало! Като нова е!

— Така е. — Усмивам се облекчено. — Това влиза в задълженията ми.

Влизам след Триш в спалнята, където хърбава жена с огромна руса коса, бели дънки и златен колан се е настанила на един стол в средата на стаята.

— Здравсти! — Тя вдига поглед, стиснала цигара в ръка, и чак сега забелязвам, че е поне на шейсет. — Саманта. Вече знам всичко за теб.

Гласът ѝ стърже като ренде, около устата ѝ са се събрали бръчки от непрекъснатото смучене на цигарата, а гримът ѝ е като татуиран. Тя е истинска Триш след двайсет години. Приближава се до мен, оглежда косата ми и се намръщва.

— Какво е това? Да не би да си решила, че кичурите ще те освежат? — Смехът ѝ прозвучава като грак на собствената шега.

— Имах малко произшествие с белината.

— Произшествие ли? — Тя прокарва пръсти през косата ми и цъка с език. — Не може да остане в този цвят. Русото много ще ти отива. Нали нямаш нищо против да станеш блондинка, миличка?

Блондинка ли?

— Никога не съм била руса — заявявам уплашено аз. — Не съм сигурна...

— Тенът ти е много подходящ. — Тя продължава да прокарва пръсти през косата ми.

— Стига да не е прекалено русо — бързам да предупредя аз. — Да не е... нали се сещате, от онези избелените, изгорели, платиненоруси...

Млъквам, защото разбирам, че и двете жени са с избелени, изгорели, платиненоруси коси.

— Ами... ъъ... — Преглъщам и вдигам поглед. — Както решите. Вие преценете.

Сядам на стола, намятам се с кърпа и се опитвам да не се мръщя, докато Анабел бързо смесва някакви смрадливи химикали и ги наплесква по главата ми, а след това увива косата ми с нещо, което шумоли като фолио.

Руса. Жълта коса. Кукла Барби.

Господи. Какви ги върша?

— Това май беше грешка — заявявам аз и се опитвам да се измъкна. — Аз не съм естествено руса...

— Спокойно! — Анабел натиска раменете ми и аз се отпускам отново на стола, а тя ми връчва някакво списание. Зад мен Триш отваря бутилка шампанско. — Ще заприличаш на кукла. Хубаво момиче като теб на всяка цена трябва да направи нещо за косата си. Хайде сега да прочетеш зодиака.

— Зодиакът ли? — питам слисана аз.

— Хороскопът! — Анабел започва да цъка с език. — Не е от най-умните, горката, нали? — прошепва тя на Триш.

— Малко е задръстена — отвърща шепнешком Триш. — Но пък пере като богиня.

Значи така живеели богатите дами. Седят си с фолио, набодено в косата, пият коктейли с шампанско и четат лъскави списания. Не съм чела друго списание, освен „Адвокат“, откакто бях на тринайсет. Докато съм на фризьор, обикновено пиша имейли или чета договори.

Не мога да се отпусна и да се наслаждавам. Става ми все по-нервно, докато чета „Десет начина да разбереш, че бикините ти са омалели“. Докато стигна до „Ваканционна романтика“, Анабел вече суши със сешоар косата ми, а цялото ми тяло е схванато от страх.

Не мога да ходя руса. Това не ми отива.

— Готово! — Анабел замахва с четката за последно и изключва сешоара. Настъпва мълчание. Не смея да отворя очи.

— Значително по-добре! — отсъжда Триш. Бавно отварям едното око, след това другото. Косата ми не е руса.

Карамелена е. Това е цветът на топъл карамел с медни кичури, а на места блестят златисти нюанси. Когато раздвижа глава, гривата ми искри.

Преглъщам няколко пъти и се опитвам да се овладее. Имам чувството, че ще заплача.

— Ти май ми нямаше доверие, нали? — Анабел извива вежди и ме поглежда с доволна усмивка в огледалото. — Да не би да реши, че не знам какво правя?

Значи умее да чете и мисли. Чувствам се много смутена.

— Чудесна е — признавам накрая аз. — Аз... Много ви благодаря.

Не мога да откъсна поглед от отражението си. Не мога да се наситя на новата карамелена прелест. Вече не изглеждам безлична.

Никога повече няма да ходя както преди. Никога.

Нищо не може да помрачи удоволствието ми. Дори след като приключвам на долния етаж и местя прахосмукачката в трапезарията, не спирам да мисля за новата си коса. Всеки път, когато минавам покрай някоя лъскава повърхност, разтръсквам коса, за да видя карамелените отблясъци.

Минавам с прахосмукачката по килима. Разтръсвам коса. Минавам с прахосмукачката под масичката за кафе. Разтръсвам коса, след това още веднъж.

Никога не ми е минавало през ум да си боядисам косата. Не съм имала представа какво пропускам.

— Саманта. — Вдигам поглед и забелязвам Еди да влиза в стаята със сако и вратовръзка. — Имам среща в трапезарията. Би ли ни направила кафе и да ни го поднесеш?

— Да, господине — правя реверанс. — Колко човека сте?

— Четирима. И някакви бисквити. Сандвичи. Каквото измислиш.

— Разбира се.

Той ми се струва притеснен и порумениял. Каква ли е тази среща? Докато отивам в кухнята, надничам любопитно през прозореца и виждам непознат Мерцедес, паркиран на алеята до беемве кабриолет.

Хм. Това трябва да е местният свещеник.

Правя кафето, пресипвам го в чайника и го поставям на поднос, слагам чиния с бисквити и няколко кифлички за чай. След това се отправям към хола и почуквам на вратата.

— Влез!

Отварям и виждам Еди с трима костюмирани мъже, настанили се на голямата маса, пръснали документи пред всеки от тях.

— Кафето — измърморвам аз.

— Благодаря, Саманта. — Бузите на Еди са доста поруменели. — Би ли го сервирала?

Оставям подноса на странична масичка и слагам чаша пред всеки. Не успявам да се сдържа и надниквам към документите. Веднага разбирам, че това са договори.

— Тъж... обикновено или със сметана? — питам първия.

— Със сметана, ако обичате. — Дори не вдига поглед. Докато наливам, поглеждам отново. Това май е инвестиционна сделка. Да не би Еди да вложи пари в нещо и да се окаже, че ще потънат?

— Да ви предложи бисквити? — предлагам аз.

— Достатъчно сладък съм и без бисквити. — Мъжът оголва зъби в подобие на усмивка и в отговор аз любезно му се усмихвам. Какъв противар.

— Кажи, Еди. Разбираш ли сега? — Мъж с виненочервена вратовръзка заговаря спокойно и много мило: — Когато забраниш за жаргона, всичко е пределно ясно.

Щом заговаря, веднага ми става ясно. Не го познавам, но имам представа какво представляват хората като него. Работила съм с такива седем години. Инстинктивно знам, че на него не му пука дали Еди разбира или не.

— Да! — смее се весело Еди. — Знам, че си прав. — Той наднича неуверено в договора и го оставя.

— И ние сме не по-малко загрижени за гаранциите — обяснява с усмивка мъжът с винената вратовръзка.

— С всички ни е така, когато става въпрос за пари — обажда се първият.

Виж ти! Какво става тук?

Когато се премествам до следващия, за да му сипя кафе, виждам ясно договора и очите ми пробягват бързо по написаното. Това е партньорство в някакъв строеж. И двете страни влагат пари... строеж на квартал... дотук всичко е наред...

След това виждам нещо, което ме кара да настръхна от ужас. Написано е доста прикрито, една почти незабележима клауза на дъното на страницата. Този един ред задължава Еди да покрие всички неустойки. Без възвръщаемост, очевидно.

Ако нещо се обърка... Еди ще плаща до дупка! Той наясно ли е?

Не може да бъде. Желанието ми да грабна договора и да го накъсам на парчета е ужасно силно. Ако бяхме в „Картър Спинк“, тези типове нямаше да просъществуват и пет минути. Не само че договорът им нямаше да мине, но щях да препоръчам на клиента си да...

— Саманта? — Дръпвам се стреснато и забелязвам, че Еди ми се мръщи и сочи чинията с бисквитите.

Не съм в „Картър Спинк“. В момента съм облечена в униформа на прислужница и работата ми е да сервирам кафе.

— Шоколадова бисквита? — Незнайно как успявам да заговоря любезно и подавам чинийката на мъжа с черната коса. — Ако предпочитате кифла.

Той грабва първото, което му попада, без дори да ме погледне, а аз приближавам до Еди и мисля бързо. Трябва да намеря начин да го предупредя.

— И така. Стига приказки. Приключението започва. — Винената вратовръзка развива капачето на елегантната си писалка. — Първо ти — подава я на Еди.

Той ще подпише! Сега ли?

Не, не може. Не мога да го оставя да подпише този договор.

— Не бързай. — Обажда се мъжът и свършените му зъби лъсват. — Ако предпочиташ първо го прочети...

Обзема ме ярост към тези типове, които се разкарват с лъскави коли, слагат си винени вратовръзки и говорят със спокойна компетентност. Няма да им позволя да измамят шефа ми. Не мога да ги оставя. Когато писалката на Еди докосва страницата, аз се привеждам.

— Господин Гайгър — започвам настоятелно аз. — Мога ли да говоря с вас за момент. Насаме.

Еди вдига раздражено поглед.

— Саманта — започва иронично той. — В момента се опитваме да работим. За мен е много важно! — Оглежда седналите на масата и тримата мъже се разхилват като някакви изроди.

— Много е важно — казвам аз. — Няма да ви отнема много време.

— Саманта...

— Моля ви, господин Гайгър. Трябва да говоря с вас.

Накрая Еди въздиша отчаяно и оставя писалката.

— Добре. — Става и ме повежда навън, а след това пита: — Какво има?

Гледам го като глупачка. След като го изкарах от трапезарията, нямам представа как да повдигна въпроса. Какво да му кажа?

Господин Гайгър, препоръчвам ви да помислите над клауза 14.

Господин Гайгър, рискувате да загубите много пари.

Не мога да го направя. Не мога да му кажа нищо. Кой ще послуша икономката, ако тя тръгне да дава юридически съвети?

Ръката му е на бравата. Това е последният ми шанс.

— Вие със захар ли пиете кафето? — питам аз.

— Какво? — Еди ме зяпва.

— Не можах да си спомня — мрънкам аз. — Не исках да привличам вниманието на останалите към факта, че консумирате прекалено много захар.

— Да, с една бучка — заявява сърдито Еди. — Това ли е всичко?

— Ами... да, но има и още нещо. Доколкото разбирам, ще подписвате някакви документи.

— Точно така. — Той се намръщва. — Това е лично.

— Разбира се! — Преглъщам с усилие. — Просто се чудех дали имате адвокат. Просто... тъъ... мина ми през ума. Спомням си, че ме предупредихте много да внимавам, когато подписвам документи.

Поглеждам го в очите и ми се иска да му предам предупреждението по телепатичен път. Потърси адвокат, задръстен глупако.

Еди избухва във весел смях.

— Много мило от твоя страна, Саманта. Няма защо да се притесняваш. Не съм глупак. — Той отваря вратата и се връща при останалите. — Докъде бяхме стигнали, господа?

Наблюдавам с ужас как грабва отново химикалката. Не мога да го спра. Ще му смъкнат кожата на този глупак. Не и ако мога да помогна.

— Кафето ви, господин Гайгър... — започвам аз и влизам в стаята с бърза крачка. Грабвам кафеника и започвам да наливам, а след това уж случайно, но съвсем нарочно го изпускам на масата.

— Ааа!

— Господи!

Настава страхотен хаос, когато кафето се разлива на кафява локвичка по цялата маса, а документите започват да попиват, докато то се стича по пода.

— Договорите! — крясва вбесен онзи с винената вратовръзка. — Несръчна глупачка!

— Много съжалявам — започвам аз с най-объркания си глас. — Наистина много съжалявам. Кафеникът просто ми се... изплъзна. — Започвам да попивам кафето така, че да се доразлее и по чистите документи.

— Имаме ли копия? — пита един от мъжете и аз застивам.

— Всичко беше на проклетата маса — отвърща отчаян тъмнокосият. — Ще трябва да пуснем нови копия.

— Знаете ли, след като ще пускате нови копия... защо не ми дадете един допълнителен? — Еди прочиства гърлото си. — Май е най-добре първо да го дам на адвоката да го погледне. За всеки случай.

Мъжете започват да се споглеждат. Усещам как и тримата настръхват.

— Разбира се — съгласява се типът с винената вратовръзка след малко. — Няма проблем.

Ура! Нещо ми подсказва, че тази сделка няма да се осъществи.

— Сакото ви, господине — казвам аз с усмивка. — Още веднъж много се извинявам.

Най-хубавото на адвокатската работа е, че се научаваш да лъжеш.

Освен това се научаваш да търпиш, когато шефът ти крещи. Кое е чудесно, защото щом Триш разбира какво съм направила, ме затваря в кухнята и двацет минути трябва да търпя конското й.

— Господин Гайгър щеше да сключи много важна сделка! — Тя дърпа ожесточено от цигарата, а прясно боядисаната й коса подскача истерично по раменете. — Тази среща беше особено важна.

— Много съжалявам, госпожо — отвърщам аз и свеждам очи.

— Знам, че не разбираш от тези неща, Саманта — тя ме пронизва с поглед. — Само че тук става въпрос за много пари! Толкова много, че дори не можеш да си представиш.

Спокойно. Не се обаждай.

— Много пари — повтаря Триш, очевидно за да ме впечатли. Виждам, че няма търпение да ми каже още нещо. Разбирам, че се опитва да се изфука, но се колебае дали все пак да не бъде дискретна.

— Става въпрос за седемцифрена сума — казва най-сетне тя.

— Леле... боже — Полагам огромно старание да ѝ покажа, че съм силно впечатлена.

— Бяхме много добри с теб, Саманта. Положихме огромни усилия. — В гласа ѝ се прокрадва възмущение. — Очакваме и ти да положиш известни усилия.

— Много съжалявам — повтарям аз поне за милионен път.

Триш ме поглежда недоволено.

— Довечера очаквам да си по-внимателна.

— Довечера ли? — питам учудено аз.

— На вечеря. — Триш извива вежди до небето.

— Ама... нали довечера съм свободна — напомням ѝ уплашено аз. — Вие казахте, че няма проблем, че мога да ви приготвя студена вечеря...

Триш съвсем е забравила за разговора.

— А, да — започва разпенена тя. — Това беше, преди да залееш гостите ни с кафе. Беше, преди да пропилееш цялата сутрин, за да си гласиш косата.

Какво? Това е толкова нечестно, че онемявам.

— Честна дума, Саманта, очаквах нещо повече от теб. Довечера ще останеш за наказание тук и ще сервираш вечеря. — Тя ме поглежда строго, грабва си списанието и излиза от кухнята.

Зяпвам след нея и познатата тежест се стоварва на плещите ми. Случвало се е толкова много пъти, че съм свикнала. Налага се да се обадя на Натаниъл и да отложи срещата. Поредната отложена среща...

И в този момент осъзнавам друго. Вече не работя в „Картър Спинк“. Не съм длъжна да се съобразявам.

Изфучавам от кухнята и откривам Триш в хола.

— Госпожо Гайгър — започвам настойчиво аз. — Много съжалявам за кафето. Ще положя всички усилия да се представя по-добре. Само че тази вечер ми се налага да изляза. Вече имам уговорка... и смятам да я спазя. Ще изляза в седем, както се разбрахме.

Сърцето ми заплашва да се пръсне. Никога досега не съм отстоявала нещо. Ако си бях позволила да говоря по този начин в

„Картър Спинк“, досега да са ме изхвърлили.

В първия момент ми се струва, че Триш ще избухне. След това, за мое изумление, тя започва да цъка подразнена с език и обръща една страница.

— Ами добре. Щом е толкова важно...

— Да — преглъщам аз. — За мен е важно. Личният ми живот е важен.

В момента, в който изричам тези думи, усещам тръпка. Искане ми се да кажа още нещо на Триш. Нещо за важните неща в този живот, нещо за хармонията...

Само че Триш вече се е зачела в някаква диета с червено вино и как действа. Не съм сигурна, че има смисъл да ѝ говоря.

Към седем вечерта настроението на Триш е претърпяло необясним обрат. Може би не чак толкова необясним. Когато слизам в антрето, я заварвам да се мотае из хола с коктейлна чаша в ръка, кървясали очи и доста поруменяла.

— Казвай веднага! — нарежда благосклонно тя. — Значи ще излизаш с Натаниъл.

— Точно така. — Поглеждам се в огледалото. Облечена съм доста небрежно. Дънки, съвсем обикновена блуза и сандали. Имам си и нова прическа. Тръсвам коса.

— Той е много привлекателен младеж. — Тя ме поглежда любопитно над чашата. — Доста е мускулест.

— Ами... да. Май да.

— Така ли ще излезеш? — Тя оглежда дрехите ми. — Не е много шик. Чакай, ще ти дам нещо назаем.

— Нищо, че не е шик... — Започвам да се колебая, но Триш вече е хукнала нагоре по стълбите. След малко се връща, стискала кутия за бижута.

— Готово. Трябва ти малко блясък. — Тя вади диамантена фиба във формата на водно конче. — Купих си я от Монте Карло!

— Ъъъ... прелестна е! — казвам аз и я поглеждам ужасена. Преди да успея да я спра, тя отмята косата ми на една страна и я забожда. Поглежда ме преценяващо.

— Не става... Трябва ти нещо по-голямо. Ето. — Вади огромен бръмбар, обсипан със скъпоценни камъни, и ми го бодва в косата. — Така. Виждаш ли как смарагдите подчертават очите ти?

Поглеждам се онемяла. Не мога да изляза с лъскав бръмбар на главата.

— Сега вече имаш вид! — Ето че започна да усуква лъскава верига на кръста ми. — Чакай само да сложа висулките...

Висулки ли?

— Госпожо Гайгър... — започвам аз, тъкмо когато Еди се показва от кабинета.

— Дадоха ми цената за банята — обръща се той към Триш.

— Това лъскаво слонче е великолепно, нали? — казва Триш и го закачва на колана. — Ами жабката!

— Моля ви — започвам нещастно аз. — Не съм сигурна, че ми трябват слонове...

— Седем хиляди — прекъсва ме Еди. — Доста добра цена, нали? Плюс ДДС.

— И колко е с ДДС? — пита Триш, докато рови в кутията. — Къде отиде маймунката?

Чувствам се като коледна елха. Тя закачва нови и нови дрънкулки по колана, а пък бръмбарът... А Натаниъл ще пристигне всеки момент... и ще ме види...

— Не знам! — отвърща Еди нетърпеливо. — Колко е седемнайсет и половина процента от седем хиляди?

— Хиляда двеста два и пет — отвърщам разсеяно аз.

Настъпва шокирано мълчание.

По дяволите! Как можах да допусна такава грешка? Вдигам поглед и виждам, че и Триш, и Еди са ме зяпнали.

— Или нещо... такова. — Разсмивам се гузно. — Просто предположих. Има ли още... висулки?

Те двамата май не ме забелязват. Еди е забол поглед в листа. Бавно вдига глава и мърда беззвучно устни.

— Тя е права — казва той след малко, а гласът му е дрезгав. — Тя е абсолютно права. Точно толкова е. — Посочва листа. — Ето го, тук е написано!

— Тя е права? — възкликва Триш. — Ама как...

— Нали сама видя! — изревава Еди. — Тя пресметна наум! — И двамата се врътват към мен и ме зяпват отново.

— Тя да не би да е аутистка? — Триш не може да дойде на себе си.

За бога! Вината е изцяло на „Рейнман“^[1].

— Не съм аутистка! — отвърщам аз. — Аз просто... Оправям се добре с цифрите... не е кой знае какво...

За мое огромно облекчение на вратата се звънва и аз отивам да отворя. Натаниъл е застанал на прага, малко по-елегантен от

обикновено, в бежови дънки и зелена риза.

— Здравсти — започвам забързано аз. — Да вървим.

— Чакай! — Еди ми препречва пътя. — Млада госпожице, ти може да си значително по-умна, отколкото предполагаш.

О, не.

— Какво става тук? — пита Натаниъл.

— Тя е математически гений! — заявява развълнувано Триш. — Ние я открихме! Не е ли невероятно!

Поглеждам нещастно Натаниъл, сякаш за да му подсказа, че тя говори глупости.

— Какво си завършила, Саманта? — пита Еди. — Като изключим готварската школа.

Господи! Какво казах на интервюто? Наистина не помня.

— Ами... учила съм тук-там. — Разпервам ръце. — Нали знаете как е...

— Това са те, днешните училища. — Триш дръпва от цигарата. — Тони Блеър трябва да бъде разстрелян.

— Саманта — започва тържествено Еди. — Аз ще се заема с образованието ти. Ако си готова да се трудиш здраво... сигурен съм, че ще получиш добра квалификация.

Боже! Става още по-зле.

— Не ми е необходима квалификация, господине — мрънкам аз и забивам поглед в пода. — И така ми е добре. Въпреки това ви благодаря...

— Не приемам „не“ за отговор! — настоява Еди.

— Цели се по-високо, Саманта! — заявява разпалено Триш и ме сграбчва за ръката. — Трябва да си дадеш шанс в този живот! Устреми се към звездите!

Поглеждам я и усещам, че съм истински трогната. Те двамата просто се опитват да направят най-доброто за мен.

— Ъъ... ами... може би. — Тайно се отървавам от животните, накичени по мен, и ги пъхвам в кутийката за бижута. След това поглеждам Натаниъл, който чака търпеливо на стълбите. — Ще тръгваме ли?

— Каква беше цялата тази работа? — пита Натаниъл, докато вървим по улицата. Въздухът е свеж, топъл, новата ми коса се стеле като коприна на всяка крачка, а лакът на краката ми — розов като на Триш, пролъсква. — Наистина ли си математически гений?

— Не. — Не се въздържам и избухвам в смях. — Не съм, разбира се.

— Разкажи ми за себе си, тогава.

— Не ти трябва... да знаеш. — Усмивам се незаинтересувано. — Отегчителна работа.

— Изобщо не вярвам на тези приказки. — Той говори привидно небрежно, ала не престава да настоява. — Работила ли си нещо, преди да дойдеш тук?

Правя няколко крачки, без да отговоря, забола очи в земята, и се опитвам да измисля какво да кажа. Усещам погледа на Натаниъл, но извивам смутено глава настрани.

— Не искаш да говориш по този въпрос — сега се накрая той.

— Просто... трудно ми е.

Натаниъл въздъхва дълбоко.

— Толкова ли неприятно е било?

Господи, той продължава да си мисли, че съм била тормозена.

— Не! Нищо такова! — Прокарвам пръсти през косата си. — Дълга история...

Натаниъл свива рамене.

— Цялата вечер е наша.

Срещам спокойния му поглед и усещам как нещо подръпва гърдите ми, все едно, че съм риба, закачила се на нечия въдица. Искане ми се да му кажа. Искане ми се да сваля този товар от плещите си. Искане ми се да му кажа коя съм, какво се е случило, колко трудно ми е било. Ако мога да се доверя на някого, то това е на него. Сигурна съм, че няма да каже на никого. Ще ме разбере. Ще опази тайната ми.

— И така. — Той спира по средата на улицата, пхнал пръсти в джобовете. — Ще ми кажеш ли коя си?

— Може би — решавам най-сетне аз и се усмивам.

Натаниъл също се усмива и очите му се присвиват весело.

— Само че няма да е точно сега. — Оглеждам селската улица, обляна в златно сияние. — Вечерта е твърде приятна, за да я разваля с разказа си за провал и съжаления. Ще ти кажа по-късно.

Продължаваме да вървим, подминаваме стара каменна стена, прикрита от цъфнали рози. Щом вдъхвам наситения аромат, ме обзема лекота, почти еуфория. По улицата струи мека вечерна светлина, а последните лъчи топят раменете ми.

— Хубава прическа — подхвърля той.

— О, благодаря — усмихвам се небрежно аз. — Не е нищо особено. — Отмятам доволно коса.

Минаваме по моста и спираме да погледаме реката. Патици се гмуркат, за да клъвнат нещо, а слънчевите лъчи оставят кехлибарени резки по водата. Двойка туристи се снимат и аз усещам как ме бодва гордост. Идва ми да им кажа, че не съм на гости в това красиво място. Аз живея тук.

— Къде отиваме? — питам аз, когато поемаме отново.

— В кръчмата — отвръща той. — Нали нямаш нищо против?

— Супер!

Когато приближаваме „Звънчето“, виждам отпред малка група. Някои са застанали край вратата, други са поседнали на дървените пейки.

— Какво правят? — питам учудено аз.

— Чакат — отвръща той. — Собственикът закъснява.

— Ясно — отвръщам аз. Оглеждам се, но се оказва, че всички пейки са заети. — Няма значение. Можем да седнем тук.

Настанявам се на стар варел, само че Натаниъл вече се е насочил към кръчмата.

И... странна работа. Всички отстъпват, за да го пуснат да мине. Наблюдавам учудена как бърка в джоба си, вади връзка ключове и се оглежда за мен.

— Хайде. — Ухилва се доволно. — Време е да отворя.

Натаниъл е собственик на пѳба?

— Кръчмата е твоя? — питам го аз, когато мелето след отварянето е утихнало.

Цели петнайсет минути не можах да се начудя, докато той наливаше бира, бѳбреше с клиентите, даваше нареждания на персонала и караше всички да се усмихват. След като поутихна, дойде при мен. Бях се настанила на един от високите столове край бара с чаша вино в ръка.

— Три пъба — поправа ме той. — Не съм единственият собственик. Това е семеен бизнес. „Звънчето“, „Лебеда“ в Бингли и „Двете лисици“.

— Иха. Има... много хора! — оглеждам кръчмата. Няма свободни места. Хората започват да излизат навън в градината или отпред. Шумът е невероятен. — Как успяваш да се занимаваш и с това и да работиш като градинар?

— А, невинаги е така. — Той вдига ръце. — Не сервирам много често. Персоналът е страхотен. Реших, че тази вечер ще бъде забавно.

— Значи не си само градинар.

— Аз съм градинар. — Поглежда ме и оправя една от подложките под халба бира. — Това ми е... работата.

В гласа му се прокрадва същата нотка както преди. Имам чувството, че съм настъпила болното му място. Погледът ми попада на снимката на мъж на средна възраст, закачена на стената. Има квадратна челюст като Натаниъл, сини очи и същите бръчици около тях.

— Това баща ти ли е? — питам предпазливо аз. — Изглежда чудесно.

— Той беше душата и сърцето на това място. — Очите му омекват. — Всички до един го обичаха. — Отпива дълга глътка бира и оставя чашата на бара. — Слушай. Не е нужно да оставаме тук. Ако предпочиташ, можем да отидем другаде, на по-хубаво място...

Оглеждам препълнената кръчма. Над разговорите и смеховете се носи музика. Група редовни посетители се срещат край бара и си разменят весели закачки. Двама възрастни американски туристи в тениски, очевидно купени от Стратфорд, слушат внимателно обясненията на червенокосия барман за местните видове бира. В другия край на заведението е започнала игра на дартс. Не мога да си спомня кога за последен път съм попадала в такава приятна, непринудена атмосфера.

— Нека да останем. Мога ли да помогна? — Смъквам се от стола и се пъхвам зад бара.

— Наливала ли си някога бира? — Натаниъл ме наблюдава развеселен.

— Не съм — отвърщам аз, грабвам една чаша и я поставям под чучура. — Мога да се науча.

— Добре. — Натаниъл също идва при мен. — Навеждаш чашата ето така... след това дърпаш ръчката.

Дърпам и избликва пяна.

— По дяволите!

— Бавно... — Той ме обгръща и направлява ръцете ми. — Така е по-добре...

Че то било много приятно. Той ми казва нещо, но не чувам и дума. В момента съм неземно щастлива, защото съм притисната в силните му ръце. Дали да не се престоря, че не успявам да схвана? Тогава той ще остане ли така цялата вечер?

— Знаеш ли... — започвам аз и извивам лице към него.

И в същия момент спирам, защото забелязвам стар надпис, гравирани на дърво: „Забранено влизането с кални ботуши“ и „Никакви работни дрехи“. Отдолу е закован друг надпис. Написан е на жълта хартия, а мастилото е избеляло: „Забранено за адвокати“.

Вглеждам се слисана в надписа. Забранено за адвокати ли? Правилно ли прочетох?

— Готово. — Натаниъл вдига чашата, пълна с блестяща кехлибарена течност. — Това е първата ти халба.

— Браво! — успявам да кажа аз. Насилвам се да не започна да задавам въпроси веднага, след това спокойно посочвам надписа. — Какво е това?

— Не сервирам на адвокати — отвърща сериозно той.

— Натаниъл! Я ела тук! — провиква се някой от другия край на бара и той сумти недоволен.

— Връщам се веднага. — Докосва ръката ми, след това се отдръпва. Отпивам дълга глътка вино. Не сервира на адвокати. А защо не сервира на адвокати?

Добре... спокойно, казвам си аз. Това е някоя шега. Не може да е друго. Всички мразят адвокатите не по-малко, отколкото мразят брокерите на недвижими имоти и данъчните служители. Това е всеизвестен факт.

Само че никой не закачва подобни надписи в кръчмите, нали?

Червенокосият барман приближава до мястото ми и вади лед.

— Здравсти — подава ръка той. — Аз съм Еймън.

— Саманта. — Стискам ръката му с усмивка. — Тук съм с Натаниъл.

— Той каза. — Очите му искрят. — Добре дошла в Долно Ибъри! Наблюдавам го как сервира и ми хрумва, че той може и да знае нещо за надписа.

— Я кажи! — започвам приятелски аз, когато се връща. — Този надпис за адвокатите. Шега е... нали?

— Не бих казал — отвърща весело Еймън. — Натаниъл не може да понася адвокатите.

— Ами! — Не знам откъде ми стигат сили да се усмихна. — Тъж... защо така?

— Откакто баща му почина. — Еймън вдига каса портокалов сок и аз се вглеждам в него.

— Защо? Какво се е случило?

— Съдеше се с Градския съвет. — Еймън изоставя работата. — Натаниъл все разправя, че не е трябвало да започва, но адвокатите го насъскали да се заеме с тази работа. Стресът беше направо непосилен, това беше причината да получи инфаркт.

— Боже, какъв ужас — отвърщам шокирана аз. — И сега Натаниъл вини адвокатите.

— Според него изобщо не е трябвало да се стига до съд. Най-лошото стана, след като Бен почина, защото се наложи да продадат една от кръчмите. Нали трябваше да платят хонорарите на адвокатите.

Не мога да повярвам. Поглеждам застаналия в другия край на бара Натаниъл, заслушан внимателно в някакъв човек, челото му, прорязано от бръчки.

— Последният адвокат, който влезе в тази кръчма... — Еймън се обляга заговорнически на бара. — Натаниъл му фрасна един.

— Той го е ударил? — писвам аз, без да мисля.

— Беше в деня след погребението. — Еймън снишава глас. — Един от адвокатите на баща му дойде и Натаниъл го размаза. Още го бързикаме за този случай.

Той се обръща да сервира на някого и аз отпивам отново от виното, а сърцето ми прескача от нерви.

Не бива да се паникьосвам. Значи не понася адвокатите. Това не се отнася за мен. Разбира се, че не се отнася за мен. Мога да бъда откровена с него. Мога да му разкажа за миналото си. Той няма да го използва срещу мен. Няма.

Ами ако го направи?

Ами ако ме удари?

— Извинявай. — Ето че Натаниъл е до мен, приятелски усмихнат. — Добре ли си?

— Абсолютно! — отвърщам пресилено аз. — Прекарвам чудесно!

— Кажи, Натаниъл — обажда се Еймън, докато лъска една чаша. Намига ми. — Как се наричат пет хиляди адвокати на дъното на океана?

— Добро начало. — Думите сами се изплъзват от устата ми, преди да успея да се спра. — Да пукнат дано... всички до един.

Следва объркано мълчание. Забелязвам, че Еймън и Натаниъл се споглеждат с извити вежди.

Добре. Крайно време е да променя темата. Веднага!

— Кажи ми... Тъж... — Обръщам се бързо към групата мъже, скупчили се на бара. — Може ли да сервирам на някого?

В края на вечерта съм наляла поне четирийсет халби, изяла съм порция пържена риба с пържени картофки и карамелов пудинг, бих Натаниъл на дартс, за искрен възторг и радост на клиентите.

— Нали каза, че не си играла преди! — попита той нещастно, след като забих печелившата стреличка.

— Не съм — отвърнах невинно аз. Не е нужно да му казвам, че пет години тренирах стрелба с лък.

Най-сетне Натаниъл обявява, че е време за последните поръчки с дрънкане на звънеца и след повече от час последните ненаситни клиенти се отправят към вратата. Всеки един спира, за да си вземе довиждане с нас.

— Чао.

— Доскоро, Натаниъл.

Наблюдавах хората, докато си тръгваха, и освен туристите всички казваха нещо мило на Натаниъл. Той познава до един обитателите на селото.

— Ние ще почистим — предлага Еймън, когато Натаниъл посяга към мръсните чаши и поема по пет в една ръка. — Дай ги тук. Върви да се забавляваш.

— Ами... добре. — Натаниъл го шляпва по гърба. — Благодаря, Еймън. — Поглежда ме. — Готова ли си да вървим?

Смъквам се от стола с нежелание.

— Невероятна вечер — обръщам се към Еймън. — Много ми беше приятно да се запознаем.

— И на мен. — Той се ухилва. — Изпрати ни сметката.

Усмивам се и аз, все още въодушевена от атмосферата, от победата на дартс, от удоволствието, че съм прекарала толкова приятна вечер. Никога не бях излизала и не се бях забавлявала толкова.

Да не говорим, че никой в Лондон не ме бе водил на пъб, когато съм ходила по срещи — камо ли от другата страна на бара. На първата среща Джейкъб ме заведе в „Ле Сифид“ в Ковънт Гардън, а двайсет минути по-късно ме остави, за да говори по телефона с Щатите, и забрави да се върне. На следващия ден каза, че трябвало да оправи някаква клауза и да я съобрази с търговския закон, а после „забравил“, че е излязъл с мен.

Най-лошото бе, че вместо да го нарека „гадно копеле“ и да му прасна един, аз го попитах за коя алинея от търговския закон става дума.

След задимената обстановка на кръчмата вечерта ми се струва свежа и хладна. Докато вървим по улицата, отнякъде долитат гласовете на веселящите, излезли от кръчмата преди нас, и в далечината чувам мотора на кола. Няма улично осветление. Единствената светлина идва от кръглата луна и лампите в къщите.

— Забавно ли ти беше? — Струва ми се, че Натаниъл се притеснява. — Нямах намерение да оставаме цялата вечер...

— Много ми хареса, честна дума — отвърщам възторжено аз. — Страхотна кръчма. Невероятно приятелска обстановка. Всички те познават. Ама каква атмосфера само! Всички държат един на друг. Веднага си личи.

— Как така личи? — На него му става забавно.

— Всички се пошляпват по гърбовете — обяснявам аз. — Ако някой изпадне в беда, останалите ще му се притекат на помощ. Очевидно е.

Натаниъл не успява да сдържи смеха си.

— Миналата година спечелихме наградата за „Най-сърдечно село“ — обяснява той.

— Можеш и да се смееш — отвърщам аз, — но в Лондон няма такива сърдечни отношения. Дори да се строполиш мъртъв на улицата, ще те прескочат и ще те подритнат в канавката. Това обаче ще стане,

след като ти опразнят портфейла и ти откраднат самоличността. Тук подобно нещо няма да се случи, нали?

— Ами, не — отвръща Натаниъл. Поколебава се. — Ако умреш, цялото село ще се събере около леглото ти и ще изпеят прощална песен.

Усмивам се.

— Едно време я знаех. „Пръсни розови листенца.“

— Именно. — Той кимва. — И ще направят сладки за след опелото.

Известно време вървим смълчани. Дребно животинче пресича пътя, спира, поглежда ни с две яркожълти кръгли очички като фарчета и хуква към храстите.

— Припомни ми прощалната песен — моля го аз.

— Беше нещо такова. — Натаниъл прочиства гърлото си, след това запява тъжно и немелодично: „О, не. Той си отиде завинаги“.

Едва успявам да сдържа кикота си.

— Ами ако е жена?

— Добър въпрос. Тогава пеем друга прощална песен. — Той си поема дълбоко дъх и запява пак така немелодично: „О, не. Тя си отиде завинаги“.

Стомахът ми ще се пръсне, докато се напъвам да не се изсмея.

— В Лондон няма прощални песни — обяснявам аз. — Просто продължаваме напред. Нас, лондончаните много ни бива по продължаването напред. Трябва да сме все първи.

— Знам какви са лондончаните. — Натаниъл става мрачен и сериозен. — Известно време живях в Лондон.

Зяпвам го учудена. Натаниъл е живял в Лондон? Опитвам се да си го представя как се вози в метрото и чете вестник.

— Сериозно? — питам накрая аз и той кимва.

— Беше ми безкрайно неприятно. Честна дума.

— Ама какво... защо...

— Една година, преди да кандидатствам в университета, бях сервитьор. Апартаментът ми беше срещу един денонощен супермаркет. По цяла нощ светеше и флуоресцентните лампи не спираха да мигат. А пък шумът... — той се мръщи. — За десет месеца там нямах нито миг спокойствие. Нито веднъж не чух птича песен. Така и не видях звездите.

Веднага вдигам поглед към ясното нощно небе. Очите ми бавно свикват с тъмнината и започват да се появяват ситни точки, да образуват форми, които не познавам. Той е прав. Над Лондон никога не съм виждала звезди.

— Ами ти? — Гласът му ме връща обратно на земята.

— Какво аз?

— Щеше да ми разкажеш за себе си — настоява той. — Как се озова тук?

— Аха. — Отново ставам нервна. — Да, така беше — въпреки че той не може да ме види добре в тъмното, аз извърщам поглед и умът ми действа на пълни обороти, доколкото това е възможно след три чаши вино.

Трябва да му кажа нещо. Може би да разкажа някои дребни неща. Ще му кажа истината, но няма да споменавам, че съм адвокат.

— Ами... — започвам най-сетне аз. — Бях в Лондон. Бях започнала...

— Връзка — подсказва ми той.

— Ами... да. — Преглъщам. — Виж, всичко се обърка. Качих се на влака и... се озовах тук.

По мълчанието му разбирам, че очаква да чуе още нещо.

— Няма друго — завършвам аз.

— Няма ли? — Той не може да повярва. — И това ли беше дълго за разказване?

Господи!

— Виж. — Обръщам се към него и усещам колко бързо бие сърцето ми. — Знам, че щях да ти разкажа още. Подробности не са важни. Има ли значение какво съм правила... или каква съм? Важното е, че сега съм тук. Току-що прекарах най-хубавата вечер в живота си. Никога не ми е било по-приятно.

Виждам, че му се иска да ме предизвика; дори отваря уста, за да заговори. След това изражението му омеква и той се извърща, без да каже и дума.

Обзема ме отчаяние. Дали не съсипах всичко? Може би трябваше да му кажа истината. Защо не измислих нещо за някакво гадже?

Продължаваме да вървим смълчани. Рамото на Натаниъл се отрива в моето. След това усещам ръката му. Пръстите му докосват моите отначало случайно, след това бавно се промъкват.

Цялата потръпвам и се стягам, но не мога да си наложа да си поема дъх. Нито един от двамата не проговаря. Чуват се само стъпките ни и далечно бухане на сова. Ръката на Натаниъл е топла и стиска уверено моята. Усещам грубите мазоли, когато палецът му започва да ме милва.

Все още мълчим. Не съм сигурна дали изобщо ще мога да заговоря.

Спираме на алеята пред къщата на семейство Гайгър. Той поглежда към мен и ми се струва строг и много сериозен. Усещам как дъхът не ми достига. Не ме интересува колко е очевидно, че го желая.

И без това не ме бива да спазвам правилата.

Той пуска ръката ми и ме прегръща през кръста. След това бавно ме притегля към себе си. Затварям очи и се приготвям да се отдам на целувката.

— За бога! — провиква се познат глас. — Няма ли най-сетне да я целунеш?

Трепвам рязко и отварям очи. Натаниъл е не по-малко шокиран и се отдръпва. Завъртам се и с истински ужас забелязвам Триш, облегната на прозореца на горния етаж, стиснала неизменната цигара, докато ни наблюдава.

— Не съм моралистка — обажда се отново тя. — Позволено ти е да я целунеш.

Поглеждам я вбесена. Тя да е чувала за „дискретност“ или „право на личен живот“?

— Хайде, давай! — Върхът на цигарата ѝ тлее, докато размахва ръка. — Не ми обръщайте внимание.

Да не ѝ обръщаме внимание ли? Съжалявам, но не мога да го направя, докато Триш е зрител. Поглеждам страхливо към Натаниъл, който е не по-малко стреснат от мен.

— Дали да... — замълчавам, защото не съм сигурна какво да предложа.

— Не е ли чудесна лятна нощ? — добавя Триш, очевидно готова да си поприказваме.

— Наистина е чудесна — отвръща любезно Натаниъл. Срещам погледа му и усещам как смехът ми напират. Пълен провал. Романтичният момент отлетя.

— Ами... благодаря ти за прекрасната вечер — казвам аз и се опитвам да остана сериозна. — Кажи! Да зарадваме ли госпожа Гайгър или да я оставим разочарована?

И двамата се обръщаме към любопитно надвесената на прозореца Триш. Все едно, че беше на театър, а аз всеки момент щях да изпълня пред Натаниъл еротичен танц.

— Ами... според мен заслужава да я оставим разочарована — обяснявам с усмивка аз.

— Значи ще се видим утре.

— Ще бъда у майка ти в десет.

— Ще те чакам.

Той протяга ръка и едва докосваме пръстите си, а след това се обръща и си тръгва. Наблюдавам го как се скрива в мрака и тръгвам към къщата. Цялото ми тяло тръпне.

Доволна съм, че не доставихме удоволствие на Триш. Само че какво да кажа за разочарованието, което изпитах аз?

[1] Рейнман — филм с участието на Том Круз и Дъстин Хофман, в който героят на Том Круз — Чарли, е юпи егоист. Баща му оставя богатството си на брат му Реймънд, аутист. Дватамата обикалят страната и през това време Чарли преосмисля ценностите в живота. — Б.пр. ↑

На следващата сутрин ме буди силното почукване на Триш по вратата.

— Саманта! Трябва да говоря с теб! Веднага!

Още няма осем. Да не говорим, че е събота сутринта. Какво ли е станало?

— Добре! — обаждам се сънено аз. — Само секунда!

Ставам от леглото, навличам халат, главата ми все още е пълна с чудесни спомени от снощи. Ръката на Натаниъл е в моята... Ръцете на Натаниъл ме прегръщат...

— Слушам ви, госпожо Гайгър. — Отварям вратата и заварвам Триш по халат, лицето ѝ е поруменяло, а очите — кървясали. Покрива с ръка телефона.

— Саманта. — Присвила е очи повече от обикновено и в гласа ѝ личи някакво странно задоволство. — Ти ме измами, нали?

Усещам как шокът приижда на вълни и стомахът ми се свива. Как ли е... Как е разбрала...

— Не си ли? — Тя ме поглежда остро. — Сигурна съм, че знаеш за какво говоря.

Започвам да прехвърлям наум всички лъжи, които съм изръсила пред Триш, включително и най-голямата „Аз съм икономка“. Кой знае какво е открила. Може да се окаже нещо дребно и незначително. А може да е разбрала всичко.

— Нямам представа за какво намекувате — отвърщам аз смутено, — госпожо.

— Виж сега. — Триш пристъпва към мен и коприненият халат гневно се завърта около глезените ѝ. — Сама ще разбереш колко съм разстроена, като никога не си споменала, че си приготвяла паеля за испанския посланик.

Зяпвам я недоумяващо. Испанският какъв?

— На интервюто специално те попитах дали си готвила на известни личности. — Триш извива неодобрително вежди. — Дори не

си направи труд да споменеш, че си организирала банкет за триста човека.

Какво? Тази да не би да се смахна напълно?

Тя да не би да се окаже някоя шизофреничка. Това ще обясни доста неща.

— Госпожо Гайгър — започвам нервно аз. — Искате ли да поседнете?

— Не, благодаря — сопва се тя. — Все още разговарям по телефона с лейди Еджърли.

Земята под мен се разтърсва. Тя говори с Фрея по телефона?

— Лейди Еджърли... — Триш лепва слушалката на ухото си. — Напълно права сте, тя е толкова скромна... — Госпожата вдига поглед. — Лейди Еджърли иска да говори с теб.

Тя ми подава телефона и макар че не мога да повярвам, се обаждам.

— Ало?

— Саманта? — Познатият дрезгав глас на Фрея долита заедно с някакво прашене. — Добре ли си? Какво, по дяволите, става?

— Добре съм! — поглеждам Триш, която е само на два метра от мен. — Просто... ще отида някъде... където...

Без да обръщам внимание на намръщената Триш, бързо се качвам в стаята си и затварям вратата. След това отново се обаждам.

— Добре съм! — Усещам прилив на радост, че отново говоря с Фрея. — Не мога да повярвам, че си ти.

— Какво, за бога, става? — пита отново тя. — Получих съобщението ти, но нищо не разбрах! Станала си домашна помощница? Това ли измисли?

— Не. — Поглеждам към вратата, след това се скривам в банята и пускам вентилатора. — Работя като икономка на пълен работен ден — обяснявам тихо аз. — Напуснах „Картър Спинк“.

— Напуснала си! — повтаря шокираната Фрея. — Напуснала си просто така?

— Не. Изхвърлиха ме. Направих една грешка и ме изхвърлиха.

Все още ми е трудно да го кажа. Трудно ми е дори да мисля.

— Изхвърлили са те заради една нищо и никаква грешка? — Фрея е вбесена. — Мили боже, тези хора...

— Не беше нищо и никаква — прекъсвам я аз. — Грешката беше... ужасна, много неприятно стана. Както и да е, станалото станало. Реших да пробвам нещо различно. Станах икономка за известно време.

— Решила си да станеш икономка — повтаря бавно след мен Фрея. — Саманта, ти да не би да си откачила?

— Какво лошо има? — опитвам да се измъкна аз. — Нали ти сама ми каза да си дам малко почивка.

— Ама защо икономка? Ти не можеш да готвиш!

— Знам.

— Ама ти наистина не можеш да готвиш! — Тя вече се залива от смях. — Опитвала съм манджите ти. Да не говорим, че не си чистила през живота си.

— Знам! — усещам, че истерията ми ще избликне всеки момент. — Отначало беше истински кошмар. Но вече... научих много. Няма да повярваш колко много.

— Трябва ли да си слагаш престилка?

— Трябва да нося една противна синя полиестерна униформа... — Вече хълцам от смях. — И ги наричам госпожо... и господине... и правя реверанс...

— Саманта, това е пълна лудост — успява да каже Фрея, когато спира да се кикоти. — Пълна лудост. Не можеш да останеш там. Аз ще те спася. Още утре се връщам...

— Недей! — Спирам я аз по-разпалено, отколкото възнамерявах. — Недей! Прекарвам... чудесно. Всичко е наред.

Следва подозрително мълчание. По дяволите. Фрея ме познава прекалено добре.

— Има ли мъж? — пита закачливо тя.

— Може би. — По лицето ми се разлива усмивка. — Да, има.

— Разказвай веднага.

— Все още сме в началото. Само че той е... нали се сещаш. Много е сладък. — Нахилила съм се като глупачка и не откъсвам очи от образа си в огледалото на банята.

— Въпреки това... Знаеш, че щом кажеш, веднага пристигам. Можеш да останеш у нас...

— Благодаря ти, Фрея — обичам това момиче.

— Пак заповядай. Саманта?

— Кажи? — Следва дълго мълчание и аз започвам да си притеснявам, че е прекъснала.

— Ами правото? — пита най-сетне Фрея. — Ами партньорството? Знам колко много те използваха. Но нали това ти беше мечтата? Ще я забравиш просто така ли?

Бодва ме болка и съжаление.

— Приключих с тази мечта — заявявам аз. — Партньорите не правят грешки за по петдесет милиона лири.

— Петдесет милиона лири?

— Аха.

— Мили боже! — възкликва тя напълно шокирана. — Не знаех. Не мога да си представя как си се справила с всичко това...

— Всичко е наред — прекъсвам я аз. — Преживях го. Честна дума.

Фрея въздиша.

— Знаеш ли, имах чувството, че нещо не е наред. Опитах се да ти пусна имейл през уебсайта на „Картър Спинк“. Само че страницата ти вече я нямаше.

— Така ли? — Всичко в мен се свива.

— След това си помислих... — Тя замълчава и аз чувам някаква шумотевица около нея. — По дяволите. Превозът ни пристига. Виж, ще ти звънна по-късно...

— Чакай! — спирам я аз. — Преди да затвориш, Фрея, кажи ми какво, за бога, си казала на Триш за испанския посланик?

— А, това ли? — Тя се изкисква. — Тя ме бомбардира с въпроси, затова прецених, че е най-добре да измисля нещо. Казах ѝ, че можеш да сгъваш салфетки като за „Лебедово езеро“, че правиш ледени скулптури... а производителят на мебели Дейвид Линли веднъж те е помолил да му дадеш рецептата си за чийз кейк...

— Фрея... — затварям отчаяно очи.

— Май попрекалих, а? Тя обаче се върза! Трябва да затварям, сладурче. Обичам те.

— И аз те обичам.

Тя затваря и в първия момент оставам неподвижна. Банята внезапно притихва без дрезгавия глас на Фрея и шумотевицата в Индия.

Поглеждам часовника си. Девет и четирийсет и пет. Имам време колкото да погледна.

Три минути по-късно седя на бюрото на Еди и барабаня нервно с пръсти, докато чакам да вляза в интернет. Помолих Триш да пусна имейл до лейди Еджърли и тя с огромно удоволствие ми отключи кабинета и застана любопитно зад стола, докато я помолих любезно да ме остави.

Вече мога да действам и бързо написвам: www.carterspink.com.

Появява се познатото до болка пурпурно лого и описва кръг на екрана. Усещам как старото напрежение се надига, също като листа, изплували от дъното на езеро. Поемам си дълбоко дъх, прескачам уводната страница и се насочвам към сътрудниците. Списъкът се появява. Да, Фрея е права. Преглеждам имената от Снел до Тайлър. Няма Суитинг.

Въздъхвам и си казвам, че трябва да мисля разумно. Естествено, че са премахнали името ми. След като съм уволнена, какво друго да очаквам? Това бе старият ми живот и вече нямам връзка с него. Би трябвало просто да изключа компютъра, да отида у Айрис и да забравя цялата тази работа. Така би трябвало да постъпя.

Вместо това посягам към мишката и изписвам „Саманта Суитинг“, а след това пускам търсене. След малко на екрана се появява „Няма резултат“ и аз зяпвам удивена.

Как така? В целия уебсайт ли? Ами архивите?

Бързо маркирам „Сделки“ и се опитвам да открия „Евро Сал“, сливане с „Дан Ко“. Това бе значителна сделка от миналата година и аз се занимавах с финансовата част. Отчетът излиза на екрана със заглавие: „Картър Спинк“ — юридически съветник в сделка за 20 милиарда лири. Погледът ми пробягва по познатия текст.

„Екипът на «Картър Спинк» бе представляван от Арнолд Савил и сътрудниците Гай Ашби и Джейн Смайлингтън.“

Не мога да повярвам. Ръката ми застива, а след миг препрочитам текста отново и се опитвам да открия липсващата част „... и Саманта Суитинг“. Би трябвало да го пише. Само че името ми го няма. Изхвърлили са ме. Бързо написвам друга сделка — закупуването на „Конлон“. Със сигурност ме пишеше в този доклад. Чела съм го, за бога. Бях включена в екипа, имам и грамота, която го потвърждава.

Само че името ми не се споменава и там.

Сърцето ми отчаяно блъска, докато проверявам сделка след сделка назад в годините. Две години назад. Пет години назад. Просто са ме изхвърлили. Някой си е направил труда да прегледа целия уебсайт и да свали името ми. Заличили са ме от всички сделки, в които съм участвала. Все едно, че никога не съм съществувала.

Поемам си дълбоко дъх и се опитвам да запазя спокойствие. Само че гневът напирва, жарък и настойчив. Как смеят да променят историята? Как смеят да ме изхвърлят с лека ръка? Дала съм им седем години от живота си. Не могат да ме заличат просто така, не могат да се престорят, че никога не съм работила за тях...

И тогава ми хрумва друга мисъл. Защо са се постарали да го направят? Други са напускали фирмата и не са постъпвали по този начин с тях. Защо се оказвам толкова неудобна? За минутка оставам загледана в екрана. След това бавно изписвам www.google.com и вписвам „Саманта Суитинг“. Добавям „адвокат“, за да съм сигурна и зачаквам търсенето да приключи.

След миг екранът се изпълва. Преглеждам бързо статиите и имам чувството, че някой ме е ударил по главата.

„... фиаското със Саманта Суитинг...“

„... откритие, Саманта Суитинг изчезна безследно и остави колегите си да...“

„... чул за Саманта Суитинг...“

„... вицове за Саманта Суитинг. Как се нарича адвокат, който...“

„... Саманта Суитинг е уволнена от «Картър Спинк»...“

Предложенията нямат край. Има уебсайтове на прависти, правни новини, съобщения, пуснати от студенти. Сякаш всички, които имат нещо общо с правото, говорят за мен зад гърба ми. Като в мъгла се прехвърлям на следващата страница, а има и още. Следва нова страница, след това още една.

Все едно че оглеждам взривен мост. Преценявам щетите и едва сега разбирам колко е зле положението.

Никога повече няма да мога да се върна.

Знам го със сигурност.

Май досега не го знаех. Изглежда съм се заблуждавала. Не съм мислила трезво.

Усещам, че бузите ми са мокри, когато скачам от стола, но поне съобразявам да изтрия сайтовете, в които съм влизала, да не би Еди да погледне от любопитство. Изключвам компютъра и оглеждам тихата стая. Това е мястото ми. Нямам повече работа там. С онази част от живота ми е свършено.

Както и предишните пъти, къщата на Айрис ми прилича на излязла от вълшебна приказка. Затичвам се задъхана към вратата. Дори по-красива е от обикновено, защото заедно с кокошките из двора се разхождат гъски.

— Здравей — поздравява ме тя с усмивка от стъпалата, стиснала чаша чай. — Защо си така запъхтяна?

— Искях да дойда навреме. — Оглеждам градината, но Натаниъл не се мярка.

— Натаниъл трябваше да отиде да поправи някаква тръба в един от пъбовете — обяснява Айрис, все едно прочела мислите ми. — Двете с теб ще направим хляб.

— Супер! — отвърщам аз. Тръгвам след нея към кухнята и си слагам вече познатата престилка.

— Аз започнах — казва Айрис и се приближава към стара купа, оставена на масата. — Мая, топла вода, разтопено масло и брашно. Смесваш ги и се получава тесто. Само че трябва да го омесиш.

— Добре — отвърщам аз и впивам неவிждащ поглед в тестото. Тя ме поглежда любопитно.

— Добре ли си, Саманта? Защо ми се струва, че нямаш настроение.

— Добре съм. — Опитвам се да се усмихна. — Извинявай.

Права е. Не съм на себе си. Я стига! Съсредоточи се!

— Знам, че хората имат уреди за тази работа — обяснява тя и слага тестото на масата. — Така се прави по старомодния начин. И е много по-вкусно.

Тя започва да меси.

— Видя ли как? Прегъваш и притискаш. Трябва да вложиш малко сила и енергия.

Предпазливо притискам ръце в мекото тесто и се опитвам да повторя движенията ѝ.

— Точно така — поощрява ме Айрис и ме наблюдава внимателно. — Трябва да си изработиш ритъм и да го следваш. Месенето е чудесен начин да се освободиш от стреса — продължава тя насмешливо. — Представи си, че мачкаш най-злия си враг.

— Дадено! — успявам да отвърна весело аз.

Само че в гърдите ми се е затегнал възел, който не се отпуска, докато меся. Истината е, че колкото повече мачкам тестото, толкова по-стегнат става. Не мога да прогоня от мислите си уебсайта. Не мога да се преборя с чувството, че с мен е извършена несправедливост.

Толкова много съм направила за тази фирма. Печелила съм клиенти. Договаряла съм сделки. Не съм била безгласна буква.

— Колкото повече мачкаш тестото, толкова по-вкусен ще стане хлябът — обяснява Айрис и приближава усмихната до масата. — Усещаш ли как се затопля и става по-еластично в ръцете ти?

Поглеждам полепналото по пръстите ми тесто, но не мога да осъществя връзка с него. Не разбирам какво ми говори. Сетивата ми отказват да работят. Умът ми се стрелка безцелно.

Отново започвам да меся, влагам повече усилия от преди, опитвам се да овладеем техниката. Искам да постигна същото задоволство, което усетих миналия път, докато бях тук, да се наслажда на простите земни неща. Въпреки това продължавам да губя ритъма; изругавам отчаяно, когато тестото полепва по пръстите ми. Горната част на ръцете ме боли, лицето ми е потно. В мен бушува безпокойство, което прави нещата още по-зле.

Как смеят да заличат името ми? Аз бях добър адвокат. Мама им стара, бях много добър адвокат.

— Искаш ли да си починеш? — Айрис се приближава и ме докосва по рамото. — Трудно е, ако не си свикнала.

— Няма никакъв смисъл! — Думите ми се изплъзват, преди да успея да се спра. — Искам да кажа, че в цялата тази работа няма никакъв смисъл. Да меся хляб. Правиш го, изяждаш го. После... после го няма.

Спирам рязко и сама не мога да обясня какво ми става. Дишам учестено и накъсано. Не съм на себе си.

Айрис ме поглежда внимателно.

— Същото важи за всяка гозба, която приготвиш — изтъква нежно тя. — А също и за живота.

— Именно. — Избърсвам чело с престилката. — Именно.

Не знам какво говоря. Защо се опитвам да се скарам с Айрис? Трябва да се успокоя. Само че усещам как безпокойството в мен набъбва.

— Стига му толкова — спира ме тя и дръпва тестото, за да го превърне в заоблена топка.

— И сега какво? — питам аз и се опитвам да говоря нормално. — Да го сложа ли във фурната?

— Още не. — Айрис оставя тестото върху печката. — Сега ще почакаме.

— Да чакаме ли? — поглеждам я учудено. — Защо да чакаме?

— Ще чакаме. — Покрива купата с кърпа. — Половин час е достатъчен. Ще направя чай.

— Ама... какво ще чакаме?

— Да бухне и маята да направи магията си. — Тя се усмихва. — Под тази кърпа става едно малко чудо.

Поглеждам към купата и се опитвам да мисля за чудеса. Само че не се получава. Нито ми е спокойно, нито съм в състояние да мисля трезво. Цялата съм като кълбо от нерви. Преди умеех да се владея във всяка ситуация. Контролирах всяка секунда от живота си. А сега ми се налага да чакам някакво тесто. Трябва да остана тук, препасана в престилка, и да чакам някаква... плесен да си свърши работата.

— Извинявай. — Чувам гласа си аз. — Не мога да го направя — тръгвам към вратата на кухнята и излизам в градината.

— Какво? — Айрис тръгва след мен, докато бърше ръце в престилката. — Миличка, кажи ми какво има?

— Не мога да го направя! — врътвам се аз. — Не мога просто... не мога да седя и да чакам търпеливо тестото да бухне.

— Защо да не можеш?

— Защото е пълна загуба на време! — Стискам главата си, обхваната от заслепяващо разочарование. — Това е пълна загуба на време. Всичко това е загуба на време!

— И какво предлагаш да направим? — пита любопитно тя.

— Нещо... важно. Става ли? — Пристъпвам към ябълковото дърво и бързо се връщам, защото не мога да си намеря място. — Нещо истинско.

Поглеждам Айрис и разбирам, че тя не е обидена. Напротив, станало ѝ е весело.

— Че какво по-истинско от месенето на хляб?

Боже господи! Имам желание да изпищя. На нея всичко ѝ е наред — има си кокошките, има си престилката, не е оставила зад гърба си съсипана и напълно провалена кариера, за която е разбрала от интернет.

— Ти не разбираш — казвам аз, готова да ревна. — Съжалявам, но просто не разбираш. Виж... Просто ще си тръгна.

— Не си тръгвай — гласът ѝ е стряскащо категоричен. В следващия миг застава пред мен, поставя ръце на раменете ми и ме поглежда с пронизателните си сини очи.

— Саманта, преживяла си травма — казва мило тя. — Засегнали те е дълбоко...

— Не съм преживяла никаква травма! — Дръпвам се рязко от нея. — Аз просто... не мога да го направя, Айрис. Не мога да се преструвам. Не съм човек, който може да меси хляб, разбираш ли? Нищо не разбирам от домакинска работа. — Поглеждам нещастно градината, сякаш търся нещо, което да ми помогне. — Вече дори не знам коя съм. Нямам никаква представа.

По бузата ми се стича сълза и аз грубо я избърсвам. Няма да плача пред Айрис.

— Не знам коя съм — въздъхвам аз, вече по-спокойно. — Нямам представа каква е целта ми... нито пък накъде върви животът ми. Нищо не знам.

Енергията ми се е стопила и аз се отпускам на сухата трева. След малко Айрис коленичи до мен.

— Няма значение — успокоява ме тихо тя. — Не се самоизмъчвай, защото не знаеш отговорите. Човек невинаги знае кой е. Не е нужно да си наясно с това, накъде си се отправила. Понякога ти стига да разбереш каква е следващата стъпка.

Известно време и двете мълчим. Оставям думите ѝ да се загнездят в главата ми.

— И каква ще бъде следващата ми стъпка? — питам накрая аз и свивам безпомощно рамене.

— Ще ми помогнеш да почистим боба за обяд. — Тя звучи толкова делово, че не се въздържам и се усмихвам.

Послушно следвам Айрис към къщата, поемам огромна купа шушулки и започвам да вадя боба както тя ми показва. Шушулките остават в кошницата на пода. Бобът остава в купата. Посягам и чистя и така отново и отново.

Чувствам се по-спокойна, докато действам. Не съм знаела, че бобът расте в такива шушулки.

Честно казано, всичко, което знаех, бе, че мога да си взема пакет от супермаркета, да го сложа в хладилника, а седмица след като срокът му на годност е изтекъл, да го изхвърля.

Това вече е нещо истинско. Прясно набран от градината. Поточно от стеблото. Все едно.

Всеки път, когато отворя поредната шушулка, имам чувството, че попадам на нанизани зелени скъпоценни камъни. А когато лапвам едно бобче, има вкус на...

Добре де. Трябва да се свари.

Каква гадост.

Когато приключих с боба, отново се заемаме да месим тестото. Оформяме го на самуни, слагаме ги във форми и след това трябва да чакаме още половин час, за да бухне отново. Само че този път нямам нищо против. Седя на масата с Айрис, похапваме ягоди и слушаме радио, докато стане време да пъхнем формите във фурната. След това Айрис нарязва сирене в една чиния, прави бобена салата, после

бисквити, мием ягоди и изнасяме всичко навън на маса под сянката на едно дърво.

— Така — казва тя и налива леден чай във висока чаша. — По-добре ли си?

— Да. Благодаря — отвърщам с неудобство аз. — Извинявай за оде. Просто...

— Саманта, всичко е наред. — Тя ме поглежда, докато реже сиренето. — Не е нужно да се извиняваш.

— Напротив. — Поемам си дълбоко дъх. — Искрено ти благодаря, Айрис. Беше толкова мила с мен... а и Натаниъл...

— Доколкото разбрах, те е завел в кръчмата.

— Беше невероятно! — възкликвам възторжено аз. — Сигурно се гордееш, че е ваша.

Айрис кимва.

— Семейство Блулет държи тези кръчми от поколения. — Тя сяда и си сипва бобена салата, полята с олио и поръсена с различни подправки. Хапвам и аз. Невероятно вкусна е.

— Сигурно ти е било трудно, когато съпругът ти е починал — решавам се да отбележа аз.

— Всичко беше безкрайно занемарено — признава Айрис. Една от кокошките се приближава до масата и тя я прогонва. — Имахме финансови проблеми. Аз не се чувствах добре. Ако не беше Натаниъл, щяхме да загубим всичките заведения. Той оправя нещата. В памет на баща си. — Очите ѝ се насълзяват, тя се поколебава и вилицата застива пред устата ѝ. — Човек няма представа как ще се стекат нещата, независимо какво възнамерява да направи. Но ти и сама го знаеш.

— Винаги съм си мислила, че животът ми ще протече по определен начин — обяснявам аз, забола поглед в чинията. — Бях планирала и предначертала всичко.

— Само че не стана така.

В продължение на няколко секунди не мога да отговоря. Спомням си момента, когато научих, че съм партньор. Това бе миг на най-искрена радост. И тъкмо тогава си помислих, че животът ми си идва на мястото, че съм постигнала съвършенството.

— Не — казвам аз и се опитвам да не се издам. — Наистина не стана така.

Айрис ме наблюдава с ясните си очи, пълни със съчувствие и разбиране. Имам чувството, че умее да чете чужди мисли.

— Не се обвинявай, пиленце — прошепва тя. — Всички имаме провали.

Не мога да си представя Айрис да се провали в нещо. Тя ми се струва толкова спокойна и организирана.

— И на мен ми се е случвало — отвърща тя, разбрала по изражението ми за какво мисля. — Случи се, след като Бенджамин си отиде. Стана толкова неочаквано. За една нощ загубих всичко, което имах.

— И така... ти какво... — Разпервам безпомощно ръце.

— Намерих друг начин — отвърща тя. — Само че ми отне време. — За няколко секунди задържа погледа ми, след това свежда очи към часовника. — Време е да си направим по едно кафе. Ще видя какво става с хляба. — Ставам, за да ѝ помогна, но тя настоява да седна.

— Стой, стой. Почини си.

Седя на шарената сянка, отпивам леден чай и се опитвам да се отпусна. Опитвам да се насладя на прекрасната градина. Само че в гърдите ми бушуват чувства.

Друг начин.

Не познавам никакъв друг начин. Нямам представа какво правя; нямам представа накъде да тръгна. Имам чувството, че светлината е угаснала и опипвам пътя; правя бавни ситни крачки незначително накъде. Единственото, в което съм сигурна, е, че не мога да се върна към миналото.

Затварям очи и се опитвам да избистря мислите си. Изобщо не трябваше да проверявам уебсайта. Изобщо не трябваше да чета онези коментари. Това за мен вече е далечен свят.

— Подай ми ръката си, Саманта. — Гласът на Айрис прозвучава зад мен. — Не отваряй очи. Хайде!

Нямам представа какво е намислила, но затварям очи и протягам ръце. Наоколо се разнася мирис на мая. Отварям ги и виждам самун хляб.

Гледам го и не мога да повярвам на очите си. Прилича на истински хляб. Истински добре опечен хляб, изложен на витрината на пекарната. Пухкав, златистокафяв, с леки резки и хрупкава коричка.

Ароматът му е фантастичен и аз усещам как устата ми се пълни със слюнка.

— И сега ми кажи, че това е нищо. — Айрис стиска ръката ми. — Ти го направи, миличка. Трябва да се гордееш със себе си.

Не мога да отговоря. В гърлото ми набъбва нещо горещо, докато държа топлия хляб. Аз съм направила този хляб. Сама. Аз, Саманта Суитинг, която не бе сигурна как да сложи в микровълновата пакет супа. Същата Саманта, която отдаде седем години от живота, за да се окаже нищо, за да бъде заличена отвсякъде. Същата Саманта, която не бе сигурна коя е.

Направила съм самун хляб. В момента това е единственото, за което мога да се хвана.

За мой ужас сълзите потичат по бузите ми. Това е смешно. Трябва да се овладеея.

— Изглежда много хубав. — Чувам гласа на Натаниъл зад себе си и се завъртам към него стресната. Той е застанал до Айрис и косата му блести на слънцето.

— Здрасти — обаждам се притеснено аз. — Мислех, че оправяш... някаква тръба.

— Не съм я оправил още — кима той. — Просто се отбих до нас.

— Ще отида да извадя и останалия хляб. — Айрис ме потупва по рамото и тръгва към къщата.

Изправям се и поглеждам Натаниъл над хляба. Само като го зърна, и в гърдите ми нахлуват какви ли не чувства.

Като се замисля, те са все едни и същи, с много малка разлика.

— Ти добре ли си? — пита той, когато забелязва сълзите ми.

— Разбира се. Денят ми бе много необикновен — отвърщам аз и бърша издайническата влага от бузите. — Обикновено не съм толкова чувствителна, когато видя хляб.

— Мама казва, че си малко разочарована. — Той извива едната си вежда. — Заради месенето ли е?

— Заради бухването — обяснявам с крива усмивка. — Чакането. Не ме бива да чакам.

— Аха. — Спокойните сини очи на Натаниъл се впиват в моите.

— За всичко е така. — Май с всяка дума се доближавам до него, въпреки че не съм сигурна как става. — Трябва да имам каквото реша на момента.

— Аха.

Сега вече сме на няколко сантиметра един от друг. Когато вдигам поглед към него, усещам, че дишам бързо и разочарованията, натрупани през последните две седмици, сякаш избухват в мен. Напрежението набъбва и знам, че повече не мога да го изтърпя. Трябва ми отдушник. Тъй като не мога да се спра, посягам към него и придърпвам лицето му към своето.

Не съм се целувала така, откакто бях тийнейджърка. Прегърнати сме и останалата част от света сякаш не съществува за нас. Напълно забравяме за него. Триш може да застане на две крачки с видеокамера, да нарежда какво да правим и аз пак няма да я забележа.

Сякаш часове по-късно отварям очи и се отдръпвам. Устните ми са подпухнали, не мога да се държа на краката си. Натаниъл също е разтърсен. Очите му са станали лъскави и той диша по-тежко.

В този момент забелязвам, че хлябът се е смачкал. Опитвам се да върна формата му и го оставям на масата също като на изложба за несполучливи глинени изделия, докато се опитвам да си поема дъх и да се успокоя.

— Нямам много време — казва Натаниъл. — Трябва да се връщам в кръчмата. — Плъзва ръка по гърба ми и аз усещам как тялото ми се устремява към неговото.

— Не ми трябва много време — отвръщам аз, гласът ми е дрезгав от желание.

Кога станах толкова дръзка?

— Наистина нямам много време. — Той поглежда часовника си. — Около шест минути.

— Трябват ми точно шест минути — прошепвам аз и го поглеждам примамливо, а Натаниъл ми се усмихва в отговор, сякаш се шегувам. — Сериозно — казвам аз и се опитвам гласът ми да прозвучи хем сериозно, хем сексапилно. — Много съм бърза. Приблизително шест минути.

За няколко секунди цари мълчание. По лицето на Натаниъл се изписва недоверие. Защо ли не е толкова впечатлен, колкото си мислех?

— Ами... ние тук го даваме малко по-бавно — казва накрая той.

— Ясно — отвръщам аз и се опитвам да не покажа колко съм разочарована. Какво се опитва да ми подсказе той? Да не би да има

някакъв проблем? — Ъъ... ами... сигурна съм... — Гласът ми пресеква.

Изобщо не трябваше да започвам това изречение. Той отново поглежда часовника си.

— Трябва да вървя. Довечера ще пътувам до Глостър.

Усещам как се отдръпва от мен и тонът му става делови.

Почти не ме поглежда. Изобщо не биваше да споменавам за време, осъзнавам ужасена аз. Всички знаят, че по време на разговор за секс с някой мъж не бива да се споменава времето. Това е основно правило. Също както не бива да се посяга към дистанционното, освен ако звукът не е изключен.

— И така... доскоро — подхвърлям аз и се старая да говоря напълно естествено. — Какво ще правиш утре?

— Още не знам. — Той свива рамене. — Ти тук ли ще бъдеш?

— Предполагам. Може би.

— Може да се видим.

След тези думи той тръгва, а аз оставам със смачкания самун хляб напълно объркана.

Все още ли нещата между нас са наред? Да не би току-що да съсипах всичко?

Нямам никаква представа.

Както вече ви казах, трябва да има друга система. Трябва да се измисли някакъв всеобщ знак, който не оставя място за недоразумения. Може би трябва да е някакъв сигнал. Или пък дискретен стикер за ревера в различни цветове, за да показва различни неща:

Свободен/Зает.

Има връзка/Няма връзка.

Сексът предстои/някакъв секс/сексът временно се отлага.

Как иначе да се ориентира човек какво става? Как наистина?

До следващата сутрин мислих дълго и усилено и не стигнах до никакво заключение. Или: а) Натаниъл се обиди от приказките ми за секса, или вече не се интересува. Вторият вариант: б) всичко е наред и той още ми е навит или пък се прави на мъж и не казва много, така че аз ще трябва да спра да настоявам.

Може да е нещо по средата.

Може да е и нещо друго, което не ми е хрумнало. Или пък...

Всъщност казаното дотук обобщава нещата. Въпреки това, докато мисля по този въпрос, се чувствам напълно объркана.

Накъде към девет слизам долу по халат и заварвам Еди и Триш в хола, и двамата много елегантни. Еди си е сложил сако с лъскави златни копчета, а Триш е в бял копринен костюм с най-големия корсаж от изкуствени червени рози, който някога съм виждала. Освен това ѝ е доста трудно да закопчае копчетата на сакото. Накрая успява да провери последното в илика и отстъпва от огледалото леко задъхана, за да се погледне.

Сега обаче почти не може да си мърда ръцете.

— Какво ще кажеш? — обръща се тя към Еди.

— Много добре — отбелязва той, докато се мръщи над „Пътна карта на Великобритания“ от 1994 година. — Това А347 ли е? Да не би да е А367?

— Струва ми се... според мен е по-добре, ако самото остане разкопчано — осмелявам се да кажа аз. — По-естествено е.

Триш ме поглежда с присвити очи, сякаш очаква нарочно да саботирам вида ѝ.

— Да — решава най-накрая тя. — Може и да си права. — Започва да се разкопчава, но е толкова пристегната, че не може да си свие ръцете. А пък Еди се скрива в кабинета.

— Искате ли да ви помогна? — предлагам аз.

— Да. — Вратът ѝ е почервенял. — Бъди така любезна.

Пристъпвам към нея и започвам внимателно да разкопчавам копчетата, което не е лесна работа, защото коприната е много твърда. Когато приключвам, тя отстъпва назад и се оглежда отново, малко разочарована, и започва да подръпва копринената си риза.

— Кажи ми, Саманта... — подхвърля тя. — Ако ме видиш за пръв път... с каква дума ще ме опишеш?

Боже господи! Сигурна съм, че подобни задачи не влизаха в работната ми характеристика. Започвам да си блъскам главата, за да измисля най-ласкателната дума, която мога да се сетя.

— Ами... въъ... елегантна — отвърщам най-сетне аз и кимам за потвърждение. — Бих казала, че сте много елегантна.

— Елегантна ли? — Тя се завърта към мен. Нещо ми подсказва, че не съм попаднала на желанния комплимент.

— Искам да кажа слаба и фина! — поправам се аз, когато разбирам, че съм направила гаф.

Как можех да пропусна слаба и фина?

— Слаба и фина. — Тя се оглежда няколко секунди и се върти ту на едната, ту на другата страна. — Слаба и фина.

Май не е напълно доволна. Какво му е лошото да си слаб, фин и елегантен, за бога?

Не че тя е фина, слаба или елегантна.

— Какво ще кажеш за... — Тя тръсва коса и нарочно избягва погледа ми. — Какво ще кажеш за... „млада“?

В първия момент съм толкова шашната, че не мога и дума да кажа.

— Млада ли?

Млада в сравнение с какво?

— Да... абсолютно — отвърщам най-сетне аз. — Това се... подразбира.

Моля те, само не ме питай на колко години...

— На колко години съм според теб, Саманта?

Тя върти глава от едната на другата страна, премахва прашинки от сакото, сякаш отговорът изобщо не я интересува. Аз обаче знам, че е наострила уши като локатори и чака да долови дори най-незначителния звук.

Пламвам цялата. Какво да й кажа? Ще се спра на... трийсет и пет. Я стига. Не ставай смешна. Не може да е чак толкова суетна. На четирийсет. Прекалено близо до истината е.

— Вие сте към... трийсет и седем? — осмелявам се да проговоря аз. Триш се обръща и от самодоволното й изражение разбирам, че съм попаднала в целта.

— Всъщност съм на... трийсет и девет! — заявява тя и две алени петна избиват на бузите й.

— Не може да бъде! — възкликвам аз и поглеждам пачия крак, събрал се около очите й. — Невероятно!

Каква лъжкиня. През февруари е навършила четирийсет и шест. След като не иска хората да знаят, не бива да оставя паспорта си на масичката в антрето.

— И така! — възкликва тя, вече значително по-весела. — Целия ден ще прекараме на парти у сестра ми. Натаниъл ще дойде да работи в градината, но ти, предполагам, вече знаеш...

— Натаниъл ли? — Сякаш ме удря ток. — Ще идва ли?

— Обади се тази сутрин. Трябвало да сложи колчета на... граха или да връзва нещо — тя вади молив за устни и започва да очертава и без това наплесканите си с червило устни.

— Така ли? Не знаех. — Опитвам се да запазя самообладание, но пипалата на възбудата започват да пропълзят в мен. — Значи ще работи в неделя.

— Често се случва. Наистина е всеотдаен. — Тя отстъпва, за да се огледа, след това започва да си слага още червило. — Чух, че те е завел в кръчмичката си.

Кръчмичка, значи. Това пък откъде дойде?

— Ами, да. Заведе ме.

— Много ми стана приятно. — Тя вади спирала и започва да нанася още по и без това достатъчно слепените си мигли. — За малко да ни се наложи да си търсим нов градинар. Въпреки че щеше да е жалко за него. След като имаше такива големи планове.

Поглеждам я учудена. Май нещо не разбрах. За какво говори тя?

— За кое да е жалко? — питам аз.

— За Натаниъл. За оранжерията. Сади нещо там. — Тя се мръщи на отражението си и почиства оронил се под очите аркансил. — Някакви биологично чисти неща. Показва ни бизнес плановете си. Дори се чудехме дали да не го финансираме. Ние сме от работодателите, които са готови да подкрепят служителите си във всяко отношение, Саманта — тя впива в мен сините си очи, сякаш ме предизвиква да не се съглася.

— Разбира се!

— Готова ли си? — Еди излиза от кабинета, нахлупил широкопола сламена шапка. — Днес ще изгорим от жегата.

— Еди, не започвай — сопва се Триш и прибира четчицата в спиралата. — Отиваме на това парти и точка по въпроса. Взе ли подаръка?

— И какво стана? — питам аз в опит да подновя разговора. — Какво стана с плановете на Натаниъл?

Триш издава устни към отражението си.

— Ами баща му почина неочаквано и стана онзи проблем с пълбовете. Тогава той реши нещо друго. Така и не купи парцела. — Тя се поглежда недоволено. — Дали да не си сложа розовия костюм?

— Не — отвърщаме едновременно и двамата с Еди.

Поглеждам отчаяното лице на Еди и едва сдържам смеха си.

— Изглеждате чудесно, госпожо Гайгър — окуражавам я аз. — Честна дума.

Двамата с Еди успяваме да я накараме да се дръпне от огледалото, да потегли към вратата и да се качи в поршето. Еди е прав, този ден ще бъде зверски горещ. Небето е прозрачно синьо, а слънцето още отсега напича.

— По кое време ще се върнете? — питам ги аз.

— Късно вечерта — отвърща Триш. — Еди, къде е подаръкът? А, Натаниъл, ето те и теб.

Поглеждам над колата леко притеснена. Ето го и него, пристига по алеята, облечен в дънки, обул еспадрили, с някаква стара сива тениска и неизменната раница. А пък аз съм по халат и дори не съм сресана.

Все още не знам какво става между нас.

Въпреки това някои части от тялото ми вече реагират на присъствието му. Дори не се замислят, че съм объркана.

— Здравсти — обаждам се аз, когато той се приближава.

— Здравсти. — Очите му заблестяват приятелски, но той не прави опит нито да ме целуне, нито дори да се усмихне. Спира и ме поглежда. Има нещо в напрегнатия му многозначителен поглед, което кара краката ми да омекнат.

Или сме все още на етапа на вчерашната целувка, или съдбата ми е да не мога да откъсна очи от него.

— Значи... — Извързвам очи настрани и свеждам поглед към чакъла. — Днес ти предстои... много работа.

— Малко помощ ще ми дойде добре — подхвърля небрежно той. — Ако нямаш други задължения.

В мен напират огромно задоволство, което успявам да прикрия с леко покашляне.

— Ясно. — Свивам леко рамене, почти намръщена. — Ами... може би.

— Супер. — Той кимва на семейство Гайгър и тръгва към градината.

Триш наблюдава размяната на реплики, без да крие недоволството си.

— Май не сте много любвеобилни един към друг — натяква тя. — Според мен...

— Остави ги на мира, за бога! — скастрия я Еди и пали мотора. — Да вървим, където сме тръгнали, и да приключваме с проклетото парти.

— Еди Гайгър! — писва Триш и се завърта към него. — Това е партито на сестра ми! Нима не разбираш...

Еди дава газ и заглушава гласа ѝ. Поршето се изстрелва напред, разпилява наоколо чакъл и аз оставам сама пред притихналата къща.

Така.

Значи останахме само двамата с Натаниъл. Двата сме сами. Чак до осем довечера. На по-добър сценарий не можех да се надявам.

Всичко в мен пулсира. Все едно съм диригент с палка, все едно съм започнала увертюра.

Привидно небрежно се обръщам и поемам към къщата. Докато минавам покрай цветните лехи, спирам за момент, поглеждам някакво растение и задържам зелените листенца в ръка.

Мога да се разходя, за да видя къде е, и да му предложа помощта си. Ще бъде много мило от моя страна.

Насилвам се да не бързам. Влизам под душа, обличам се и закузвам с чай и ябълка. След това се качвам на втория етаж и се гримирам. Не много. Колкото да подчертая каквото трябва.

Дрехите ми не са елегантни. Тениска, памучна пола и чехли. Поглеждам се в огледалото и усещам как цялата тръпна от нетърпение. Затова пък в главата ми няма нито една разумна мисъл. Май дори не мога да мисля. Кое не е толкова зле.

След като излизам от хладната къща, в градината ми се струва палеща жегата. Тихо е, а въздухът трепти. Оставам на сянка и тръгвам по една от пътеките, защото нямам представа къде работи. Накъде съм се запътила? Виждам го сред цъфналата лавандула. Намръщил се е заради слънцето, докато връзва храстите.

— Здравсти — започвам аз.

— Здравсти. — Той вдига поглед и избърсва чело. Очаквам да изостави работата си, да пристъпи към мен и да ме целуне. Само че той не помръдва. Продължава да връзва, след това прерязва връвта с нож.

— Дойдох да ти помогна — обяснявам след кратко мълчание аз. — Какво ще правим?

— Ще връзваме граха. — Той посочва растенията, които растат във формата на вигвами. — Трябват им подпори, иначе ще увиснат. — Подхвърля ми топка връв. — Давай. Да връзваш внимателно.

Той не се шегува. Наистина ще му помогна с работата в градината. Предпазливо развивам връвта и наблюдавам как работи. Меките листа и цветчета ме гъделичкат и изпълват въздуха с невероятно сладко ухание.

— Така добре ли е?

— Я да видя. — Натаниъл се приближава. — Аха. Можеш да стягаш малко повече. — Ръката му докосва моята и той се обръща. — Направи още едно.

Ръката ми тръпне от допира му. Нарочно ли го направи? Не много уверено връзвам следващия стрък и затагам повече.

— Така вече е добре. — Неочаквано гласът му зазвучава зад мен и аз усещам пръстите му на врата си, а след това проследяват извивката на ухото ми. — Трябва да довършиш редицата.

Това вече не беше случайно. Няма съмнение. Обръщам се към него, за да го докосна и аз, ала той вече е от другата страна на редицата и оглежда задълбочено стрък грах, сякаш нищо не се е случило.

Той май е решил да си играе с мен, разбирам аз.

Добре, готова съм да се включа.

Вълнението ми не преминава, докато се прехвърлям от стрък на стрък. Тихо е, освен шумоленето на листата и съскането на връвта, когато я прерязвам. След още три стръка стигам края на реда.

— Готово — обявявам аз, без да се обръщам към него.

— Браво. Я да видя. — Приближава се, за да провери работата ми. Едната му ръка пълзи по бедрото ми, повдига полата и пръстите му галят крака ми. Не мога да помръдна. Като хипнотизирана съм. След това той неочаквано се отдръпва и отново се захваща с работата си.

— Какво... — Дори не съм в състояние да изрека смислено изречение.

Целуна ме кратко и настойчиво по устата.

— Хайде, давай. Трябва да оберем малините.

Редиците малини са в друг край на градината, оградени от зелена мрежа. Земята под тях е суха. Когато се пъхваме сред тях, се чува единствено жуженето на насекоми и плясъкът от крилцата на оплели се сред клоните птички, които Натаниъл прогонва.

Обираме първата редица, без да си кажем и дума, съсредоточени да приберем малина след малина. В края на редицата устата ми е изтръпнала, ръцете ми са издраскани, да не говорим, че цялата съм потна. Става все по-горещо сред храстите и имам чувството, че на другите места в градината е по-хладно.

Двамата се засичаме в края на реда и Натаниъл ме поглежда. Отстрани на лицето му се спуска капка пот.

— Много е горещо — отбелязва той. Оставя щайгата на земята и съблича тениската.

— Да. — Между нас все още прехвърчат искри. След това, съвсем предизвикателно се събличам и аз. Оставям по сутиен на сантиметри от него, кожата ми е бяла като мляко в сравнение с неговата.

— Обрахме ли достатъчно? — Посочвам щайгата, но той дори не свежда поглед.

— Още не сме.

Нещо в изражението му кара краката ми да омекнат. Срецам погледа му и имам чувството, че или е настъпил моментът на истината, или ще продължим с предизвикателствата.

— Не мога да достигна онези — посочвам аз избуялите клони.

— Ще ти помогна. — Навежда се над мен, телата ни се допират и аз усещам устните му по ухото си, докато събира плодовете. Цялото ми тяло откликва. Не мога да търпя повече. Това трябва да престане. А никак не искам да престава.

Само че той продължава. Движим се по редовете като танцьори, започнали вихрен флирт. Привидно сме се съсредоточили в работата, ала не откъсваме очи един от друг. На края на всеки ред той докосва някоя част от мен или с пръсти, или с устни. Един път ми подаде малина и потри с пръсти зъбите ми. Искане ми се да го захая, да плъзна ръце по тялото му, ала той всеки път успява да се отдръпне, преди да успея да направя каквото и да е.

Цялата тръпна от желание. Преди два реда разкопча сутиена ми. После аз сама си свалих бикините. Той е разкопчал колана си. Въпреки това продължаваме да берем малини.

Щайгите са пълни, натежали, ръцете ме болят, но почти не усещам. Това, което не мога да превъзмогна, са тръпките, които пролазват по цялото ми тяло и ми подсказват, че няма да издържа още дълго. Когато стигам края на последната редица, оставям щайгата и се обръщам към него, неспособна да скрия нетърпението си.

— Приключихме ли?

Дишам бързо и накъсано. Трябва да го имам. Той трябва да ме разбере. Не знам какво съм в състояние да направя.

— Доста добре се справихме. — Погледът му плъзва към щайгите. — Има още...

— Не — чувам категоричния си глас аз. — Стига толкова.

Застанала съм под палещото слънце задъхана и нетърпелива. Тъкмо когато си мисля, че ще избухна, той пристъпва към мен и свежда устни към зърното ми, а аз една се удържам да не припадна. Този път е истина. Усещам ръцете му по цялото си тяло, полата ми пада на земята, дънките му се смъкват. След това, разтърсена от тръпки, се притискам до него и давам воля на вика си. Малините са забравени, разпилени по земята, смачкани под тежестта ни.

Имах чувството, че останахме да лежим часове наред. Като изтръпнала съм от еуфория. По гърба и коленете ми са се врязали камъчета, по ръцете и цялото ми тяло са полепнали малини. Нямам нищо против. Нямам сили дори да вдигна ръка, за да махна мравката, пропъзляла по стомаха ми с тънките, гъделичкащи крачета.

Главата ми е отпусната на гърдите на Натаниъл и усещам всеки отмерен удар на сърцето му. Слънцето пари кожата ми. Нямам представа кое време е. Не ме интересува. Загубила съм представа за минутите и часовете.

Най-сетне Натаниъл леко измества глава. Целува ме по рамото и се усмихва.

— Имаш вкус на малини.

— Имаше... — Спирам, защото не мога да измисля нищо смислено. — Нали знаеш... обикновено аз... — Прозявам се и поставям ръка на устата си. Искане ми се да заспя поне за няколко дни.

Натаниъл вдига ръка и описва лениви кръгчета по гърба ми.

— Шест минути не е никакъв секс. — Чувам гласа му, а очите ми се затварят. — За шест минути се вари яйце.

Когато се събуждам, малините са в сянка. Натаниъл се е изместил изпод мен и ми е направил възглавница от смачканата пола с петна от малини, обул си е дънките и е донесъл бира от хладилника на семейство Гайгър. Надигам се, главата все още ми тежи и забелязвам, че се е подпрял на едно дърво, седнал е на тревата и отпива от бутилката.

— Мързеливец — укорявам го аз. — Семейство Гайгър си мислят, че връзваш граха.

Той се обръща към мен и по устните му заиграва весела усмивка.

— Наспа ли се?

— От колко време спя? — Вдигам ръка към лицето си и махам ситно камъче. Не мога да се ориентирам.

— Два часа. Искаш ли? — посочва бутилката. — Студена е.

Изправям се, почиствам всичко полепнало, слагам си полата и сутиена с издайническите петна и сядам до него на тревата. Той ми подава бутилката и аз внимателно я надигам. Никога не съм пила бира досега. Студена е, пенлива и ми се струва най-приятната разхладителна напитка на света.

Облягам се на дървото и отпускам голите си крака на хладната трева.

— Господи, чувствам се толкова... — Вдигам ръка и я оставям да падне.

— Вече не си толкова неспокойна — отбелязва Натаниъл. — Преди подскачаше всеки път, когато заговорех.

— Не е вярно!

— Напротив, вярно е — кима той. — Беше като подплашен заек.

— Не бях ли язовец?

— Ти си кръстоска между заек и язовец. Много рядка порода. — Той се ухилва и отпива от бирата. Известно време мълчим, докато наблюдавам малък самолет високо в небето да оставя бяла следа.

— И мама казва, че си се променила. — Натаниъл ме поглежда любопитно. — Според нея, от когото и да бягаш... каквото и да се е случило... вече остава в миналото.

Долавям въпроса в гласа му, ала не отговарям. Мисля си за Айрис, за вчера, как ме остави да изкарам гнева си на нея. Не че й е било лесно.

— Майка ти е невероятна — признавам най-сетне аз.

— Аха.

Оставям бутилката и се претъркувам на тревата, загледана в синьото небе. Усещам мириса на пръст и стръковете трева бодват ушите ми. Чувам наблизко скърцането на скакалец.

Аз съм се променила. Сама го усещам. Станала съм... по-спокойна.

— Ти какъв ще бъдеш? — казвам аз и навивам трева на пръста си. — Ако успееш да избягаш. Ставаш различен човек.

Отначало Натаниъл мълчи, после поглежда към градината над бутилката.

— Ще си бъда пак аз — отвърща най-сетне той. — Щастлив съм какъвто съм сега. Харесва ми мястото, на което живея. Харесва ми онова, с което се занимавам.

Превъртам се по корем и го поглеждам, леко примижала на слънцето.

— Сигурно има нещо, което искаш. Не може да нямаш мечта.

Той клати глава с усмивка.

— Правя точно това, което ми се иска.

В този момент си спомням разговора с Триш тази сутрин и сядам.

— Ами оранжерията, която си искал да направиш?

Натаниъл извива учудено вежди.

— Ти откъде...

— Триш ми каза днес сутринта. Каза, че си бил подготвил бизнес план, че всичко е било готово. Какво се случи?

В първия момент той мълчи и извърща поглед настрани. Не мога да преценя какви мисли се въртят в главата му.

— Беше просто идея — отвърща той.

— Заради майка си ли се отказа? За да се занимаваш с пъбовете ли?

— Може би. — Той посяга към протегнал се ниско над земята клон и започва да къса листенцата. — Всичко се промени.

— Наистина ли ти се занимава с кръчмите? — Надигам се леко над земята, за да срещна погледа му. — Нали сам го каза? Не си собственик на заведения. Ти си градинар.

— Не става въпрос какво искам аз — в гласа му се прокрадва разочарование. — Това е семеен бизнес. Някой трябва да се заеме с него.

— Защо ти? — продължавам да настоявам аз. — Защо не брат ти?

— Той е... различен е. Има си друга работа.

— И ти си имаш друга работа.

— Аз имам отговорности. — Той се намръщва още повече. — Майка ми...

— Тя иска онова, което и ти искаш — не преставам аз. — Сигурна съм, че е така. Тя иска да си щастлив, не да си дадеш живота заради нея.

— Аз съм щастлив. Смешно е да...

— А не можеш ли да бъдеш по-щастлив?

Отново замълчаваме. Натаниъл е извърнал поглед, раменете му са приведени, сякаш иска да се изолира от думите ми.

— Никога ли не ти се иска да се откъснеш от отговорностите? — Разпервам ръце като волна птица. — Просто така да се оставиш на течението и да видиш какво ще стане!

— Ти така ли направи? — пита той рязко и се завърта към мен.

Наблюдавам го неуверено.

— Аз... сега не говорим за мен — отвръщам най-сетне. — Говорехме за теб.

— Саманта... — Той въздъхва и потрива чело. — Знам, че не искаш да говориш за миналото. Искам обаче да ми кажеш едно нещо, без да ме лъжеш.

Потръпвам от страх. Какво ли ще ме попита?

— Ще се опитам — отвръщам най-сетне аз. — Кажи!

Натаниъл ме поглежда право в очите и си поема дъх.

— Имаш ли деца?

Толкова съм слисана, че в първия момент не мога да кажа и дума. Той си мисли, че имам деца. В гърлото ми заклокочва смях на облекчение и не успявам да се сдържа.

— Не, нямам деца! Ти да не би да реши, че съм оставила пет гладни гърла?

— Не знам. — Той се намръщва, струва ми се доста смутен, но и готов да брани мнението си. — Защо не?

— Защото... искам да кажа... нима ти приличам на жена с пет деца? — не успявам да прикрия възмущението си и той също избухва в смях.

— Може би не чак пет...

— Това пък какво трябва да означава? — Готова съм да го замеря с ризата му, когато познат глас процепва въздуха.

— Саманта?

Триш е. Върнала се е. Защо се е върнала?

Срещам погледа на Натаниъл и не мога да повярвам.

— Саманта? — писва отново тя. — Навън ли си?

Мамка му. Бързо оглеждам и двама ни. Гола съм, с изключение на полата и сутиена, покрита с прах и малинови петна. Натаниъл е същият, но поне е с дънки.

— Бързо! Дрехите ми! — съскам аз и скачам.

— Къде са? — пита Натаниъл и се оглежда.

— Нямам представа! Нали ги свали? — Поглеждам го и усещам как истеричният смях отново се кани да избликне. — Да знаеш, че ще ни уволнят.

— Саманта? — Чувам я как отваря вратата на терасата.

— По дяволите! — изръмжавам аз. — Идва насам!

— Няма нищо — отвърща Натаниъл и дръпва тениската си от малините. Навлича я и ето, че изглежда напълно нормално. — Аз ще я забаламосам. Ти се промъкни вътре, мини зад храстите, влез през вратата на кухнята, тичай горе и се преоблечи. Става ли?

— Става — съгласявам се задъхано аз. — Какво ще й кажем?

— Ще й кажем... — Той се опитва да мисли бързо. — Не сме се чукали в градината и не сме пили бира от хладилника.

— Точно така. — Не успявам да се сдържа и започвам да се кискам. — Добре измислено.

— Върви бързо, зайо. — Той ме целува, а аз хуквам през ливадата, като се опитвам да се прикрия зад огромния рододендрон.

Шмугвам се в страничната градина, като през всичкото време се провирам през храстите и се старая да не шумоля прекалено много. Босите ми крака са студени и влажни; стъпвам на остро камъче и се свивам, защото не смея да издам и звук. Все едно, че съм на десет и си играя на криеница, а в сърцето ми тупти познатата смес от ужас и задоволство.

На десетина метра от къщата приляквам зад един храст и чакам. След минута-две забелязвам, че Натаниъл е повел семейство Гайгър по ливадата към езерцето с лилиите.

— Тук може да се е появила брашнеста мана — обяснява той. — Мислех, че е редно сами да видите.

Чакам ги да се зазаяпат и хуквам към хола, минавам през къщата и се качвам в стаята си. Щом затворя вратата, се стоварвам на леглото и ми идва да се разсмея от облекчение на глупавата, но забавна случка.

След това надниквам през прозореца и виждам, че са все още край езерото. Натаниъл сочи нещо с пръчка.

Бързам към банята, пускам душа и оставам под него за трийсет секунди. След това вадя чисто бельо, дънки и скромна блуза с дълъг ръкав. Дори си слагам червило. След това пъхвам крака в едни еспадрили и излизам в градината.

Натаниъл и семейство Гайгър се връщат към къщата. Токчетата на Триш потъват, освен това личи, че и на двамата с Еди им е горещо и са притеснени.

— Здравейте — обаждам се небрежно аз, когато те приближават.

— Ето те и теб — казва Натаниъл. — Цял следобед не си се мяркала.

— Преглеждах готварски книги — обяснявам невинно аз и се обръщам към Триш с любезна усмивка. — Добре ли прекарахте на партито, госпожо Гайгър?

Прекалено късно забелязвам, че Натаниъл ми прави отчаяни знаци зад гърбовете им.

— Благодаря ти, че попита, Саманта. — Триш поема дълбоко въздух. — Предпочитам да не говоря за партито.

Еди издава някакъв нечленоразделен звук.

— Мама му стара, не се отказваш. Просто казах...

— Става въпрос за начина, по който го каза! — писна Триш. — Понякога си мисля, че единствената ти цел в живота е да ме поставяш в неловко положение.

Еди изсумтява и се отправя към къщата, а сламената му шапка е килната на една страна.

— Олеле. — Извивам едната си вежда към Натаниъл, който се ухилва над потреперващата прическа на Триш.

— Да ви направя ли една чашка чай, госпожо Гайгър? — питам мило аз. — Или може би... „Блъди Мери“?

— Благодаря ти, Саманта — отвърща тя и вирва брадичка с всичкото достойнство, на което е способна. — Един коктейл ще ми дойде добре.

Докато вървим към оранжерията, Триш вече се е поуспокоила. Дори се заема сама да си направи коктейла, вместо да ми дава съвети. Приготвя и за нас с Натаниъл.

— И така — започва тя, след като е отпила, и се е настанила сред буйната зеленина. — Има нещо, което трябва да ти кажа, Саманта. Ще имаме гости.

— Добре — отвърщам аз и се опитвам да не се разсмея. Натаниъл седи до мен и тайно побутва еспадрилата ми с крак.

— Утре пристига племенницата ми и ще остане няколко седмици. Идва на тихо и спокойно място. Потънала е в работа и е особено важно да не я притесняваме. Затова двамата с господин Гайгър ѝ предложихме да остане. Пригответи ѝ, ако обичаш, свободната стая.

— Разбира се — кимам послушно аз.

— Ще ѝ трябва легло и бюро... май ще си донесе лаптопа.

— Да, госпожо Гайгър.

— Мелиса е много умно момиче. — Триш пали цигара и щраква със запалката от „Тифани“. — Работи на високо ниво. Тя е от онези момичета в Ситито.

— Ясно — отвърщам аз и потискам кикота, когато Натаниъл успява да смъкне еспадрилата ми. — С какво се занимава?

— Адвокатка е — казва Триш и аз вдигам безмълвно очи. Адвокатка ли?

Някаква адвокатка ще остане в къщата?

Натаниъл гъделичка ходилото ми, но аз успявам да му отправя анемична усмивка. Това е лоша работа. Може да стане проблем.

Ами ако се познаваме?

Докато Триш си приготвя нов коктейл „Блъди Мери“, аз започвам да мисля усилено. Мелиса? Може да се окаже Мелиса Дейвис от „Фрешуотър“. Може да е Мелиса Тайлър, която работеше с мен по сливането на „Делта Ко“. Прекарали сме заедно часове наред. Ще ме познае веднага.

— Тя ваша племенница ли е или на господин Гайгър? — питам небрежно аз, когато Триш сяда. — И тя ли се казва Гайгър?

— Не, фамилията ѝ е Хърст. Мелиса Хърст.

Нищо не ми говори.

— А къде работи? — Моля те, кажи, че е някъде в чужбина...

— В някаква много известна фирма в Лондон. — Триш замахва разсеяно с чашата.

Добре, накратко казано, не я познавам. Адвокат в Лондон в известна фирма. Ако е в някоя голяма фирма, със сигурност е чувала за мен. Освен това знае за колежката, избягала панически от „Картър Спинк“, заради която клиентът е загубил петдесет милиона лири. Сигурно е запозната дори с най-унизителните подробности от целия този срам.

Само като си помисля, и ми става студено. Щом чуе името ми, ще започне да се сеща, ще събере две и две... и ето, че истината ще лъсне. Унижението, което преживях в Лондон, ще ме настигне и тук. Всички ще разберат каква съм била и какво е станало. Всички ще са наясно, че съм лъжкиня. Поглеждам Натаниъл ужасена.

Не мога да позволя всичко да ми се изплъзне. Не и сега.

Той ми намира и аз отпивам дълга глътка от коктейла. Отговорът е много прост. Налага се да направя всичко необходимо, за да опазя тайната си.

Не е задължително въпросната адвокатка да ме познава. Само че, за да съм сигурна, прибягвам до най-обикновена дегизировка. След като оправих свободната спалня, бързо се скрих в стаята си, вързах косата си на върха на главата и оставих кичурите да падат толкова артистично, че да ми скриват лицето. След това боднах на носа си стари очила, които открих в чекмедже на скрина. Сигурно са останали от 80-те и имат огромни зелени рамки, които успешно скриват лицето ми. Освен това с тях приличам на Елтън Джон. Нищо. Ще го преживея. Важното е, че изобщо не приличам на себе си.

Слизам долу и се натъквам на Натаниъл, който тъкмо излиза от кухнята и май е доста вкиснат. Поглежда ме и се заковава на място от изненада.

— Саманта... какво си направила?

— А, косата ли? — Докосвам я разсеяно. — Просто ми се прииска да си направя по-различна прическа.

— Тези очила твои ли са? — Той продължава да ме оглежда и май не вярва на очите си.

— Нещо ме боли глава. Кажете... какво става? — питам бързо аз с надеждата да му отвлека вниманието.

— Триш — мръщи се той. — Изнесе ми лекция за шума. Не можело да се коси ливадата между десет и два. Не мога да използвам резачката, за да подкастрирам храстите, без предупреждение. Да бъда така любезен да ходя на пръсти по чакъла. Представяш ли си. На пръсти!

— Защо?

— Заради проклетата гостенка. Всички ще трябва да се въртим около нея. Проклетата адвокатка. — Той клати презрително глава. — Работата ѝ била много важна. Моята работа е важна!

— Идва! — изписква Триш от кухнята и забързва навън. — Готови ли сме всички? — Отваря вратата и аз чувам, че се хлопва вратата на някаква кола.

Имам чувството, че сърцето ми ще се пръсне. Вече няма мърдане. Дръпвам още няколко кичура над лицето си и стискам юмруци. Ако се окаже, че я познавам, просто ще стоя с наведена глава, ще мрънкам и ще си играя ролята. Все пак аз съм икономка. Цял живот съм била икономка.

— Тук ще имаш пълно спокойствие, Мелиса. — Долита до мен гласът на Триш. — Инструктирах персонала да ти обръща специално внимание...

Двамата с Натаниъл се споглеждаме и той извива очи към тавана.

— Пристигнахме! Чакай да ти отворя вратата...

Притаявам дъх. След миг Триш връхлита вътре, последвана от момиче в дънки и тясно потниче, повлякло след себе си куфар на колелца.

Това ли била видната столична адвокатка? Зяпвам я и не мога да повярвам. Тя има дълга тъмна коса и дръзко, хубавко лице, но май е още тийнейджърка.

— Мелиса, това е прекрасната ни икономка, Саманта... — Триш млъква стреснато. — Саманта... какво, за бога, е това? Приличаш на Елтън Джон!

Супер. Ето че успешно привлякох вниманието към себе си.

— Здравейте — обаждам се аз, изпълнена с неловкост, и свалям очилата, но оставам с наведена глава. — Приятно ми е да се запознаем.

— Страшно се радвам, че дойдох. — Мелиса говори бавно и провлечено като истинска възпитаничка на някой скъп пансион. След това тръсва коса. — Лондон страшно ме потиска.

— Госпожа Гайгър каза, че сте адвокатка в някакво... във важна фирма в Лондон.

— Да. — Тя ми се усмихва самодоволно. — В правната школа в Челси съм.

Какво?

Тая дори не е квалифициран адвокат. Тя е още студентка. Предпазливо надигам глава и срещам погледа ѝ, но е повече от очевидно, че не се познаваме. За бога. Няма защо да се притеснявам от това момиче. Идва ми да се изсмея на глас.

— А този кой е? — Мелиса започва да пърха примамливо към Натаниъл, а той се мръщи още по-страшно от преди.

— Това е Натаниъл, градинарят ни — обяснява Триш. — Не се притеснявай, строго му е наредено да не те безпокои. Вече му казах, че имаш нужда от пълна тишина, за да си свършиш работата.

— Да знаеш само колко имам да преговарям. — Мелиса въздъхва тежко и прокарва ръка през косата си. — Нямах представа каква работа ме чака, леличко Триш. Тооолкова съм стресирана.

— Наистина не знам как успяваш да се справиш. — Триш я прегръща през раменете и я притиска до себе си. — Какво предпочиташ първо? Всички сме на твое разположение.

— Би ли ми подредила багажа? — обръща се към мен Мелиса. — Дрехите ми сигурно са се смачкали и трябва да се изгладят.

Стряскам се. Значи тя няма сама да си оправи багажа, така ли? Да не се превърна сега в личната прислужница на тази хлапачка?

— Може да си изнеса учебниците в градината — добавя небрежно тя. — Дали градинарят не може да ми сложи една маса някъде на сянка?

Триш наблюдава възхитена как Мелиса рови из раницата, пълна с бумажки.

— Само погледни всички тези книги, Саманта! — възкликва тя, когато Мелиса изважда „Правен наръчник за начинаещи“. — Погледни само какви дълги думи!

— Тъъ... олеле! — възкликвам любезно аз.

— Защо не ни направиш по едно кафе? — обръща се тя към мен. — Ще го изпием на терасата. Донеси и малко бисквити.

— Разбира се, госпожо Гайгър — отвърщам аз и автоматично правя реверанс.

— Може ли моето да е наполовина с кофеин, наполовина без — подхвърля през рамо Мелиса. — Не ми се иска да е прекалено силно.

Не, мама му стара, не мога, претенциозна тъпа краво!

— Разбира се — отвърщам с усмивка аз и стискам зъби. — С удоволствие.

Нещо ми подсказва, че с това девойче няма да се разберам.

Пет минути по-късно, когато изнасям кафето на терасата, Триш и Мелиса са се отпуснали на сянка под чадъра заедно с Еди.

— Нали се запозна с Мелиса? — пита той, когато оставям подноса на масата от ковано желязо. — Тя е нашата малка звезда. Нашият орел на правосъдието.

— Да, запознахме се. Кафето ви — добавям аз и подавам чашата на Мелиса. — Точно както го поръчахте.

— Мелиса е под голямо напрежение — обяснява Еди. — От нас зависи да ѝ е удобно и приятно.

— Нямате представа на какво напрежение съм подложена — заявява сериозно малката. — Работя и вечер и изобщо... Личният ми живот никакъв го няма. — Тя отпива от кафето и се обръща към мен: — Между другото, исках да кажа, че... — Тя се намръщва. — Ти как се казваше?

— Саманта.

— А, да, Саманта. Много внимавай с пайетеното ми бюстие. — Тя отмята коса и отпива нова глътка кафе.

— Ще се постарая — отвърщам все така любезно аз. — Това ли е всичко, госпожо Гайгър?

— Чакай! — Еди оставя чашата си. — Имам нещо за теб. Не съм забравил разговора! — той бръква под стола и вади кафяв плик. Виждам, че вътре има някакви книги с лъскави корици. — Няма да те оставя да се измъкнеш, Саманта. Това ще бъде нашата задача!

Усещам, че ме грози опасност. О, не. Дано да не е това, за което си мисля.

— Господин Гайгър — започвам бързо аз. — Много мило от ваша страна, но...

— Да не чувам повече приказки! — прекъсва ме той и вдига ръка. — Някой ден ще ми благодариш!

— За какво става въпрос? — Мелиса намръщва любопитно малкото си носле.

— Саманта трябва да учи! — Еди вади със замах книгите от плика. И двете са доста шаренки, с украсени букви и много илюстрации. Забелязвам, че е написано „Математика“, „Английски език“ и „Обучение за възрастни“.

Той отваря едната и ми показва някаква карикатура. От устата на човека излиза балонче с въпроса „Какво е съществително име?“.

Зяпвам онемяла.

— Видя ли? — пита гордо Еди. — Много ще ти бъде забавно. Има и златни звезди, които ти се дават, когато напреднеш!

— Мелиса с удоволствие ще ти помогне с тънкостите — чурулика Триш. — Нали, миличка?

— Разбира се — отвръща тя с високомерна усмивка. — Браво, Саманта! Никога не е прекалено късно. — Тя побутва недопитото кафе към мен. — Направи ми друго. Това е прекалено слабо.

Връщам се вътре и подхвърлям книгите на масата в кухнята. Пълня отново чайника, след това изхвърлям кафето в мивката със замах.

— Всичко наред ли е? — Натаниъл ме наблюдава развеселен от вратата на кухнята. — Какво представлява това момиче?

— Отвратителна е! — не се сдържам и избухвам аз. — Невъзпитана е и се отнася към мен като с нищожество. Трябва да й оправя багажа... да й правя кафето наполовина с кофеин, наполовина без...

— Можеш да направиш само едно — обяснява ми той. — Изплюй се в кафето.

— Гадост! — мръщя се аз. — Не мога. — Сипвам лъжичка обикновено кафе в кафеника и добавям половин лъжичка без кофеин. Не мога да повярвам, че се съобразявам с тъпите й прищевки.

— Не й се оставяй. — Натаниъл се приближава, прегръща ме и ме целува. — Не си струва.

— Знам. — Оставям кафето и се сгушвам до него с усмивка. Веднага се отпускам. — Ммм. Липсваше ми.

Той прокарва ръка по гърба ми и аз усещам тръпка на удоволствие. Снощи бях с него в кръчмата и се прибрах тайничко в дома на семейство Гайгър чак в шест сутринта. Нещо ми подсказва, че това ще ми стане навик.

— И ти ми липсваше. — Той първа леко носа ми и ме поглежда любопитно. — Между другото, Саманта. Не си мисли, че не знам.

Застивам в прегръдката му.

— Какво? — питам небрежно аз.

— Знам, че си имаш тайни. — Той ме поглежда. — Само че една вече ти се изплъзна. Нищо не можеш да направиш по въпроса.

Изплъзнала ли се е? Какви ги говори?

— Какво искаш да кажеш, Натаниъл? — Старая се да говоря спокойно, но усещам, че всичко в мен тръпне от страх.

— Хайде, стига. — Той май се забавлява. — Знаеш за какво говоря. Можеш да се правиш на невежа, Саманта, но всичко е ясно. Ние знаем.

— Какво знаете? — питам удивена аз.

Натаниъл клати глава и ми се струва, че всеки момент ще избухне в смях.

— Ще ти помогна малко. Утре. — Целуна ме отново и се отправя към вратата.

Нямам представа за какво ми говори. Утре ли? Това пък какво трябва да означава?

По обяд на следващия ден така и не съм разбрала. Сигурно защото не ми остана нито една свободна секунда, за да седна и да помисля. Може би защото се наложи да търча след Мелиса през всичкото време.

Направих ѝ поне петдесет чаши кафе, а повечето пъти тя дори не си направи труд да го изпие. Занесох ѝ студена вода. Приготвих ѝ сандвичи. Изпрах всички мръсни дрехи, натъпкани в куфара ѝ. Изгладих една от белите ѝ блузи, защото искала да я облече довечера. Всеки път, когато се опитвах да се захвана с обичайната си работа, Мелиса ме призоваваше с крясък.

Междувременно Триш стъпва на пръсти, все едно че самият Т. С. Елиът твори последния си грандиозен епос в градината. Докато бърша праха в хола, тя не откъсва очи от масата на поляната, където се е настанила Мелиса.

— Тя работи толкова упорито. — Триш поема дълбоко въздух и дръпва от цигарата си. — Невероятно интелигентно момиче е нашата Мелиса.

— Ммм — муча аз, защото нямам никакво желание за разговори.

— Да ти кажа, Саманта, не е никак лесно да влезеш да следваш право. Особено ако искаш да попаднеш в най-добрия университет! — Тя ме поглежда многозначително. — На Мелиса ѝ се с наложило да се пребори със стотици други кандидати, за да влезе!

— Страхотно. — Забърсвам бързо телевизора. — Наистина е супер.

А тя дори не учи в най-добрия университет. Това между другото.

— Колко време ще остане? — питам аз и се надявам да не издам нетърпението си.

— Зависи. — Триш издухва облак дим. — Изпитите й са след няколко седмици, а аз й казах, че може да остане колкото пожелае!

Няколко седмици ли? Още не е минал и един ден, а тя вече ме побърква.

Прекарах следобеда в кухнята и се престорих, че започвам да оглушавам. Когато Мелиса ме вика, включвам или миксера, или радиото, или започвам да дрънча с тенджери и тигани. Ако иска нещо, да ме намери сама.

Най-сетне тя се появява на вратата на кухнята, цялата поруменияла от злоба.

— Саманта, виках те!

— Така ли? — Вдигам невинно поглед от маслото, което топя, за да направя хляб. — Не съм чула.

— Трябва ми звънец или нещо такова. — Тя едва сдържа нетърпението си. — Така не може да продължава. Не мога да си прекъсвам работата.

— Какво ще желаете?

— Каната за вода е празна. Освен това искам да похапна нещо. Трябва да поддържам нивото на енергията си.

— Трябваше да донесете каната — подхвърлям спокойно аз. — Защо не си направите нещо за ядене?

— Нямам никакво време да се занимавам с такива неща, разбра ли? — сопва се Мелиса. — В момента съм подложена на огромно напрежение. Чака ме толкова работа. Изпитите приближават... ама ти нямаш никаква представа какъв е животът ми.

Поглеждам я, без да кажа и дума, поемам дълбоко дъх и се опитвам да се овладеея.

— Ще ви донеса сандвич — примирявам се най-сетне аз.

— Много ти благодаря — отвърща саркастично тя, след това застава със скръстени ръце, все едно, че чака нещо.

— Какво има? — питам аз.

— Хайде. — Тя вирва брадичка. — Направи реверанс.

Какво? Тая шегува ли се?

— Няма да правя реверанс пред вас! — За малко да се изсмея.

— Правиш реверанс пред леля. И пред чичо.

— Те са ми работодатели — отвърщам през зъби аз. — Различно е. — Ако искате ми вярвайте, но ако можех да върна часовника назад,

нямаше да има никакви реверанси.

— Аз живея в тази къща. — Тя отмята коса назад. — Значи и аз съм ти работодател. Длъжна си да проявяваш уважение и към мен.

Имам желание да ѝ шибна един шамар. Ако ми беше подчинена в „Картър Спинк“, щях да я... размажа.

— Добре. — Оставям ножа. — Ще отида да попитам госпожа Гайгър. — Преди да успее да ми отговори, аз изфучавам от кухнята. Това няма да го бъде. Ако Триш застане на нейна страна, край. Напускам.

Триш не се мярка никъде, затова се отправям на втория етаж. Сърцето ми ще се пръсне. Заставам пред вратата на спалнята и чукам.

— Госпожо Гайгър? Искам да поговоря с вас.

След малко Триш отваря вратата едва-едва и наднична леко разрошена.

— Какво има, Саманта?

— Положението в момента не ми харесва — заявявам аз като се старая да говоря спокойно и любезно. — Бих искала да го обсъдим.

— Какво положение? — мръщи се тя.

— С Мелиса. И... и непрекъснатите ѝ изисквания. Тя не ме оставя да си свърша задълженията. Поддръжката на дома ще бъде напълно изоставена, ако трябва да се занимавам с нея.

Триш май не е чула и дума от казаното.

— Виж, Саманта... не сега. — Тя ми махва разсеяно с ръка. — Ще поговорим по-късно.

Чувам Еди да ломоти нещо. Браво. Сигурно двамата правеха секс. Предполагам, че предпочита да се върне към позата си.

— Добре. — Опитвам се да прикрия разочарованието си. — Значи да продължавам както досега, така ли?

— Чакай. — Триш неочаквано ме забелязва. — Саманта, след половин час съм поканила едни приятелки да пият шампанско на терасата. Моля те, облечи си нещо друго, да не е униформата. — Тя поглежда синята престилка с нескрито неудоволствие. — Това не е най-хубавата ти дреха.

„Мама ти стара, нали ти си я избрала!“ — иска ми се да ѝ напомня. Вместо това правя реверанс, обръщам се и побесняла влизам в стаята си.

Проклетата Триш. Проклетата Мелиса. Ако още чака сандвича си, има дълго да чака.

Затварям вратата, тръшвам се на леглото и поглеждам ръцете си, почервенели от деликатните дрехи на Мелиса.

Какво правя тук?

Усещам как ме завладява разочарование. Може би просто съм наивна, но искрено си мислех, че Триш и Еди ме уважават. Не просто като тяхна икономка, а и като човек. Само че съдейки по начина, по който Триш се държа току-що... очевидно е, че за тях не съм нищо повече от „персонал“. Трябва да се примиря, че съм една полезна придобивка, много малко повече от прахосмукачката. Идва ми да си събера багажа и да си замина.

И ето че си представям как слизам по стълбите, как отварям вратата и крясвам към Мелиса: „И между другото, аз също имам диплома по право, да не говорим, че моята е от по-престижен университет“.

Не, това е дребнаво. Още по-зле. Жалка работа.

Тръшвам се на леглото и разтривам слепоочията си. Сърцето ми започва да се успокоява и аз се овладявам.

Сама си избрах тази работа. Никой не ме е принуждавал. Може и да не беше най-разумната ми постъпка, може би дори да не остана тук завинаги. От мен зависи да се възползвам максимално от положението, докато съм тук. И отново от мен зависи да се държа като професионалистка.

Или поне... трябва да се държа професионално, доколкото ми е възможно, тъй като все още нямам представа каква е онази тава за саварини. Най-сетне призовавам силите си и се надигам от леглото. Свалям униформата, обличам рокля и се сресвам. Дори си слагам червило, за да добия по-приличен вид. След това посягам към мобилния и пускам есемес на Натаниъл.

„Здрасти! Къде си?

Сам.“

Чакам, но отговор така и не идва. И ето че се сецям, че не съм го виждала целия следобед. Все още нямам представа за какво намекваше

вчера. Една от тайните ми била излязла наяве! Каква ли е тази тайна? Срецам погледа си в огледалото и усещам как старото безпокойство започва да се връща. Не е възможно...

Искам да кажа, че той не може...

Не. Няма начин. Невъзможно. Трябва да има някакво обяснение. Винаги има обяснение.

Къщата е притихнала, докато слизам по стълбите. Нямам представа по кое време ще пристигнат приятелките на Триш, но засега от тях няма и следа. Поне ще ми остане време да сготвя. Може дори да успея да обеля зеленчуците.

Забързала съм се към кухнята, когато Натаниъл се показва на вратата. Той пък какво прави тук?

— Ето те и теб. — Прегръща ме, целува ме и ме дръпва към стълбите, а аз за пръв път откривам, че отдолу има достатъчно място, където да се скрием. — Ммм, колко ми липсваше.

— Натаниъл... — Опитвам се да го отблъсна аз, но той ме притиска още по-силно. След няколко опита успявам да се измъкна от ръцете му. — Натаниъл, трябва да сготвя. И без това съм изостанала с времето, а и трябва да сервирам напитките на някакви гости...

— Чакай. — Натаниъл ме дръпва и поглежда часовника си. — Още една минута. След това отиваме.

Вглеждам се неуверено в него и усещам несигурност.

— Натаниъл... за какво говориш?

— Докога ще се преструваш? — Той клати развеселен глава. — Наистина ли си въобразяваше, че ще скриеш от нас? Любима, ние не сме чак толкова глупави! Нали ти казах, че знаем.

Ужас! Те знаят. Какво знаят? Какво, по дяволите, са разбрали?

Преглъщам, а устата ми е пресъхнала изведнъж.

— Какво точно...

— А, не. — Натаниъл поставя пръст на устните ми. — Прекалено късно е. Има изненада за теб, независимо дали искаш или не.

— Изненада ли? — заеквам аз.

— Хайде, ела. Чакат те. Затвори очи... — Прегръща ме през кръста с едната ръка, а другата поставя над очите ми. — Ела насам... Аз ще те водя...

Докато ме води в пълния мрак, усещам, че ми прилошава от страх. Умът ми трескаво работи и се опитвам да разбера какво ли става зад гърба ми. Кой ме чака?

Моля те, Господи, нека не са се опитали да ми оправят живота. Моля те, Господи, нека да не са организирали някое мило семейно или служебно тържество. Представям си застаналия на поляната пред къщата Кетърман с проблясващите на слънцето метални рамки на очилата. Или пък Арнолд. Или дори майка ми.

— Ето я и нея! — Натаниъл ме извежда през френските прозорци и ме отвежда по стъпалата към градината. Усещам как слънцето гали лицето ми, чувам нещо като пляскане и... музика ли е това? — Така! Можеш да отвориш очи!

Не мога да отворя очи. Каквото и да става, не искам да разбирам.

— Всичко е наред! — смее се Натаниъл. — Никой няма да те ухапе! Отвори очи!

Сърцето ми блъска диво, докато отварям очи. Мигвам няколко пъти и се чудя дали не сънувам.

Какво... ама както става тук?

На огромен плакат, опънат между две дървета, е написано „Честит рожден ден, Саманта!“. Значи от него е идвал пляскащият звук. На масата в градината е постлана бяла покривка, има букет цветя и няколко бутилки шампанско. За един стол са вързани балони с надпис „Саманта“ на всеки от тях. От касетофона се носи джаз. Еди и Триш са на тревата заедно с Айрис, Еймън и Мелиса. Всички ми се усмихват, с изключение на нацупената Мелиса.

Имам чувството, че съм се озовала в някаква паралелна вселена.

— Изненада! — провикват се в един глас те. — Честит рожден ден!

Отварям уста, но не успявам да издам никакъв звук. Прекалено слисана съм, за да проговоря. Защо са решили, че имам рожден ден?

— Погледнете я само — подвиква Триш. — Тя онемя! Нали, Саманта?

— Ами... да — продължавам да заеквам аз.

— Тя нямаше представа — признава с усмивка Натаниъл.

— Честит рожден ден, миличка. — Айрис се приближава, прегръща ме силно и ме целува.

— Еди, отвори шампанското! — нарежда нетърпеливо Триш. — Хайде!

Не мога да повярвам. Какво да правя? Какво да кажа? Как да кажеш на хората, организирали парти изненада за рождения ти ден, че всъщност... нямаш?

Защо са решили, че имам рожден ден? Да не би да съм ги излъгала и да съм им дала измислена дата на раждане, докато провеждаха интервюто? Само че не си спомням да сме говорили по този въпрос...

— Шампанско за рожденичката! — Еди отваря бутилката и налива пенливото шампанско в чашите.

— Най-добри пожелание! — Еймън се приближава широко усмихнат. — Де да можеше да си видиш изражението!

— Направо невероятно! — съгласява се Триш. — А сега да вдигнем тост!

Това не може да продължава.

— Тъж... Господин Гайгър, госпожо Гайгър... партито е чудесно, наистина съм трогната. — Преглъщам с усилие и се насилвам да кажа: — Само че... днес нямам рожден ден.

За моя огромна изненада всички избухват в смях.

— Нали ви казах! — възкликва доволно Триш. — Тя каза, че ще отрече.

— Не е чак толкова страшно, че остаряваш с една година — успокоява ме Натаниъл с шеговитата усмивка. — Трябва да приемеш фактите. Пийни си шампанско и се забавлявай.

Много съм объркана.

— Кой е казал, че ще отрека?

— Лейди Еджърли, разбира се! — грейва Триш. — Тя ни издаде малката ти тайна!

Фрея ли? Фрея ли стои зад тази работа?

— Тя... какво точно ви каза тя? — Старая се да говоря естествено. — За лейди Еджърли питам.

— Каза ми, че рожденият ти ден приближава — отвърща доволно Триш. — Предупреди ме да запазя всичко в тайна. Каква си потайна!

Не мога да повярвам, че Фрея е направила подобно нещо. Не е възможно.

— Освен това ми каза... — Триш снишава съчувствено глас, — че последният ти рожден ден бил голямо разочарование. Каза, че на този трябвало да оправим нещата. Тя беше тази, която предложи да организираме изненадата! — Триш вдига чаша. — И така, да пием за Саманта! Честит рожден ден!

— Честит рожден ден! — пригласят останалите и вдигат чаши. Не знам дали да плача, или да се смея. Може би и двете.

Поглеждам плаката и сребърните балони, които се развяват при всеки порив на вятъра, след това бутилките шампанско и усмихнатите лица около мен. Не знам какво да кажа. Просто се налага да преглътна.

— Ами... благодаря ви — отвърщам аз и се оглеждам. — Наистина е... прекрасно е.

— Съжалявам, че бях толкова рязка днес следобед — заявява весело Триш и отпива нова глътка. — В момента се борехме с балоните. Днес следобед изгубихме половината — тя се обръща към Еди и го дарява с изпепеляващ поглед.

— Ти някога опитвала ли си се да натъпчеш балони, пълни с хелий, в багажника на кола? — сопва ѝ се разпалено Еди. — Да те видя как ще се справиш! Да не би да имам три ръце?

Представям си как Еди се бори с лъскавите балони, докато се опитва да ги побере в багажника на поршето, и прехапвам устни.

— Не записахме възрастта ти на балоните, Саманта — добавя тихо Триш. — Предполагам, че като жена ще оцениш жеста. — Тя вдига чашата си и ми намига съзаклятнически.

Поглеждам от наплесканото ѝ с грим лице към месестите румени бузи на Еди и усещам, че съм искрено трогната. Значи са планирали изненадата. Писали са плакат. Поръчвали са балони.

— Господин Гайгър... госпожо Гайгър... просто нямам думи...

— Това не е всичко! — казва Триш и кимва над рамото ми.

— Честит рожден ден... — Някакъв глас пее зад мен и след миг само се включват и останалите. Врътвам се и виждам Айрис да се приближава откъм къщата, понесла най-голямата двуетажна торта. Глазирана е в бледорозово, има захарни рози и малини, а отстрани е бодната елегантна картичка със сребърен надпис: „Скъпа Саманта, всички ти пожелаваме честит рожден ден.“

Не бях виждала такава красота. Гледам я и усещам как гърлото ми се стяга и не мога да проговоря. През целия ми живот никой не ми е

правил торта за рождения ден.

— Духни свещичката — провиква се Еймън, когато песента свършва. Духвам немощно пламъка и всички започват да ръкопляскаат.

— Харесва ли ти? — усмихва се Айрис.

— Прекрасна е... — преглъщам аз. — Никога не съм виждала по-красива.

— Честит рожден ден, пиленце. — Тя ме гали по ръката. — Заслужавах я.

Айрис оставя тортата и започва да я реже, а Еди почуква по чашата си с една химикалка.

— Моля за внимание... — Качва се на терасата и си прочиства гърлото. — Саманта, всички ние много се радваме, че дойде в семейството ни. Справяш се прекрасно и ние много ценим работата ти — Еди вдига чашата си към мен. — Тъъ... браво, Саманта!

— Благодаря ви, господин Гайгър — отвърщам колебливо аз. Оглеждам засмените лица на фона на синьото небе и черешовите цветове. — Аз... много се радвам, че съм сред вас. Всички вие ме посрещнахте толкова топло и бяхте много мили с мен. — Господи, всеки момент ще ревна. — Не бих могла да мечтая за по-добри работодатели...

— Я престани! — размахва ръце Триш и попива очи с някаква салфетка.

— „Тя е изключителен човек“ — запява с продран глас Еди. — „Тя е изключителен човек...“

— Еди! Саманта няма да слуша тъпите ти песни! — прекъсва го Триш с пискливия си глас и продължава да попива сълзите си. — Отвори нова бутилка шампанско, за бога!

Днес е една от най-топлите вечери тази година. Докато слънцето бавно се спуска към хоризонта, ние сме приседнали на тревата, пием шампанско и си говорим. Еймън ми разказва за приятелката си, Ана, която работи в хотел в Глостър. Айрис е донесла тарталети, пълни с пилешко и подправки. Натаниъл нагласява разноцветни светлини на едно от дърветата. Мелиса заявява няколко пъти, че не може да седне с нас, защото трябва да се залавя за работа, но накрая приема още една чаша шампанско.

Небето е бездънно, леко потъмняло на свечеряване, и се усеща ароматът на орлови нокти. Музиката звучи — лека и приятна, а ръката

на Натаниъл е отпусната небрежно на бедрото ми. През целия си живот не съм се чувствала по-щастлива и доволна.

— Подаръците! — надига неочаквано глас Триш. — Още не сме раздали подаръците!

Тя май е изпила повече шампанско от останалите. Заклаща се неуверено към масата, започва да рови в чантата си и вади някакъв плик.

— Това е малък бонус, Саманта — казва тя, когато ми го подава. — Похарчи го за себе си.

— Благодаря ви! — отвърщам изумена аз. — Това е... невероятно мило е!

— Не ти увеличаваме заплатата — уточнява тя и ме поглежда подозрително. — Нали разбираш, че това не е увеличение на заплатата. Само за празника е.

— Разбирам — отвърщам аз и се опитвам да не се усмихна. — Много щедро, госпожо Гайгър.

— И аз имам нещо за теб. — Айрис бръква в кошницата и вади пакет, увит в кафява хартия. В него има нов комплект тави за хляб и престилка на розички. Поглеждам Айрис, не мога да се сдържа и избухвам в смях.

— Благодаря ти. Ще ми свършат добра работа.

Триш оглежда тавите неодобрително.

— Ама... Саманта вече има цял куп тави — обяснява тя и грабва едната. — Има и престилки.

— Реших да рискувам — отвърща Айрис, а в очите ѝ танцуват искрици.

— Заповядай, Саманта. — Мелиса ми подава подаръчен комплект от „Боди шоп“, който си спомням, че съм виждала в банята на Триш.

— Благодаря — отвърщам любезно аз. — Не трябваше.

— А, Мелиса — намесва се Триш и веднага забравя за тавата за хляб. — Престани да създаваш допълнителна работа на Саманта! Не може непрекъснато да тича след теб! Не можем да си позволим да я загубим.

Забелязвам шока по лицето на Мелиса. Тя е така побесняла, сякаш Триш ѝ е ударила шамар.

— А това е от мен — бърза да се намеси Натаниъл. Подава ми малък подарък, увит в бяла хартия, и всички се обръщат, за да видят какво е.

Разопаковам пакетчето и от него изпада красива сребърна гривна. На нея има висулка: малка дървена лъжица. Отново избухвам в смях. Първо престилка с къдрички, а сега дървена лъжица.

— Напомня ми за първия път, когато те видях — обяснява Натаниъл и се усмихва.

— Фантастична е. — Прегръщам го и го целувам. — Много ти благодаря — прошепвам на ухото му аз.

Триш ни наблюдава зорко, докато се отдръпваме един от друг.

— Ясно с какво те е привлякла Саманта — казва тя на Натаниъл. — Умението ѝ да готви, нали?

Еймън е на терасата. Слиза при нас на тревата и ми подава бутилка вино.

— Това е от мен — обяснява той. — Не е много...

— Чудесно! — възкликвам трогната аз. — Благодаря ти, Еймън.

— И исках да ти предложа, ако някога решиш да станеш сервитьорка...

— В пъба ли? — питам учудена аз, но той клати глава.

— На частни партита. В селото си имаме организация. Не може да се нарече истински бизнес, по-скоро от време на време изниква по някоя поръчка и предлагаме на приятелите си. Така изкарваме по малко допълнителни пари, нали знаеш как е.

Предлагаме на приятелите си. Усещам как в гърдите ми се разлива приятна топлина.

— С удоволствие — усмихвам му се аз. — Благодаря ти, че си се сетил за мен.

Еймън се усмихва.

— А като минеш в пъба, с удоволствие ще те почерпя.

— Ами... ъъ... — поглеждам към Триш. — Може би по-късно.

— Върви! — подканва ме тя и махва с ръка. — Забавлявай се! Изобщо не мисли за работата! Ще сложа чашите в кухнята — уточнява тя. — Ти ще ги оправиш утре.

— Благодаря, госпожо Гайгър. — Насилвам се да остана сериозна. — Много сте... мила.

— И аз трябва да вървя — Айрис става. — Лека нощ и благодаря.

— Има ли начин да те изкушим да дойдеш в кръчмата, Айрис?
— пита Еймън.

— Няма да е тази вечер — усмихва се тя и лицето ѝ заблестява от мигащите светлини на дървото. — Лека нощ, Саманта. Лека нощ, Натаниъл.

— Лека нощ, мамо.

— Лека нощ, Еймън.

— Лека нощ, Айрис.

— Лека нощ, дядо — казвам аз.

Думите излизат от устата ми, преди да успея да се спра. Стоя като замръзнала, цялата изчервена от притеснение, с надеждата никой да не забележи. Ето че Натаниъл бавно се завърта към мен. Личи, че се забавлява. Той, разбира се, е чул.

— Лека нощ, Мери Елън — извива вежди той.

— Лека нощ, Джон Бой — отвърщам небрежно аз.

— Аз приличам повече на Джон Бой.

— Хм. — Оглеждам го внимателно. — Добре, ти ще бъдеш Джон Бой.

Като малка много си падах по Джон Бой. Не че ще му кажа на Натаниъл.

— Хайде. — Натаниъл ми подава ръка. — Да вървим в кръчмата на Айк.

— Айк имаше магазин — извивам очи аз. — Какво знаеш ти!

Когато тръгваме към къщата, минаваме покрай Мелиса и Еди, седнали на терасата, отрупана с документи и брошури.

— Толкова е трудно — жалва се Мелиса. — Та това е решение, което ще окаже влияние върху целия ми живот. Как да разбере кое е правилното?

— Господин Гайгър — прекъсвам я аз, изпълнена с неудобство. — Искях само да ви благодаря за тази вечер. Беше наистина невероятно.

— Беше весело! — отвърща Еди.

— Приятно прекарване — намесва се Мелиса и въздиша дълбоко. — Мен ме чака работа.

— Струва си да се потрудиш, мила. — Еди я гали по ръката, за да ѝ даде кураж. — Когато те приемат в... — Той посяга към една от брошурите и се взира в името. — „Картър Спинк“...

В първия момент не мога да помръдна.

Значи Мелиса кандидатства за работа в „Картър Спинк“?

— Това... — Старая се гласът ми да звучи естествено. — Това ли е името на фирмата, за която кандидатстваш?

— Още не знам — поглежда ме нацупена Мелиса. — Те са най-добрите. Само че конкуренцията е убийствена. Почти не приемат нови хора.

— Звучи добре — отвърща Еди и прелиства лъскавите страници и снимките по тях. — Я погледни какъв офис имат.

Докато той разглежда, аз стоя като хипнотизирана. Има снимка на фоайето. Има и снимка на етаж, на който работех. Не мога да откъсна очи, въпреки че не искам да гледам. Това е старият ми живот. Вече нямам място там. И ето на следващата страница, която Еди разгръща, трепвам изненадана.

Има моя снимка. Моя.

Снимана съм в черния костюм, седнала съм на заседателната маса задно с Кетърман, Дейвид Елдридж и някакъв гост от Щатите. Спомням си кога направиха снимката. Кетърман беше побеснял, че го прекъсват.

Толкова съм бледа. Толкова съм сериозна.

— Освен това... не знам дали искам да им посветя всичкото си време. — Мелиса дръпва страницата. — Та тези хора работят и нощем! Ами личният ми живот?

Лицето ми се вижда ясно. Очаквам всеки момент някой да се усети и да каже: „Я чакай малко...“.

Никой не забелязва. Мелиса продължава да мрънка, сочи брошурата, а Еди кима. Натаниъл зяпа към небето, очевидно отегчен.

— Въпреки че плащат страшно добре... — Мелиса въздиша и отваря на нова страница.

Снимката вече не се вижда. Мен ме няма.

— Хайде да тръгваме. — Топлата ръка на Натаниъл ме подръпва.

— Добре — усмихвам му се аз. — Да вървим.

През следващите две седмици не видях повече брошурата на „Картър Спинк“, докато един ден не минах покрай масата на Мелиса, когато отивах в кухнята да приготвя обяда.

Не знам какво става с времето. Почти не му обръщам внимание. Минутите и часовете не са строго разграфени, те просто отлитат неусетно. Вече дори не нося часовник. Вчера следобед двамата с Натаниъл лежахме в полето, той наблюдаваше как белите чадърчета на глухарчетата се носят над нас и единственият шум бе скрибуцането на щурците.

Не мога да се позная. Загоряла съм, защото около обяд се излеждам на слънце. Краищата на косата ми са изсветлели. Бузите ми са се налели, станали са румени. Ръцете ми са по-силни, мускулите изпъкват, защото лъскам и търкам къщата, меся хляб и разнасям напред-назад тежките тигани и тенджери.

Лятото е в разгара си и всеки ден ми се струва по-горещ от предишния. Всяка сутрин преди закуска Натаниъл ме изпраща през селото до къщата на семейство Гайгър и дори по това време въздухът е топъл и приятен. Животът тук ми се струва бавен и наистина чудесен. Нищо друго няма значение. Всички са в празнично настроение, освен Триш, която е трескаво напрегната. В края на седмицата организира благотворителен обяд, защото е прочела в едно списание, че така постъпвали дамите от висшето общество. Покрай цялата шумотевица човек би си помислил, че се е захванала с кралската сватба.

Оправям пръснатите по масата бумажки на Мелиса, когато забелязвам брошурата на „Картър Спинк“ да се подава от една папка. Не мога да устоя, изваждам я и разлиствам познатите страници. Ето ги стълбите, по които се качвах всеки ден в продължение на седем години. Ето го и Гай, все така красив. Тази не беше ли Сара от отдел „Сливания“, която също се бореше за партньор. Така и не разбрах дали е получила мястото.

— Какво правиш? — Мелиса е влязла в кухнята, а аз дори не съм я чула. Наблюдава ме подозрително. — Това е мое.

Не може да бъде. Тя какво си въобразява, че ще ѝ открадна брошурата ли?

— Просто ви подреждах нещата — отвръщам миролюбиво аз и оставям брошурата. — Масата ми трябва.

— Така ли? Благодаря. — Тя потрива лице. Напоследък ми се струва доста измъчена. Под очите ѝ има сенки и блясъкът в косата ѝ е изчезнал.

— Много упорито работите — опитвам се да бъда мила с нея.

— Да, така е. — Тя вирва брадичка. — Струва си. Отначало те скапват от работа, но след като станеш по-опитен, нещата се успокояват.

Поглеждам умореното ѝ арогантно лице. Дори да можех да ѝ кажа онова, което ми е известно, тя нямаше да ми повярва.

— Аха — отвръщам след секунда аз. — Сигурна съм, че сте права. — Отново поглеждам брошурата на „Картър Спинк“. Отворена е на страница със снимката на Арнолд. Той е с ярка вратовръзка на точки и кърпичка от същата коприна в джоба, подкупващо усмихнат на целия свят. Само като го погледна, и на мен ми идва да се усмихна.

— Значи ще кандидатствате за работа в тази фирма? — питам небрежно аз.

— Ами да. Те са най-добрите. — Мелиса вади диетична кола от хладилника. — Този щеше да ме интервюира. — Тя посочва с брадичка снимката на Арнолд. — Само че напуска.

Трепвам от изненада. Арнолд напуска „Картър Спинк“?

— Сигурна ли сте? — питам аз, преди да успея да се спра.

— Да. — Мелиса ме поглежда учудена. — На теб пък какво ти става?

— А, нищо — отвръщам аз и бързо оставям брошурата. — Просто... не ми се струва достатъчно възрастен, за да се пенсионира.

— Просто напуска. — Тя свива рамене и излиза от кухнята, а аз оставам напълно объркана.

Арнолд напуска „Картър Спинк“? Нали винаги се е хвалил, че никога няма да напусне? Все повтаряше, че щял да работи още двайсет години. Защо е решил да напусне тъкмо сега?

Нямам никаква представа какво става. През последните няколко седмици живея като под стъклен похлупак. Не съм чела „Правист“, дори не съм виждала най-обикновен вестник. Не знам никакви клюки, да не говорим, че не ме интересуват. Ето че сега, след като видях познатото лице на Арнолд, ме обзема любопитство.

Знам, че вече не съм част от този свят, въпреки това искам да разбера какво става. Защо Арнолд напуска „Картър Спинк“? Какво се е случило, за което нямам представа?

И така, същия следобед, след като съм вдигнала масата, се промъквам в кабинета на Еди, пускам компютъра и влизам в „Гугъл“. Изписвам „Арнолд Савил“ и на втората страница попадам на информация за ранното му пенсиониране. Препрочитам малката статия отново и отново и се опитвам да разбера какво става. Защо е решил да напусне толкова рано? Да не би да е болен?

Опитвам се да намеря още нещо, но май няма друго. След кратко колебание изписвам „Саманта Суитинг“, въпреки че си казвам, че не бива. Веднага се появяват безброй неща за мен. Този път не се слисвам като миналия. Все едно, че не става дума за мен.

Преглеждам статиите една след друга и виждам, че са същите като преди. След като преглеждам пет страници, изписвам „Трета обединена банка“ и започвам да разглеждам. След това изписвам „БЛК холдинг“, след него „Трета обединена банка“, „Глейзърбрукс“, а после и „Саманта Суитинг, 50 милиона лири, край на кариерата“ и чакам отново да се появят противните писания. Все едно, че наблюдавам повторно собствената си автомобилна катастрофа.

Господи, човек направо се пристрастява към „Гугъл“. Седя, погълната от написаното, въвеждам нови имена за търсене, чета и търся, а когато се налага, вкарвам и паролата за „Картър Спинк“. След един час седя прегърбена на стола на Еди като някое зомби. Гърбът ме боли, вратът ми се е схванал, а думите започват да се сливат. Забравила съм какво е да седиш пред компютър. Нима съм се занимавала с това по цял ден?

Потривам уморените си очи, поглеждам към поредната уебстраница и се питам какво правя. Това е някакъв списък с гости за обяд, проведен в „Пейнтърс хол“. По средата на статията забелязвам

името „БЛК холдинг“, което вероятно е връзката. На автопилот местя курсора и попадам на името „Никълъс Ханфорд Джоунс, директор“.

Нещо проблясва в объркания ми мозък. Никълъс Ханфорд Джоунс. Откъде ми е познато това име? Защо ми се струва, че има връзка с Кетърман?

Да не би „БЛК холдинг“ да е клиент на Кетърман? Не. Не е възможно. Не съм чувала подобно нещо.

Стисвам здраво очи и се опитвам да се съсредоточа. Никълъс Ханфорд Джоунс. Представям си името, опитвам се да открия някаква асоциация... да извикам някакъв образ... хайде, мисли...

Това е бедата, когато имаш почти фотографска памет. Хората си мислят, че е много удобно, но истината е, че направо те побърква.

И накрая си спомням. Засуканият почерк на поканата за сватба. Беше закачена на таблото в кабинета на Кетърман преди около три години. Стоя там седмици наред. Виждах я всеки път, когато влизах при него.

„Господин и госпожа Арнолд Савил,
Имат удоволствието да ви поканят на сватбата на
дъщеря им Фиона и господин Никълъс Ханфорд Джоунс.“

Никълъс Ханфорд Джоунс е зет на Арнолд Савил? Арнолд има роднини в „БЛК холдинг“?

Отпускам се на стола напълно объркана. Защо не го е споменавал никога досега?

След това ме поразява нова мисъл. Бях в страницата на „БЛК“ само преди минута. Защо не беше споменато, че Никълъс Ханфорд Джоунс е директор? Това е незаконно.

Потривам чело, след това от любопитство изписвам в прозорчето за търсене „Никълъс Ханфорд Джоунс“. След миг екранът се изпълва със статии и аз се привеждам любопитно напред.

За бога! Този интернет е пълен боклук. Има десетки други Никълъси и други Ханфордовци и разни господа с името Джоунс, споменати в какъв ли не контекст. Нещото, наречено „Гугъл“, не разбира ли какво ми трябва? Защо ми е да чета за някакъв канадски

гребен отбор и за състезателя им Грег Ханфорд, за някой си Дейв Джоунс или за Чип Никълъс.

Така няма да намеря нищо.

Въпреки това продължавам надолу и преглеждам всеки един от текстовете, прехвърляйки страница след страница. И тъкмо когато се каня да се откажа, погледът ми попада в дъното на страницата.

„Уилям Ханфорд Джоунс, финансов директор в „Глейзърбрукс“, благодари на Никълъс Дженкинс за речта...“

В първите няколко секунди оставам, впила очи в екрана, и не мога да повярвам, финансовият директор на „Глейзърбрукс“ също ли се казва Ханфорд Джоунс? Те да не би да са роднини? Чувствам се като частен детектив, докато влизам във „Стари приятели“ и след две минути отговорът е ясен. Двамата са братя.

Като зашеметена съм. Доста интересна връзка. Значи господинът е финансов директор на „Глейзърбрукс“, която фалира и завлече Трета обединена банка с 50 милиона лири. Той е директор на „БЛК холдинг“ със заем от 50 милиона, дадени преди три дни. А пък Арнолд представлява Трета обединена банка. Те са свързани; роднини са. Най-странното е, че съм убедена, че никой друг не подозира.

Арнолд никога не е споменавал този факт. Никой в „Картър Спинк“ не го е споменавал. Не е ставало въпрос в нито един от докладите по тази сделка. Арнолд нарочно си е мълчал.

Потривам очи и се опитвам да събера разпокъсаните си мисли. Това не е ли конфликт на интереси? Не е ли трябвало той да няма никакъв достъп до информация по сделката? Защо му е на Арнолд да пази толкова важна тайна? Освен ако...

Не!

Не е възможно. Просто не е възможно...

Той не би...

Отварям очи, усещам, че ми се вие свят, сякаш ненадейно съм се гмурнала в дълбоки води. Умът ми трескаво работи, прехвърля различни възможности и ги отхвърля, защото не съм в състояние да повярвам.

Да не би Арнолд да е открил нещо? Да не би да крие нещо?
Затова ли напуска?

Изправям се и прокарвам пръсти през косата си. Добре, нека просто... престани веднага. Става въпрос за Арнолд. Да, за Арнолд. Превръщам се в напълно побъркана теоретичка на разни конспирации. Още малко и ще изпиша за търсене „Извънземни, Розуел, живеят сред нас“.

Обзета от решителност, вадя мобилния. Ще позвъня на Арнолд. Ще му пожелаая успех в бъдеще. Така поне ще се отърва от всички абсурдни идеи, които ми се въртят в главата.

След шест прекъснати опита най-сетне събирам сили да набера целия номер и чакам някой да се обади. От самата мисъл да говоря с някой в „Картър Спинк“ — най-вече със самия Арнолд — ми прилошава. Отново прекъсвам, преди да вдигнат, и скривам телефона, сякаш ми се е разминало на косъм.

Най-сетне се стягам, набирам отново и изчаквам. Така и няма да разбере, ако не го направя. Мога да поговоря с Арнолд. Мога да изправа гордо глава.

След три позвънявания се обажда Лара.

— Кабинетът на Арнолд Савил.

Веднага си я представям как седи на бюрото от светло дърво, облечена в неизменното винено сако, и пише нещо. Имам чувството, че съм на хиляди километри.

— Здравей, Лара — започвам аз. — Обажда се... Саманта. Саманта Суитинг.

— Саманта? — Лара е слисана. — Леле боже! Как си? Какво правиш?

— Добре съм. Много добре, благодаря. — Стомахът ми се е свил на топка от нерви. — Обаждам се, защото разбрах, че Арнолд напуска? Истина ли е?

— Истина е! — съобщава ми тя, доволна, че може да сподели клюката. — Направо не можах да повярвам, когато каза. Очевидно Кетърман го е завел на обяд и се е опитал да го накара да остане, но той бил категоричен. И още нещо, ще се мести да живее на Бахамските острови.

— На Бахамските острови ли? — питам удивена аз.

— Купил си е къща там! Стори ми се направо великолепно. В петък ще има прощално парти — продължава Лара. — Аз ще се местя при Дерек Грийн, помниш ли го? Партньора по данъчно облагане. Много приятен човек, въпреки че е доста избухлив понякога...

— Браво... — прекъсвам я аз и си спомням, че тя е в състояние да клюкарства часове наред без дори да си поеме дъх. — Лара, исках да пожелая на Арнолд всичко най-хубаво. Би ли ме свързала с него?

— Ами? — Лара е искрено изненадана. — Та това е невероятно... благородно от твоя страна, Саманта. След всичко, което се случи.

— Нали знаеш — отвърщам притеснено аз. — Арнолд не беше виновен. Той направи каквото можа.

Следва непонятно мълчание.

— Да — отвърща след малко Лара. — Добре. Ще те свържа.

След малко познатият глас на Арнолд прогърмява по линията.

— Саманта, мило момиче! Наистина ли си ти?

— Да... наистина съм аз. — Усмивам се. — Все още не съм изчезнала от лицето на земята.

— Надявам се, надявам се! Добре си, нали?

— Да... добре съм — отвърщам аз, обзета от чувство на неловкост. — Благодаря. Останах силно изненадана, когато разбрах, че се пенсионираш.

— Не съм мазохист! — избухва в смях той. — Трийсет и три години изкарах в този нажежен до червено ад. Това е повече от достатъчно.

Веселият му глас ми вдъхва кураж. Сигурно съм се побъркала. Не е възможно Арнолд да е намесен в нещо незаконно. Не е възможно да крие каквото и да е. Та това е Арнолд.

Решавам да спомена какво съм открила. Само за да докажа на себе си.

— Ами... надявам се, да си доволен — казвам аз. — Тъкмо ще имаш повече време да се виждаш със... със семейството си.

— Да, ще започнат да досаждат! — избухва в смях той.

— Не знаех, че зет ти е директор в „БЛК холдинг“! — Старая се да говоря естествено. — Какво съвпадение, нали?

Той мълчи.

— Моля? — отвърща Арнолд. Гласът му е все така приятен, но топлотата я няма.

— „БЛК холдинг“ — преглъщам аз. — Нали помниш, другата компания, свързана със заема от Трета обединена банка? Просто забелязах...

— Трябва да затворя, Саманта! — прекъсва ме бързо Арнолд. — Беше ми приятно да си побъбрим, но ме чака работа. Тук сме доста натоварени, така че на твое място не бих се обаждал отново.

Той прекъсва, преди да успее да кажа и дума. Затворям бавно телефона и поглеждам към пеперудите навън.

Тук нещо не е наред. Той обикновено не реагира по този начин. Побърза да се отърве от мен в мига, в който споменах зет му.

Нещо става. Определено има нещо.

Какво ли става? Забравих, че имам работа, и цял следобед останах седнала на леглото, стиснала бележник и молив, докато описвах възможностите.

Кой печели от цялата работа? Оглеждам записаните факти, свързани със стрелки. Двама братя. Милиони лири се прехвърлят между банки и компании. Мисли. Мисли...

Обзета от разочарование, скъсвам страницата и я смачквам. Трябва да започна отново. Нека подреда всичко логично. „Глейзърбрукс“ получават заема. Трета Обединена губят парите. „БЛК холдинг“ минават напред в списъка...

Почуквам с молива по листа. И какво от това? Те ще си върнат единствено парите, които са заели. Няма никакво предимство, не печелят нищо, тук няма смисъл.

Освен ако... ами ако не са платили нищо?

Мисълта изниква изневиделица. Изправям се рязко и не мога да дишам. Ами ако е това? Ами ако това наистина е бил замисълът?

Умът ми отново започва да препуска. Има двама братя. Те знаят, че „Глейзърбрукс“ имат сериозни финансови затруднения. Знаят, че банката току-що е платила петдесет милиона, а гаранцията не е регистрирана. Това означава, че петдесет милиона заем без гаранция може да бъде прибран от всеки, който регистрира гаранцията...

Повече не мога да седя. Крача напред-назад и нервно дъвча молива, а мозъкът ми пуши като претоварена електрическа верига. Точно така е. Точно така. Те нагласяват цифрите. „БЛК холдинг“ получава парите, които Трета обединена банка е прехвърлила, застрахователите на „Картър Спинк“ оправят сметката...

Спирам на място. Не. Не е така. Колко съм глупава. Застрахователите ще покрият петдесетте милиона заради моето недоглеждане. Това е най-важното. Целият план е зависел от мен, зависел е от това, Саманта Суитинг да допусне една определена грешка.

Само че... как е възможно да предвидят точно това? Тук нещо не се връзва. Не е възможно. Човек не може да планира предварително дадена грешка. Не можеш да накараш някого да забрави нещо, не можеш да накараш даден човек да прецака...

В този момент се заковавам на място. Кожата ми започва да лепне от пот. Онзи документ. Докладната записка.

Не го бях виждала на бюрото си, преди да стане прекалено късно. Сигурна съм.

Ами ако...

Господи!

Настанявам се на перваза на прозореца, а краката ми са като гумени. Ами ако някой го е оставил по-късно на бюрото? Ако просто го е пхнал в купчината след изтичането на срока за регистрация?

Сърцето ми блъска и аз се хващам за пердетата, за да не падна.

Ами ако не бях допуснала грешката?

Сякаш всичко около мен се променя. Ами ако Арнолд нарочно не е регистрирал гаранцията за банката, за да изглежда така, че грешката е моя?

Отново и отново си повтарям разговора с Арнолд. Когато казах, че не си спомням да съм виждала документа на бюрото си, той веднага смени темата.

Предположих, че документът е бил оставен навреме. Реших, че грешката е моя. Че не съм се справила. Ами ако не е така? Всички в „Картър Спинк“ знаят, че няма друго бюро, на което да цари по-голям хаос. Много е лесно да пхнеш някой документ в неподредените купове. Ще излезе, че е бил там седмици наред.

Дишам все по-тежко, докато накрая усещам, че ще избухна. Вече два месеца живея с мисълта, че съм допуснала тази грешка. Мислех за нея всяка сутрин, още със събуждането, не я забравях и вечер, преди да си легна. Тя бе като болка, която отказваше да отшуми, като припев, който звучи в главата ми: Саманта Суитинг си съсипа живота. Саманта Суитинг прецака всичко.

Ами... ако са ме използвали? Ами ако грешката не е моя? Ами ако не съм допуснала никаква грешка?

Не знам. Трябва да разбера истината. Веднага. С трепереща ръка посягам към мобилния и отново набирам номера.

— Лара, трябва отново да говоря с Арнолд — започвам направо аз.

— Саманта... — Гласът на Лара издава неудобството й. — Страхувам се, че Арнолд не желае да разговаря повече с теб. Помоли ме да ти кажа да не го тормозиш повече за работа във фирмата.

Сякаш ме удря ток. Какво е разправял за мен?

— Лара, изобщо не съм настоявала за работа — отвърщам аз и се опитвам да запазя спокойствие. — Просто исках да поговоря с него за... нещо друго. След като не иска да разговаря с мен, ще дойда в офиса. Би ли ми записала час, ако обичаш?

— Саманта... — Тя ми се струва още по-притеснена от преди. — Арнолд каза да те информирам... че ако се опиташ да дойдеш в офиса, охраната ще те изхвърли.

— Ще ме изхвърли ли? — Не мога да повярвам.

— Съжалявам. Искрено съжалявам. Не те виня! — добавя разпалено тя. — Мислех, че всичко, което Арнолд ти причини, е наистина шокиращо! Повечето мислят така.

Усещам, че старото объркване се връща. Какво ми е направил? Знае ли Лара за докладната записка на бюрото ми?

— Ти... ти за какво говориш? — заеквам аз.

— За начина, по който те уволни — обяснява Лара.

— Какво? — Имам чувството, че не ми е останал дъх. — Ти за какво говориш?

— Чудех се дали си разбрала. — Тя снишава глас. — Той напуска, така че мога да го кажа. На онова събрание стенографирах, след като ти избяга. Арнолд убеди останалите партньори. Каза, че ти си в тежест на фирмата, че в никакъв случай не бива да рискуват и

отново да те върнат на работа. Повечето бяха готови да ти дадат втори шанс. — Тя започва да цъка с език. — Беше ужасно. Аз, разбира се, не казах и дума на Арнолд...

— Не, разбира се — успявам да промълвя аз. — Благодаря ти, че ми каза Лара. Аз... просто нямах представа.

Усещам, че ми се завива свят. Всичко се обръща наопаки. Арнолд изобщо не се е борил за мен. Той ме е уволнил. Изобщо не съм познавала този човек. Целият този чар... това е било преструвка. Гаднярът се е преструвал.

И в този момент си спомням ясно как в деня, след като това се случи, той настоя да не идвам във фирмата. Имало е причина да го направи. Искал е да не му се пречкам, не е можел да позволи да се боря за себе си. Така му е било по-лесно да ме разкара.

А аз му имах доверие. Имах му пълно, безрезервно доверие. Каква тъпа, наивна глупачка.

Гърдите ми се надигат с усилие. Всичките ми съмнения са изчезнали. Арнолд е замислил някаква гадория. Сигурна съм. Той ме е накиснал. Той е подхвърлил докладната записка и е знаел, че ще съсипе кариерата ми.

След три дни ще изчезне на Бахамските острови. Обхваща ме паника. Трябва да предприема нещо, при това незабавно.

— Лара — продължавам аз и се опитвам да говоря спокойно. — Би ли ме свързала с Гай Ашби? Знам, че двамата с Гай се скарахме. Само че той е единственият човек, за когото се сещам и който би могъл да ми помогне.

— Гай е Хонконг — отвърща учудена Лара. — Ти не знаеше ли?

— Ясно — отвърщам аз, а сърцето ми ще се пръсне. — Не, не знаех.

— Миникомпютърът му е с него — добавя услужливо тя. — Можеш да му изпратиш имейл.

— Добре. — Поемам си дълбоко дъх. — Може да му изпратя.

Не мога да го направя. Просто не мога. Как да напиша имейл, който ще накара всеки да се усъмни, че съм луда параноичка?

След десетия опит съм напълно отчаяна.

„Скъпи Гай,

Трябва да ми помогнеш. Мисля, че Арнолд ме е натопил. Той е оставил докладната записка на бюрото ми. Нещо става. Той има семейни връзки и с «БЛК холдинг», и с «Глейзърбрукс». Ти знаеше ли? Защо не е казал на никого? Забранил е да ме пускат в сградата, което също е подозрително...“

Все едно, че го е писала някоя луда. Типично в стила на огорчена, измъчена служителка, която се чуди на кого да си отмъсти.

А това е самата истина.

Докато чета отново написаното, пред погледа ми изниква образът на ококорената старица, която стоеше на ъгъла и непрекъснато повтаряше „Те идват да ме отведат“.

Сега вече изпитвам искрено съчувствие към жената. Сигурно някой наистина е идвал да я отведе.

Гай ще се изсмее. Още отсега си го представям. Арнолд Савил мошеник? Че това си е наистина шантаво. Може би аз съм лудата. Това е просто една теория. Не разполагам с доказателство; нямам нищо, на което да разчитам. Навеждам се напред и безпомощно отпускам чело на дланите си. Никой няма да ми повярва. Няма дори да ме изслушат.

Поне да имах някакво доказателство. Откъде да го взема?

Мобилният ми изпиуква и аз трепвам, а след това вдигам подпухналите си очи. Бях забравила къде съм. Грабвам телефона и преглеждам есемеса.

„Долу съм. Имам изненада.
Нат.“

Докато слизам долу, не успявам да се съсредоточа. Обладана съм от заслепяващ гняв всеки път, когато си представя усмивката на Арнолд, начинът, по който ме поощряваше да не се притеснявам от хаоса по бюрото ми, приказките, че щял да направи най-доброто за мен, как ме изслушваше, докато се самообвинявах, извинявах и унижавах...

Най-лошото е, че дори не се опитах да се защита. Дори не подложих на съмнение факта, че не помнех да съм виждала онзи документ. Веднага бях предположила най-лошото за себе си, че сама съм виновна, защото на бюрото ми няма никакъв ред.

Арнолд ме познава отлично. Може би тъкмо на това е разчитал.
Копеле. Копеле мръсно.

— Здравсти. — Натаниъл размахва ръка пред лицето ми. — Земята вика Саманта.

— О... Извинявай. Здравсти! — Незнайно как успявам да му се усмихна. — Каква е тази изненада?

— Ела насам. — Той се ухилва и ме повежда към колата си, стар фолксваген костенурка кабриолет. Както трябва да се очаква, на задната седалка са поставени саксии с разсад и е пъхната стара дървена лопата.

— Госпожо. — Галантно ми отваря вратата.

— Какво си решил да ми покажеш? — питам аз, когато се качвам.

— Това е пътуване към тайнства и загадки. — Той ми се усмихва и пали мотора.

Подкарва към Долно Ибъри, след това завива по непознат път, минава през малко съседно селце и поема през хълмовете. Весел е, разказва ми клюки за всяка ферма и кръчма, покрай която минаваме. Не чувам почти нищо. Умът ми сякаш е задръстен.

Не знам какво да направя. Няма да успея дори да вляза в сградата. Вече не съм никоя. Безпомощна съм. Разполагам само с три дни. Щом Арнолд се покрие на Бахамите, всичко е свършено.

— Пристигнахме! — Натаниъл завива по алея, посипана с чакъл. Паркира до ниска тухлена стена, след това изключва двигателя. — Какво ще кажеш?

С усилие се опитвам да насоча вниманието си към настоящето.

— Ами... — Оглеждам се глупаво. — Да. Чудесно е. Какво трябва да гледам?

— Саманта, добре ли си? — Той ме поглежда любопитно. — Струваш ми се много напрегната.

— Добре съм. — Опитвам се да се усмихна. — Просто съм малко уморена.

Отварям вратата, за да слеза и да се спася от проникателния му поглед. Затварям вратата, правя няколко крачки и се оглеждам.

Спрели сме в нещо като вътрешен двор, огрян от следобедното слънце. От дясната страна се вижда някаква разнебитена къща и надпис: „Продава се“. Напред са подредени редици парници, които блестят под лъчите на ниското слънце. Има лехи със зеленчуци и нещо като офис с надпис: „Градински център“...

Чакай малко.

Завъртам се удивена и забелязвам, че Натаниъл също е слезъл от колата. Ухилил се е, докато стиска някакви документи в ръка.

— Чудесна възможност за градинарство — чете на глас той. — Четири акра земя, още десет налични, цена по договаряне. 10 000 квадратни метра стъклени парници. Къща с четири спални, има нужда от...

— Ти ще го купуваш? — питам аз, а вниманието ми изцяло е насочено към него.

— Мисля по въпроса. Първо исках да ти го покажа. — Разперва ръце. — Доста добре е разработено. Трябва да се пооправи, но земята е налице. Можем да разширим обработваемата площ, да разширим офисите...

Не разбирам. Откога Натаниъл стана такъв предприемчив?

— Ами пълбовете? Как така изведнъж...

— Ти си виновна. Какво ми каза онзи път в градината? — Замълчава, а лекият бриз разрошва косата му. — Права си, Саманта. Кръчмите не са ми по сърце. Аз съм градинар. Ще бъда много пощастлив, ако върша тази работа. Така че... Поговорих с мама и тя

разбра. И двамата сме на мнение, че Еймън може да поеме работата. Още не сме му казали.

— Браво! — Оглеждам се отново и погледът ми попада на купчина дървени щайги, разкривени табли за разсад, разкъсан плакат с реклама на коледни елхи. — Значи наистина ще се заемеш?

Натаниъл свива рамене, въпреки това виждам възторга по лицето му.

— Човек има само един шанс.

— Според мен това е фантастично. — Грейвам, искрено зарадвана.

— Освен това има и къща. — Той кимва към нея. — Поне ще има къща. Доста е запусната.

— Ясно. — Поглеждам готовата да се срути сграда с усмивка. — Доста унил вид има.

— Искях ти първа да я видиш — казва Натаниъл. — Да одобриш. Един ден може да... — Той замълчава.

В двора настава мълчание. В същия миг сензорите ми, които отговарят за връзките с другия пол, започват бясно да се въртят, все едно, че са доловили присъствието на извънземен кораб. Той за какво намекуваше? Какво се канеше да каже?

— Може... да оставам понякога ли? — питам аз, обзета от неудобство.

— Именно. — Натаниъл потрива носа си. — Искаш ли да погледнем?

Къщата е по-голяма, отколкото изглежда отвън, дървеният под е гол, има стара камина и скърцащо дървено стълбище. В една от стаите мазилката е окапала, кухнята е много стара, с шкафове от 1930-те.

— Страхотна кухня — шегувам се аз.

— Сигурен съм, че ще успея да я обзаведа според изискванията ти на майстор готвач, завършил „Кордон Бльо“ — отвърща той.

Качваме се на горния етаж и влизаме в огромна спалня. От нея зеленчуковите лехи приличат на най-обикновена пъстроцветна завивка, просната на ливадата. Виждам тераса и малка, закътана градина към къщата, пълна с клематис и увивни рози.

— Много е красиво — признавам аз и се подпирам на перваза. — Харесва ми.

Докато разглеждам навън, имам чувството, че Лондон се намира на друга планета. „Картър Спинк“, Арнолд и всички останали са станали част от друг живот. Аз все още не съм се освободила от примката, макар вече да съм я разхлабила.

Въпреки че гледам към спокойните хълмове, усещам, че не мога да се отпусна, не мога да си намеря място. Трябва само да позвъня, на когото трябва...

Поне да имах някакво доказателство...

Каквото и да е...

Отново започвам да прехвърлям фактите, също като птица, която обръща празна черупка от охлюв. Ако продължавам така, ще се побъркам.

— Чудех се...

В този момент разбирам, че Натаниъл говори нещо. Може и да е започнал да ми казва нещо още преди малко, а пък аз не съм чула и дума. Бързо се обръщам към него. Бузите му са поруменели и е очевидно, че се чувства много неловко. Май онова, което е казал, е изисквало специални усилия.

— ... ти изпитваш ли същото, Саманта?

Покашля се и замълчава в очакване на отговора ми.

Гледам го глупаво. За какво става въпрос?

По дяволите! Мама му стара! Да не би да каза нещо важно? Да не би това да бе любовно признание? Как можах да го пропусна?

Това ще ме научи да си отварям ушите, когато трябва. Мъжът, в когото тайно се влюбвам, току-що ми е направил романтично признание... може би единственото, което ще чуя през целия си живот... а аз не го слушах.

Идва ми да се застрелям.

Ето че сега очаква отговора ми. Какво да правя? Той току-що ми е разкрил сърцето си. Не мога да му кажа: „Извинявай, не чух какво каза“.

— Ами... — Отмятам глава назад и се чудя как да спечеля време.

— Ти... ти ми даде материал за мислене.

— Но като цяло си съгласна, нали?

С какво? Със смъртната присъда за взломаджиите ли? С тройките ли?

Добре де, пред мен все пак е Натаниъл. Сигурна съм, че мога да се съглася с каквото и да е то.

— Да. — Поглеждам го възможно най-искрено. — Да, съгласна съм. Наистина. Всъщност... И аз съм си мислила често по този въпрос.

Странно изражение преминава по лицето на Натаниъл, докато ме оглежда.

— Значи си съгласна — казва той, сякаш иска да се увери. — С всичко ли?

— Ами... да! — Започвам да се чувствам нервна. С какво се съгласих току-що?

— Дори с шимпанзетата ли?

— Шимпанзета ли? — В този момент виждам, че Натаниъл е свил устни. Бъзика се с мен.

— Не чу нито една дума от онова, което казах, нали? — пита спокойно той.

— Не разбрах, че ми казваш нещо важно! — заявявам отчаяно аз и увисвам глава. — Трябваше да ме предупредиш.

Натаниъл ме поглежда и личи, че не може да повярва.

— Трябваше ми толкова смелост, за да кажа всичко това.

— Кажи го отново — моля аз. — Кажи го отново! Ще слушам много внимателно!

— Ъъъ... не. — Той избухва в смях и клати глава. — Може би някой друг път.

— Извинявай, Натаниъл. Наистина съжалявам. — Обръщам се и отново поглеждам през прозореца и притискам глава към стъклото. — Просто... се разсеях.

— Знам. — Той приближава и ме прегръща. Усещам спокойните удари на сърцето му до моето и започвам да се успокоявам. — Какво има, Саманта? Заради старата връзка ли е?

— Аха — примирено признавам аз.

— Защо не ми разкажеш? Може да успея да ти помогна.

Врътвам се към него. Слънцето блести в очите му и по загорялото лице. Никога не ми се е струвал по-красив. В този момент си го представям как прасва един на Арнолд право в лицето.

Не мога да му разкажа всичко това. Прекалено много е. Прекалено е важно. Прекалено... отвратително е.

— Не искам да намесвам онзи свят в този — признавам най-сетне аз. — Няма да го направя. — Натаниъл отваря уста отново, ала аз му обръщам гръб, преди да е казал и дума. Отново поглеждам към идиличния пейзаж, мигам на слънцето и усещам, че в главата ми цари истински хаос. Защо не зарежа целия този кошмар? Защо не забравя цялата тази работа? Очевидно е, че няма да успея да докажа абсолютно нищо. Цялата сила е в Арнолд. Не мога да се меря с него. А ако разбъркам нещата, има вероятност да се натъкна на още унижения и срам.

Най-лесното е да не направя нищо. Просто ще забравя за станалото. Мога да затворя вратата към стария си живот и да оставя всичко в миналото. Вече си имам нова работа. Имам и Натаниъл. Тук мога да изградя бъдещето си.

Само че още щом си го мислех, знаех, че няма да оставя нещата така. Не можех да забравя. Не можех да се примиря.

21

И така. Едната възможна пречка е паролата на Арнолд. Ако не успея да я позная, няма да успея да вляза в компютъра му и няма да открия нищо. Да не говорим, че вратата на кабинета му ще бъде заключена. Това ще се окаже проблем.

Значи пречките са две.

Освен това не беше ясно как ще вляза в сградата, при това без никой да ме познае.

Не бива да допускам някоя чистачка да ме хване, докато ровя в компютъра на Арнолд.

Мама му стара! Какви ги върша?

Отпивам от капучиното с обезмаслено мляко и се опитвам да запазя спокойствие. Само че не е никак лесно.

Щом пристигнах в Лондон, започнах да се паникьосвам. Градът не е какъвто го помнех. Не мога да повярвам колко е мръсно. Да не говорим каква е блъсканица и колко забързани са всички. Днес следобед като слязох на гара Паддингтън, се почувствах задушена от тълпите, които се тълпят като мравки. Усецам и миризмата на изгорели газове. Все неща, които не съм забелязвала никога преди. Да не би да съм ги приемала за нещо естествено? Толкова съм била свикнала с тях, че те просто са ми се стрували нещо напълно нормално.

В същото време в мига, в който стъпих на перона, ме обхвана старото безпокойство. Докато стигна метрото, вече крача редом с останалите, пъхвам картата си за пътуване по познатия начин и я вадя с един-единствен замах, защото нямам време за губене.

Настанила съм се в „Старбъкс“, на съседния ъгъл до „Картър Спинк“, седя в един ъгъл до прозореца и наблюдавам как минават костюмирани служители, разговарят, жестикулират и звънят по мобилните. Адреналинът им е заразен. Сърцето ми започва да бие по-бързо, а още не съм прекрачила в сградата.

Само като си помисля какво ми предстои, стомахът ми се обръща. Сега вече разбирам защо престъпниците действат на банди, когато им предстои удар. В момента бандата на Оушън щяха да са ми от помощ, дори само за да ми дадат морална подкрепа.

Отново поглеждам часовника си. Почти е време. Последното, което искам, е да пристигна по-рано. Колкото по-малко време прекарам вътре, толкова по-добре.

Докато допивам капучиното, телефонът ми изпиуква, но аз не му обръщам абсолютно никакво внимание. Сигурно е поредното съобщение от Триш. Тя направо позеленя, когато ѝ казах, че ми се налага да замина за два дни; дори се опита да ме спре. Обясних ѝ, че имам проблем с крака, затова трябва да отида до специалист в Лондон.

Като се замисля, това може и да се окаже грешка, защото тя започна да ме разпитва дори за най-незначителните подробности. Дори ме накара да си сваля обувката, за да ѝ покажа. Наложих се цели десет минути да си измислям за „дислокация на костта“, докато тя ме оглеждаше и накрая заяви, че всичко ѝ се струвало напълно нормално, да не говорим, че стана доста подозрителна.

През целия ден ме наблюдаваше с все същото недоверие. След това остави един брой на „Мари Клер“ на страницата със съвети за неочаквана бременност. Трябва да се оправя с нея, защото в най-скоро време цялото село ще разбере, а Айрис ще започне да плете бебешки ританки.

Отново поглеждам към часовника си и усещам как цялата се превръщам в кълбо от нерви. Тръгвам към дамската тоалетна, оглеждам се и си оправям червилото. Никой досега не ме е виждал с руса коса. Това е добре. Тъмни очила. Сложила съм ги. Ярочервено червило. И това е наред. Изобщо не приличам на себе си от преди.

Като изключим лицето. Естествено. Щом човек се загледа, ще ме познае.

Точно това е задачата ми, да не позволявам на никого да ме оглежда. Тъкмо на това разчитам.

— Здравейте — казвам аз с нисък гърлен глас. — Приятно ми е.

Все едно, че говори някой травестит. Нищо. Поне не приличам на адвокат.

Навеждам глава, излизам от „Старбъкс“ и тръгвам по улицата към стълбите от гранит и огромните врати на „Картър Спинк“.

Поглеждам познатата фасада и нещо в гърдите ми се стяга. Все едно, че не аз, а някой друг е застанал на входа. Последния път, когато видях тези врати, беше на излизане, бях завладяна от паника, убедена, че съм съсипала кариерата си, убедена, че с живота ми е свършено.

В гърдите ми избликва гняв, затварям очи за миг и се опитвам да се овладее. Все още не разполагам с доказателство. Трябва внимателно да обмисля всеки ход. Хайде! Мога и ще се справя. Пресичам и решително се отправям към стълбите. Спомням си как изглеждах — бях като призрак, тичах по улицата, обхваната от сляп ужас. Сякаш това се е случило незнайно кога. Не че сега изглеждам различно. Просто се чувствам различно. Все едно, че съм преродена.

Поемам си дълбоко дъх, загръщам се в шлифера и отварям стъклената врата. Надниквам във фоайето и не мога да повярвам. Наистина ли ще го направя? Наистина ли ще се вмъкна тайно, инкогнито, в „Картър Спинк“?

Точно така. Ще го направя. Краката ми треперят, ръцете ми са лепкави от пот, въпреки това решително се отправям напред по лъскавия мраморен под, навела очи надолу. Тръгвам към рецепцията и новото момиче Мелани, което постъпи две седмици, преди да си тръгна.

— Здравсти — казвам аз с гласа на травестит.

— Мога ли да ви помогна? — усмихва се Мелани. По нищо не личи, че ме е познала. Не мога да повярвам, че ще стане толкова лесно.

Дори се чувствам обидена. Толкова ли съм била незабележима?

— Тук съм за партито — мрънкам аз с наведена глава. — Сервитьорка съм. От „Бъртрам“ — добавям, за да се получи по-достоверно.

— А, да. Партито ще бъде на четиринайсетия етаж. — Тя изписва нещо на компютъра. — Как се казвате?

— Ами... Триш — представям се аз. — Триш Гайгър. — Мелани се взира в екрана, мръщи се и захапва химикалката.

— Не ви виждам в списъка — заявява накрая тя.

— Би трябвало. — Продължавам да стоя с наведена глава. — Сигурно е станала някоя грешка.

— Чакайте... ще повикам... — Мелани вдига телефона и провежда кратък разговор с някоя Джан, след това вдига поглед.

— Тя ще дойде ей сега — посочва ми кожените кресла с усмивка. — Заповядайте, седнете.

Тръгвам към канапетата и бързо се врътвам в обратна посока, когато забелязвам, че Дейвид Спелмън от „Корпоративно право“ се е настанил там с клиент. Не че ще ме познае. Тръгвам към стойката с лъскави брошури за дейността на „Картър Спинк“ и се зачитам.

Никога досега не бях чела брошурите на „Картър Спинк“. Господи, големи глупости пишат.

— Триш?

— Ъъъ... да? — Обръщам се към румена жена във фрак. Тя държи някакви листа и ме гледа намръщена.

— Джан Мартин, отговарям за обслужващия персонал. Не ви виждам в списъка. Работили ли сте за нас преди?

— Нова съм — отвърщам аз и се старая да не говоря много високо. — Работила съм за „Ибъри кетъринг“. Фирмата е в Глостър.

— Не съм чувала. — Тя отново поглежда листата, обръща страницата и се мръщи. — Миличка, няма те в този списък. Как попадна тук?

— Говорих с един — отвърщам аз, без да трепна. — Каза, че още някой и друг човек ще ви бъде от помощ.

— Мъж ли? — Тя май е учудена. — Кой? Да не би да е Тони?

— Не помня името му. Каза да дойда тук.

— Не е възможно да каже...

— Това ли е „Картър Спинк“? — Оглеждам се. — „Чийпсайд“ 95, нали? Парти по случай пенсиониране.

— Да. — Забелязвам, че по лицето на жената се прокрадва съмнение.

— Казаха ми да дойда тук. — В гласа ми зазвучава недоволство. Не много, колкото да разберат, че няма да се откажа просто така.

Забелязвам, че жената преценява положението. Ако ме отпрати, може да вдигна скандал, а пък я чакат по-неотложни въпроси, докато една допълнителна сервитюрка...

— Добре. — Решава се най-сетне тя и сумти раздражена: — Ще трябва да се преоблечеш. Кажи ми пак името си.

— Триш Гайгър.

— Точно така. — Тя го записва. — Хайде, Триш, тръгвай.

Господи! Влязох. Май съм родена за престъпник! Следващия път ще вдигна залозите. Ще взема да оберa някое казино във Вегас или нещо подобно.

Обзема ме неестествен възторг, докато се возя в асансьора с Джан, а на ревера ми се мъдри значка с името „Триш Гайгър“. Сега вече трябва да стоя с наведена глава и когато настъпи моментът, да се кача на единайсетия етаж. Това може да стане, като открия някой незахванат добре панел от окачения таван, ще се покача и ще пропъзля по вентилационната шахта.

Или пък просто ще взема асансьора.

Влязохме в кухнята, свързана с кабинетите на изпълнителните директори, и аз се огледах учудена. Нямах представа, че има подобно помещение тук. Все едно, че бях минала зад кулисите на някой театър. Готвачите се трудеха, без да вдигат глави от печките, а сервитьорите се стрелкаха наоколо в униформи на зелено и бяло райе.

— Дрехите са тук — посочи Джан огромен кош от ракита, пълен със сгънати униформи. — Трябва да се преоблечеш.

— Добре. — Порових, за да открия униформа в моя размер, и я занесох в дамската тоалетна, за да се преоблека. Докоснах яркочервеното червило, сресах косата си така, че да пада над лицето ми и си погледнах часовника.

Беше пет и четирийсет и пет. Партито започваше в шест. Към шест и десет единайсетият етаж сигурно щеше да е празен. Арнолд го обичат всички; никой няма да пропусне прощалната му реч. Освен това в „Картър Спинк“ прощалните речи са в началото на тържеството, така че след това хората могат да се върнат на работните си места, ако имат нещо неотложно.

Докато всички слушат, ще се промъкна в кабинета на Арнолд. Трябва да се получи. Налага се. Докато се оглеждам, усещам как ме обзема решителност. Няма да го оставя да се измъкне и всички да продължат да вярват, че е безобиден веселяк. Няма да позволя да му се размине.

В шест без десет всички се събираме в кухнята, за да получим инструкции. Горещи канапета... студени канапета... изобщо не

слушам внимателно. Освен това нямам намерение да се правя на сервитьорка. След като Джан приключва с лекцията си, аз излизам заедно с многобройния персонал. Връчват ми поднос чаши с шампанско, а аз се отървавам от тях при първия удобен случай. Тръгвам обратно към кухнята, грабвам отворена бутилка шампанско и някаква салфетка. След това, веднага щом съм сигурна, че никой не гледа, се мушвам в дамската тоалетна.

Така. Сега идва трудното. Заклучвам се в една от кабинките и чакам петнайсет минути, докато настъпи тишина. Не мърдам, не дишам, не кихам и не се кикотя, докато някакво момиче репетира речта си за пред някой Майк. Това са най-дългите петнайсет минути в живота ми.

Най-сетне предпазливо отключвам вратата, измъквам се навън и надничам в коридора. От мястото, на което съм застанала, виждам и коридора, и вратите. Тълпата вече се е скупчила, чуват се смехове и шумни разговори. Сервитьорите обикалят, а служителите продължават да прииждат. Зървам момичетата от отдела за връзки с обществеността... двама стажанти... Оливър Суон, един от старшите партньори... всички са тръгнали на тържеството и още с влизането посягат към подносите с шампанско.

Коридорът е чист. Давай!

С разтреперани крака минавам покрай входа към залата, насочвам се към асансьорите и вратата към аварийните стълби. След трийсет секунди се измъквам надолу по стълбите. Никой в „Картър Спинк“ не използва стълбите, но за всеки случай трябва да внимавам.

Стигам на единайсетия етаж и надничам през стъклената врата. Никой не се мярка. Това обаче не означава, че няма никой. Може да са се събрали цяла група, просто да са застанали така, че аз да не ги виждам.

Налага се да поема риска. Поемам си дълбоко дъх и се опитвам да се настроя. Никой няма да ме познае в тази премяна на зелено и бяло райе. Освен това си имам готов отговор, ако някой ме спипа. Дошла съм на този етаж, за да оставя бутилка шампанско в стаята на господин Савил. Изненада е.

Хайде! Не мога да си позволя да губя повече време.

Бавно отварям вратата, стъпвам на синия килим в коридора и въздишам облекчено. Празно е. Целият етаж е притихнал. Сигурно

всички са на партито. Чувам, че някой говори по телефон, но докато минавам покрай офисите, забелязвам, че са празни. Всичките ми сетива са наострени. Никога през живота си не съм се притеснявала толкова.

Важното е да използвам времето си ефективно. Ще започна от компютъра. Дали да не прероя първо папките? Точно така, докато компютърът включва, ще погледна там. Не е ли по-добре да прегледам чекмеджетата на бюрото му? Сигурно и миникомпютърът му е там. За това дори не се бях сетила.

Честно казано, не бях обмислила как да действам, когато вляза в кабинета му. От една страна, дори не очаквах да успея да се вмъкна в сградата, камо ли да се добера чак в офиса на Арнолд. Да не говорим, че дори нямам представа какво търся. Може би става дума за кореспонденция. Или за някакви цифри. Или пък за дискета, надписана „Уличаващи доказателства“. Да, няма да е зле...

Спирам рязко. Зад мен, откъм асансьорите долитат гласове. По дяволите. Трябва да се вмъкна в офиса на Арнолд, преди да ме видят.

Обзета от паника, аз ускорявам крачка. Стигам до кабинета на Арнолд, отварям вратата, хлопвам я и се навеждам ниско, за да не ме види никой през стъклената преграда. Чувам, че гласовете приближават. Това са Дейвид Елдридж и Кийт Томпсън, заедно с още някой, когото не познавам. Минават покрай вратата и аз не смея дори да дишам. След това се отдалечават. Благодаря ти, Господи.

Въздъхвам, изправям се бавно и надничам през стъклената преграда. Не виждам никой наоколо. Вече съм в безопасност. Едва тогава се завъртам и оглеждам кабинета.

Празен е.

Всичко е изнесено.

Правя няколко крачки навътре напълно слисана. Бюрото е празно. Полиците са празни. По стените са се отпечатали квадрати, където са били поставени снимките в рамки. В този кабинет няма нищо, освен няколко бележки, все още закачени на таблото.

Не мога да повярвам. След толкова много усилия... След като стигнах чак дотук. Няма дори какво да претърся.

Трябва да има някакви кашони, казвам си аз, обзета от вдъхновение. Точно така. Всичко е прехвърлено в кашони, които трябва да бъдат изнесени, и те сигурно са натрупани отвън... Бързо

излизам от кабинета и се оглеждам като подивяла. Кашони няма. Няма и кутии. Няма нищо. Трябва да приема истината. Закъсняла съм. Мама му стара, закъсняла съм. Имам желание да ударя нещо от разочарование.

Връщам се задъхана в стаята и отново се оглеждам. Нищо не пречи да проверя какво има тук. За всеки случай.

Насочвам се към бюрото и започвам да отварям чекмедже след чекмедже, надничам вътре и дори опипвам да не би някое листче да се е изплъзнало. Обръщам кошчето за боклук наопаки и го изтръсквам. Прокарвам ръка зад таблото за бележки. Никъде няма нищо. И шкафовете са празни... и вграденият гардероб е празен...

— Извинете?

Застивам на място, ръката ми все още е скрита в гардероба на Арнолд. По дяволите. По дяволите.

— Да? — Обръщам се, замаятам коса над лицето си и забождам поглед в земята.

— Какво, за бога, правите тук?

Някакъв стажант. Как му беше името... От време на времето му подавах работа.

Стой спокойно. Той не те позна.

— Трябваше да донеса бутилка шампанско, господине — мрънкам аз с най-добрия си дрезгав глас и кимам към останената на пода бутилка. — Изненада за господина. Просто се чудех къде да я оставя.

— Едва ли най-подходящото място е в гардероба — отвърща подигравателно Бил. — Аз бих я оставил на бюрото. Освен това нямате работа тук.

— Тъкмо се връщах, господине. — Навеждам глава и се измъквам навън. По дяволите. Размина ми се на косъм.

Тръгвам към стълбите и се изкачвам нагоре силно притеснена. Крайно време е да се измъкна от сградата, преди някой да ме види. Така или иначе, няма да открия нищо. Един господ знае какво да правя с Арнолд, но по този въпрос ще мисля по-късно. В момента най-важната ми задача е да се измъкна.

Партито е в разгара си, докато се промъквам на етажа и бързам към стаята, където съм си оставила дрехите. Дори няма да се преобличам. По-нататък ще им пратя униформата по пощата.

— Триш... — Гласът на Джан ме кара да се закова на място. — Ти ли си?

Мамка му. Обръщам се към нея с огромно неудоволствие. Тя май е побесняла.

— Къде, по дяволите, беше?

— Ами... сервирах.

— Не е вярно. Не те видях нито веднъж! — сопва ми се тя. — Мога само да ти кажа, че повече няма да работиш за мен. Вземи този поднос и заминавай. — Пъхва ми в ръцете плато с мини еклерчета и грубо ме блъсва към вратата.

Сграбчва ме паника.

Не, не мога да вляза вътре. Няма начин.

— Разбира се! Просто трябва... да взема малки салфетки... — Опитвам се да се въртна обратно, но тя ме сграбчва.

— Не, не трябва! Искаше тази работа! Така че работи!

Блъсва ме силно и аз се озовавам в препълнената зала.

Чувствам се като гладиатор, изтласкан на арената. Джан е застанала на вратата със скръстени ръце. Няма как да се измъкна. Налага се да се справя. Стисвам здраво подноса, навеждам глава и правя малки крачки навътре в препълнената зала.

Не мога дори да пристъпвам. Краката ми са като дървени. Цялата съм настръхнала; усещам как кръвта пулсира в ушите ми. Промъквам се покрай скъпите костюми и не смея да вдигна поглед; не смея да спра да не би да привлече нечие внимание. Не мога да повярвам, че това се случва. Облечена съм в униформа на зелено и бяло райе и сервирам мини еклери на бившите си колеги.

Най-странното е, че никой не ме забелязва.

Отделни ръце се протягат към еклерите, ала никой не поглежда към мен. Всички са прекалено заети да се смеят и да бърборят. Шумът е оглушителен.

Арнолд не се мярка наоколо. Трябва да е някъде тук. Стомахът ми се свива болезнено при тази мисъл. Не успявам да се овладеея и се оглеждам с надеждата да го зърна. Не бива да рискувам. Отново поемам из залата. Заобиколена съм от познати лица. Долавям откъси от разговори.

— Къде е Кетърман? — пита някой, докато минавам.

— Целия ден ще бъде в Дъблин — отвръща Оливър Суон и аз въздъхвам от облекчение. Ако Кетърман беше тук, пронизващият му поглед със сигурност щеше да ме забележи.

— Еклери. Супер!

Около осем ръце се протягат към подноса и аз спирам. Това са някакви стажанти. Тъпчат се, както обикновено правят стажантите по партита.

— Ще си взема още един.

— И аз.

Започвам да се изнервям. Колкото повече се задържа на едно място, толкова по-голяма е вероятността някой да ме забележи. Не мога да се измъкна. Те непрекъснато се протягат за още.

— Знаете ли дали има още от ягодовите сладки? — пита ме някакъв тип с малки очилца.

— Ами... не знам — мрънкам аз и навеждам поглед.

По дяволите! Ето че започна да ме зяпа. Навежда се и наднича. Не мога да дръпна косата си над лицето, защото държа подноса и с двете ръце.

— Това да не би да е... Саманта Суитинг. — Той се ококорва. — Ти ли си?

— Саманта Суитинг? — Едно от момичетата изпуска еклера си. Друга ахва и покрива устата си с ръка.

— Ами... да — прошепвам аз с пламнало лице. — Аз съм. Само не, моля ви, не казвайте на никого. Не искам да ме забелязват.

— Значи... с това се занимаваш сега? — Момчето с очилата ми се струва ужасен. — Сервитьорка ли си?

Стажантите ме гледат така, сякаш съм призракът на всички провалили се адвокати.

— Не е толкова зле. — Опитвам се да се усмихна аз. — Така мога да похапвам безплатно.

— Значи допусна една грешка и... край? — възкликва момичето, което си изпусна еклера. — С кариерата ти на правист е свършено?

— Ами... може и така да се каже — кимвам аз. — Еклер?

Май никой вече не е гладен. До един са си загубили цвета.

— Аз ще отскоча... до бюрото си — заеква момчето с очилата. — Просто да проверя дали няма нещо важно...

— И аз — отвръща момичето и си оставя чашата.

— Саманта Суитинг е тук! — Чувам гласа на друга стажантка, докато предава клюката на някои от по-младите колеги. — Вижте! Станала е сервитьорка!

— Недей! — съскам на свой ред аз. — Не казвай на никого...

Закъсняла съм. Виждам, че все нови и нови хора започват да се извързват към мен с изражение на неудобство, примесено с ужас.

В първия момент всичко това ми се струва толкова унижително, че ми идва да изчезна. Това са хората, с които работех. А ето, че сега съм облечена в униформа на райета и им сервирам.

В следващия миг обаче усещам как у мен се надига решителност.

„Майната ви — казвам си аз. — Защо да не работя като сервитьорка?“

— Здравейте — обаждам се аз и отмятам коса назад. — Искате ли десерт?

Все повече хора се обръщат, за да ме зяпат. Чувам как шепотът им се носи из стаята. Останалите сервитьори са се скупчили заедно и също ме зяпат. Сега вече всички се завъртат към мен и имам чувството, че наоколо се разтваря кръг. Как е възможно да няма нито едно приятелско лице тук?

— Господи! — Чувам нечий шепот. — Погледнете я!

— Тя има ли право да влиза тук? — възкликва друг.

— Не — отвърщам аз напълно спокойно. — Прави сте. Нямам право.

Отправлям се към вратата, но около мен цари истинско меле. Не мога да изляза. В следващия момент стомахът ми се свива. Сред множеството забелязвам познатата гъста коса, познатите румени бузи, познатата весела усмивка.

Арнолд Савил.

Очите ни се срещат и макар че той се усмихва, в погледи му забелязвам твърдост, която никога досега не бях виждала. Това е гняв, насочен към мен.

Усещам как ми прилошава, докато го наблюдавам. Не ме интересува гневът му, а лицемерието. Та той е успял да заблуди всички. За всички останали в залата Арнолд Савил е като Дядо Коледа. Колегите му правят път и той пристъпва към мен, стиснал чаша шампанско в ръка.

— Саманта — започва той с приятелски глас. — Смяташ ли, че е редно?

— Ти си забранил да влизам в сградата — чувам нападката си аз. — Не ми остави друг избор.

Господи! Нова грешка. Не биваше да отговарям толкова остро.

Трябва да се овладея, иначе ще загубя. И без това вече съм в неблагоприятно положение заради сервитьорската униформа, да не говорим, че всички са ме зяпнали, сякаш съм дресирано куче от цирка. Трябва да се успокоя, да се стегна и да му дам да се разбере.

Само че, като виждам Арнолд след толкова време, не успявам да се контролирам. Макар да се опитвам да запазя спокойствие, не успявам. Лицето ми е пламнало, гърдите ми се надигат тежко. Всички чувства и травми от последните няколко седмици избухват в мен като заряд от омраза.

— Ти ме уволни. — Думите излизат сами, преди да успея да се спра. — Ти ме излъга.

— Саманта, знам, че ти е било много трудно. — Арнолд се държи като директор, заел се с непослушен ученик. — В интерес на истината... — Обръща се към непознат за мен мъж и извива очи. — Бивша служителка — обяснява тихо той. — Не е съвсем наред с главата.

Какво? Какво каза?

— Напълно наред съм с главата! — изкрещявам аз. — Просто искам да ми отговориш на един незначителен въпрос. Съвсем простиъкъ въпрос. Кога точно остави онази докладна записка на бюрото ми?

Арнолд избухва в смях.

— Саманта, пенсионирам се. Смяташ ли, че моментът е подходящ? Няма ли кой да ме отърве от нея? — обръща се той към гостите.

— Затова не искаше да се връщам в офиса, нали? — Гласът ми трепери от възмущение. — Защото можех да започна да задавам неудобни въпроси. Защото можех да се сетя какво става.

В залата се усеща раздвижване. Само че то не вещае нищо добро за мен. Чувам как мърморят: „За бога“ и „Тя как е успяла да влезе?“. Ако искам някой някога да ми повярва и да запазя достойнството си, трябва да замълча веднага. Само че не мога.

— Не съм допуснала никаква грешка, нали? — Пристъпвам към него. — Ти си ме използвал! Ти съсипа кариерата ми и стъпка всичко, което бях постигнала...

— Стига вече! — сопва се Арнолд. — Просто прекали. Не е смешно.

— Просто ми отговори на въпроса! — изкрещявам аз. — Кога остави докладната записка на бюрото ми? Кажи, Арнолд? Защото не е била там преди крайния срок.

— Разбира се, че беше там. — Арнолд се обръща, изпълнен с досада и пренебрежение. — Беше на бюрото ти на 28 май.

28 май ли?

Това пък откъде се взе? Защо ми се струва, че нещо не е наред?

— Не ти вярвам — отвърщам аз, обзета от безпомощен гняв. — Просто не ти вярвам. Според мен си ме натопил. Мисля...

— Саманта? — Някой ме докосва по рамото и аз се обръщам към Ърнест от охраната. Познатото му сбръчкано лице е намръщено от неудобство. — Налага се да те помоля да напуснеш сградата.

Усещам унижението. Те наистина ме гонят. А седем години бях отдала живота си на тази фирма. Последните остатъци самообладание ме напускат. Горещи сълзи парят очите ми.

— Върви си, Саманта — подканя ме със съжаление Оливър Суон. — Не се унижавай повече.

Оставам загледана в него няколко секунди, след това местя поглед към всеки един от старшите партньори.

— Бях добър адвокат — заговарям аз с треперещ глас. — Върших си добре работата. Всички го знаят. Само че вие ме изхвърлихте и се държите така, сякаш никога не съм съществувала. — Преглъщам буцата, събрала се в гърлото ми. — Вие губите.

В залата цари пълна тишина, когато оставям подноса с еклерите на една от масите и тръгвам към вратата. В мига, в който излизам, зад мен започват оживени разговори.

Пътувам с Ърнест в асансьора в пълно мълчание. Ако кажа дори една дума, ще избухна в сълзи. Не мога да повярвам, че прецаках плана си. Така и не разбрах нищо. Да не говорим, че ме познаха. Изпуснах си нервите пред целия персонал. Сега има да ми се смеят още повече, отколкото преди.

Щом излизам от сградата, проверявам мобилния си. Имам есемес от Нат, за да разбере как вървят нещата. Прочитам го няколко пъти, но не ми стигат силите да отговоря. Не мога и да се обадя в дома на семейство Гайгър. Сигурно ще успея да се кача на последния влак, но няма да стане тази вечер.

На автопилот се насочвам към метрото. Виждам отражението си в един от прозорците бледо и напълно безизразно. През цялото време мислите не ме оставят на мира. 28 май. 28 май.

Отговорът изниква сам едва когато съм пред сградата. 28 май. Цветното изложение в Челси. Разбира се. На 28 май бяхме в Челси през целия ден. Арнолд, Кетърман, Гай и аз. Беше ден за забавления. Арнолд пристигна направо от Париж, а след това го откараха у тях. Дори не е ходил в офиса.

Той излъга. Разбира се, че излъга. Усещам как гневът ми кипва отново. Само че не мога да направя нищо. Никой няма да ми повярва. До края на живота ми хората ще смятат, че грешката е била моя.

Слизам на моя етаж, опитвам се да извадя ключа и се надявам искрено госпожа Фарли да не ме чуе. Представям си с какво удоволствие ще се наикисна във ваната. И в този момент се заковавам на място. Оставам неподвижна в продължение на няколко секунди, потънала в мисли.

Бавно се обръщам и тръгвам към асансьора. Имам още един шанс. Няма какво да губя.

Качвам се два етажа и слизам от асансьора. Тук е почти същото както на моя етаж — мокетът е същият, тапетите са същите, дори лампите са същите. Само номерата по вратите на апартаментите са различни. 31 и 32. Не мога да си спомня кой от двата беше, затова се настанявам на изтривалката през 31. Просто тя е по-меката. Отпускам се, оставям си чантата и се подпирам на вратата, за да чакам.

Когато най-сетне Кетърман слиза от асансьора, аз съм напълно изтощена. Преседях на пода цели три часа, без да хапна и да пийна нещо. Вие ми се свят и съм наистина изтощена. Щом го виждам, скачам на крака и се подпирам на стената, за да не падна.

В първия момент Кетърман е шокиран. След това лицето му придобива обичайното каменно изражение.

— Саманта? Какво правиш тук?

Докато стоя пред него, се питам дали е чул за случката в офиса. Сигурно. Сигурно знае дори най-противните подробности. Не че ще се издаде по някакъв начин.

— Какво правиш тук? — повтаря той. Стиска огромен метален куфар в едната си ръка и лицето му е в сянка заради слабата светлина. Пристъпвам към него.

— Знам, че съм последният човек, когото би искал да видиш. — Потривам чело. — Можеш да ми вярваш, че и аз нямам желание да съм тук. От всички хора на този свят, към които бих се обърнала за помощ... ти си последният. Но, както се оказа, просто не остана друг.

Замълчавам. Кетърман дори не е трепнал.

— Това, че съм тук, че се обръщам към теб... би трябвало да ти докаже... — поглеждам го отчаяно. — Говоря сериозно. Трябва да ти кажа нещо, а ти трябва да ме изслушаш. Налага се.

Следва дълго мълчание. Чувам как някаква кола спира рязко на улицата и след това се разнася смях. Лицето на Кетърман продължава да е все така безизразно. Не мога дори да предположа за какво мисли. Накрая бърка в джоба си и вади ключа. Минава покрай мен, отваря апартамент 32 и най-сетне се обръща към мен.

— Влез.

Събуждам се и пред погледа ми се показва напуканият мръсен таван. След това забелязвам огромна паяжина в един от ъглите, разкривената библиотека, натъпкана до пръсване с книги, касетки, писма, стари украшения за Коледа и пръснато навсякъде бельо.

Как е възможно да съм живяла в тази какофония седем години?

Как е възможно да не съм я забелязала?

Отмятам завивката, ставам от леглото и се оглеждам. Килимът ми се струва мръсен и аз се намръщвам. Тук трябва да се мине с прахосмукачка. Сигурно чистачката е престанала да идва, след като няма кой да ѝ плаща.

По пода са разхвърляни дрехи и аз трябва да поровя малко, преди да открия халат. Намятам го и се отправям към кухнята. Бях забравила колко е голо и спартанско. В хладилника няма нищо, разбира се. Откривам пакетче чай от лайка и пълня чайника, след това се настанявам на един стол и поглеждам тухлената стена отсреща.

Вече е девет и петнайсет. Кетърман сигурно е в офиса. Вече е предприел каквото трябва. Чакам да усетя как нервите ми се опъват... но не чувствам нищо. Необичайно спокойна съм. Вече нищо не зависи от мен; не мога да направя нищо.

Той ме изслуша. Изслуша ме внимателно и задаваше въпроси. Дори ми направи чаша чай. Стоях у тях повече от час. Не ми каза какво мисли, нито какво ще направи. Дори не каза дали ми вярва или не. Само че нещо ми подсказа, че ми вярва.

Тъкмо заливах пакетчето с гореща вода, когато на вратата се звънна. Поколебах се, след това завързах халата и отидох боса в коридора. През шпионката видях госпожа Фарли да се вглежда в мен, натоварена с пакети.

Разбира се. Кой друг би могъл да бъде?

Отворих широко вратата.

— Здравейте, госпожо Фарли.

— Саманта, знаех си, че си ти! — възкликва тя. — След толкова време! Нямах представа... Не знаех какво да мисля...

— Наложих се да замина — усмихвам се аз. — Съжалявам, че не ви предупредих. Стана неочаквано.

— Ясно. — Госпожа Фарли бързо оглежда новостите — и русата ми коса, и лицето, а след това наднича навътре, за да разбере нещо повече.

— Благодаря ви, че сте приемали пощата и доставките. — Протягам ръце. — Искате ли да...

— А, да! Разбира се. — Тя ми подава две торби и кашон. По всички личи, че е обзета от любопитство. — Вие, младите момичета заемате отговорни длъжности и ви пращат без предупреждение в чужбина...

— Не съм била в чужбина. — Оставям кутиите на земята. — Още веднъж ви благодаря.

— Няма нищо! Знам какво е, когато... човек си има неприятности със семейството — опитва се да отгатне тя.

— Не съм си имала неприятности със семейството — отвърщам любезно аз.

— Не, разбира се! — Тя прочиства гърлото си. — Както и да е. Вече се върна. Откъде... където и да си била.

— Госпожо Фарли. — Старая се да не се изсмея. — Искате ли да разберете къде съм била?

Възрастната дама едва не подскача от ужас.

— Мили Боже! Не! Това съвсем не ми влиза в работата! Наистина, дори не бих помислила... Трябва да вървя... — Тя започва да отстъпва.

— Още веднъж ви благодаря! — провиквам се аз, докато тя се шмугва в апартамента си.

Тъкмо затварям вратата, и телефонът звънва. Грабвам слушалката и се питам колко човека са звънели на този номер през последните няколко седмици. Телефонният секретар е пълен със съобщения, но след като изслушах първите три, всичките от мама, кое от кое по-гневно, се отказах.

— Ало?

— Саманта. — Прозвучава делови глас. — Обажда се Джон Кетърман.

— Аха. — Нервите ме сграбчват. — Здравсти.

— Искам да те помоля днес да бъдеш на разположение. Може да се наложи да поговориш с едни хора.

— Какви хора?

Следва кратко мълчание, след това Кетърман признава:

— Следователи.

Господи! Боже господи! Идва ми да размахам ръце във въздуха или да заподскачам. Незнайно как успявам да запазя спокойствие.

— Значи сте открили нещо?

— В момента не мога да ти кажа нищо повече. — Кетърман ми се струва резервиран и официален както винаги. — Просто трябва да съм сигурен, че си на разположение.

— Разбира се. Няма къде да ходя.

— Бихме искали да дойдеш тук, в „Картър Спинк“ — обяснява той без следа от ирония.

Поглеждам телефона и ми идва да се изсмея. Да не би да става дума за същото място, откъдето ме изхвърлиха вчера? Много ми се иска да задам този въпрос. Да не би да става дума за същото място, където ми беше забранено да стъпвам?

— Ще ти позвъня — добавя Кетърман. — Дръж мобилния си под ръка. Може да отнеме няколко часа.

— Добре. — Поемам си дълбоко дъх. — Моля те, кажи ми само... Не искам подробности, но... теорията ми правилна ли беше?

Настъпва мълчание и се чува само пукот по линията. Не смея дори да дишам.

— Не във всички подробности — отвърща най-сетне Кетърман и аз усещам как ме залива задоволство. Това означава, че някои от подробностите са били верни.

Той затваря. Аз оставям слушалката и се оглеждам в малкото огледало в антрето. Бузите ми са порозовели, очите ми блестят.

Права съм била. Те вече знаят.

В този момент ми хрумва, че сега ще ми предложат старата ми работа. Ще ми предложат партньорство. Тази мисъл ме опиянява, а в същото време поражда неестествен страх.

Ще премина и този мост, когато му дойде времето.

Влизам в кухнята толкова развълнувана, че не мога дори да седна. Какво ще правя през следващите няколко часа? Заливам

пакетчето с гореща вода, изчаквам малко и разбърквам с лъжичка. След това ми хрумва нещо.

Отнема ми само двацет минути, за да изляза и да купя необходимите продукти. Масло, яйца, брашно, ванилия, ванилена захар, форми за печене. Миксер и везна. Всичко. Не мога да повярвам, че в кухнята ми няма нищо. Как изобщо съм готвила в тази кухня?

Всъщност, никога не съм го правила.

Нямам престилка, затова решавам да импровизирам със стара риза. Нямам купа, а забравих да купя — затова използвам един леген, който ми беше подарък към комплект за ароматерапия. След час тортата бе готова. Три реда блат, напоен и разделен от маслен крем, отгоре с лимонова глазура, украсена със захарни цветя.

Поглеждам я и усещам искрено задоволство. Това е петата ми торта и за пръв път успях да разрежа блата на три. Свалям старата риза и излизам от апартамента.

Госпожа Фарли ме поглежда стреснато.

— Здравейте! — казвам аз. — Донесох ви нещо. За да ви благодаря, че прибирахте пощата ми.

— О! — Тя поглежда изумена тортата. — Саманта! Сигурно е била много скъпа!

— Не съм я купила — отвърщам гордо аз. — Направих я сама.

Госпожа Фарли е още по-учудена.

— Ти ли я направи?

— Аха — грейвам аз. — Може ли да я внеса и да направя кафе?

Възрастната дама е толкова слисана, че дори не ми отговаря, а аз използвам момента и се вмъквам в апартамента ѝ. Със срам се сещам, че никога преди не съм влизала тук. През трите години, откакто я познавам, нито веднъж не бях идвала. Всичко е подредено безупречно, има няколко малки масички, антики, на масата за кафе е поставена купа с розови листенца.

— Вие седнете — подканвам я аз. — Аз ще се оправя в кухнята. — Тя не може да повярва. Отпуска се в едно от креслата.

— Моля те — прошепва тя. — Не чупи нищо.

— Нищо няма да счупя! Искате ли капучино с пяна?

Десет минути по-късно излизам от кухнята с две чаши кафе и торта.

— Заповядайте. — Отрязвам парче на госпожа Фарли. — Кажете какво мислите.

Тя поема чинийката и я поглежда.

— Наистина ли ти си я направила?

— Аха!

Поднася парченце към устата си. След това спира. Струва ми се невероятно нервна.

— Няма страшно! — окуражавам я аз и опитвам от моето парче. — Виждате ли? Мога да готвя! Честна дума!

Госпожа Фарли лапва първото парче много внимателно. Докато дъвче, ме поглежда учудена.

— Великолепна е! Толкова е лека! Наистина ли ти я направи?

— Разбих жълтъците и белтъците отделно — обяснявам аз. — Така тортите стават съвсем леки. Мога да ви кажа рецептата, ако искате. Опитайте кафето. — Подавам ѝ чашата. — Използвах миксера за млякото. Нали нямате нищо против? Става чудесно, стига да уцелите подходящата температура.

Госпожа Фарли ме поглежда все едно, че съм се превърнала в призрак.

— Саманта — успява да заговори най-сетне тя. — Ти къде беше през последните няколко седмици?

— Бях... далече. — Погледът ми попада на парцал и спрей за прах. Сигурно е почиствала, когато звъннах. — На ваше място не бих използвала тези парцали — обяснявам любезно аз. — Мога да ви препоръчам по-подходящи.

Госпожа Фарли оставя чашата и се привежда напред. Челото ѝ е намръщено.

— Саманта, да не си влязла в някоя секта?

— Не! — Не успявам да се сдържа и избухвам в смях. — Просто се занимавах с различни неща. Искате ли още кафе?

Връщам се в кухнята и донасям още мляко с пяна. Когато влизам в хола, госпожа Фарли довърша второто си парче торта.

— Много е вкусна — заявява тя. — Благодаря ти.

— Ами... нали знаете... — Свивам рамене и усещам, че ми е неудобно. — Благодаря ви, че ми отделяхте толкова време.

Госпожа Фарли дотяжда тортата, оставя чинията на масичката и остава загледана в мен няколко секунди, главата ѝ е наклонена на една страна като на птица.

— Миличка — решава се най-сетне тя. — Не знам къде си била. Нямам представа с какво си се занимавала. Каквото и да е било, много си се променила.

— Знам, че косата ми е различна... — започвам аз, ала тя клати глава.

— Преди непрекъснато фучеше напред-назад, прибираще се късно, вечно изглеждаше уморена, загрижена. Приличаше ми на празна черупка... Беше като сухо листо.

„Сухо листо ли? — помислих си възмутено аз. — Черупка ли!“

— Сега си разцъфнала! Изглеждаш по-стегната, по-здрава... по-щастлива... — Тя оставя чашката и се привежда напред. — С каквото и да си се занимавала, отразило ти се е чудесно.

— Много благодаря — усмихвам се смутено. — Чувствам се различно. Просто съм по-спокойна напоследък — отпивам от кафето, отпускам се назад на стола и се замислям. — Наслаждавам се на живота повече, отколкото преди... Забелязвам повече от преди...

— Не забеляза, че телефонът ти звъни — прекъсва ме тихо тя и посочва с брадичка джоба ми.

— Така ли? — Грабвам изненадана телефона. — Трябва да се обадя. Извинете ме.

Отварям мобилния и чувам гласа на Кетърман:

— Саманта!

Прекарвам три часа в „Картър Спинк“, докато разговарям първо с представител на адвокатската колегия, след това с двама от старшите партньори и накрая с някакъв от Трета обединена банка. По обяд вече съм изтощена да повтарям едно и също пред безизразните лица. От осветлението в офиса ме заболя глава. Бях забравила колко потискащо е тук и колко е сух въздухът.

Все още не мога да си обясня какво точно става. Адвокатите са толкова противно дискретни. Знам, че някой е ходил до дома на Арнолд и нищо повече. Макар че никой няма да си признае, знам, че съм права. Вече съм оправдана.

След последното интервю донесоха чиния със сандвичи, бутилка минерална вода и руло. Изправих се, протегнах ръце и пристъпих до прозореца. Чувствам се като затворничка тук. На вратата се почуква и Кетърман влиза.

— Не приключихме ли вече? — попитах аз. — Тук съм от три часа.

— Може да се наложи отново да говорим с теб. — Той ми посочва сандвичите. — Трябва да обядваш.

Не мога да остана в тази стая нито миг повече. Трябва да се пораздвижа.

— Първо ще се освежа — заявявам аз и се измъквам от стаята, за да не му дам възможност да протестира.

Когато отворя вратата на дамската тоалетна, всички жени вътре млъкват. Влизам в една от кабинките и чувам развълнувания шепот навън. Когато излизам, всички са още тук. Наблюдават ме, не смеят да откъснат очи от мен.

— Върна ли се, Саманта? — пита една колежка, Луси.

— Не бих казала. — Обръщам се притеснена към мивката.

— Изглеждаш различно — казва друго момиче.

— Ръцете ти! — отбелязва Луси, докато се мия. — Толкова са загорели. И си стегната. Да не би да си ходила в някой център за красота?

— Ами... не. — Усмивкам се тайнствено. — Благодаря. Как я карате тук?

— Добре. — Луси кимва няколко пъти. — Много работа. Миналата седмица докарах шейсет и шест часа. Две нощи не мръднах.

— А аз три — обажда се друго момиче. Опитва се да говори небрежно, но аз забелязвам гордостта по лицето ѝ. Забелязвам и тъмните кръгове под очите ѝ. И аз ли съм изглеждала по този начин? Бледа, напрегната и изнервена?

— Супер! — отвръщам любезно аз, докато си суша ръцете. — Трябва да се връщам. Ще се видим.

Излизам от дамската тоалетна, потънала в мислите си, когато чувам глас:

— Господи, Саманта!

— Гай? — Вдигам шокирана поглед към него. Той крачи забързано към мен. Изглежда стегнат, загорял, а усмивката му е още

по-пленителна от преди.

Не очаквах да го видя. Дори съм малко притеснена.

— Я да те видя! — Той стисва страхотно.

— Мислех, че си в Хонконг.

— Върнах се днес сутринта. Току-що ми казаха какво става. По дяволите, Саманта, невероятно е. — Той снишава глас: — Единствено ти би разбрала какво става. Кой да предположи, че не друг, ами Арнолд би направил подобно нещо. Направо не можах да повярвам. Никой не може да повярва. От хората, които са запознати със случая — уточнява той и зашепва: — Очевидно още не се е разчуло.

— И аз не знам още какъв е „случаят“ — отвърщам недоволно. — Нищо не ми казват.

— Ще ти кажат. — Гай бърка в джоба, вади миникомпютъра и се взира в екрана. — Ти си определено събитието на деня. Знаех си аз. — Той вдига поглед. — Сигурен бях, че не можеш да допуснеш грешка.

Зяпвам го. Как е възможно да каже подобно нещо?

— Не е вярно — отвърщам бързо аз. — Абсолютно не е вярно. Доколкото си спомням, сам каза, че съм допуснала грешка. Освен това каза, че на мен не можело да се разчита.

Усещам как в душата ми нахлува старият гняв, болката и унижението, затова извърщам поглед.

— Казах ти, че други са казали, че си допуснала грешка. — Гай набира нещо на миникомпютъра и вдига намръщен поглед. — По дяволите, Саманта. Аз се застъпих за теб. Бях на твоя страна. Попитай, когото искаш!

Да. Сигурно. Затова не ме пусна да припаря до вас.

Не казвам нищо на глас. Няма смисъл. Това е вече минало.

— Хубаво — отвърщам най-сетне аз. — Все едно.

Тръгваме заедно по коридора. Гай продължава да пише нещо на джобния си компютър. Господи, той не може без това чудо, казвам си раздразнена аз.

— Къде, по дяволите, изчезна? — Най-сетне преставя да пише. — Какво прави през всичкото това време? Нали не си наистина сервитьорка?

— Не съм. — Не мога да не се усмихна на изражението му. — Не съм. Имам си работа.

— Знаех, че веднага ще те лапнат. — Той кима доволно. — Къде постъпи?

— Ами... не ги познаваш — отвърщам след кратко колебание аз.

— Но си в същата област, нали? — Той прибира миникомпютъра. — Със същата работа ли се занимаваш?

В този момент си представям изкуствената материя на синята униформа и как мия банята на Триш.

— Ами, не точно. — Успявам да остана сериозна. Гай ми се струва изненадан.

— Все още се занимаваш с банково право, нали? Не ми казвай, че си се заела с нещо друго. — В този момент му става интересно. — Нали не си се насочила към търговското право?

— Тъъ... не... не е търговско право. Трябва да вървя — прекъсвам го и отварям вратата на залата. — Доскоро.

Изяждам сандвичите и изпивам минералната вода. Цял половин час никой не ме притеснява. Все едно, че съм поставена под карантина заради някоя заразна болест. Поне да ми бяха дали някое и друго списание. Напоследък клюките започнаха доста да ми се услаждат, особено след куповете „Хийт“ и „Хелоу“, с които разполага Триш.

Най-сетне някой чука на вратата и влиза Кетърман.

— Саманта! Бихме искали да се видим с теб в заседателната зала.

Заседателната зала, значи! Не може да бъде!

Тръгвам след Кетърман по коридора и забелязвам как се споглеждат и побутват всички, покрай които минаваме. Той отваря огромната врата на заседателната зала и влиза. Вътре са се настанили половината партньори и ме чакат. Настъпва мълчание, когато Кетърман затваря вратата. Поглеждам Гай, той се ухилва окуражително, ала не казва нищо.

Дали не трябва аз да кажа нещо? Да не би да съм пропуснала нещо?

Кетърман се настанява сред партньорите. След това се обръща към мен:

— Саманта! Както знаеш, в момента се провежда разследване на... събитията. Окончателният резултат все още не е ясен. — Той

спира, струва ми се напрегнат и аз забелязвам, че някои от останалите си разменят погледи. — Стигнахме единодушно до едно заключение. Постъпихме... несправедливо с теб.

Зяпвам го слисана. Той си призна! Да накараш един адвокат да признае грешката си е все едно да накараш кинозвезда да признае, че си е направила липосукция.

— Моля? — Исках само да го чуя още веднъж.

— Постъпихме несправедливо с теб. — Кетърман се мръщи, защото насоката на разговора никак не му допада. Идва ми да се изкискам.

— Аз ли съм била несправедлива? — Настоявам и се ококорвам.

— Ние бяхме несправедливи с теб! — сопва се той.

— А, да, с мен. Благодаря ви. — Усмивам се любезно. — Много мило.

Сигурно ще ми предложат някой бонус, казвам си аз. Или някой луксозен подарък. Или дори почивка.

— Затова — продължава Кетърман — бихме искали да ти предложим пълноправно партньорство във фирмата. Влиза в сила незабавно.

Толкова съм шокирана, че за малко да седна на земята. Пълноправно партньорство, значи!

Отварям уста, ала не мога да произнеса и дума. Нямам сили. Оглеждам се безпомощно като риба, уловена на въдица. Пълноправно партньорство е най-високото стъпало. Това е мечтаното от всеки правист признание. Не очаквах подобно нещо.

— Добре дошла обратно, Саманта — поздравява ме Грег Паркър.

— Добре дошла — пригласят и останалите. Дейвид Елдриддж ми се усмивва топло. Гай вдига доволно палци.

— Имаме шампанско. — Кетърман кимва на Гай и той отваря двойните врати. В следващия миг две сервитьорки внасят подноси с чаши за шампанско. Някой ми подава една.

Всичко става прекалено бързо. Трябва да кажа нещо.

— Тъх... извинете! — повишавам глас аз. — Все още не съм казала, че приемам.

Изведнъж всички присъстващи се вкаменяват, все едно, че гледаме видео и някой е натиснал стопкадър.

— Моля? — Кетърман се обръща към мен, а разкривеното му лице издава, че не може да повярва.

Господи. Не съм сигурна, че ще приемат новината много добре.

— Работата е там, че... — Замълчавам и отпивам от шампанското за кураж, като се питам как да им поднеса новината по-тактично.

Цял ден обмислях този въпрос. През целия си съзнателен живот съм мечтала да стана партньор в „Картър Спинк“. Това бе наградата, към която се стремях. Нищо друго не съм желала по-силно.

Само че... оказа се, че има толкова много неща, които допреди няколко седмици не подозирах, че съществуват. Като например чистият въздух. Свободните уикенди. Да обсъждам какво ще правя с приятели. Да седя в пъба, след като съм приключила работа, да пия бяло вино, да знам, че не ме чака работа, да няма за какво да мисля, да не съм натоварена.

Нищо, че ми предлагат да стана пълноправен партньор. Това не променя нещата. Аз няма да се променя. Госпожа Фарли се оказа права. Аз съм разцъфнала. Вече не съм празна черупка.

Защо ми трябва отново да се превръщам в съсухрено листо?

Прочиствам гърлото си и оглеждам стаята.

— Предложението ви е изключителна чест за мен — заявявам искрено аз. — Много ви благодаря. Наистина. Въпреки това... просто не искам старата си работа. Единственото ми желание бе да изчистя името си. Трябваше да докажа, че не съм допуснала грешка. — Не се съдържам и поглеждам Гай. — Истината е, че откакто си тръгнах от „Картър Спинк“, аз... ами... продължих напред. Намерих си работа. Новата работа много ми допада. Затова не мога да приема предложението ви.

Настъпва мълчание. Всички са слисани.

— Благодаря ви — повтарям любезно аз. — И много благодаря за... ъъ... шампанското.

— Тя сериозно ли говори? — обажда се някой.

Кетърман и Елдридж се споглеждат намръщени.

— Саманта — започва Кетърман и пристъпва към мен. — Възможно е да си намерила поле за изява другаде. Ти обаче си адвокат на „Картър Спинк“. Тук си обучена, мястото ти е тук.

— Ако става въпрос за заплатата — намесва се Елдридж, — надявам се, да успеем да ти предложим нещо повече от сегашната... — Той поглежда към Гай. — В коя фирма е отишла?

— В която и да е, ще разговарям със старшите партньори — прекъсва го решително Кетърман. — С директора на отдел „Кадри“... с когото трябва. Ще оправим тази работа. Кажи ми на кого да се обадя. — Той вади миникомпютъра.

Стискам устни. Отчаяно се опитвам да не се изсмея.

— Няма директор на отдел „Кадри“ — обяснявам аз. — Няма и старши партньори.

— Как така да няма старши партньори? — Кетърман започва да губи търпение. — Как е възможно да няма старши партньори?

— Не съм казала, че работя като адвокат.

Все едно, че им казах, че земята е плоска. Оглеждам присъстващите и разбирам, че никога досега не съм виждала толкова слисани хора.

— Ти... не работиш ли като адвокат? — пита най-сетне Елдридж. — Като каква работиш тогава?

Надявах се да не се стига до този въпрос. Но пък... защо да не им кажа?

— Работя като икономка — усмихвам се аз.

— Икономка ли? — Елдридж ме зяпа като хипнотизиран. — Това да не би да е някакъв нов жаргон за „щети“. Така и не успявам да следя шантавите нови имена.

— Да не би да е в гаранционния фонд? — пита Кетърман. — За това ли става въпрос?

— Не, не е това — отвръщам търпеливо аз. — Икономка съм. Оправям легла. Готвя. Домашна помощница съм.

Цели шейсет секунди никой не трепва. Господи, защо нямах камера? Как ми се иска да запечатам на лента израженията им.

— Ти наистина ли си... икономка! — заеква най-сетне Елдридж.

— Аха. — Поглеждам си часовника. — Работата ме удовлетворява, спокойна съм и съм щастлива. Дори вече е време да се прибирам. Благодаря ти — обръщам се към Кетърман. — Благодаря ти, че ме изслуша. Ти беше единственият, който го направи.

— Отказваш предложението ни? — Оливър Суон така и не може да повярва.

— Да, отказвам. — Свивам гузно рамене. — Съжалявам.
Довиждане на всички.

Докато вървя към вратата, усещам, че краката ми треперят. Да не говорим, че не мога да повярвам. Отказах им. Отказах да стана старши партньор в „Картър Спинк“.

Какво, по дяволите, ще каже майка ми?

При тази мисъл избухвам в истеричен смях.

Нямам нерви да чакам асансьора, затова тръгвам по стълбите и трополя надолу по стъпалата.

— Саманта! — отеква над мен гласът на Гай.

Я виж ти! Той пък какво иска?

— Тръгвам си! — провиквам се аз. — Остави ме на мира!

— Не можеш да си тръгнеш!

Чувам го, че тича надолу по стълбите, затова забързвам и аз. Вече казах каквото имах да казвам. Няма място за повече приказки. Токчетата ми тракат по стълбите, докато тичам. Стискам перилата за опора. Въпреки това Гай успява да ме настигне.

— Саманта, това е истинска лудост!

— Не е!

— Не мога да ти позволя да си съсипеш кариерата... заради някаква прищявка! — изкрещява той и аз се завъртам вбесена и за малко да падна по стълбите.

— Не е никаква прищявка!

— Знам, че си ни сърдита на всички! — Гай ме настига задъхан.
— Сигурен съм, че ти достави искрено удоволствие да ни откажеш, да кажеш, че работиш като икономка...

— Наистина работя като икономка! — тросвам се аз. — И не съм отказала, защото съм сърдита или обидена. Отказах, защото не искам тази работа.

— Саманта, най-съкровено то ти желание бе да станеш партньор!
— Гай сграбчва ръката ми. — Сигурен съм! Положила си толкова труд. Не можеш да захвърлиш всичко просто така! Прекалено важно е.

— Ами ако вече не ми се струва важно?

— Минали са само няколко седмици! Не може да се промениш току-така!

— Напротив. Може. Променила съм се.

Гай клати глава.

— Ти сериозно ли си станала икономка?

— Напълно — сопвам се аз. — Какво от това?

— За бога... — Той млъква. — Виж, Саманта, върни се горе. Ще поговорим. От отдел „Кадри“ също се качиха. Беше уволнена... отнесоха се зле към теб... нищо чудно, че не можеш да мислиш трезво. Предлагат ти срещи с психолог.

— Не ми трябва психолог! — Врътвам се и продължавам надолу по стълбите. — Да не би да означава, че съм луда единствено защото не искам повече да работя като адвокат?

Стигам до последното стъпало и изскачам във фоайето. Гай не се е отказал да върви след мен. Хилъри Грант от „Връзки с обществеността“ е седнала на едно от кожените канапета с жена, която не познавам. Двете ме поглеждат стреснати.

— Саманта, не можеш да го направиш! — крещи след мен Гай, когато слиза във фоайето. — Ти си една от най-талантливите адвокатки, които познавам. Не можеш да откажеш да станеш старши партньор, за да се правиш на скапана... икономка.

— Защо да не мога, след като това ми е приятно? — Спирам насред мраморното фоайе и се врътвам към него. — Гай... най-сетне открих какво е да живееш наистина! Открих какво е да не ти се налага да работиш всеки уикенд, да не си непрекъснато под напрежение. И да ти кажа... харесва ми!

Гай не чува нито една дума. Дори не се опитва да разбере.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че е по-хубаво да чистиш кенефи, отколкото да си съдружник в „Картър Спинк“? — По лицето му се е изписал неподправен гняв.

— Да! — отвърщам предизвикателно аз. — Точно така!

— Коя е тази? — пита любопитно жената с червения костюм.

— Саманта, правиш най-голямата грешка в живота си! — отеква гласът на Гай, докато отварям стъклената врата. — Ако си тръгнеш сега...

Нямам желание да го слушам повече. Вече съм навън. Слизам по стълбите. Тръгвам си завинаги.

Може би току-що направих най-голямата грешка в живота си. Думите на Гай звучат непрекъснато, докато седя във влака за Глостър и пия вино, за да се успокоя.

Едно време тази мисъл щеше да е достатъчна, за да ме върне. Вече не е така. Идва ми да се изсмея. Той няма никаква представа.

От всичко, което ми се случи, научих едно. Няма такова нещо като най-голямата грешка. Няма такова нещо като съсипвам си живота. Оказва се, че животът не е чак толкова крехък.

Когато пристигам в Долно Ибъри, се отправям към пъба. Натаниъл е зад бара в кадифена риза, която не съм виждала досега, и си говори с Еймън. Оставам на вратата, загледана в него. Радвам се на силните му ръце, на наклонения на една страна врат, на сключените вежди, докато кима. Веднага разбирам, че не е съгласен с онова, което Еймън му казва. Въпреки това изчаква тактично, преди да каже мнението си.

Май съм по-добра, когато става дума за телепатия, отколкото си мислех.

Като че ли и той е телепат, защото вдига поглед и трепва. Усмивка ми се доволно, но аз долавям скритото му напрежение. Последните два дни не бяха лесни за него. Може би се е страхувал, че няма да се върна.

Откъм таблото със стреличките се понася вик, един от клиентите се обръща, забелязва ме и тръгва към бара.

— Саманта! — провиква се той. — Най-сетне! Трябваш ни в отбора!

— Само секунда! — отвърщам през рамо аз. — Здравсти. — Посягам към Натаниъл. — Хубава риза.

— Здравсти — отвърща небрежно той. — Добре ли мина?

— Не беше никак зле — кимам аз. Вдига преградата на бара, за да мога да мина, и забелязвам, че ме оглежда, за да разбере какво става.

— Свърши ли се?

— Аха. — Прегръщам го и го притискам силно до себе си. — Свърши се.

В този момент съм убедена, че му казвам истината.

До обяд всичко е спокойно.

Както обикновено, приготвям закуска за Триш и Еди. След това пускам прахосмукачката. Накрая си слагам престилката на Айрис, вадя дъската за рязане и се захващам да изстискам портокали. Ще направя крем от натурален шоколад и портокалов сок за благотворителния обяд утре. Ще го сервирам върху карамелизирани парчета портокал и всяка порция ще бъде украсена със сребърен ангел, поръчан от каталога за коледна украса.

Идеята беше на Триш. Сега ангелчетата висят от тавана.

— Как е? — Триш влиза притеснена в кухнята. — Направи ли вече кремове?

— Още не съм — отвърщам аз и бързо изцеждам един от портокалите. — Не се тревожете, госпожо Гайгър. Всичко е под контрол.

— Нямах представа какво ми беше през последните дни. — Тя се хваща за главата. — Все повече хора приеха да дойдат... Налага се да променя местата...

— Всичко ще се нареди — опитвам се да я успокоя аз. — Бъдете спокойна.

— Добре. — Тя въздъхва и притиска глава с пръсти. — Права си. Ще отида да проверя пликовете с подаръците...

Не мога да повярвам колко пари пръсна Триш за обяда. Всеки път, когато я попитам дали трябва да постави бял копринен балдахин в трапезарията или да даде на всеки гост орхидея за бутониерата, тя писва:

— Всичко е за добра кауза!

Това ми напомня за нещо, което искам да я попитам от известно време.

— Ъъъ... госпожо Гайгър — започвам небрежно аз. — Ще вземете ли входна такса на гостите?

— О, не! — отвърща тя. — Това е доста дребнаво, не мислиш ли?

— А ще има ли томбола?

— Не, разбира се. — Тя сбръчква нос. — Хората ненавиждат томболите.

Не смея да ѝ задам следващия въпрос.

— Значи... тъъ... как ще изкарате средства за благотворителност?

В кухнята настъпва тишина. Триш замръзва на място и се ококорва.

— Леле — възкликва накрая тя.

Знаех си аз. Дори не е помислила за това. Успявам, макар и трудно, да запазя изражението на покорна икономка.

— Можем да поискаме дарения — предлагам аз. — Можем да предаваме малка торбичка, когато поднасяме кафето и бонбоните.

— Точно така, правилно. — Триш ме поглежда така, сякаш съм гений. — Това е начинът — въздъхва дълбоко. — Това е невероятен стрес, Саманта. Не разбирам как успяваш да запазиш спокойствие.

— Ами... не знам. — Усмивам се, защото в този момент усещам обич към нея. Снощи, когато се върнах в къщата, имах чувството, че се прибирам у дома. Нищо, че Триш беше оставила цяла камара мръсни съдове на плота, за да се оправям с тях, когато се върна, и бележка: „Саманта, моля те, лъсни сребърните прибори за утре“.

Триш излиза от кухнята и аз започвам да разбивам белтъците за крема. В този момент забелязвам някакъв непознат мъж на алеята отвън. Облечен е в дънки и блуза с три копчета, прехвърлил фотоапарат на рамо. Той се скрива и аз се мръщя учудено. Може да е доставчик. Премервам кафявата захар и очаквам всеки момент да се звънне. След това продължавам да разбивам белтъците точно както Айрис ме е научила. В следващия момент забелязвам непознатия на вратата на кухнята.

Няма да си съсия кремa заради някакъв амбулантен търговец. Нека почака. Когато приключвам с разбиването на захарта и белтъците, отивам да отворя вратата.

— Какво обичате? — питам любезно аз.

Мъжът ме гледа, без да каже и дума, след това свежда поглед към сгънатия клюкарски вестник.

— Вие ли сте Саманта Суитинг? — пита най-сетне той.

Поглеждам го предпазливо.

— Защо?

— Аз съм от „Челтънъм газет“. — След тези думи вади журналистическа карта. — Искam ексклузивно интервю с вас. Заглавието ще бъде „Защо избрах Котсуолдс за скривалище“. Нещо такова.

Поглеждам го глупаво.

— Тъж... за какво точно става въпрос?

— Не знаете ли? — Струва ми се изненадан. — Това не сте ли вие? — Обръща вестника към мен и аз усещам как стомахът ми се свива от ужас.

На снимката съм аз. Има моя снимка във вестника. Моя снимка.

Това е официалната ми снимка от „Картър Спинк“. В черен костюм съм, с прибрана коса. Над нея се мъдри заглавие: „Предпочитам да чистя тоалетни, вместо да стана партньор в Картър Спинк“

Какво, по дяволите, става?

С треперещи ръце дръпвам вестника от човека и преглеждам написаното.

„Те са господари на вселената; всички им завиждат. Водещата правна фирма «Картър Спинк» е най-престижната в страната. И въпреки това вчера една млада жена отказа да стане партньор, за да продължи да работи като икономка.

Имам право на собствен живот.

Партньорите останаха засрамени и пренебрегнати. Адвокат Саманта Суитинг, с хонорар 500 лири на час, отхвърли предложението им за шестцифрена заплата. След като наскоро бе уволнена, амбициозната адвокатка очевидно е разкрила финансова измама във фирмата. Въпреки че ѝ бе предложено пълноправно партньорство, Саманта посочи напрежението и липсата на свободно време като едни от причините за решението си.

«Свикнах да имам собствен живот», заявила тя, когато партньорите я помолили да остане.

Бивш служител на «Картър Спинк», отказал да посочи името си, изтъкна, че в правната фирма условията за работа са нечовешки. «От теб се очаква да продадеш душата си — заяви той. — Подадох оставка, защото стресът бе непоносим. Нищо чудно, че тя е предпочела да се занимава с физически труд.»

Говорителят на «Картър Спинк» защити условията на работа. «Ние сме гъвкава, модерна фирма, която разчита на традиции и последователност. Бихме искали да поговорим със Саманта за възгледите ѝ и в никакъв случай не очакваме служителите ни „да продадат“ душите си.»

Тя изчезна.

От «Връзки с обществеността» изтъкнаха, че предложението към госпожица Суитинг е все още в сила и партньорите от «Картър Спинк» държат да говорят с нея. Освен това никой не е виждал съвременната Пепеляшка от деня, в който напусна офиса.

Къде е?

Допълнителен репортаж на стр. 34“

Не мога да откъсна очи. Какъв репортаж? Още ли има? С треперещи ръце обръщам на страница 34.

„УСПЕХЪТ СИ ИМА ЦЕНА — ДАЛИ НЕ Е ПРЕКАЛЕНО ВИСОКА?

Известната адвокатка с блестящо бъдеще се отказва от шестцифрена заплата, за да се занимава с домакинска работа. Какво говори това за напрежението и стреса в днешното общество? Дали съвременните жени, отдадени на кариерата, не заплащат прекалено висока цена? Или може би силите не им достигат? Тази необикновена история не е ли началото на нова тенденция?

Едно е сигурно. Единствено Саманта Суитинг може да отговори.“

Не мога да откъсна очи от страницата. Не мога да повярвам. Как е възможно... Откъде... Как са разбрали?

Някакъв блясък ме стряска и аз забелязвам, че непознатият е насочил фотоапарата си към мен.

— Престанете! — изкрещявам ужасена аз и скривам лицето си в длани.

— Може ли да те снимам с четката за тоалетна, сладурче — пита той и нагласява апарата. — В пъба ми казаха, че си ти. Супер ще се получи. — Светкавицата блясва отново и аз затварям намръщена очи.

— Не! Вие... вие грешите. — Подавам му вестника, без дори да го сгъна. — Това... т'ва не мен. Име мое Мартин. Аз не адвокат.

Журналистът ме поглежда подозрително и свежда поглед към снимката. Забелязвам, че се колебае. Доста по-различна съм сега с русата коса от едно време.

— Това не е френски акцент — решава накрая той.

Прав е. Очевидно акцентите не са силната ми страна.

— Аз... наполовина белгийка. — Не смея да вдигна очи от пода. — Моля, сега чака вън. Иначе вика полиция.

— Хайде, сладурче. Изобщо не си белгийка.

— Ти върви! Ти на частна собственост. Аз съди!

Блъскам го към вратата, затварям и врътвам ключа. След това дръпвам пердето и се облягам на вратата, а сърцето ми заплашва да се пръсне. Мама му стара. Какво да правя?

Добре. Важното е да не изпадам в паника. Важното е да мисля разумно и да преценя положението.

Само че миналото ми е изтъпанчено в национален вестник. Добре, че Триш и Еди не четат този вестник. Нито пък „Челтънъм газет“. Това е просто една тъпа статия в някакъв тъп вестник и до утре всички ще са я забравили. Няма защо да им казвам. Не е нужно да си създавам неприятности. Просто ще довърша шоколадовия крем, все едно, че нищо не се е случило. Точно така. Ще отричам всичко.

Чувствам се малко по-добре, когато посягам към шоколада и започвам да го чупя на парченца.

— Саманта? Кой беше този? — Триш наднича при мен.

— Никой — отвръщам аз с усмивка. — Няма нищо. Искате ли да ви направя чаша кафе и да го донеса в градината?

Стой спокойно. Отричай всичко. Няма страшно.

Добре. Няма да стане, като отричам, защото на алеята се появяват още трима журналисти.

Минали са двацет минути от появата на първия. Зарязвам шоколадовия крем и надничам през прозореца, обзета от ужас.

Двама мъже и едно момиче току-що се появиха. Всичките стискат фотоапарати и си приказват с първия, който сочи към кухнята. От време на време някой снима къщата. Всеки момент ще звъннат.

Това не може да продължава. Трябва ми нов план. Трябва...

Ще им отклоня вниманието. Точно така. Поне ще спечеля малко време.

Тръгвам към вратата и грабвам една от сламените шапки на Триш. След това предпазливо се измъквам и тръгвам по чакълестата пътека, а четиримата натрапници се скупчват около мен.

— Вие ли сте Саманта Суитинг? — пита един и навира касетофон пред лицето ми.

— Съжалявате ли, че се отказате от партньорството? — пита друг.

— Казвам се Мартин — отвръщам аз, навела ниско глава. — Вие сте в грешна къща. Познавам Саманта Суитинг... тя живее... там. — Посочвам към другия край на селото.

Очаквам да хукнат, но нито един от тях не помръдва.

— Грешна къща! — повтарям отново аз. — Моля напуснете.

— Този акцент какъв е? — пита мъж с черни очила.

— Белгийски — отвръщам след секунда аз.

— Белгийски ли? — Той наднича под периферията на шапката.

— Тя е — заявява убедено той. — Нед, тя е! Ела веднага.

— Тук е! Тя излезе!

— Тя е!

Чувам гласове от другата страна на улицата и за мой ужас цяла тълпа журналисти се показва, затичват се към вратата, стиснали фотоапарати и диктофони.

По дяволите. Откъде се взеха?

— Госпожице Суитинг, Ангъс Уотс. „Дейли експрес“. — Мъжът с черните очила вдига микрофон. — Какво ще посъветвате младите жени?

— Наистина ли ви е приятно да чистите тоалетни? — пита друг и навира фотоапарата си в лицето. — Какъв препарат за тоалетни ползвате?

— Престанете! — настоявам притеснена аз. — Оставете ме на мира! — Дръпвам дървената порта, за да я затворя, след това се обръщам и се затичвам по алеята към къщата. Накрая се скривам в кухнята.

Какво ще правя? Какво?

Зървам образа си в лъскавия хладилник. Поруменяла съм и имам доста налудничав вид. Да не говорим, че съм нахлупила сламената шапка на Триш.

Смъквам я от главата си и я зарязвам на масата тъкмо когато Триш нахлува в кухнята. Понесла е книгата „Еlegantното парти“ и празна чаша кафе.

— Какво става, Саманта? — пита тя. — Навън става нещо.

— Така ли? — питам аз. — Май не съм забелязала.

— Прилича ми на протестно шествие. — Тя смръщва чело. — Надявам се да не са тук и утре. Протестите са много егоистична работа... — погледът ѝ попада на плота. — Още ли не си готова с крема? Ама, Саманта! Какво прави досега?

— Ъъъ... нищо! — преглъщам аз. — Веднага ще се заема, госпожо Гайгър. — Посягам към купата и започвам да смесвам шоколада и белтъците.

Имам чувството, че се намирам в паралелна реалност. Всичко ще излезе наяве. При това съвсем скоро. Какво да правя?

— Ти видя ли шествието? — обръща се Триш към Еди, когато той влиза в кухнята. — Точно пред портата са! Трябва да им кажем да се преместят!

— Това не е шествие — обяснява той, отваря хладилника и наднича вътре. — Журналисти са.

— Журналисти! — Триш поглежда към тях. — Какво, за бога, търсят тук?

— Може да си имаме нов съсед, някоя видна личност — предполага Еди и си сипва чаша бира. В същия момент Триш покрива

устата си с ръка.

— Джоана Лъмли! Чух, че щяла да си купува имот в селото! Саманта, ти чула ли си нещо?

— Аз... тъъ... не — заеквам и усещам, че лицето ми пари. Трябва да кажа нещо. Хайде! Кажи нещо! Какво да кажа?

Откъде да започна?

— Саманта, ще ми изгладиш ли тази блуза за довечера? — Мелиса се вмъква в кухнята, понесла пепитена блуза без ръкави. — И да внимаваши с яката, нали? — добавя намръщено тя. — Последната, която глади, имаше гънки.

— Ами добре. Много съжалявам — отвърщам аз. — Ако я оставите в мокрото...

— И да минеш стаята ми с прахосмукачка — продължава да нарежда тя. — Разсипах малко пудра на пода.

— Не съм сигурна дали ще ми остане време... — започвам аз.

— Намери време — сопва се тя и грабва една ябълка. — Какво става навън?

— Никой не знае — отвърща Триш силно объркана. — Решихме, че е заради Джоана Лъмли.

В същия момент на вратата се звънва. Стомахът ми се преобръща. В първия момент ми идва да изскоча през задната врата.

— Дали не са те? — възкликва Триш. — Еди, върви да видиш. Саманта, свари кафе — поглежда ме нетърпеливо. — Хайде де!

Аз съм като парализирана. Трябва да кажа нещо. Трябва да им обясня. Само че устата ми не желае да се отвори.

— Саманта? — тя ме поглежда. — Добре ли си?

Вдигам поглед с огромно усилие.

— Тъъ... госпожо Гайгър... — Гласът ми е станал дрезгав от възмущение. — Има... има нещо... трябва...

— Мелиса! — прекъсва ме гласът на Еди. Бърза в кухнята, ухилена до уши. — Мелиса, миличка! За теб са дошли.

— За мен ли? — Мелиса вдига учудено поглед. — Как така, чичо Еди?

— От „Дейли мейл“ са. Искат да те интервюират! — Еди се обръща към Триш, грейнал от гордост. — Ти знаеше ли, че нашата Мелиса е една от най-обещаващите адвокатки в страната?

О, не, не може да бъде.

— Какво? — Триш за малко да изпусне книгата.

— Така казаха! — кима Еди. — Казаха, че може и да се изненадам, че в дома ми живее такава звезда. Аз им казах, че няма такава нещо. — Той прегръща Мелиса. — Открай време знаем, че си звезда!

— Госпожо Гайгър... — настоявам аз. Никой не ме забелязва.

— Сигурно е заради наградата, която спечелих в университета! Сигурно някой им е казал! — ахва Мелиса. — Господи! „Дейли мейл“.

— Искат да те снимат! — добавя Еди. — Искат ексклузивно интервю.

— Трябва да си сложа грим! — Мелиса е напълно объркана. — Как изглеждам?

— Веднага! — Триш отваря ръчната си чанта. — Ето ти аркансил. И червило...

На това трябва да се сложи край.

— Господин Гайгър... — прочиствам гърлото си аз. — Сигурен ли сте... искам да кажа, те за Мелиса ли попитаха...

— Нямаше нужда! — грейва Еди. — В тази къща има само един адвокат.

— Направи кафе, Саманта — нарежда остро Триш. — Използвай розовите чаши. Бързо! Измий ги!

— Работата е там, че... имам... трябва да ви кажа нещо...

— Не точно сега, Саманта! Измий чашите по-бързо! — Триш ми подава гумените ръкавици. — Ама на теб какво ти става днес?

— Те не са дошли заради Мелиса — отвърщам отчаяно аз. — Има нещо... което не съм ви казала...

Никой не ми обръща внимание. Всички се въртят около Мелиса.

— Как изглеждам? — Мелиса пригласява коса.

— Чудесно, миличка! — Триш се привежда напред. — Още малко червило... така... ще ти придаде повече цвят...

— Готова ли е за интервюто? — Непознат женски глас се разнася пред вратата и всички застиват.

— Тук сме! — Еди отваря вратата и на прага застава тъмнокоса жена на средна възраст в костюм с панталони. Веднага оглежда преценяващо кухнята.

— Ето я нашата звезда! — Еди посочва Мелиса с нескрита гордост.

— Здравейте. — Мелиса отмята коса и протяга ръка. — Аз съм Мелиса Хърст.

Жената поглежда намръщено Мелиса.

— Не е тя. За нея става въпрос. — Насочва пръст към мен.

Всички мълчаливо се обръщат към мен. Мелиса е присвила подозрително очи. Виждам, че семейство Гайгър се споглеждат.

— Това е Саманта — обяснява объркана Триш. — Тя е икономката ни.

— Вие значи сте Саманта Суитинг, нали? — жената вади бележник. — Може ли да ви задам няколко въпроса?

— Искате да интервюирате икономката? — пита Мелиса и избухва в саркастичен смях.

Журналистката не ѝ обръща никакво внимание.

— Нали вие сте Саманта Суитинг? — настоява тя.

— Аз... да — признавам най-сетне и усещам, че цялото ми лице пламти. — Само че не искам да давам интервю. Без коментар.

— Коментар ли? — Триш не разбира какво става. — За какъв коментар става дума?

— Саманта, миличка, какво става? — Еди е очевидно притеснен. — Да не си в беда?

— Те не знаят ли? — Журналистката вдига поглед от бележника. — Те нищо не знаят.

— Какво да знаем? — пита уплашено Триш. — Кажете?

— Тя пребивава нелегално в страната! — писва доволно Мелиса. — Знаех си аз! Знаех, че има нещо...

— Вашата „икономка“ е една от най-известните и скъпо платени адвокатки в Ситито. — Жената подхвърля „Дейли мейл“ на масата. — Отказала е партньорство и шестцифрена заплата, за да работи за вас.

Все едно, че някой хвърли граната в кухнята. Еди се олюлява. Триш залита на високите си токчета и се подpira на облегалката на един стол. Лицето на Мелиса е като спукан балон.

— Искях да ви кажа... — прехапвам устни и ги поглеждам. — Тъкмо щях...

Триш се кокори, докато чете заглавието във „Дейли мейл“. Отваря и затваря уста, но така и не издава звук.

— Ти си... адвокатка? — заеква най-сетне тя.

— Станала е някаква грешка! — Бузите на Мелиса са яркорозови. — Аз съм адвокат. Аз взех награда в правния факултет. Тя е чистачка.

— Тя е получила три награди в правния факултет — посочва ме с брадичка жената. — Завършила е първа по успех във випуска.

— Ама... — Лицето на Мелиса става още по-румено. — Не е възможно.

— Тя е най-младият адвокат, на когото са предлагали да стане равноправен партньор в „Картър Спинк“... — Журналистката поглежда бележките си. — Нали така, госпожице Суитинг?

— Не! — отвърщам аз. — Искam да кажа... ами... да, нещо такова... Да ви направя ли чай? — предлагам отчаяно аз.

Никой не се интересува от чай. Струва ми се, че Мелиса ще повърне.

— Имахте ли представа, че коефициентът на интелигентност на икономката ви е 158? — Журналистката определено се наслаждава на всеки момент. — Че тя е почти гений.

— Знаех си аз, че е умна! — опитва да се защити Еди. — Веднага забелязахме! Дори й помогнахме с... — Той млъква, защото се чувства глупаво — ... малко с английската граматика.

— Много съм ви задължена! — прекъсвам го бързо аз. — Наистина.

Еди дръпва кърпата за чинии и попива чело. Триш продължава да стиска стола и имам чувството, че всеки момент ще се строполи на земята.

— Нищо не разбирам. — Еди оставя кърпата със замах и се обръща към мен: — Как успя да съчетаеш правото с работата на икономка?

— Именно! — възкликва Триш и се отърсва от унеса. — Кажи! Как, за бога, успяваш да работиш като адвокат в Сити... и да минеш обучение при Мишел дьо ла Ру дьо ла Блан.

Господи! Те още ли не могат да загреят?

— Не съм истинска икономка — отвърщам отчаяно аз. — Не съм учила в „Кордон Бльо“. Мишел дьо ла Ру дьо ла Блан не съществува. Нямам представа как се нарича това нещо. — Грабвам разбивачката за трюфели, оставена настрани. — Аз... аз ви излъгах.

Нямам сили да ги погледна. Чувствам се ужасно.

— Ще ви разбера, ако поискате да напусна — мрънкам аз. — Когато поех работата, ви излъгах.

— Да напуснеш ли? — Триш е истински ужасена. — Не искаме да напуснеш! Нали, Еди?

— В никакъв случай — той се зачервява още повече. — Справяш се чудесно, Саманта. Какво като си адвокат.

— „Излъгах ви“ — повтаря след мен журналистката и записва грижливо в бележника си. — Чувствате ли се виновна заради лъжата, госпожице Суитинг?

— Престанете! — настоявам аз. — Няма да има интервю.

— Госпожица Суитинг казва, че предпочита да чисти тоалетни, вместо да стане партньор в „Картър Спинк“ — продължава журналистката и се обръща към Триш: — Може ли да ми покажете въпросните тоалетни?

— Нашите тоалетни ли? — По бузите на Триш избиват червени петна и тя ме поглежда неуверено. — Ами... Наскоро не сме ремонтирали баните, но те са обзаведени от „Роял Долтън“...

— Колко са? — Журналистката вдига поглед от бележника.

— Престанете! — Стисвам отчаяно главата си. — Вижте, ще... ще направя изявление за пресата. След това искам да оставите работодателите ми на мира.

Излизам бързо от кухнята, отварям входната врата, а жената от „Дейли мейл“ ме следва. Тълпата журналисти са все още отвън. Аз ли си въобразявам или са станали повече?

— Това е Мартин — обяснява подигравателно мъжът с очилата, когато се приближавам до вратата. Не му обръщам никакво внимание.

— Дами и господа — започвам аз. — Много ще ви бъде благодарна, ако ме оставите на мира. Тук няма нищо интересно.

— Ще останете ли на работа като икономка? — провиква се дебел господин в дънки.

— Да, ще остана — вирвам брадичка. — Направила съм избора си, причините са лични и съм много щастлива тук.

— Ами феминизмът? — пита младо момиче. — Жените са се борили години наред, за да си извоюват равни права. Сега вие им казвате, че трябва да се върнат обратно в кухнята.

— Нямам намерение да казвам каквото и да е на жените! — отвърщам стреснато аз. — Това е моят живот.

— Но според вас няма нищо лошо в това жените да са вързани за мивката — блещи се сивокоса жена с очила.

— Не! — отвърщам стреснато аз. — Искam да кажа, напpотив! Според мен... — Отговорът ми е заглушен от множество въпроси и блясък на фотоапарати.

— „Картър Спинк“ сексистки ад ли е?

— Това някаква игра ли е?

— Трябва ли жените да се отдават на кариерата си?

— Искаме да ви предложим да списвате колона за тайните на домакинската работа! — припява русо момиче в син шлифер. — Ще я наречем „Съветите на Саманта“.

— Какво? — зяпвам я аз. — Нямам никакви съвети.

— Дайте ни някоя рецепта тогава. — Тя грейва. — Кое е любимото ви ястие?

— Може ли една снимка само по престилка? — провиква се някакъв дебелак и ми намига.

— Не! — отвърщам ужасена аз. — Нямам какво повече да ви кажа! Без коментар! Вървете си!

Без да обръщам внимание на виковете „Саманта!“, аз се обръщам и побягвам с разтреперани крака по алеята.

Светът е полудял.

Втурвам се в кухнята и откривам Триш, Еди и Мелиса да четат внимателно статията в „Дейли мейл“.

— Недейте! — провиквам се аз и сърцето ми се свива. — Не го четете. Честно. Това е просто... един... глупав жълт вестник...

И тримата вдигат глави и ме поглеждат така, все едно, че съм извънземно.

— Плащали са ти по 500 лири на час? — Триш не може да овладее гласа си.

— Предложили са ти пълноправно партньорство? — Мелиса буквално е позеленяла. — И ти си отказала? Да не си полудяла?

— Недейте да четете тези глупости! — опитвам се да грабна вестника. — Госпожо Гайгър, нека продължим както досега. Аз все още съм ви икономка...

— Ти си една от най-изтъкнатите таланти в адвокатки в страната! — Триш сочи вестника в истеричен възторг. — Така пише тук!

— Саманта? — На вратата се чука и Натаниъл влиза в кухнята, понесъл пресни картофи. — Тези ще стигнат ли за обяд?

Поглеждам го глупаво и сърцето ми се свива. Той няма представа. Той не знае нищо. Господи!

Трябваше да му кажа. Защо не му казах? Как можах да не му кажа!

— Ами ти какъв си? — пита Триш и се обръща рязко към него. — Да не би да си ядрен физик? Или таен правителствен агент?

— Моля? — Натаниъл ме поглежда любопитно, но аз нямам сили да се усмихна.

— Натаниъл...

Замълчавам, защото не мога да продължа. Натаниъл оглежда всички един по един и смръщва чело.

— Какво става тук? — пита накрая той. — Станало ли е нещо?

Никога не съм обърквала нещата така, както когато се наложи да кажа на Натаниъл. Заеквам, мълча, повтарям се и се въртя в кръг.

Натаниъл ме изслушва мълчаливо. Облегнал се е на каменна колона пред пейката, на която седя. Виждам само профила му, очертан на следобедното слънце, и не мога да разбера какво му се върти в главата.

Когато най-сетне завършвам признанието си, той бавно вдига глава. Може и да се бях надявала да се усмихне, но той остава сериозен. Никога не съм го виждала толкова строг.

— Ти си адвокат? — пита най-сетне той.

— Да — кимам засрамено аз.

— А пък аз си мислех, че си имала неприятна връзка. — Той прокарва пръсти през косата си. — Мислех, че затова не искаш да говориш за миналото. Накара ме да повярвам, че е така. Когато замина за Лондон, се притеснявах за теб. Господи!

— Съжалявам — мръщя се виновно. — Много съжалявам. Просто... не исках да знаеш истината.

— Защо не? — пита остро той и аз долавям болката в гласа му. — Нямаше ли ми доверие?

— Не е това! — отвърщам ужасена аз. — Разбира се, че ти имах доверие! Ако беше нещо друго... — Спирам. — Натаниъл, опитай се

да ме разбереш. Когато се запознахме, просто не можех да ти кажа. Всички знаят, че ненавиждаш адвокатите. Дори имаш табела в пъба. „Забранено за адвокати!“

— Това е просто шега... — Той замахва нетърпеливо с ръка.

— Не е шега. Не съм. — Срещам погледа му. — Стига, Натаниъл. Ако ти бях казала, че съм адвокат от Ситито още когато се запознахме, щеше ли да се отнасяш с мен по същия начин?

Натаниъл не отговаря. Знам, че е прекалено откровен, за да отговори каквото и да е. Знае не по-зле от мен, че отговорът е „не“.

— Аз съм същият човек. — Навеждам се напред и стискам ръката му. — Дори да съм била адвокат... аз съм си все същата!

Известно време Натаниъл не ми отговаря и остава загледан в земята. Аз сдържам дъха си и отчаяно се надявам да не се отдръпне. Накрая той вдига глава с някакво подобие на усмивка.

— И колко ще ми вземеш за този разговор?

Въздъхвам облекчено. Всичко е наред. Той приема нещата.

— Ами... около хиляда лири — отвърщам небрежно аз. — Ще ти изпратя сметката.

— Саманта Суитинг, корпоративен правист. — Поглежда ме. — Не мога да си го представя.

— И аз не мога! Приключих с тази част от живота си. — Стискам силно ръката му. — Натаниъл... много съжалявам. Не исках да стане така.

— Знам. — Той също стиска ръката ми и постепенно започвам да се отпускам. Лист от лавровишната пада в скута ми и аз автоматично го стисвам, за да усетя наситената миризма. — И сега какво? — пита той.

— Нищо. Интересът на журналистите ще се изпари. Ще се отегчат.

Отпускам глава на рамото му и усещам как той ме прегръща и ме притиска до себе си.

— Работата ми харесва, щастлива съм в това село. Щастлива съм с теб. Искам нещата да си останат същите.

Оказва се, че съм сгрешила. Интересът на медиите не намалява. Когато на следващата сутрин се събуждам, откривам тълпа журналисти и два вана на телевизионни станции. Когато слизам на долния етаж с подноса празни чаши от кафе, заварвам Мелиса, облегната на перваза.

— Здравсти — започва тя. — Ти видя ли журналистите?

— Да. — Не мога да се въздържа и заставам до нея, за да погледна отново. — Това е истинска лудост.

— Сигурно е много вълнуващо. — Тя отмята коса назад и поглежда ноктите си. — Да знаеш, че... аз съм на твое разположение.

В първия момент ми се струва, че не съм чула.

— Тъъ... моля?

— На твое разположение съм. — Мелиса вдига поглед. — Аз съм ти приятелка. Ще ти помогна да се справиш.

Прекалено слисана съм дори за да се изсмея.

— Мелиса, ти не си ми приятелка — отвърщам аз, доколкото е възможно любезно.

— Напротив! — Тя не е ни най-малко притеснена. — Винаги съм ти се възхищавала, Саманта. Всъщност... от самото начало знаех, че не си просто икономка. Знаех, че има още нещо.

Не мога да повярвам. Как е възможно да е толкова нагла?

— Най-неочаквано ми стана приятелка. — Изобщо не се опитвам да прикрия скептичното си отношение. — И това няма нищо общо с факта, че съм адвокат, така ли? Или, че ти си решила да ставаш адвокат?

— Винаги съм те харесвала — настоява тя.

— Стига, Мелиса. — Поглеждам я строго и с огромно удоволствие забелязвам, че тя започва да се изчервява. Въпреки това се опитва да не се издаде.

Не ми е приятно да го кажа, но... истината е, че от това момиче ще излезе страхотен адвокат.

— Значи... искаш да ми помогнеш? — намръщвам се аз.

— Именно! — Тя кимва и по лицето ѝ заблестява въодушевление. — Мога да се свържа с „Картър Спинк“... или да ме наемеш за говорителка...

— Защо не вземеш това? — Подавам ѝ подноса с мила усмивка. — Освен това има една риза, която трябва да се изглади. И да внимаваш с яката, нали?

Намръщеното ѝ лице ми доставя невероятно удоволствие. Опитвам се да сдържа смеха си, докато продължавам надолу по стълбите към кухнята. Еди е седнал на отрупаната с вестници маса и вдига поглед, когато влизам.

— Пишат за теб във всички вестници — уведомява ме той. — Виж! — Показва ми двойна страница в „Сън“. На нея има монтаж. Застанала съм пред тоалетна чиния с четка в ръка. „Предпочитам да чистя тоалетни“ е написано с едри букви до лицето ми.

— Господи! — Стоварвам се на един стол и зяпвам снимката. — Защо!

— Август е — обяснява Еди и разлиства „Телеграф“. — Във вестниците няма нищо интересно. Няма за какво друго да пишат. Казват, че си „жертва на обществото, обсебено от желание за издигане“ — обръща вестника към мен и ми показва заглавието.

„Звездата на «Картър Спинк» предпочита домакинската работа след слухове за скандал...“

— Пишат, че си „Юда на жените, посветили се на кариерата“.

Зад мен Мелиса тръшва подноса на плота и дръпва „Хералд“.

— Я виж, журналистката Минди Малоун ти е много ядосана.

— Ядосана ли? — повтарям аз и не мога да повярвам. Защо трябва някой да е ядосан?

— Затова пък в „Дейли уърлд“ те наричат спасителка на традиционните ценности. — Еди посяга към вестника и го отваря. — „Саманта Суитинг вярва, че жените трябва да са край огнището в името на собственото си здраве и благополучието на обществото.“

— Какво? Никога не съм казвала подобно нещо! — Грабвам вестника и поглеждам написаното. Не мога да повярвам. — Всички са

полудели!

— Такъв е сезонът — отвръща Еди и посяга към „Експрес“. — Истина ли е, че сама си разкрила, че мафията има връзки в твоята фирма?

— Не! — Поглеждам го ужасена. — Кой го казва?

— Не си спомням къде го видях — отвръща той и разравя страниците. — Тук има снимка на майка ти. Симпатична жена.

— Майка ми ли? — Това вече е истински ужас.

— „Преуспяла щерка на преуспяла майка — чете на глас Еди. — Дали напрежението, съпътстващо успеха, не е прекалено много?“

Господи, мама ще ме убие.

— Виж, тук има и телефон за обществено мнение. — Еди отваря друг вестник. — „Саманта Суитинг: героиня или глупачка? Позвънете и гласувайте.“ Ето го номерът. — Той посяга към телефонната слушалка и се намръщва. — За кое от двете да гласувам?

— За глупачката — отвръща Мелиса и дръпва слушалката. — Аз ще се обадя.

— Саманта! Ти си станала?

Вдигам глава към Триш, стиснала вестници в ръка. Поглежда ме със същото объркано изражение като вчера, сякаш съм безценна творба на изкуството, която най-неочаквано се е озовала в кухнята.

— Тъкмо четях за теб!

— Добро утро, госпожо Гайгър. — Оставям „Дейли уърлд“ и бързо се изправям. — Какво да ви направя за закуска? Искате ли първо кафе?

— Няма да правиш никакво кафе, Саманта! — отвръща тя силно притеснена. — Еди, ти ще направиш кафето!

— Как ли пък няма да направя кафе! — възмущава се Еди.

— Тогава... Мелиса! — решава Триш. — Направи ни по едно кафе. Саманта, седни поне веднъж! Ти си ни гостенка! — Тя се изкисква много неестествено.

— Не съм ви гостенка! — протестирам аз. — Аз съм ви икономка!

Виждам, че Еди и Триш се споглеждат. Те какво си мислят? Че се каня да напусна ли?

— Нищо не се е променило! — настоявам аз. — Все още съм ви икономка! Просто искам да продължа да си върша работата както

обикновено.

— Ти си луда. — Мелиса извива презрително очи. — Не знаеш ли колко искат да ти плащат „Картър Спинк“?

— Ти няма да разбереш — сопвам й се аз. — Господин Гайгър, госпожо Гайгър... вие ще ме разберете. Докато живеях при вас, научих много. Промених се като човек. Животът ми стана смислен. Да, ще изкарвам много повече пари като адвокат в Лондон. Да, щях да имам блестяща кариера и всеки ден щеше да е наситен със стрес. Само че не искам. — Разпервам ръце към кухнята. — Искам да се занимавам с това. Искам да остана тук.

Очаквам Триш и Еди да се разчувстват от речта ми. Вместо това те ме поглеждат глупаво и се обръщат един към друг.

— Според мен трябва да обмислиш предложението — отвърща Еди. — Във вестника пишат, че отчаяно се опитват да те привлекат.

— Няма да се обидим, ако си тръгнеш — добавя Триш и кима. — Ще те разберем.

Само това ли ще ми кажат? Не се ли радват, че искам да остана? Не искат ли да продължа да работя като икономка?

— Не искам да си тръгвам! — заявявам ядосано аз. — Искам да остана тук и да се радвам на смислен, спокоен живот.

— Ясно — заявява накрая Еди и след кратко мълчание поглежда питащо Триш.

Телефонът звънва и Триш се обажда.

— Ало? — остава заслушана в гласа. — Разбира се, Мейвис. И Труди. Ще ви чакам! — Тя затваря. — Още две гостенки за благотворителния обяд.

— Така — поглеждам часовника си. — Трябва да се заема с ордьоврите.

Докато вадя тестото, телефонът звънва отново и Триш въздиша.

— Ако има още желаещи да дойдат... Ало? — Докато слуша, изражението й се променя и тя прикрива слушалката с длан.

— Саманта — съска тя. — Искаш ли да участваш в телевизионна реклама за „Тоалетно пате“? Ще бъдеш със съдийска перука и тога и ще трябва да кажеш...

— Не! — отвърщам остро аз. — Не, разбира се!

— Не трябваше да отказваш на телевизията — укорява ме Еди. — Това щеше да е невероятна възможност.

— Нищо подобно. Не желая да имам нищо общо с рекламите по телевизията! — Виждам, че Еди се кани да спори. — Не искам да давам интервюта — добавям бързо аз. — Не искам да ме сочат с пръст. Просто искам животът ми да стане отново нормален.

По обяд нищо не е нормално. Нещата стават още по-сюрреалистични от преди.

Получих още три предложения да се появя по телевизията, да направя „изискана“ фотосесия за „Сън“ в униформа на прислужница. Триш вече даде ексклузивно интервю за „Мейл“. Мелиса настоя да слуша радиопредаване и слушателите, които се обаждат, ме нарекоха „антифеминистка и тъпачка“, „задръстена готвачка“ и „паразит за данъкоплатците, платили за образованието ми“. Бях толкова вбесена, че едва се сдържах да не позвъня.

Вместо това изключих радиото и си поех дълбоко дъх. Няма да се оставя на това. Имам други работи, за които трябва да мисля. Вече пристигнаха четиринайсет от гостите за благотворителния обяд и сега са на поляната пред къщата. Трябва да опека тарталетите с гъби, да довърша соса с аспержи и да гарнирам филето от съомга.

Отчаяно ми се иска Натаниъл да е тук, за да ми вдъхне спокойствие. Само че той е заминал за Бъкингам, за да купи златни рибки за езерото, тъй като Триш реши, че трябва спешно да се купят. Очевидно струват стотици лири и всички знаменитости имали. Това е смешно. Кой ти гледа езерото?

На вратата се звънва тъкмо когато отварям фурната. Въздишам. Не е възможно да идва още един гост. И без това тази сутрин приехме още четири заявки за участие, което напълно обърка програмата ми. Да не говорим за журналистката от „Мирър“, облечена в розов флорален костюм, която се опита да пробута на Еди, че наскоро се била преместила да живее в селото.

Пъхвам тарталетите във фурната, събирам остатъците от тестото и избърсвам точилката.

— Саманта? — Триш чука на вратата. — Имаме още един гост!

— Още един? — Обръщам се и забърсвам брашното от бузата си. — Току-що сложих ордьоврите да се пекат...

— Твой приятел е. Казва, че спешно трябва да говори с теб. По работа. — Триш извива многозначително вежди и отстъпва. В следващия момент застигам от учудване.

Та това е Гай. Застанал е в кухнята на Триш. Както обикновено е в безупречен костюм и колосани ръкави.

Гледам го и не мога да проговоря, защото съм напълно слисана.

Съдейки по изражението му, той също е сличан.

— Господи боже мой! — започва бавно той и оглежда униформата, точилката и покритите ми с брашно ръце. — Ти наистина си икономка.

— Да — вирвам брадичка аз. — Точно така.

— Саманта... — подвиква Триш от вратата. — Не ми се иска да ви прекъсвам, но... би ли поднесла ордъворите след десет минути?

— Разбира се, госпожо Гайгър. — Автоматично правя реверанс. Триш излиза, а Гай остава ококорен.

— Ти правиш реверанси?

— Реверансите бяха грешка — признавам аз. Забелязвам ужасения му поглед и усещам как смехът ми се надига. — Гай, какво правиш тук?

— Дошъл съм да те убедя да се върнеш.

Естествено. Трябваше сама да се сетя.

— Няма да се върна. Сега би ли ме извинил? — Посягам към метлата и лопатата и започвам да събирам поръсеното по пода брашно и падналите парчета тесто. — Внимавай къде стъпваш!

— Да, добре. — Гай внимателно се отдръпва. Изхвърлям събраното в кофата за боклук, след това вадя соса от аспержи от хладилника, пресипвам го в тенджерата и пускам печката. Гай ме наблюдава с огромно любопитство.

— Саманта — започва той, когато се обръщам. — Трябва да поговорим.

— Заета съм. — Часовникът звънва пронизително и аз отварям долната фурна, за да извадя чесновите рулца с розмарин. Усещам невероятна гордост, когато ги виждам — апетитни, златистокафяви, с прекрасен билков аромат. Не мога да се сдържа да не опитам и подавам едно на Гай.

— Ти ли си ги направила? — струва ми се изумен. — Не знаех, че можеш да готвиш.

— Не можех, но се научих. — Бръквам в хладилника и вадя безсолното масло, за да добавя бучка в соса с аспержи. След това поглеждам застаналия до шкафа Гай. — Ще ми подадеш ли телта за разбиване?

Той поглежда безпомощно.

— Тъъ... кое е...

— Не се притеснявай — цъкам с език аз. — Ще я взема сама.

— Има предложение за теб — продължава Гай, когато започвам да разбивам маслото. — Трябва да го чуеш.

— Не ме интересува. — Дори не вдигам глава.

— Все още не знаеш какво е. — Той бръква във вътрешния си джоб и вади писмо. — Ето. Погледни.

— Не ме интересува! — повтарям отчаяно аз. — Не разбираш ли? Не искам да се връщам. Не искам да работя като адвокат.

— Предпочиташ да работиш като икономка ли? — Тонът му е толкова презрителен, че ми става обидно.

— Да! — Оставям телта. — Точно така! Тук съм щастлива. Спокойна съм. Нямах представа какво е. Тук животът е различен.

— Да, това е очевидно — отвръща той и поглежда метлата.

— Ти просто не разбираш! — Увеличавам котлона, обръщам се към него и се облягам на плота. — Върша си задълженията за деня... и това е. Свободна съм. Не нося документи вкъщи. Не се налага телефонът и компютърът да са включени двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата. Мога да отида в пъба, мога да се забавлявам през уикенда, мога да поседя в градината половин час и да си вдигна краката... и никой няма да ми направи забележка. Вече не съм под непрекъснато напрежение. Вече не съм стресирана. И така ми е добре. — Посягам към една чаша, пълня я с вода и пия на големи глътки, а след това си избърсвам устата. — Гай, аз се промених. Създадох си приятели. Опознах хората, които живеят тук. Също като... като „Семейство Уолтън“ е.

— „Семейство Уолтън“ ли? — Той ми се струва объркан. — Тук няма деца, нали?

— Не! — отвръщам с досада аз. — Ти не разбираш! Ами... преди две седмици ми организираха най-чудесното парти по случай рождения ми ден. Те наистина ме обичат.

— Не знаех, че си имала рожден ден. — Гай ме гледа любопитно.

— Нямах... — признавам аз след малко. — Само че те не знаеха.

— За бога! — възкликва той. — Това е някаква измислица! Не го ли виждаш, Саманта?

— Не е никаква измислица! Аз съм различен човек! Харесва ми! Не мога да се върна към стария си живот. Просто не мога.

Фурната започва да пиука и двамата се стряскаме.

— Трябва да сервирам ордъоврите. — Обръщам му гръб. — Трябва да работя. Това е част от задълженията ми.

Отварям долната фурна, изваждам тарталетите и започвам да ги подреждам в малки затоплени чинии.

— Ще ти помогна. — Гай се приближава.

— Не можеш да ми помогнеш — извивам очи аз.

— Разбира се, че мога. — За моя изненада той си сваля сакото, навива ръкавите и си слага престилка, украсена с череши. — Какво да правя?

Едва сдържам кикота си. Не мога да го позная.

— Добре. — Подавам му подноса. — Ще занесем ордъоврите заедно.

Отправляме се към трапезарията с гъбените тарталети и рулата. В момента, в който влизаме под импровизирания балдахин, дванайсетте боядисани, напудрени дами млъкват като по команда и се обръщат към нас. Гостенките на Триш са се настанили, пият шампанско, всяка една облечена в костюм в пастелен цвят. Все едно, че са на изложба за цветове.

— А това е Саманта! — представя ме порумениялата Триш. — Всички познават икономката ми Саманта... тя е известна адвокатка.

За мое изумление всички започват да ръкопляскат.

— Видяхме те във вестника! — обажда се дама в кремаво.

— Трябва да говоря с теб. — Друга жена, наконтена в светлосиньо, с напрегнато изражение, се навежда напред. — За развода.

Ще се престоря, че не съм я чула.

— Това е Гай. Днес ще ми помогне със сервирането — представям го аз и двамата започваме да сервираме гъбените тарталети.

— И той е партньор в „Картър Спинк“ — уточнява гордо Триш.

Забелязвам колко са впечатлени всички на масата. Възрастна гостенка в края на масата се обръща учудена към Триш.

— Всичките ти домашни помощници ли са адвокати?

— Не всички — отвръща небрежно Триш и отпива шампанско. — Само че след като веднъж свикнеш с икономка, учила в Кеймбридж... няма връщане назад.

— Откъде ги намираш? — пита любопитно червенокоса жена. — Да не би да има някаква специална агенция?

— Нарича се „Помощници от Оксбридж“ — отвръща Гай и поставя чинията с тарталети пред нея. — Разполагат с много добри кадри. Предпочитат единствено завършилите с отличие.

— Боже! — Червенокосата жена го е зяпнала.

— Аз обаче съм учил в Харвард — продължава той. — Затова идвам от „Помощници от Харвард“. Мотото ни е: „Това е целта на образованието в Айви Лийг“^[1]. Нали така, Саманта?

— Млъквай — съкам аз. — Просто сервирай.

Най-сетне успяваме да сервираме на всички и се връщаме в кухнята.

— Много смешно. — Трясвам подноса на плота. — Толкова си забавен.

— За бога, Саманта! Нали не очакваш да се отнасям сериозно? Господи! — Той сваля престилката и я подхвърля на масата. — Да сервираш обяда на тези празноглавки. Как може да им позволяваш да се отнасят така снизходително с теб?

— Имам си работа — отвръщам напрегнато аз и отварям фурната, за да проверя съомгата. — Значи няма да ми помогнеш...

— Не е редно да вършиш тази работа! — избухва неочаквано той. — Саманта, това е някакво извращение! Имаш повече мозък от всички в онази стая, а им сервираш! Правиш реверанси. Чистиш им баните!

Толкова разпалено говори, че се обръщам към него. Поруменял е целият и закачливото му настроение се е стопило.

— Саманта, ти си сред най-умните хора, които познавам. — Гласът му трепери от гняв. — Ти си най-способният адвокат, когото познавам. Не можеш да зарежеш живота си заради тази... простотия.

Гледам го, без да трепна.

— Това не е простотия! Само защото не работя по специалността си и не съм затворена в някакъв офис, не означава, че си пропилявам живота. Гай, аз съм щастлива тук. Животът ми преди беше съвсем различен. Приятно ми е да готвя. Приятно ми е да се занимавам с къщата. Приятно ми е да бера ягоди от градината...

— Ти живееш в страната на мечтите! — крясва той. — Саманта, това е нещо ново за теб! Забавно ти е, приятно ти е, защото не си го правила никога преди! Ами когато ти омръзне? Какво ще стане тогава?

Усещам как в мен се надига несигурност, но се опитвам да не ѝ обръщам внимание.

— Няма да ми омръзне. — Разбърквам решително соса от аспержи. — Този живот ми харесва.

— Дали ще продължи да ти харесва, след като чистиш бани десет години? Я ела на себе си. — Той се приближава до печката и аз се обръщам. — Значи ти е била необходима почивка. Трябвало ти е да се откъснеш за малко. Добре. Само че е крайно време да се върнеш към истинския живот.

— За мен това тук е истинският живот — отвърщам разпалено аз. — Много по-истински е от живота ми преди. — Гай клати глава.

— Тази година двамата с Шарлот ходихме в Тоскана и се научихме да рисуваме с акварели. Много ми допадна. Маслиновите горички... залезите... всичко. — Той среща погледа ми и се привежда напред. — Това не означава, че ще стана художник.

— Различно е! — откъсвам поглед от неговия. — Гай, не искам да поемам същата работа. Няма да се подложа отново на същото напрежение. Работех седем дни в седмицата в продължение на седем проклетни години...

— Именно. Именно! И тъкмо когато голямата награда става твоя, ти се измъкваш. — Той се хваща за главата. — Саманта, не съм сигурен, че разбираш в какво положение си. Предложиха ти да станеш пълноправен партньор. Вече можеш да разчиташ на огромни приходи. Ти ще контролираш всичко!

— Какво? — питам стреснато аз. — Как така?

Гай изпуска сдържания въздух и извива очи към тавана, сякаш призовава на помощ бога на адвокатите.

— Ти разбираш ли — продължава весело той — каква буря се разрази? Не разбираш ли колко зле се отразява всичко това на „Картър

Спинк“? Тази седмица критиката в пресата беше унищожителна, много по-зле от скандала със Соренсън през 80-те.

— Не съм искала да стане така — опитвам се да се защита аз. — Не съм викала журналистите да ми висят пред вратата.

— Знам. Само че те са надушили. А репутацията на „Картър Спинк“ е направо срината. Отдел „Кадри“ не са на себе си. След всички специални програми и толкова много семинари за набиране на служители... ти да вземеш да кажеш, че предпочиташ да чистиш тоалетни. — Той изсумтява. — А пък „Връзки с обществеността“ са полудели.

— Че то си е така — вирвам брадичка аз. — Така е.

— Това е лудост! — Той отчаяно стоварва юмрук по масата. — Направо съсипваш „Картър Спинк“! Искат целият свят да види как се връщаш на работа. Готови са да ти платят колкото поискаш! Трябва да си напълно луда, за да откажеш!

— Парите не ме интересуват — отвърщам аз. — Имам достатъчно пари...

— Ти просто не разбираш! Саманта, ако се върнеш, ще изкарваш толкова, че след десет години спокойно можеш да се пенсионираш. Ще си уредиш живота! След това върви да береш ягоди и да миеш подове.

Отварям уста, за да отговоря, но ето че не намирам думи. Мислите ми кръжат безсистемно и хаотично. Объркана съм.

— Ти си извоюва мястото на партньор — продължава Гай тихо. — Сама си го извоюва, Саманта. Използвай го.

Гай не казва нито дума повече. Винаги е знаел къде трябва да прекъсне; трябвало е да стане съдия. Помага ми да сервираме съомгата, след това ме прегръща и ме моли да му се обадя веднага след като ми остане време да помисля. После си тръгва и аз оставам сама в кухнята, а мислите ми са все така объркани.

Бях напълно сигурна. Бях убедена, че постъпвам както трябва. Ето че сега...

Аргументите му не ми дават мира. Прав е, разбира се. Може би наистина съм се побъркала. Може би това е новото. Сигурно след няколко години простикият живот няма да ми е достатъчен, ще се превърна в разочарована жена, изпълнена с горчивина. Представям си

как мия подове в изкуствена униформа и разказвам на хората: „Казах ли ви, че едно време бях адвокат по корпоративно право.“

Аз имам мозък. Предстоят ми много години.

Той е прав. Извоювала съм си партньорството. Заслужила съм си го.

Заравям глава в ръце и подпирам лакти на масата, заслушана в ударите на сърцето и всеки един звучи като въпрос. Какво да правя? Как да постъпя?

И през всичкото време отговорът е само един. Това е разумният отговор. Той е най-смислен.

Знам какъв е отговорът. Само че все още не съм готова да го приема.

Не мога да си намеря място чак до шест. Обядът приключи и аз отсервирах. Гостенките на Триш се разходиха из градината, пиха чай и се изнесоха. Когато излизам навън в топлата приятна вечер, заварвам Триш и Натаниъл край езерцето. При краката на Натаниъл е стоварен огромен зелен аквариум.

Имам чувството, че нещо в мен се свива, когато отивам при него.

— Тази е от северните морета — обяснява Натаниъл, докато вади от аквариума някаква риба. — Искате ли да погледнете? — Приближавам и виждам огромна риба на петна да се мята диво в мрежата. Той я поднася пред Триш и тя се дръпва с писък.

— Махни я! Пусни я в езерото!

— Струваше ви двеста лири — обяснява Натаниъл и свива рамене. — Реших, че ще искате да кажете „здрасти“. — Поглежда ме развеселен над рамото на Триш и аз успявам също да му се усмихна.

— Изсипи ги всичките вътре — потръпва Триш. — Ще се върна да ги видя, когато плуват.

Тя се врътва и се отправя към къщата.

— Всичко наред ли е? — Натаниъл ме поглежда. — Как мина великият благотворителен обяд?

— Ами... добре.

— Ти чу ли? — Той загребва нова риба и я прехвърля в езерцето. — Еймън се е сгодил! Този уикенд ще прави парти в пъба.

— Браво... чудесно.

Устата ми е пресъхнала. Хайде! Просто му кажи.

— Знаеш ли, трябва и ние да направим езерце с риби в разсадника — подхвърля Натаниъл. — Знаеш ли какви пари се изкарват...

— Натаниъл, аз ще се върна — затварям очи и се опитвам да притъпя болката. — Връщам се в Лондон.

В първия момент той не помръдва. След това бавно се обръща, все още стиска мрежата, а лицето му е безизразно.

— Добре — отвърща той.

— Ще се върна на старата си работа като адвокат. — Гласът ми трепери. — Гай от старата фирма дойде днес и ме убеди... Той ми показва... Накара ме да разбера... — Млъквам и разпервам безпомощно ръце.

— Какво да разбереш? — пита Натаниъл и смръщва чело. Не се усмихва. Не се кани да каже „Чудесна идея, и аз се канех да ти предложа същото“. Защо не ме улесни?

— Не мога да остана икономка цял живот! — Май изпитвам нужда да се защитавам. — Аз съм отличен адвокат! Имам мозък!

— Знам, че имаш мозък — сега той май минава в отстъпление. Господи! Не се справям никак добре.

— Извоювала съм си партньорството. Пълноправен партньор съм в „Картър Спинк“. — Поглеждам го и се опитвам ли разбера какво искам да му кажа. — Това е много престижно, свързано е с добри доходи... удивително... За няколко години мога да изкарам достатъчно, за да се пенсионирам.

Натаниъл не е никак впечатлен. Продължава да ме гледа.

— И каква цена ще платиш?

— Какво искаш да кажеш? — Избягвам погледа му.

— Когато се появи тук, беше една развалина. Приличаше на гърмян заек. Беше бледа като платно. Напрегната. Имаше вид на човек, който никога не е виждал слънцето, който не знае какво е да се повесели...

— Преувеличаваш.

— Не преувеличавам. Не виждаш ли колко си се променила? Вече не си нервна и напрегната. Не си онова кълбо от нерви. — Той хваща ръката ми и я пуска. — Преди ръката ти щеше да си остане като вкаменена във въздуха.

— Добре де... малко по-спокойна съм! — Разпервам ръце. — Знам, че съм се променила. Наистина съм по-спокойна, научих се да готвя, да гладя, да наливам бира... и прекарах чудесно. Само че това беше нещо като почивка. Не може да продължава вечно.

Натаниъл отчаяно клати глава.

— Значи въпреки всичко ще се върнеш, ще хванеш юздите и ще продължиш, все едно, че нищо не се е случило, така ли?

— Този път ще бъде различно! От мен зависи. Ще установя някакъв баланс.

— Ти кого се опитваш да заблудиш? — Натаниъл ме стиска за раменете. — Саманта, става дума за същия стрес, за същия начин на живот...

В гърдите ми се надига гняв към него, защото отказва да прояви разбиране, защото не ме подкрепя.

— Поне опитах нещо ново! — Думите ми се изливат като порой. — Поне за малко опитах нов живот.

— Това пък какво трябва да означава? — Той отпуска шокиран ръце.

— Означава, че ти дори не си се опитал, Натаниъл. — Гласът ми е станал писклив и агресивен, но не мога да се овладеея. — Как е възможно да си толкова ограничен? Живееш в същото село, в което си роден, управляваш семейния бизнес, купуваш си разсадник на две крачки... ти още не си се откъснал утробата. Така че преди да ми изнасяш лекции за моя начин на живот, опитай се сам да си го създадеш.

Замълчавам задъхана и забелязвам, че Натаниъл ме гледа така, сякаш съм го ударила. Идва ми да си прехапя езика.

— Не исках... не исках да го кажа — измърморвам аз.

Отстъпвам няколко крачки и усещам, че ще заплача. Не трябваше да става така. Натаниъл трябваше да ме подкрепи, да ме прегърне и да ми каже, че постъпвам правилно. Вместо това се отдръпваме един от друг и дори не се поглеждаме.

— Мислех да разперя криле — заговаря неочаквано той. — В Корнуол има един разсадник, за който съм готов на какво ли не. Чудесна земя, добре разработен бизнес... само че дори не отидох да го разгледам. Предпочетох да не бъда на шест часа път с кола от теб. — Той свива рамене. — Май си права. Наистина съм много задръстен.

Не знам какво да кажа. Няколко минути се чува единствено гукането на гълъбите в градината. В този момент осъзнавам, че вечерта е прекрасна. Вечерното слънце промъква лъчи сред клоните на върбата, а наоколо се разнася аромат на свежест.

— Натаниъл... трябва да се върна. — Гласът ми потреперва. — Нямам избор. Въпреки всичко можем да останем заедно. Двамата с теб ще се справим. Ще ходим заедно във ваканция... уикендите... Ще дойда за партито на Еймън... Дори няма да усетиш, че ме няма!

В първия момент той не казва нищо. Продължава да стиска дръжката на кофата. Когато най-сетне вдига глава, изражението му кара сърцето ми да прескочи.

— Точно така — отвърща тихо той. — Точно така.

[1] Айви Лийг — престижни американски колежи на Източното крайбрежие. — Б.пр. ↑

Новината излиза на първа страница на „Дейли мейл“. Станала съм истинска знаменитост.

„Саманта избира правото пред тоалетните.“

Когато на следващата сутрин влизам в кухнята, Триш чете задълбочено, а Еди е грабнал друг вестник.

— Публикували са интервюто на Триш! — показва ми той. — Ела да видиш!

— „Открай време знаех, че Саманта е нещо повече от най-обикновена икономка, казва Триш, 37-годишна — чете гордо тя. — Често разговаряхме за философия и етика, докато чистехме.“

Тя вдига поглед и изражението ѝ се променя.

— Саманта, добре ли си? Изглеждаш ми много изтощена.

— Не спях добре — признавам аз и пускам чайника.

Прекарах нощта у Натаниъл. Повече не отворихме дума за заминаването ми. В три, когато погледнах към него, забелязах, че и той е буден и гледа в тавана.

— Трябва ти енергия! — заявява притеснена Триш. — Днес е големият ти ден. Трябва да изглеждаш зашеметяваща.

— Добре. — Опитвам се да се усмихна. — Просто ми трябва чаша кафе.

Наистина ще бъде голям ден. Отделът за връзки с обществеността на „Картър Спинк“ се задейства веднага щом им съобщих решението си и са си наумили да превърнат завръщането ми в медийно събитие. По обяд ще има пресконференция пред къщата на семейство Гайгър, а аз ще съобщя, че с радост се връщам в „Картър Спинк“. Някои от партньорите ще стиснат ръката ми пред камерите и ще ми се наложи да дам няколко кратки интервюта. След това ще се върнем в Лондон с влака.

— И така — започва Еди, докато сипвам кафе. — Пригответи ли си багажа?

— Почти. А, да... госпожо Гайгър... заповядайте. — Подавам на Триш синята униформа. — Чиста и изгладена. Готова е за следващата ви икономка.

Триш поема униформата и ме поглежда уплашено.

— Разбира се — отвръща тя неубедително. — Благодаря ти, Саманта. — След тези думи притиска салфетка към очите си.

— Стига, стига — обажда се Еди и я гали по гърба. И неговите очи са влажни. Господи, и на мен ми идва да заплача.

— Много съм ви благодарна за всичко. — Опитвам се да не се разхлипам. — Съжалявам, че ви изоставям така.

— Знаем, че си взела правилното решение. Не е това. — Триш бърше очи.

— Много се гордеем с теб — добавя Еди с дрезгав глас.

— Както и да е! — Триш се стяга и отпива от кафето. — Реших да изнеса реч на пресконференцията. Сигурна съм, че от пресата очакват да кажа няколко думи.

— Разбира се — отвръщам аз малко учудена. — Добра идея.

— Ето че се превръщаме в медийни звезди...

— Медийни звезди ли? — прекъсва я объркан Еди. — Не сме никакви медийни звезди!

— Разбира се, че сме! За мен пишат в „Дейли мейл“! — Триш се изчервява. — Това е само началото, Еди. Ако си намерим подходящ имиджмейкър, може да ни поканят в някое риалити шоу! Или пък... да рекламираме кампари!

— Кампари? — възкликва Еди. — Триш, ти не пиеш кампари!

— Ще започна да пия! — решава Триш, когато на вратата се звънва. — Може дори да използват оцветена вода...

Прикривам усмивката си и се отправям към антрето. Оправям халата си. Надявам се да е Натаниъл, дошъл да ми пожелае късмет.

Щом отварям, пред мен се изправя целият екип от „Връзки с обществеността“ на „Картър Спинк“, всички до един в еднакви костюми с панталони.

— Саманта? — Хилари Грант, шефката на отдела, ме оглежда. — Готова ли си?

В дванайсет вече съм облечена в черен костюм, черни чорапи, черни обувки на висок ток и най-колосаната бяла блуза, която някога съм виждала. Гримираха ме професионално и прибраха косата ми на кок.

Хилари донесе дрехи, беше се погрижила за фризьорка и гримьорка. Сега сме в хола и тя ме наставлява какво да говоря пред журналистите. Това се повтаря поне за милионен път.

— Кое е най-важното, което не бива да забравяш? — пита тя. — Най-важното?

— Да не споменавам за тоалетни — отвърщам отегчено аз. — Обещавам, нито дума.

— Ами ако те питат за рецепти? — Тя не спира да се върти като пумпал.

— Ще отговоря: „Аз съм адвокат. Единствената рецепта, която използвам, е рецептата за успех“. — Незнайно как успявам да остана сериозна.

Бях забравила колко сериозно приемат работата си хората от „Връзки с обществеността“. Нали това им е работата. Да не говорим, че днешното събитие е истински кошмар за тях. Хилари се държа очарователно, откакто пристигна... но ми се струва, че на бюрото ѝ има малка парцалена кукла с моя образ, която редовно набожда с карфици.

— Просто искаме да сме сигурни, че няма да кажеш нещо... неподходящо — тя ми се усмихва малко зловещо.

— Няма. Ще се придържам към сценария.

— После екипът на „Нюз тудей“ ще те придружи до Лондон. — Тя веднага прави справка в джобния си компютър. — Позволихте им да са с теб до края на деня. Нали няма проблем?

— Не... няма.

Не мога да повярвам в какво се превърна всичко това. Някаква телевизия иска да направи документален филм за връщането ми в „Картър Спинк“. Нищо ли друго не се случва по света?

— Не гледай в камерата — предупреждава ме Хилари. — Трябва да си в добро настроение и да излъчваш положителна енергия. Можеш да говориш за възможностите в „Картър Спинк“, за нетърпението, с което се завръщаш. Да не споменавам и дума за заплатата.

Вратата се отваря и чувам гласа на Мелиса от антрето.

— Значи мога да ти се обадя в офиса. Можем да излезем да пийнем по нещо.

— Разбира се. Тъж... чудесна идея. — Гай влиза и бързо затваря вратата, без да даде възможност на Мелиса да го последва. — Тази пък коя е?

— Мелиса — извивам очи. — Хич не питай.

— Каза, че е твое протеже. Била си я научила на всичко, което трябва. — Гай ме поглежда развеселен. — Това корпоративно право ли е или готварско училище?

— Ха-ха — смея се любезно аз.

— Хилари, навън става нещо — обръща се към нея Гай. — Някакви телевизионни журналисти вдигат пара.

— По дяволите. — Хилари ме поглежда. — Може ли да те оставя за малко, Саманта?

— Разбира се! — Старая се да не проличи колко ми се иска да се отърва от нея. — Ще се справя.

Щом излиза, въздъхвам облекчено.

— Кажи сега — Гай извива вежди. — Как си? Вълнуваш ли се?

— Аха! — усмихвам се аз.

Имам чувството, че съм попаднала в сюрреалистичен сън, в който отново съм облечена в черен костюм, заобиколена от служители на „Картър Спинк“. От часове не съм виждала нито Триш, нито Еди. „Картър Спинк“ напълно са превзели къщата.

— Взе правилното решение — казва Гай.

— Знам — Избърсвам бяло петънце от костюма.

— Изглеждаш страхотно. Направо ще ги смаеш. — Той се настанява на канапето срещу мен и въздъхва. — Господи, Саманта, да знаеш само колко ми липсваше. Не беше същото без теб.

Оставам загледана в него. Той чувал ли е какво е ирония? Или в Харвард са ликвидирали този дребен, но напълно излишен проблем?

— Значи пак ми стана най-добрият приятел? — Не успях да се сдържа да се позаяждам с него. — Странно.

Гай ме наблюдава.

— Това пък какво трябва да означава?

— Стига, Гай. — Идва ми да се изсмея. — Не искаше и да чуеш за мен, когато бях загазила. Сега изведнъж пак станахме дружки.

— Не е честно — отвърща разгорещено Гай. — Направих каквото можах, Саманта. Борих се за теб на онова събрание. Арнолд отказа да те върнат на работа. През всичкото това време няхаме представа...

— Ти не желаете да припаря до къщата ти, нали? — усмихвам му се аз. — Не сме били чак такива приятели.

Гай ми се струва сломен. Приглажда си косата и с двете ръце.

— Чувствам се ужасно заради това — отвърща той. — Не бях аз. Виновна е Шарлот. Бях й бесен...

— Разбира се.

— Така е!

— Да, сигурно — отвърщам саркастично аз. — Значи сте се скарали страшно и сте се разделили.

— Да — отвърща Гай.

Това просто не може да бъде.

— Какво! — хлъцвам аз.

— Разделихме се. — Той свива рамене. — Ти не знаеше ли?

— Не! Няхам представа. Много съжалявам. Наистина не... — Млъквам объркана. — Нали... надявам се, не е било заради мен.

Гай не отговаря. Кафявите му очи стават все по-настойчиви. Дълбоко в себе си тръпна в очакване.

— Саманта — отвърща той, без да откъсва очи от мен. — Винаги ми се е струвало, че... — Той натъпква ръце в джобовете си. — Открай време имам чувството, че... двамата с теб пропуснахме шанса си.

Не. Не може да бъде. Това просто не е истина. Били сме изпуснали шанса си ли? Сега ли намери да ми го каже?

— Винаги съм ти се възхищавал. Винаги съм усещал, че между нас има нещо. — Той се колебае. — Питам се дали и ти изпитваш същото.

Това просто не може да бъде. Колко пъти само съм си представяла как Гай ми казва тези думи? Колко пъти съм фантазирала, че ме поглежда с тези топли кафяви очи? Само че, когато най-сетне го казва... е прекалено късно. Няма да стане.

— Саманта?

Разбирам, че съм го зяпнала като зомби.

— А, да. — Опитвам се да се стегна. — Ами... да. Може би и аз съм се чувствала така. — Попипвам нервно полата си. — Работата е

там, че... запознах се с един човек, когато дойдох тук.

— Градинарят — отвръща Гай, без да се притеснява.

— Да! — Поглеждам го изненадана. — Ти откъде...

— Журналистите навън говореха.

— Ясно. Да, така е. Казва се Натаниъл. — Усещам как се изчервявам. — Много е... приятен.

Гай се мръщи, сякаш съм казала нещо, което не е трябвало.

— Това е само ваканционен флирт.

— Не е никакъв ваканционен флирт! — отвръщам аз. — Говоря ти за сериозна връзка. Отношенията ни са сериозни.

— Той ще се премести ли в Лондон?

— Ами... не. Той мрази Лондон. Въпреки това ще се справим.

В първия момент Гай не може да повярва, ала след това отмята глава назад и избухва в смях.

— Ти наистина си полудяла. Живееш в свят на фантазии.

— Това пък какво трябва да означава? — питам ядосано аз. — Все някак ще се справим. И двамата го искаме...

— Ти май все още не си наясно с положението. — Той клати глава. — Саманта, ти си заминаваш от това място. Връщаш се в Лондон, там е истинският живот. Повярвай ми, няма начин да запазиш този ваканционен флирт.

— Казах ти, че не е ваканционен флирт! — изкрещявам вбесена аз и в този момент вратата се отваря.

Хилари поглежда подозрително от мен към Гай.

— Наред ли е всичко?

— Наред е — отвръщам аз и се обръщам към него. — Добре съм.

— Браво! — тя поглежда часовника си. — Вече е време.

Имам чувството, че целият свят се е скупчил пред къщата на семейство Гайгър. Когато излизам с Хилари и още двама от отдела за връзки с клиентите, на алеята са се събрали поне сто човека. Към мен са насочени множество телевизионни камери, а фотожурналистите са отзад. Асистентите от „Картър Спинк“ се лутат наоколо, опитват се да подредят хората и раздават кафе и закуски, които са се появили незнайно откъде. Край портата са се изправили група от редовните посетители в пъба и зяпат любопитно, а аз им се усмихвам притеснено.

— Има още няколко минути — казва Хилари и продължава да говори по мобилния. — Чакаме „Дейли телеграф“.

Забелязвам Дейвид Елдридж и Грег Паркър край машини за капучино. И двамата пишат нещо на джобните си компютри. Пиар отделът са искали да доведат колкото е възможно повече от партньорите за фотосесията, но май никой от другите не е успял да дойде. Честно казано, извадили са голям късмет, че са дошли и те двамата. Докато се оглеждам, зървам Мелиса да се приближава към тях, облечена в елегантен бежов костюм, понесла... ама това е автобиография.

— Здравейте! — Чувам гласа ѝ. — Аз съм много добра приятелка на Саманта Суитинг и Гай Ашби. И двамата ми препоръчаха да кандидатствам в „Картър Спинк“.

Не се сдържам и се усмихвам. Това момиче е адски нагло.

— Саманта. — Вдигам поглед към Натаниъл. И лицето, и очите му са напрегнати. — Как си?

— Ами... добре — поглеждам го. — Нали знаеш. Пълна лудница.

Усещам как ръката му стиска моята и пръстите ни се преплитат. Стисвам го с всички сили.

Гай греши. Ще се справим. Няма да погубим тази връзка. Няма, разбира се.

Усещам палецът му да гали моя също както онази първа вечер, когато излязохме заедно. Все едно, че си имаме наш език. Имам чувството, че кожата му говори на моята.

— Ще ни запознаеш ли, Саманта? — Гай се приближава, стиснал чаша капучино в ръка.

— Това е Гай — представям го с неудоволствие аз. — Работим заедно в „Картър Спинк“. Гай... това е Натаниъл.

— Много ми е приятно да се запознаем! — Гай подава ръка и Натаниъл пуска моята. — Благодаря ви, че сте полагали толкова грижи за нашата Саманта.

Той да не би да се опитва да му говори покровителствено! И каква е тази „нашата Саманта“?

— За мен беше удоволствие — отвръща вбесен Натаниъл.

— Значи... вие се занимавате с градината. — Гай се оглежда. — Браво. Много хубаво!

Забелязвам как Натаниъл стисва юмрук. Моля те, не го удряй, моля се безмълвно аз. Не го удряй... За мое облекчение се появява Айрис и оглежда журналистите с огромен интерес.

— Виж! — посочвам му я бързо аз. — Майка ти.

Помахвам на Айрис. Тя е с памучен панталон и еспадрили, плитките ѝ са навити на главата. Приближава се, поглежда и кока ми, и черния костюм, и високите обувки.

— Боже господи — прошепва най-сетне тя.

— Знам — отвърщам аз през смях. — Различно е.

— И така, Саманта. — Гледа ме с неподозирана нежност. — Значи откри пътя си.

— Да — преглъщам аз. — Открих го. Това е пътят за мен, Айрис. Трябва да съм луда, ако не тръгна по него.

Айрис кимва сдържано.

— Натаниъл ми каза. Сигурна съм, че си взела правилното решение. — Тя замълчава. — Ами... довиждане, пиленце. И, успех. Ще ни липсваш.

Навеждам се да я прегърна и усещам как очите ми парят от сълзи.

— Айрис... не знам как да ти благодаря — прошепвам аз. — За всичко, което направи.

— Ти се справи отлично. — Тя ме притиска до себе си. — Много се гордея с теб.

— Това не е сбогуване. — Избърсвам очи и се моля гримът да не е потекъл. — Ще се върна скоро. Ще идвам всеки уикенд, когато мога...

— Дай на мен. — Тя дръпва кърпичката от ръцете ми и попива сълзите.

— Благодаря — усмихвам се неуверено аз. — Този грим трябва да издържи до довечера.

— Саманта? — Хилари се провиква от машината за кафе, където говори с Дейвид Елдридж и Грег Паркър. — Би ли дошла за момент?

— Идвам! — провиквам се в отговор аз.

— Саманта, преди да си тръгнеш... — Айрис стисва и двете ми ръце, а по изражението ѝ личи, че е притеснена. — Миличка... сигурна съм, че правиш най-доброто за себе си. Не забравяй, че младостта ще

си отиде. — Поглежда ръката ми и я гали. — Тези безценни години няма да се върнат.

— Ще запомня. — Прехапвам устни. — Обещавам.

— Добре. Хайде сега, върви.

Докато вървя към кафе машината, стискам здраво ръката на Натаниъл. Пръстите ни са преплетени. След два часа ще трябва да се сбогуваме.

Не, няма да мисля за това.

Хилари ми се струва силно стресирана.

— Готово ли е изявлението ти? — пита тя. — Чувстваш ли се готова?

— Всичко е готово. — Изваждам сгънати листа. — Хилари, това е Натаниъл.

Хилари го поглежда, без да прояви какъвто и да е интерес.

— Здравсти — казва тя. — Хайде, Саманта, да преговорим всичко отначало. Прочиташ изявлението, следват въпросите, после е фотосесията. Започваме след около три минути. Подготвени са информационни папки за журналистите... — В този момент ме поглежда внимателно. — Какво е станало с грима ти?

— Ами... просто казах „довиждане“ — извинявам се аз. — Не е зле, нали?

— Ще трябва да го направим наново. — Гласът ѝ трепери от раздразнение. — Само това ми липсваше. — Тя се отдалечава и вика асистентите си.

Още три минути. Три минути, преди старият ми живот да започне отново.

— Значи... ще се върна за партито на Еймън — казвам аз и стискам ръката на Натаниъл. — Остават само два дена. Ще хвана влака в петък вечерта и ще прекарам уикенда...

— Няма да стане този уикенд — намесва се Гай и добавя шоколад в капучиното. Вдига поглед. — Ще бъдеш в Хонконг.

— Какво? — питам глупаво аз.

— От „Саматрон“ са във възторг, че си се върнала, и поискаха ти да се занимаваш със сливането. Заминаваме за Хонконг утре. Никой ли не ти е казал?

— Не — отвърщам аз и го поглеждам шокирана — никой не ми е споменал.

Гай свива рамене.

— Мислех, че знаеш. Пет дена ще бъдем в Хонконг, а след това в Сингапур. Двата с теб ще трябва да спечелим едни клиенти. — Той отпива от кафето. — Трябва да започнеш да водиш клиенти, Саманта Суитинг, вече си пълноправен партньор. Не можеш да разчиташ на стари лаври.

Че аз дори не съм започнала работа, а те вече заговориха, че разчитам на стари лаври.

— И кога се връщаме?

Гай отново свива рамене.

— След две седмици.

— Саманта! — намесва се Елдридж и се приближава. — Гай спомена ли ти за лова през септември. Ще бъдем един уикенд в Шотландия. Ще си прекараме чудесно.

— Да, наистина е чудесно. — Потривам носа си. — Работата е там, че се опитвам да освободя някои от уикендите си... за да имам някакъв баланс в живота...

Елдридж ме поглежда учуден.

— Ти вече си почина, Саманта — заявява весело той. — Сега е време да се захващаш за работа. Освен това трябва да поговорим за Ню Йорк. — Той ме потупва по рамото и се обръща към един от асистентите: — Още едно еспreso, ако обичате.

— Ако трябва да сме реалисти, до Коледа няма да имаш свободни уикенди — продължава Гай. — Предупредих те. — Извива многозначително вежди и се дръпва към Хилари.

Настъпва мълчание. Не знам какво да кажа. Всичко се случва прекалено бързо. Мислех си, че този път ще бъде различно, че ще успея да овладеея положението.

— Коледа — повтаря шокиран Натаниъл.

— Не — отвърщам веднага аз. — Той преувеличава. Няма да е чак толкова зле. Ще си променя програмата. — Потривам чело. — Виж, Натаниъл... ще се върна преди Коледа. Обещавам. Независимо какво ми коства.

По лицето му се мярва странно изражение.

— Не го приемай като задължение.

— Задължение ли? — зяпвам го аз. — Съвсем не исках да кажа подобно нещо. Много добре знаеш какво се опитвах да кажа.

— Две минути! — Хилари пристига с гримьорката, но аз не ѝ обръщам никакво внимание.

— Натаниъл...

— Саманта! — повишава глас тя и ме дръпва. — Нямах време за подобни неща.

— Върви — махва с ръка Натаниъл. — Заета си.

Това е ужасно. Все едно, че всичко между нас се разпада. Трябва да направя нещо, да го прегърна.

— Натаниъл, искам да ми кажеш нещо. — Гласът ми трепери. — Кажи ми, преди да тръгна. Онзи ден в разсадника... какво ми каза?

Той вдига поглед към мен, след това притваря очи.

— Беше дълго и скучно и не го казах както трябва. — Обръща ми гръб и свива рамене.

— Много те моля, направи нещо с тези петна! — съска Хилари. — Може ли да се дръпнеш? — обръща се тя към Натаниъл.

— Няма да ви преча. — Натаниъл пуска ръката ми и си тръгва, преди да успея да кажа и дума.

— Не ми пречиш! — провиквам се след него, но не съм сигурна дали ме чува.

Докато гримьорката се заема с мен, мислите ми препускат толкова бързо, че ми прилошава. В този момент цялата ми самоувереност се стопява.

Правилно ли постъпвам?

Господи! Правилно ли постъпвам?

— Затворете очи, ако обичате. — Гримьорката оправя клепачите ми. — Сега отворете...

Когато отварям очи, забелязвам Натаниъл и Гай заедно. Гай обяснява нещо, а Натаниъл го слуша напрегнато. Започвам да се притеснявам. Какво толкова има да му казва Гай?

— Затворете отново — нарежда гримьорката. Затварям очи с нежелание и усещам, че ми слага още сенки. За бога! Няма ли най-сетне да свърши? Има ли значение как изглеждам?

Най-сетне тя се дръпва.

— Отворете.

Отварям очи и забелязвам Гай на същото място както преди. Натаниъл обаче го няма. Къде е отишъл?

— Стиснете устни... — нарежда гримьорката и вади четка за червило.

Не мога да говоря, не мога да мърдам. Очите ми панически се стрелкат към тълпата на алеята в отчаян опит да зърна Натаниъл. Той ми трябва. Задължително трябва да поговоря с него преди пресконференцията.

Имам един живот. Така ли искам да протече? Премислила ли съм внимателно нещата?

— Готова ли си за събитието? В теб ли е изявлението? — Хилари започва отново и усещам, че скоро се е пръснала с парфюм. — Така е по-добре! Вдигни брадичка! — Тя първа брадичката ми толкова силно, че аз се свивам. — Някакви последни въпроси?

— Ъъ... да — отвърщам отчаяно. — Питам се... не може ли малко да отложим? Само с няколко минути.

Лицето на Хилари замръзва.

— Какво? — пита най-сетне тя. Имам чувството, че ще избухне.

— Малко съм объркана. — Преглъщам. — Не съм сигурна, че съм взела правилното решение. Трябва ми още време, за да помисля... — Млъквам в мига, в който забелязвам изражението на Хилари.

Тя пристъпва към мен, приближава лице до моето. Усмива се, ала очите ѝ са присвити, ноздрите — разширени и побелели. Отстъпвам крачка назад, ала тя ме сграбчва за раменете толкова силно, че ноктите ѝ се забиват в кожата ми.

— Саманта — съска тя. — За малко да загубя работата си заради теб. Няма да позволя това да се случи. Ще излезеш веднага, ще си прочетеш изявлението и ще кажеш, че „Картър Спинк“ е най-добрата правна фирма на света. Ако не го направиш... ще те убия.

Май говори сериозно.

— Всички сме объркани, Саманта. На всички ни трябва повече време за мислене. Такъв е животът. — Тя ме разтърсва. — Стегни се — въздъхва дълбоко и пригладва костюма си. — Така. Ще обявя, че си готова да започнеш.

Тя тръгва по ливадата. Оставам разтреперана на мястото си.

Имам трийсет секунди. И през тези трийсет секунди трябва да реша какво да правя с живота си.

— Дами и господа! — Гласът на Хилари прогърмява по микрофоните. — Приветствам ви с добре дошли.

В този момент забелязвам Гай да си сипва минерална вода.

— Гай! — провиквам се нетърпеливо аз. — Гай? Къде е Натаниъл?

— Нямам представа. — Той свива апатично рамене.

— Какво му каза? За какво говорехте преди малко?

— Нямаше много за казване — отвръща Гай. — Той сам разбра накъде духа вятърът.

— Как така? — зяпвам го аз. — Наникъде не духа.

— Не бъди наивна, Саманта — Гай отпива от водата. — Той е възрастен човек. Разбира отлично.

— ... най-новият ни старши партньор в „Картър Спинк“, Саманта Суитинг! — Гласът на Хилари заглъхва сред аплодисментите, ала това не ме интересува.

— Какво разбира? — питам ужасена аз. — Ти какво му каза?

— Саманта? — Хилари ме прекъсва със зловеща усмивка. — Всички чакаме! Всички сме заети хора! — Тя стисва ръката ми като в менгеме и с впечатляваща сила ме тегли напред. — Върви! Забавлявай се! — Блъска ме в гърба и се отдалечава.

Добре. Трийсетте секунди не бяха достатъчни. Изправила съм се пред журналисти от цялата страна и не знам какво искам. Не знам какво да правя.

През целия си живот не съм се чувствала толкова обърквана.

— Започвай! — Съскането на Хилъри ме кара да трепна. Все едно, че са ме качили на поточна линия. Единственият път е напред.

С разтреперани крака се изправлям в средата на поляната, където е поставен микрофон. Слънцето блести в обективите на камери и фотоапарати и усещам как ме заслепява. Оглеждам тълпата с надеждата да зърна Натаниъл, ала него го няма. Триш е застанала на няколко метра встрани в розов костюм и ми маха. До нея Еди е стиснал камера.

Бавно отварям листа, на който е написано изявлението ми, и го пригладдам.

— Здравейте — започвам аз напълно спокойно. — За мен е удоволствие да споделя с вас чудесната новина. След като „Картър Спинк“ ми направиха чудесно предложение, днес се връщам във

фирмата като партньор. Не е нужно да казвам, че съм... изключително щастлива.

Незнайно как успявам да накарам гласа си да звучи убедително щастлив. Само че думите ми се струват празни.

— Останах силно впечатлена от топлотата и благородството, което проявиха в „Картър Спинк“ — продължавам колебливо аз, — и за мен е чест, че мога да се радвам на престижно партньорство...

Продължавам да се оглеждам за Натаниъл. Не мога да се съсредоточа над думите.

— На което да отдам таланта... — подсказва ми Хилари.

— Ъъъ... да. — Откривам мястото на листа. — На което да отдам заслужен талант.

Сред тълпата журналисти се понася кикот. Май не се справям блестящо.

— „Картър Спинк“ предлагат ъъъ... неповторимо обслужване — продължавам напълно неубедително аз.

— Качеството по-добро ли е, отколкото при почистването на тоалетни? — подвиква журналист с румени бузи.

— Още не е дошло времето за въпроси! — Хилари ядно пресича поляната. — И няма да отговаряме на въпроси за тоалетни, бани или други сервизни помещения. Продължавай, Саманта.

— Сигурно защото положението е трагично — подвиква розовобузестият и се залива от смях.

— Продължавай, Саманта — съска побеснялата Хилари.

— Как ще е трагично? — Триш пристъпва на поляната и токчетата на розовите ѝ сандали потъват в тревата. — Не позволявам да злословите за тоалетните ми! Всичките са от „Роял Долтън“. Точно така, „Роял Долтън“ — повтаря тя в микрофона. — От най-добро качество. Много добре се справяш, Саманта! — Тя ме потупва по рамото.

Всички журналисти се заливат от смях. Лицето на Хилари е станало мораво.

— Извинете! — обръща се тя към Триш и едва сдържа гнева си. — В момента провеждаме пресконференция. Може ли да се дръпнете?

— Че това е моята градина! — вирва брадичка Триш. — Журналистите ще искат да чуят и моето мнение! Еди, къде ми е речта?

— Няма да има никаква реч! — прекъсва я ужасена Хилари, когато Еди се появява с листа.

— Бих искала да благодаря на съпруга си Еди за подкрепата — започва Триш, без да обръща внимание на Хилари. — Искам да благодаря и на „Дейли мейл“...

— Това да не са проклетите „Оскари“! — Хилари всеки момент ще получи удар.

— Да не си посмяла да ругаеш пред мен! — озъбва се Триш. — Аз съм собственичката на тази резиденция. Нали не си забравила?

— Госпожо Гайгър, видяхте ли Натаниъл? — Аз продължавам да се оглеждам. — Той изчезна.

— Кой е Натаниъл? — пита един от журналистите.

— Градинарят — обяснява червенобузестият. — Любовничето. Значи тая работа приключи, така ли? — пита ме той.

— Не е! — отвърщам обидено аз. — Връзката ни ще продължи.

— И как точно ще стане?

Журналистите се оживяват.

— Просто ще го направим. — И ето че в този момент ми се доплаква.

— Саманта — съска отново побеснялата Хилари. — Върни се на официалното изявление! — Тя изблъсква Триш настрани.

— Да не си посмяла да ме буташ! — писва Триш. — Ще те съдя. Саманта Суитинг ми е адвокат, да знаеш.

— Ей, Саманта! Какво казва Натаниъл за връщането ти в Лондон? — изкрещява някой от тълпата.

— Значи избра кариерата пред любовта — припява весело девойче.

— Не! — отвърщам отчаяно аз. — Просто... трябва да поговоря с него. Той къде е? Гай? — Забелязвам Гай, застанал отстрани. — Къде отиде той? Какво му каза? — Тръгвам бързо към него и за малко да падна. — Кажи ми веднага. Какво му каза?

— Посъветвах го да запази достойнството си. — Гай свива арогантно рамене. — Казах му истината на човека. Ти няма да се върнеш.

— Как смееш? — ахвам вбесена аз. — Как може да му кажеш подобно нещо? Ще се върна! Освен това той може да идва в Лондон...

— Я стига. — Гай извива очи. — Да не би да си мислиш, че той ще се мотае около теб като някой нещастник, че ще ти се пречка и ще те поставя в неловко положение...

— В неловко положение ли? — Поглеждам Гай ужасена. — Това ли му каза? Той затова ли си тръгна?

— За бога, Саманта, престани — сопва се нетърпеливо Гай. — Той е градинар.

Юмрукът ми замахва, без дори да помисля. Прасвам Гай по брадичката.

Хората наоколо ахват, разнасят се викове, камери и фотоапарати се завъртат към нас, но на мен не ми пука. Това е най-разумното, което направих досега.

— Ау! По дяволите! — Той започва да разтрива удареното място. — Това пък защо беше?

Журналистите се скупчват около нас, задават въпроси един през друг, но аз не им обръщам внимание.

— Ти си този, който ме постави в неловко положение — озъбвам се на Гай. — Ти си едно нищо в сравнение с него. Нищо, чу ли? — С огромен ужас разбирам, че в очите ми бликват сълзи. Трябва да открия Натаниъл. Веднага.

— Всичко е наред! Всичко е наред! — Хилари притичва да спаси положението. — Днес Саманта е малко напрегната! — Тя стисва ръката ми с всички сили, оголила зъби в изкуствена усмивка. — Това е просто приятелски спор между партньори! Саманта няма търпение да се заеме с предизвикателствата на работата. Нали така, Саманта? — Имам чувството, че ще ми откъсне ръката. — Нали така, Саманта?

— Не знам — отвърщам аз. — Просто не знам. Съжалявам, Хилари. — Изтръгвам ръката си.

Хилари отчаяно се спуска към мен, но аз успявам да се отдръпна навреме и хуквам по тревата към портата.

— Спрете я — изкрещява Хилари към помощниците си. — Пресечете ѝ пътя.

Костюмирани момичета се спускат към мен също като екип от частите за бързо реагиране. Незнайно как успявам да им избягам. Една от тях сграбчва сакото ми и аз свивам рамене назад, за да остане в ръцете ѝ. Изритвам и обувките на ток, забързвам и се намръщвам, когато усещам острия чакъл по стъпалата си.

Когато се добирам до портата, сърцето ми препуска. Три от помощничките са застанали там и ми препречват пътя.

— Хайде, Саманта — започна едната също като ченге. — Не ставай глупава.

— Да се върнем на пресконференцията. — Другата пристъпва към мен с протегнати ръце.

— Пуснете я да мине! — разнася се вик зад нас. Обръщам се и с огромно учудване виждам Триш да се приближава, олюлявайки се на високите си розови сандали. — Помогнете ми, глупаци такива — призовава тя журналистите.

Само след миг трите помощнички на Хилари са претопени сред журналистите, портата е отворена и пътят ми е чист. Изскачам на улицата, без дори да погледна назад.

Докато пристигна в пъба, чорапогашникът ми е станал целият на бримки. Косата ми вече не е на кок, гримът ми е потекъл заради жегата, а гърдите ме болят от бързината.

Пет пари не давам. Трябва да намеря Натаниъл. Трябва да му кажа, че той е най-важният човек в живота ми, по-важен дори от работата.

Трябва да му кажа, че го обичам.

Как съм могла да не го разбера досега, защо не съм му го казала? Очевидно е, че съм била сляпа.

— Еймън! — провиквам се аз, когато приближавам, и той вдига изненадан поглед. — Трябва да говоря с Натаниъл. Къде е?

— Сега ли? — Еймън ми се струва объркан. — Саманта, изпусна го. Вече тръгна.

— Тръгна ли? — Спирам задъхана. — Къде е тръгнал?

— Да огледа разсадника, който искаше да купи. Тръгна преди малко с колата.

— За разсадника в Бингли ли говориш? — въздъхвам облекчено. — Би ли ме закарал? Много е важно да говоря с него!

— Не е там... — Еймън потрива порумениялото си лице и поглежда напред. Не смея да откъсна очи от него и усещам някакво лошо предчувствие. — Саманта... той тръгна за Корнуол.

Шокът ме разтърсва. Не мога да кажа и дума. Не мога да помръдна.

— Мислех, че знаеш. — Еймън пристъпва към мен и заслонява очи от слънцето. — Каза, че щял да остане там две седмици. Мислех, че ти е казал.

— Не е — едва успявам да отвърна аз. — Не ми е казал.

Краката ми омекват. Отпускам се на един от варелите и усещам, че главата ми ще се пръсне. Заминал е за Корнуол просто така. Дори не сме си казали „довиждане“. Дори не сме говорили по този въпрос.

— Остави ти бележка, ако минеш. — Еймън рови в джобовете си и вади плик. Подава ми го и се мръщи притеснен. — Съжалявам, Саманта.

— Няма нищо. — Успявам да се усмихна. — Благодаря ти, Еймън. — Поемам плика и вадя листа.

„С.

Май и двамата знаем, че това е краят. Нека спрем дотук. Искам само да ти кажа, че това лято бе наистина съвършено.

Н.“

По бузите ми се стичат сълзи, докато препрочитам бележката отново и отново. Не мога да повярвам, че е заминал. Как може да се откаже от връзката ни? Как е могъл да се вслуша в думите на Гай, какво ли си мисли? Как може да си тръгне просто така?

Щяхме да се справим. Нима не разбираше? Не усещаше ли, че щеше да се получи?

Чувам някакъв звук и виждам Гай и тълпа журналисти да се скупчват около мен. Дори не съм ги забелязала.

— Махайте се — прошепвам аз. — Оставете ме на мира.

— Саманта — започва тихо Гай. — Знам, че си наранена. Съжалявам, че те разстроих.

— Ще те прасна още веднъж. — Избърсвам очите си с опакото на ръката. — Сериозно говоря.

— В момента положението може и да ти се струва лошо. — Гай поглежда бележката, — но те чака блестяща кариера.

Не му отговарям. Раменете ми са отпуснати, носът ми тече, обилно напръсканата ми с лак коса е паднала над лицето ми.

— Бъди разумна. Няма да се хванеш отново да чистиш тоалетни. Вече нищо не те задържа тук. — Гай пристъпва напред и оставя лъскавите обувки до мен. — Хайде, старши партньоре! Всички чакат.

Цялата съм изтръпнала. Всичко свърши. Седя във вагон първа класа във влака за Лондон заедно с останалите партньори. След два часа ще бъда вкъщи. Обула съм нов чорапогащник. Гримирана съм отново. Дори имам ново изявление за пред журналистите, което бе надраскано набързо от Хилари. „Приятелите ми от Долно Ибъри винаги ще останат в сърцето ми, но в живота ми най-важното в момента е кариерата в «Картър Спинк».“

Успях да прочета всичко доста убедително. Дори се усмихнах и стиснах ръката на Дейвид Елдридж. Дано да сложат тази снимка до другата, на която удрям Гай. Може и така да стане.

Влакът потегля, усещам как ме сграбчва болка и затварям очи, за да се овладеея. Постъпвам правилно. Всички го казаха. Отпивам глътка капучино, след това още една. Ако изпия достатъчно кафе, може и да се посъживя. Може да престане да ми се струва, че съм в някакъв сън.

Срещу мен се е настанил операторът от телевизията. Очилата му са хубави и е облечен в дънково яке. Усещам, че е насочил камерата към мен, непрекъснато нагласява на фокус и улавя всяко мое изражение. Нямах нужда точно от това.

— И така, правистката Саманта Суитинг си тръгва от селото, в което всички я познаваха като домашна помощница — коментира Доминик. — Въпросът е... има ли съмнения? Съжалява ли? — Поглежда ме въпросително.

— Нали щеше само да наблюдаваш, без да ме тормозиш? — сопвам се грозно аз.

— Ето, заповядай! — Гай стоварва тежка папка в скута ми. — Това е сделката на „Саматрон“. Хващай се на работа.

Поглеждам купчината. Едно време, когато поемех някоя нова сделка, адреналинът ми избликуваше на секундата. Мечтаех да съм първата, която да забележи някое несъответствие. Само че в момента ми е все едно.

Останалите в купето са се заели с работа. Преравям договора и се опитвам да призова стария ентусиазъм. Хайде. Отсега нататък това ще бъде животът ми. Щом попадна отново във въртележката, нещата ще си дойдат на мястото.

— От готварски книги към договори — продължава Доминик. — От дървени лъжици към многомилionни сделки.

Този тип започва страшно да ме дразни.

Насочвам вниманието си към договора. Думите се сливат пред погледа ми и аз не успявам да се съсредоточа. Мисля за Натаниъл. Опитах се да му позвъня, но той не отговаря. Не отговаря и на есемесите ми. Все едно, че не иска да знае повече за мен.

Как може да сложи край на всичко? Как може да си тръгне?

Очите ми се замъгляват от сълзи и аз мигам бързо, за да ги прогоня. Не мога да плача. Аз съм старши партньор. Старшите партньори не плачат. Докато се опитвам да се овладее, поглеждам през прозореца. Май влакът намалява, което ми се струва странно.

— Съобщение за пътниците... — разнася се глас по високоговорителите. — Влакът ще има извънредни спирки в Хидъртън, Марстън Бридж, Бридбъри.

— Какво? — вдига глава Гай. — Това не е ли експрес?

— Мили боже — мръщи се Дейвид Елдридж. — Колко време ще се забавим.

— ... ще пристигнем на гара Падингтън половин час по-късно от разписанието — продължава гласът. — Моля да ни извините...

— Цял половин час! — Дейвид Елдридж вади мобилния си телефон. — Налага се да променя срещата.

— Трябва да откажа на „Патинсън Лоб“. — Гай също е вбесен и вече набира номер. — Здравсти, Мари. Гай се обажда. Влакът се прецака. Ще закъснея половин час...

— Промени срещата с Дерек Томлинсън... — нарежда Дейвид.

— Отложи за по-късно хората от „Патинсън Лоб“, определи нова среща за онзи от „Правист“...

— Давина — обяснява Грег Паркър. — Проклетият влак не е експрес. Кажи на останалите, че ще закъснея с половин час. Ще изпратя имейл... — Той затваря и веднага се хваща за миникомпютъра. След секунда Гай вади неговия джобен компютър.

Наблюдавам паниката им и не мога да повярвам. Те са невероятно стресирани. Оказва се, че влакът ще закъснее. Това е просто някакъв половин час. Трийсет минути. Какво толкова?

И аз ли трябва да съм такава? Май съм забравила как става. Може дори да съм забравила какво е да си адвокат.

Влакът бавно спира на гара Хидъртън. Поглеждам през прозореца и ахвам. Във въздуха се носи огромен балон, пълен с горещ въздух, на не повече от метър над сградата. От кошницата под него хората махат. Сякаш е долетял от някоя приказка.

— Вижте! — възкливам аз. — Погледнете го!

Никой не трепва. Всички са заети да пишат имейли.

— Вижте! — настоявам аз. — Невероятно е! — Отново никакъв отговор. Никой не се интересува от друго, освен от съдържанието на джобните си компютри. Ето че балонът отпътува нанякъде. След миг само и ще се скрие от погледа ми. А те дори не го зърнаха.

Поглеждам ги. До мен са се настанили най-видните представители в света на правистите, облечени в поръчкови костюми за хиляди лири, стиснали в ръце последното изобретение в света на компютрите. Те пропускат живота, а дори не се интересуват какво губят. Живеят в техен затворен свят.

Мястото ми не е сред тях. Техният свят вече не е за мен. Аз не съм една от тях.

В същия момент разбирам истината. Никога повече няма да се чувствам добре сред тези хора. Преди може и да е било друго, ала вече е различно. Не мога да го направя. Не мога да прекарам живота си в заседателни зали. Не мога да се паникьосвам заради всяка изгубена минута. Не мога да си позволя да пропусна още от живота.

Докато седя в купето с договорите в скута, усещам как в мен се трупа напрежение. Правя грешка. Това е грешка. Мястото ми не е тук. Не искам това от живота. Не искам да съм такава. Трябва да се махна. При това веднага.

Хората слизат, други се качват, хлопват се врати, разнасят багаж. Колкото е възможно по-спокойно посягам към чантата, грабвам и сака и ставам.

— Съжалявам — започвам аз. — Допуснах грешка. Току-що разбрах.

— Какво! — Гай вдига поглед.

— Съжалявам, че ви изгубих времето. — Гласът ми потрепва едва забележимо. — Само че... не мога да остана. Не мога да го направя.

— Господи! — той се хваща за главата. — Не започвай отново, Саманта.

— Не се опитвай да ме убеждаваш — прекъсвам го аз. — Вече взех решение. Не мога да стана като вас. Просто не е за мен. Изобщо не трябваше да тръгвам.

— Това заради градинаря ли е? — Струва ми се отчаян. — Защото, честно казано...

— Не! Заради мен е! Просто... — колебая се, докато търся подходящите думи. — Гай... не искам да се превърна в човек, който не поглежда през прозореца.

Повече от очевидно е, че Гай не разбира. Не очаквах да разбере.

— Довиждане. — Отварям вратата и прекрачвам, ала Гай ме сграбчва.

— Саманта, за последен път те моля, престани с тези глупости! Познавам те! Ти си адвокат.

— Изобщо не ме познаваш, Гай! — Думите ми избухват гневно. — Не се опитвай да ме причислиш към... някаква категория! Не съм адвокат! Аз съм човек!

Дръпвам ръката си и хлопвам вратата. Цялата треперя. Веднага след това вратата се отваря отново и Доминик и операторите хукват след мен.

— И така! — продължава да нарежда Доминик в микрофона. — Невероятен обрат на събитията. Саманта Суитинг сложи кръст на блестящата кариера на правист!

На този наистина ще му ударя един.

Докато влакът потегля, зървам Гай и останалите партньори да се взират ужасени в мен. Този път наистина отрязах пътя си назад.

Останалите пътници се разотиват и ме оставят сама. Единствената ми компания на гара Хидъртън е сакът. Дори нямам представа къде се намира Хидъртън. Операторът е насочил камерата към мен, а хората ни зяпат любопитно.

Какво да правя сега?

— Саманта е впила поглед в релсите и не знае накъде да поеме. — Гласът на Доминик е притихнал и изпълнен със съчувствие.

— Не знам — съгласявам се аз.

— Преди час бе притисната от отчаянието след загубата на любимия човек. Сега вече не може да разчита и на работата си. — Той замълчава, след това добавя със скръбен глас: — Кой знае какво черни мисли се роят в главата ѝ.

Този какво намеква? Да не би да си мисли, че ще се хвърля под следващия влак? Много ще му хареса, нали? Сигурно ще спечели наградата „Еми“.

— Добре съм. — Вирвам брадичка и стисвам сака още по-силно. — Ще се оправя. Аз... постъпих правилно.

Когато оглеждам празната гара, усещам как паниката настъпва. Нямам никаква представа кога ще дойде следващият влак. Да не говорим, че нямам представа къде искам да отида.

— Реши ли какво да правиш, Саманта? — пита Доминик и бутва микрофона под носа ми. — Имаш ли цел?

Този няма ли да ме остави на мира?

— Понякога не ти е необходима цел в живота — отвърщам отбранително аз. — Не ти трябва да знаеш колко голяма е картината. Просто трябва да решиш каква ще бъде следващата ти стъпка.

— И каква ще бъде твоята следваща стъпка?

— Аз... аз... ами... все още мисля. — Обръщам гръб на камерата и се отправям към чакалнята. Когато приближавам, забелязвам, че към мен пристъпва човек от охраната.

— Ъъъ... здравейте — започвам аз. — Искam да отида... — Замълчавам, обзета от несигурност. Къде съм тръгнала? — Отивам в... ъъъ...

— Къде? — пита услужливо охраната.

— В... Корнуол — обяснявам аз.

— Корнуол ли? — Той май се стъписа. — Къде по-точно в Корнуол?

— Не знам — преглъщам. — Не знам точно. Само че трябва да отида колкото е възможно по-бързо.

Едва ли се продават много разсадници в Корнуол. Ще открия, който ми трябва. Ще го намеря. Все някак ще се справя.

— Добре. — Човекът свива вежди. — Ще трябва да проверя в разписанието... — Влиза обратно в стаята си. Чувам, че Доминик мърмори нещо в микрофона, но изобщо не ми пука.

— И така... — Човекът се появява с някакъв лист. — Страхувам се, че ви чакат шест прекачвания, за да стигнете в Панзънс. Освен това ще струва сто и двайсет лири. Има още време, докато влакът пристигне — обяснява той, а аз му подавам парите. — Втори коловоз.

— Благодаря. — Дръпвам си билета, грабвам сака и се насочвам към надлеза. Зад мен припкат Доминик и операторите.

— Струва ми се, че Саманта не е в състояние да разсъждава трезво — обяснява задъхано той. — Напрежението я е извадило от равновесие. Кой знае каква прибързана стъпка ще предприеме?

Значи той наистина иска да скоча, така ли? Няма да му обръщам повече внимание. Застанала съм на платформата, пълна с решителност, и гледам настрани, за да не ме хване камерата.

— Няма постоянен адрес, няма на кого да разчита. — Чувам аз гласа му. — Саманта се отправя на дълго пътуване с неизвестен край, за да открие мъжа, който я отблъсна преди няколко часа. Говоря за същия мъж, който си замина, без дори да се сбогува с нея. Дали това е разумно?

Това вече е прекалено.

— Може и да не е разумно! — обръщам се към него аз. — Може дори да не го намеря. Може би на него не му пука за мен. Само че трябва... трябва да пробвам.

Доминик отваря уста, за да заговори.

— Млъквай — сопвам се аз. — Просто млъкни.

Имам чувството, че са минали часове, когато най-сетне чувам тракането на влака в далечината. Само че той не отива в посоката, която ми трябва. Това е следващият влак за Лондон. Когато спира, чувам шумното отваряне на врати и хората започват да слизат.

— Влакът за Лондон — обявява охраната. — Влакът за Лондон. Първи коловоз.

Би трябвало да се кача на този влак. Ако имах мозък в главата, щях да го направя. Ако можех да мисля трезво, щях да се кача. Очите ми пробягват по прозорците, спират се на хората, насядали по местата си. Някои си говорят, други спят, трети четат или слушат музика...

И в този момент всичко застива. Нима сънувам?

Това е Натаниъл. Във влака за Лондон е. На три метра от мен, отпуснал се е на място до прозореца и гледа разсеяно нанякъде.

Какво... Защо...

— Натаниъл — опитвам се да извикам аз, ала гласът ми прозвучава като грак. — Натаниъл! — Махам трескаво с ръце и се опитвам да привлека вниманието му.

— Господи, това е той! — възкликва Доминик. — Натаниъл! — провиква се той и гласът му отеква като през високоговорител. — Насам, приятел!

— Натаниъл! — най-после гласът ми се връща. — Натаниъл!

Най-сетне той чува отчаяните ми викове и се стряска, когато ме вижда. В първия момент по лицето му плъзва изражение на недоверие. След това сякаш разцъфва от радост.

Чувам как вратите на влака се затварят. Кани се да потегли.

— Хайде! — изкрещявам отчаяно аз.

Виждам го как скача, грабва раницата и се промъква покрай жената на съседната седалка. След това се скрива от погледа ми, а влакът потегля.

— Късно — заявява тъжно операторът. — Няма да успее.

Гърдите ми са се стегнали и не мога да отговоря. Мога само да гледам след потеглящия влак, да се вирам в купетата, докато той набира скорост... и най-сетне се изнизва.

Натаниъл е на перона. Ето го.

Без да откъсвам очи от неговите, тръгвам към надлеза и се затичвам. От отсрещната страна той също хуква. Стигаме до стълбите, продължаваме напред и спираме на няколко крачки един от друг. Задъхана съм и имам чувството, че всичката ми кръв е нахлула в лицето. Не мога да повярвам, а в същото време съм във възторг.

— Мислех, че заминаваш за Корнуол — заговарям най-сетне аз. — За да купиш разсадника.

— Реших друго. — Натаниъл също ми се струва шокиран от събитията. — Реших да посетя... една приятелка в Лондон. — Той поглежда сака ми. — А ти къде отиваш?

— Не бях решила — прочиствам гърлото си. — Мислех си за... Корнуол.

— Корнуол ли? — Той не откъсва очи от мен.

— Аха. — Показвам му разписанието за прехвърляне и ми идва да се изсмея, защото всичко, което става, е невероятно смешно.

Натаниъл се обляга на перилата, пъхнал палци в джобовете, и оглежда релсите.

— Къде са приятелите ти?

— Не знам. Заминаха. Не са ми приятели. Ударих Гай — добавям гордо аз.

Натаниъл отмята глава назад и избухва в смях.

— Значи са те уволнили.

— Аз ги уволних — поправам го.

— Ти ли? — пита удивен Натаниъл. Посяга към ръката ми, но не я хваща. Макар че съм радостна, все още не мога да си намеря място. Болката, която изпитах днес сутринта, все още не си е отишла. Не мога да се преструвам, че всичко е наред.

— Бележката ти е в мен. — Вдигам очи към него и той трепва.

— Саманта... написах ти друга, докато бях във влака. Щях да ти я дам, ако откажеше да се видиш с мен в Лондон.

Той рови в джоба си и вади писмо, дълго няколко страници. И двете страни на листата са изписани. Задържам го в ръка няколко секунди, без да го чета.

— Какво... ами... какво си написал? — вдигам очи.

— Дълго е и е отегчително. — Той не откъсва поглед от мен. — И не е написано както трябва.

Обръщам бавно страниците. На места забелязвам думи, заради които очите ми се пълнят със сълзи.

— И така — промълвявам аз.

— Какво? — Натаниъл ме хваща през кръста и топлите му устни се спират върху моите. Докато ме прегръща, усещам как сълзите ми потичат. Ето това е моето място. Най-сетне се отдръпвам и избърсвам очи.

— Сега накъде? — Той поглежда от надлеза и аз проследявам очите му. Релсите са и в двете посоки. Накъде?

Поглеждам към безкрайните релси и присвивам очи на слънцето. На двайсет и девет години съм. Мога да отида, където реша. Мога да направя всичко. Мога да съм каквато пожелаая.

— Не бързаме за никъде — отвърщам най-сетне аз, надигам се на пръсти и го целувам.

Издание:

Софи Кинсела. Повелителката на метлата

ИК „Кръгозор“, София, 2006

Американска. Първо издание

Редактор: Ангел Йорданов

Коректор: Мария Тодорова

ISBN: 978-954-771-128-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.